

SLOVA ŽIVOTA

**Biblické úvahy na každý den
pro rok 2005**

Vydala Bratrská jednota baptistů
v České republice

Vydala: Bratrská jednota baptistů v České republice
ve **vydavatelství** A-ALEF, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava

Jazyková úprava: PaedDr. Věra Mrkosová

Obálka, sazba a tisk: Ethics Ostrava, www.ethics.cz

Redakce: Ing. Ján Ostrolucký

Vydání: první

Rok vydání: 2004

ISBN 80-86509-18-4

Objednat můžete na: Výkonný výbor Bratrské jednoty baptistů,
Na Topolce 14, 140 00 PRAHA 4
Tel. 241434256, nebo na www.baptist.cz

Draží bratři a sestry, milí přátelé.

Začíná další kalendářní rok a s ním Vám předkládáme další vydání čtení na každý den. „Our Daily Bread“ (Náš každodenní chléb). Pro toto vydání jsme požádali více našich bratří a sester, aby přispěli svojí úvahou a tak se s ostatními podělili o své zkušenosti v životě se svým Spasitelem. Děkujeme těm, kteří tak učinili a jejich příspěvky budou jistě pro mnohé přínosem a povzbuzením. Pokud to někdo z Vás prožije jako Boží oslovení, máte příležitost se podílet svoji úvahou na dalších ročnících tohoto čtení. Budeme vděční za každou kladnou i zápornou reakci také na toto vydání.

Děkuji všem, kteří byli ochotní se na vydání této publikace podílet.

Přejeme Vám Boží vedení po celý rok 2005 a veliký duchovní prospěch také z této pomůcky.

Za Výkonný výbor Bratrské jednoty baptistů

Vladislav Donát

Dopisovatelé

Vzadu:

Paul Van Gorder (PRV), Denis De Haan (DJD), Dave Branon (JDB), Dave Egner (DCE), Herb Vander Lugt (HVL).

Vpředu:

Richard De Haan (RWD), Henry Bosch (HGB), Mart De Haan (MRD II).

VÍRA, NIKOLIV IMITACE!

„...tento lid ...mě ctí svými rty, ale svým srdcem se ode mě vzdaluje...“

(Iz 29,13)

Po celá staletí obdivují turisté slavnou Akropolis – starověkou svatyni na návrší nad Aténami. Tisíce návštěvníků z celého světa si z tohoto místa odnášejí úlomek mramoru jako vzácný suvenýr.

Jak je možné, že „zásoba“ mramorových kousků nebyla již dávno vyčerpána? Odpověď je velice snadná. Vždy po několika měsících přijíždí na Akropolis z nedalekého lomu nákladní auto plně naložené mramorovými úlomky, které určení pracovníci rozhazují po celém kopci. Nadšení turisté si tak domů přivezou něco, co považují za autentické svědectví starověku.

I my se někdy můžeme nechat oklamat podobnými napodobeninami. Křesťanská rétorika, hudba, náboženské stavby, dokonce i bohoslužby nás mohou přesvědčit, že prožíváme plný vztah s Bohem, přestože ve skutečnosti náš život představuje pouze prázdnou rutinu.

Ani v dobách proroka Izajáše nebyl tento způsob života pro mnohé lidi ničím cizím. Proto jim Hospodin říká: „Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností..., z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti.“ (Iz 1,13-14)

Chceme-li se ubránit duchovnímu sebeklamu, zkoumejme pečlivě svou duši. I náš život s Bohem může být pouhou imitací, napodobeninou skutečné a hluboké víry, po které Bůh touží. VCG

*Máme-li srdce nevěrná,
našeho Pána to rmoutí;
On touží po srdci upřímném,
ne po tom cukrovém z pouti...*

**Pokrytec má Boha plná ústa,
ale srdce plné světa.**

ZPŘEHÁZENÉ CENOVKY

„Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobrou zlo, kdo vydávají tmou za světlo a světlo za tmou.“ (Iz 5,20)

Dánský filozof Sören Kirkegaard vyprávěl příběh o jednom muži, který se jednou v noci vloupal do obchodního domu. Nikoliv však proto, aby něco odcizil, nýbrž aby zpřeházel cenovky různých výrobků. Druhý den tak čekalo prodavačky a zákazníci nejedno překvapení: diamantové náhrdelníky za jeden dolar a naopak bižuterie v hodnotě tisíců dolarů.

Za dnů proroka Izajáše izraelský lid pohrdal Božími nařízeními a Božím systémem hodnot (Iz 5,24). Víra tehdy pro Izraelce neznamena-la téměř nic, a tak Hospodinův zákon hrubě podceňovali. Ani je nenapadlo trpělivě očekávat, jakým způsobem k nim bude Bůh hovořit (v. 18-19). Pohrdali dobrem a vyvyšovali zlo (v.20). Přehnanou důležitost přičítali svému vlastnímu rozumu a moudrosti (v.21), a dokonce utvářeli opilce (v.22). Místo spravedlnosti vládlo mezi lidmi úplatkářství (v.23). Původně Hospodin stvořil prostředí, ve kterém mohlo dobro skutečně vzkvétat (v.1-2). Jeho lid však zasel plevel a přivodil tak morální úpadek.

Zdá se vám, že to všechno vidíme kolem sebe i v dnešní době? Společnost se dnes uchyluje k těm samým praktikám jako Izrael před mnoha staletími. Jaká šance pro moderní církev! Kéž my, kteří známe Krista jako Spasitele, ukazujeme okolnímu světu svým životem pravou hodnotu dobra, spravedlnosti, práva, střídmosti, moudrosti a čistoty! DJD

*Ve světě kolem vládne hřích –
– to je věc naprosto jistá.
Stejně tak pravdou je skutečnost,
že všichni máme znát Krista!*

**Nejlepším způsobem, jak přemoci zlo,
je žít pro Krista.**

PO ČEM VLASTNĚ PRAHNEME?

„Veleben buď Bůh..., neboť nám ...dal
vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit
k živé naději.“ (1 Pt 1,3)

Tenista Boris Becker stál na samém vrcholu své hvězdné kariéry, a přesto nechybělo málo a spáchal sebevraždu. Sám o tom řekl: „Už jsem ve svém životě dvakrát vyhrál Wimbledon, jednou dokonce jako nejmladší hráč vůbec. Byl jsem bohatý. Co se týká majetku, měl jsem všechno, co jsem potřeboval... Je to stará písnička – znají ji všichni ti herci a zpěváci, kteří páchají sebevraždou. Mají všechno – a přesto jsou tak nešťastní. Neměl jsem vnitřní klid. Připadal jsem si jako loutka na provázcích.“

Becker není jediný, kdo prožívá takový pocit prázdnoty. Celou naši kulturou prostupuje duch prázdného života. K tomu, abyste narazili na podobné pocity zklamání a frustrace, nemusíte číst stohy životopisů. Jednou se zeptali populárního spisovatele Jacka Higgenese, co by si přál vědět, kdyby mohl být znovu malým chlapcem. On odpověděl: „Že když se dostanete na vrchol, dál už nic není.“

Co nám vlastně chybí? Když má člověk všechno, čeho se mu zachce, proč je neustále tak horce nespokojen, že přemýšlí dokonce o sebevraždě? Po čem tak prahneme? Po vztahu s Bohem.

Bůh nás stvořil s touhou po smyslu a účelu života, po naději, již může naplnit jen On sám. Pokud vstoupíme do osobního vztahu s Ježíšem Kristem, je naše niterná potřeba naplněna. Důvěra Pánu Ježíši je jedinou cestou pro všechny – ať úspěšné, či ne – jen tak můžeme nalézt to, co nám tak bytostně chybí. DCE

*Vím, kam mě světa běh zavede...
Toužím žít v pokoji, v míru.
Jen když se obrátím ke Kristu,
On mi dá milost i sílu.*

**Jen Bůh může naplnit prázdnotu
lidského srdce.**

POZOR NA ZÁJMENA!

„Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ (Jk 1,22)

V hodinách českého jazyka nám již na základní škole vštěpovali, že se ve slohových pracích máme vyhýbat nadměrnému používání zájmena *já*. Koneckonců nejen stylisticky, ale ani morálně není v pořádku, chceme-li být neustále středem pozornosti.

Někdy však může nastat situace, kdy opomenutí slova *já* svědčí o něčem neblahém v našem duchovním životě. Až budete například přistě mluvit se svými přáteli o oddání pro Krista a budete zdůrazňovat, jak by měl život křesťana vypadat, dejte si pozor na používání zájmena *oni* nebo *my*.

Je snadné, ale neobjektivní říkat: „Už nemáme takové zapálení jako dříve. Potřebujeme obnovit naše oddání pro Pána.“ Mnohem těžší je vyznat: „Už nemám takové zapálení jako dříve. Potřebuji obnovit své oddání pro Pána.“

Příliš často říkáme – vlastně říkám – „Měli bychom něco udělat s nedělní školou.“ Nebo: „Musíme víc myslet na evangelizaci.“ O co lepší by bylo, kdybychom se naučili pokorně říkat *já*. Zkuste si to říci sami: „Měl(a) bych něco udělat s nedělní školou. Nic mi nebrání, abych se při její přípravě víc zapojil(a).“ Nebo: „Musím víc myslet na evangelizaci. A hned zítra něco s Boží pomocí podniknu!“

Změníme-li ve slohovém cvičení některá zájmena, nemusí to dobře dopadnout; učíníme-li to však v životě, může to vést k větší oslavě Boha.

HWR

*Použij si, Pane, také mne,
podle své vůle, jak chceš,
ať až se pak setkáme tváří v tvář,
hřích ve mně nenalezneš!*

**Jaký by asi byl můj sbor,
kdyby byli všichni jako já?**

RADOST Z JEDINÉ ZACHRÁNĚNÉ DUŠE

„Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

(Lk 15,10)

Mnoho křesťanů podléhá falešné představě, že jejich svědectví jednomu jedinému člověku nemá valnou cenu. V Bibli však pro tento postoj nenacházíme žádnou oporu. Přestože byla Ježíšova pozemská služba omezena přibližně třemi roky, ani jedinkrát Mu nebylo „zatěžko“ věnovat se třeba každému člověku zvlášť.

Je pravda, že Ježíš kázal zástupům v Judsku, nasýtil pět tisíc lidí shromážděných u Galilejského jezera a sloužil lidem v Kafarnaum. Přesto nikdy neztratil ze zřetele cenu jediné lidské duše!

Jak povzbudivý je v tomto smyslu Ježíšův noční rozhovor s člověkem jménem Nikodém (J 3), Jeho setkání se samařskou ženou u studny (J 4) nebo Jeho nepředstíraný zájem o Zachea, člověka nevelkého vzrůstem, který seděl na platanu u cesty (Lk 19). Jak pro něj muselo být vzrušující, když si jej Ježíš vybral uprostřed davu a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ (v.5)

Pokud musíte i vy čas od času čelit pokušení, že svědčit jedinému člověku nemá smysl, připomeňte si Ježíšův příklad. Bible navíc říká, že z jednoho obráceného hříšníka je v nebi obrovská radost!

RWD

*Pojď s námi, kdo jen toužíš,
pojď k Boží plnosti!
Proč duši marně soužíš?
Pojď k zdroji radosti!*

Nikdy nepodceňujme hodnotu jediné lidské duše.

PÁN SE POSTARÁ

„Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“

(Fil 4,19)

Jedna chudá vdova z Chicaga, paní Hokansonová, se v životě řídila tímto mottem: „Pán se postará.“ I když procházela těžkými zkouškami, nikdy z její tváře nezmizel úsměv a z jejího srdce živá víra. Svěřovala své starosti Pánu (1 Pt 5,7) a pokaždé se přesvědčila o Jeho věrnosti, pomoci a požeňání v pravou chvíli.

Paní Hokansonová se sama starala o svého mentálně postiženého syna. Chronická artróza ji však nakonec trvale upoutala na lůžko. Brzy k ní na návštěvu přišla skupina mladých lidí ze sboru – chtěli ji svou přítomností rozveselit. Byli však zaskočení tím, že paní Hokansonová vůbec nebyla smutná. Ptali se jí: „Co si teď s Arturem počnete?“ Dala jim svou obvyklou odpověď plnou klidu a důvěry: „Pán se postará.“

Když paní Hokansonová zemřela, mnozí lidé se zajímali o to, co se stane s jejím synem. Když se přátelé a sousedé vraceli s Arturem po pohřbu domů, ukázal jim hrdě svou sbírku známek. Místo aby známky z obálek odlepoval, nechával si celé dopisy, které byly určeny jeho matce, a to neotevřené. Mnoho z dopisů obsahovalo nemalé finanční částky – dost na to, aby Artur mohl v klidu dožít svůj život.

Když svěříme všechny své starosti Pánu, budeme se divit, jakými roztodivnými způsoby se o nás postará!

HGB

*Jako důvěřivé dítě
s tebou půjdu světem tím,
ruka pevně uchopí Tě,
nikdy se Tě nepustím.*

Naše potřeby Boží zásoby nikdy nevyčerpají.

Pátek, 7. ledna

1 Kor 1,18-25

O PRAVDĚ POUZE PRAVDIVĚ

„...které by se pořád chtěly učit, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy.“

(2 Tm 3,7)

Když byla založena Harvardská univerzita, zakladatelé si zvolili motto *Veritas Christo et Ecclesiae* – „Pravda Kristu a církvi“. Ve značce univerzity byly tři knihy, z nichž jedna byla obrácena titulní stranou dolů; měla symbolizovat omezenost lidského poznání. Během doby však začala být tato kniha zobrazována „správně“, aby byly zdůrazněny neomezené možnosti lidského vědění. A motto bylo změněno na *Veritas* – „Pravda“.

Lidská touha po poznání je chvályhodná; studium však nejednou může vést k pýše a k odmítnutí uznávat jakékoliv hranice duševních schopností člověka. Pokud k tomu dojde, biblická pravda je odsunuta do pozadí.

Jaký je tedy správný pohled na pravdu? Jeden moudrý král před mnoha staletími napsal: „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem.“ (Př 1,7) Je důležité pochopit souvislost mezi Bohem a Jeho pravdou: bez pomoci Božího Ducha a vedení Jeho Slovem člověk nikdy nebude schopen „přijít k poznání pravdy“ (2 Tm 3,7). Pokud však Boží pravdu uznáváme a jsme jí poslušní, budeme osvobozeni od duchovních klopýtnutí a chyb (Jan 8,32; 17,17). Proto bychom měli pečlivě rozjímat nad Božím Slovem (2 Tm 2,15) – je to totiž jediná kniha, která mluví o pravdě pravdivě.

VCG

*Uč mne Tvoje Slovo bráti
radostně a bez pochyb,
ani smrt mi neuchvátí,
co Tvůj zaručuje sloib.*

**Chcete-li poznávat Krista – živé Slovo,
studujte Slovo, které je zapsáno.**

Sobota, 8. ledna

Žalm 130

TA NEJLEPŠÍ ZPRÁVA

„Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství.“

(Ž 130,7)

Bylo mi hned jasné, že žena na druhé straně telefonu prožívá pocit naprosté prohry. Bylo to zřejmé z jejího hlasu. Zavolala mi, že ji znepokojuje jeden verš v Bibli. Citovala Ježíšova slova „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“ (Mk 8,36) a řekla mi, že ji tento verš přesně charakterizuje.

Byla přesvědčená, že svou duši ztratila, přestože je křesťanka. „Udělal jsem v životě tolik chyb,“ vysvětlovala, „že vím, že mi Bůh nikdy nemůže odpustit.“

Zoufalství v jejím hlase mě utvrdilo v tom, že skutečně propadá beznaději. A tak, aniž bych popíral, že její bolest je skutečná, jsem se jí pokusil citlivě vysvětlit, že v jejím životě není nic ztraceno. Ježíšova smrt na kříži zaplatila za všechny naše hříchy – pokud věříme tomu, že On je náš Spasitel, jsme před Bohem ospravedlněni a nemusíme se bát věčného odsouzení (Ř 5,8-9). Dále jsem jí ujistil, že náš Otec nabízí své odpuštění všem a všechny zve do úzkého vztahu s Ním.

Ta nejlepší zpráva, kterou můžeme kdy slyšet a o kterou se můžeme podělit s ostatními, je tato: „U Hospodina je milosrdenství.“ (Ž 130,7) Stejně jako Hospodin opakovaně odpuštěl Izraelcům jejich přestoupení (v. 7-8), chce dnes odpouštět i nám.

JDB

*I tebe Bůh si zamiloval,
ač nehoden jsi toho byl,
a k synovství tě v Kristu pozval,
bys v říši světla věčně žil.*

**Kristova krev smývá skvrny způsobené
hříchem.**

CO MI SKUTEČNĚ POMŮŽE, KDYŽ UDĚLÁM CHYBU?

„Zlatý nosní kroužek či náhrdelník z třpytivého zlata je kárající mudrc slyšící-mu uchu.“

(Př 25,12)

Když při předávání maturitních vysvědčení na pódium vystoupila těhotná, i když neprovdaná dívka, sklidila od přítomných upřímně míněný potlesk.

Jeden přítomný novinář, který nebyl křesťan, tyto ovace okomentoval: „To by se o dvě generace dříve nemohlo stát! Tehdy by jistě mladička dívka musela čelit nařčení z nezodpovědného způsobu života.“ Řekl dále, že kdyby připustila, že udělala chybu, jistě by jí všichni odpustili. Její rodiče, rodiče jejího chlapce a snad i jejich pastor by zvažovali možnost sňatku. Stáli by na jejich straně. Žurnalista však uzavřel: „Tím, že těhotné dívky lidé vestoje tleskali, jí ve skutečnosti nijak nepomohli. Spíše jí dávali najevo svůj tichý souhlas.“

Pokud toto stanovisko zaujímá člověk, který nezná Krista, my křesťané bychom jeho názor měli sdílet tím spíš! Také apoštol Pavel bez rozpaků vyzýval korintské křesťany, aby přivedli ke kázni muže, který se choval nemorálně (2 Kor 2,6). Po tom, co se muž kál ze svého hříchu, Pavel korintské nabádá, aby mu všechno odpustili (v.7-10).

Díky, Pane, za lidi, kteří nemlčí, když udělám chybu, a kteří mi odpouštějí a přijímají, když vyznávám hřích. Děkuji Ti za jejich opravdovou pomoc. HVL

*Pravý přítel upřímně ti poví,
když se chyby v životě dopustíš,
na myslí má jenom tvoje dobro
- jeho radu pak vždy oceníš.*

**Opravdová pomoc v sobě zahrnuje
upřímné napomenutí a soucit.**

ATEISTOU OD NAROZENÍ?

„...jak bychom mohli uniknout my, po-hrdneme-li tak slavným spasením?“
(Žd 2,3)

Všichni máme vrozené vědomí Boží existence (Ř 1,18-21). Někteří z nás však toto hluboké vnitřní přesvědčení potlačují a někdy dokonce sami sebe přesvědčují, že On neexistuje – až do chvíle, kdy přijde krize.

Když Eric Ambler sbíral v Itálii materiál na reportážní knihu o 2. světové válce s názvem *Bitva o San Pietro*, dostal se mezi vybuchující miny, byl sražen k zemi a hleděl do tváře smrti. Ve svém vlastním životopise napsal: „Ležel jsem v bezvědomí a ač nezraněn, má mysl se mnou sehrála nehezku hru – slyšel jsem sám sebe, jak říkám: ‚Do tvých rukou poručím svého ducha.‘“ Rozhodl se, že o tomto pomatení smyslu a odhalené jiskřičce víry nikdy nikomu neřekne.

Takový záblesk niterné víry je dar z milosti – může způsobit, že dlouho potlačovaná pravda vyjde na povrch jako důvěra Bohu. Ambler se však rozhodl nedovolit, aby se zažehnutá jiskra rozhořela v plamen, který by osvětlil temnotu jeho nevěřící duše spásonosnou pravdou.

Félix, místodržící v Judsku, odkládal rozhodnutí pro Krista na „příhodnější dobu“ (Sk 24,25). Příhodný čas má ale tu vlastnost, že nám většinou neustále uniká a vzdaluje se. Všichni se musíme oddat do Božích rukou již za života, nikoliv až tvář v tvář smrti. A začít musíme tím, že vírou v Ježíše Krista přijmeme dar spasení.

Pokud jste ještě svůj život Pánu Ježíši nesvěřili, udělejte to ještě dnes. VCG

*Tak vzácné, slavné spasení
dnes nabízí Pán nás;
ó, srdce, přijmi smíření,
v Ném věčný život máš.*

**Na pokání není nikdy příliš brzo,
protože by mohlo být brzo příliš pozdě.**

Úterý, 11. ledna

Mk 1,14-20

BUĎME VĚRNÝMI RYBÁŘI

„Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“
(Mk 1,17)

Přiznám se vám bez mučení: hrozně rád chodím na ryby. Ne že bych musel mít to nejmodernější vybavení, nebo vyseďával u vody víkend co víkend. Ale velmi rád v létě chytám štiky ve vodách nedaleké přehrady a v zimě chodím většinou k jednomu z početných michiganských jezer, abych u díry v ledu číhal na okouny.

Přirozeně mě zajímají i věci, které se týkají rybaření, a tak není divu, že moji pozornost jednoho dne upoutal nápis na jednom starém nákladním autě:

ŽIVOT JE KRÁTKÝ – CHOĎTE NA RYBY!

Usmál jsem se, ale čím víc jsem o těch slovech přemýšlel, tím víc se mi díky nim vkrádala do mysli tato myšlenka: jako následovník Ježíše Krista jsem „rybářem lidí“. Pán Ježíš mě povolal k tomu, abych zvěstoval Jeho evangelium (Mt 28,19-20), abych říkal druhým o obrovské, spasitelné lásce, kterou nás Bůh miluje.

Zamyslel jsem se také hlouběji nad spojením „Život je krátký“. Život je skutečně krátký! Jak rychle čas letí – tím rychleji, čím více stárneme. Sotva jdou naše děti do první třídy, už maturují, žení se a vdávají, mají vlastní děti... Čím dál častěji se již nemůžeme vidět se svými přáteli a příbuznými, s nimiž jsme chtěli mluvit o Kristu, protože už nejsou mezi námi.

Ano, život je krátký. A tak, jako poslušní následovníci Ježíše Krista, „chodme na ryby“ a přivádějme k Němu nové lidi! DCE

RADY RYBÁŘŮM

*Chodte tam, kde jsou „ryby“.
Používejte správnou „návnadu“.
Buďte trpěliví!*

V životě křesťana rybářská sezóna nikdy nekončí.

Středa, 12. ledna

Mt 6,33 + Iz 40,29

BOŽÍ VEDENÍ

„Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno.“
(Mt 6,33)

Připomeňte si atmosféru na Silvestra při vybírání veršů pro další rok. Toužila jsem po tom, aby se mě Bůh dotkl a oslovil mě. Držela jsem v rukou oba zmíněné verše, jeden měl být pro rodinu a druhý pro mne osobně. Rychle mi prolétlo hlavou, že by mi bylo příjemnější čerpat od Boha sílu a dostatek odvahy, vždyť se cítím tak zemdlená všedními povinnostmi o děti, domácnost... Nakonec jsem odolala záměně a s vírou si přivlastnila ta „příkrá slova“ o hledání Božího království. V tom verši mi Bůh ukázal nejenom co jsem minulý rok zanedbávala a s čím jsem bojovala, ale také mi zaslíbil všechno ostatní, JEN když JEHO budu hledat na prvním místě.

Začala jsem se učit, co znamená hledat Boží království. Bůh chce, abych podřídila své myšlení Jeho požadavkům, abych si vzala za vzor jeho povahu, ve všem mu sloužila a poslouchala Ho. Prostě ne úkol na celý rok, ale na celý život.

Když se ohlédnu zpátky, vidím, jak mě Pán s láskou směřoval a věděl o tom, co nejlépe potřebuji.

B. Šrajbrová

*Můj Pán má klíč mých dalších dnů,
ó jak jsem rád!
Vždyť kdyby jiný vládl jím
neb Pán jej svěřil rukám mým:
mně hrozí pád.*

Bůh chce, abychom podřídili své myšlení Jeho požadavkům.

**PŘIŠEL MEZI NÁS, ABY BYL
OPĚT VYVÝŠEN**

„Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest.“

(Ef 4,10)

Zkuste si v duchu vybavit jména některých státníků a diktátorů, kteří v minulém století hráli klíčovou roli na světové politické scéně: Franklin D. Roosevelt, generál Franco, Winston Churchill, Adolf Hitler, Josef V. Stalin. Kam se podělí? Jsou mrtví a jsou pohřbeni. A kde je Ježíš Kristus, ten muž z Galileje, odmítnutý a ukřižovaný v prvním století? Je stále živý a sedí na nebeském trůnu ve věčné slávě.

Po tom, co na kříži zemřel za naše hříchy, vstal Ježíš z mrtvých. O čtyřicet dní později v přítomnosti svých učedníků dramaticky opustil náš časově omezený a trojrozměrný prostor a byl vzat do nebe. Navrátil se do nepopsatelné nádhery a radosti svého nebeského domova.

Ačkoliv o Ježíšově nanebevstoupení často nepřemýšlíme, byl to přelomový okamžik v Jeho životě. Znamenalo to počátek jeho velekněžské služby ve slávě. Osvobozen od pout času i místa se nyní může kdekoli a kdykoli za nás přimlouvat a modlit se za nás (Žd 7,25). A jelikož je náš Velekněz zároveň všemohoucím svrchovaným vládcem (Mt 28,18), má ve své moci všechno na světě a i to nejhorší zlo dokáže ke své slávě proměnit v dobro.

Jaká převeliká útěcha! Ježíš žije na výsostech!

VCG

Živ je, živ, Král slavný můj;

kde je, smrti, osten tvůj?

Peklo, kde tvé vítězství?

Že Pán vstal, svět celý ví!

Ježíš přišel na zem, aby za nás zemřel; nyní v nebesích se za nás přimlouvá.

KÁMEN, NEBO CHLEBA?

„Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb?“

(Mt 7,9)

Žádný milující otec by svému hladovému dítěti nedal kámen nebo hada, kdyby jej požádal o kus chleba nebo o rybu. Ježíš využil absurdity tohoto podobenství v sedmé kapitole Matoušova evangelia k tomu, aby podtrhl Boží připravenost dávat svým učedníkům dobré věci, když Jej o ně prosí. Ježíš chtěl, aby měli naprostou důvěru v Boží péči a v to, že je to On, kdo naplňuje jejich potřeby.

Přesto nám někdy může připadat, že nám Pán dává „kameny“ místo „chleba“. Pravda je však taková, že nám ve své svrchované moudrosti chce skrze různé okolnosti dát něco daleko lepšího, než o co jsme prosili. Jeden anonymní autor to vyjádřil následovně:

- Prosil jsem o zdraví, abych mohl dělat velké věci; dostal jsem nemoc, abych mohl dělat lepší věci.
- Prosil jsem Boha o sílu, abych mohl být úspěšný; On mě oslabil, abych se naučil poslušnosti.
- Přál jsem si být bohatý, abych byl šťastný; přišla chudoba, abych se naučil moudrosti.
- Prosil jsem o moc a uznání lidí; zůstal jsem sám, abych pochopil, jak moc Boha potřebuji.
- Přál jsem si mít všechno, abych si mohl užívat života; dostal jsem život, abych si mohl užívat věci.
- Nedostal jsem nic, o co jsem prosil, ale všechno, v co jsem doufal; a tak byly mé modlitby vyslyšeny – patřím mezi ty, kterým Bůh bohatě žehná.

Ano, Pán nám dává vždy to, co je pro nás nejlepší. RWD

**Můžeme špatně prosit,
On však vždy odpovídá správně.**

BÝT BLÍZKO BOHU

„*Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu? ...Ten, kdo takto jedná, nikdy se nezhroutí.*“
(Ž 15,1.5)

Již jsem poznal mnoho lidí, v jejichž životě je zřetelná Boží přítomnost a moc. Někteří z nich jsou již v nebi. Jiní stále slouží Pánu.

V Žalmu 15 si můžeme přečíst výčet vlastností toho, kdo smí „pobývat“ v Božím stanu a přebývat na Jeho „svaté hoře“. Pomocí těchto příměrů žalmista popisuje zkušenost těch, kteří vědí, jaké to je být v Boží blízkosti a v Jeho moci. Takový člověk podle žalmisty žije bezúhonně a spravedlivě (v.2) a není v něm zlo (v.3). Pohrdá špatností a váží si zbožnosti, dodržuje sliby za každých okolností, nesobecky půjčuje peníze a nebere úplatky (v.4-5).

Jako křesťané máme být vděční za to, že za nás Ježíš zemřel a vydobyl nám odpuštění a Boží pokoj. Snadno však zapomínáme, že Ježíš zemřel i proto, abychom mohli žít dobrým životem. Měli bychom po dobrém způsobu života tak toužit, že budeme ochotni vzdát se všeho, co není v souladu s Kristovým učěním. Pavel říká: „...ať se odvrátí od nespravedlnosti každý, kdo vyznává jméno Páně.“ (2 Tm 2,19)

Samozřejmě toho nejsme schopni sami o sobě. Musíme neustále prosit Boha o milost, naplňovat svou mysl Jeho slovem a citlivě se nechat vést Duchem svatým. Pokud to budeme dělat, Boží vůle se stane v našem životě skutečností a my budeme podobni člověku ze Žalmu 15, který žije v Boží blízkosti. HVL

*Na Tvou milost spoléhám se zcela,
Ježíši můj, vím, že nezhygnu.
Když pak zprostitíš duši vazby těla,
vejdu blažen v nebes otčinu.*

**Bude-li tvůj život plný Boha,
Bůh tvůj život naplní dobrými věcmi.**

BERÁNEK JE MŮJ PASTÝŘ

„...*Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.*“
(Zj 7,17)

Autoři Starého a Nového zákona použili pro označení Pána Ježíše Krista mnoho různých metafor. Tyto poetické obrazy živě popisují Ježíšův zázračný život a službu.

Známary autor křesťanských písní Albert Reitz zahlédl na zdi při návštěvě svého přítele tento nápis: BERÁNEK JE MŮJ PASTÝŘ. „Co je to za nesmysl!“ pomyslel si. Měl za to, že díky své oční vadě nečte nápis správně – a že na ceduli ve skutečnosti stojí: „Hospodin je můj pastýř.“ Mýlil se.

O nápisu na zdi musel neustále přemýšlet. Uvědomil si, že Písmo o Ježíši skutečně mluví jako o dobrém Pastýři, stejně tak Jej však nazývá Beránkem Božím. Reitz svému příteli řekl: „Právě se mi otevřel úplně nový pohled na slavné evangelium našeho Pána! Také jsem si vzpomněl na to, jak měl apoštol Jan vidění na ostrově Patmos – jak jej Bůh ujistil, že vzkříšený „Beránek, jež sedí na trůnu“ povede svůj lid i v nebi. Díky špatnému zraku jsem si nápis na zdi chybně přečetl a Bůh mi skrze tuto situaci mocně požehnal. Na zdi klidně mohlo být napsáno: BERÁNEK JE MŮJ PASTÝŘ.“

Je úžasné vědět, že náš Pastýř nás bezpečně provede naším životem a že nás bude nadále sytit a provázet i na věčnosti.

HGB

*Tvé břímě mé jsou hříchy,
já jsem se provinil,
ač, Beránku, Ty tichý
jsi za mne trestán byl.*

**Beránek, který za nás zemřel,
aby nás spasil, je Pastýřem,
který žije, aby nás vedl.**

PROČ VLASTNĚ VĚŘIT?

„Ty však setruvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen.“

(2 Tm 3,14)

Mnoho křesťanů dnes bojuje v první linii velmi důležitých bitev. Někteří veřejně mluví o společenských problémech a úpadku morálky, jiní se snaží pomáhat potřebným a bojují s chudobou. Další se pokoušejí přivodit změny v politice nebo v zábavním průmyslu.

Někdy bitvu vyhrávají, jindy však vítězí druhá strana. A naše nadšení postupně opadá.

Jak se cítíme, když jsme v přední linii a prohrajeme bitvu? Jaký má na nás taková prohra vliv? Možná ztratíme nadšení, ale nikdy bychom neměli ztrácet naději. Dobře víme, že nakonec bude vítězem Kristus; naději můžeme tedy čerpat i tím, že si připomeneme to, co nám nikdy nikdo nemůže vzít:

- neustálou přítomnost Ježíše Krista v našem životě (Žd 13,5)
- Pánovo zaslíbení věčného života (Tt 1,2)
- přebývání v Duchu svatém (1 Kor 6,19)
- přístup k Nebeskému Otci skrze modlitbu (Ef 2,18)
- duchovní dary ke službě Kristovu tělu (1 Kor 12)

Ano, prohrajeme-li bitvu za dobrou věc, bolí to. Ale jak nám ve 2 Tm 3 vysvětluje Pavel, nemělo by nás to překvapit. Jsme povoláni jen k tomu, abychom byli věrní. Pokud rozjímáme nad tím, co pro nás Kristus udělal, nikdy nám nepřijde divné, že si máme zachovávat víru. JDB

*S Ním chci jít, ať se co chce děje,
k věčnému On vede pokoji.*

*S ním i v bouři srdce píseň pěje,
pekelné se zloby nebojí.*

**Pokud máme uvnitř Ducha svatého,
jsme připravení na boje vedené navenek.**

MLČENÍ JAKO DŮKAZ

„Velekněží na něj mnoho žalovali. Ježíš však už nic neodpověděl...“ (Mk 15,3,5)

Jádro povídky Arthura Conana Doylea *Stříbrná lysina* je těsně spjata s mlčením – detektiv Sherlock Holmes vyšetřuje krádež dostihového koně, kterého střežil vynikající hlídací pes.

Při sbírání důkazů Holmes zjišťuje, že při krádeži zůstal pes zticha a vůbec neštěkal. Velký detektiv dochází k závěru, že pes musel pachatele znát; tato úvaha jej po čase přivádí k vyřešení případu.

Stejně tak pro ty, kteří zkoumají totožnost Ježíše Krista, nabízí Písmo mnoho různých „vodítek“. Jedním z důkazů může být i Kristovo mlčení. Prorok Izajáš, když o Ježíši před mnoha staletími mluvil, nabídl tuto „náповědu“: „...jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stíhači zůstal němý, ústa neotevřel.“ (Iz 53,7) Pravý význam tohoto proctví zůstal zahalen až do chvíle, kdy byl Ježíš přivlečen před ty, kteří Jej měli soudit – „už nic neodpověděl“ (Mk 15,3).

Je to sice malý, ale důležitý důkaz, obzvláště v kombinaci s dalšími proctvími, jako je například předpovězení Jeho narození v Betlémě (Mich 5,2; Lk 2,4), Jeho původ z Davidova pokolení (Iz 11,10; Lk 3,31) nebo losování vojáku o Jeho oděv (Ž 22,18; J 19,23-24). Tato a více než tři sta dalších vyplněných proctví nám poskytují pozoruhodnou mozaiku Ježíšovy osobnosti. On je Mesiáš, Boží Syn, Spasitel všech, kteří v Něj věří. JDB

NÁMĚT K ZAMYŠLENÍ

*Jsi si jistý(á), že Ježíš je zaslíbený Spasitel?
Přijal(a) jsi odpuštění a věčný život,
který nabízí?*

*Pokud máš pochybnosti, přečti si
Janovo evangelium.*

**Věřit, že Ježíš zemřel – to je historie.
Věřit, že Ježíš zemřel za mne – to je
spasení.**

POVOLÁNÍ MÁME VŠICHNI STEJNĚ

„Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

Dostal jsem dopis od Michaela – psal mi, jak byl závislý na drogách, jak byl za přechovávání kokainu dva roky ve vězení a jak se po třináct let potloukal po různých sociálních ústavech. Svěřil se mi i s tím, jak ho zázračně zachránil Pán Ježíš.

Navíc mě dost zarazilo, když jsem v obálce našel kromě dopisu i šest stránek z telefonního seznamu. Čtyři z nich obsahovaly telefonní čísla na bezplatné poradny pro drogově a alkoholově závislé, na zbylých dvou jsem našel reklamu na Michaelovu úklidovou firmu. Na jednu stránku Michael připsal perem: „Takhle se o sebe může postarat každý sám.“ Fyzická práce ve firmě byla pro Michaela prostě způsobem, jak vydělat peníze na skutečné „povolání“ – pomáhat druhým v Ježíšově jménu.

At už sami podnikáme, nebo jsme zaměstnání, naším prvotním povoláním musí být to, že žijeme jako Boží děti – totiž že hledáme především Jeho království. Pokud tomu tak je, „všechno ostatní“, co potřebujeme k životu, včetně peněz, nám Bůh svým zázračným způsobem přidá (Mt 6,33). Víme, že Pavel se zabýval výrobou stanů (Sk 18,3). Toto povolání, spolu s dary od druhých, mu zajišťovalo prostředky na živobytí (Sk 20,34; Fp 4,15-18). Jeho povoláním číslo jedna však byla služba Bohu.

Nehledě na to, jaké máme zaměstnání, nezapomínejme na to, k čemu jsme povoláni především!
DJD

*Tys' za mne, Ježíši, vylil svou krev,
jaký to na kříži lásky Tvé zjev!
Neodloučí mě od Tebe slast ani kříž,
láskou vždy Tobě blíž chci, Pane, být.*

Práce vám zajistí dobré živobytí, ale jen život pro Krista vám dá to nejlepší.

SVĚTLO NA KAŽDÉM KROKU

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“

(Ž 119,105)

Kdosi jednou podotkl: „Ten, kdo za temné noci nese lucernu, vidí pouze na jeden krok dopředu. Když ten krok udělá, i lampa se znovu posune a on může udělat další krok. Tímto způsobem se nakonec bezpečně dostane až do cíle, aniž by byl udělal byť jediný krok ve tmě. Celá cesta je tak osvětlena – i když vždy jen na jeden krok. Takovým způsobem nás vede i Bůh.“

Když člověk přijme Ježíše Krista jako Spasitele, může si být jist, že jeho konečným cílem je nebe a že nemusí mít strach. Naši cestu však čas od času může zakrýt závoj nepoznaného či neznámého. Unaveného poutníka nejdou překvapí skryté překážky nebo číhající nebezpečí a připraví jej o pokoj a radostnou důvěru v Pána.

Protože jsme však Boží děti, nemusíme se strachovat o zítřek a smíme Mu důvěřovat každý den; ve světle Božího slova pak nalézáme milost a vedení pro každou situaci našeho života. Stejně jako lucerna osvětluje každý náš krok za tmavé noci, tak i světlo Písma osvěcuje naše stezky v životě.

Není nutné vidět dále, než kam nám Pán dává nahlédnout. Držíme-li se Jeho ruky, vidíme vždy dostatečně daleko!

RWD

*Cestou neschůdnou a temnou
vede moje zdejší pouť,
světlo lásky Tvé buď se mnou,
rozlij v tmu svůj zářný proud.*

Nemusíte se bát zítřejší tmy, pokud již dnes kráčíte v Kristově světle.

ŠTĚSTÍ..., CO JE ŠTĚSTÍ?

„*Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám.*“
(Fp 4,11)

Kdy se cítíte šťastní? Už jste si možná někdy řekli: „Byl bych šťastný, kdybych...“, „Udělalo by mi radost, kdyby...“, nebo „Mě by stačilo ke štěstí, kdyby...“.

Pocity štěstí nebo radosti mi navozuje zejména tisíc věcí. Dobrá večeře v italské restauraci, fotbal s kamarády, tichá procházka nebo třeba zajímavá diskuse. Kromě šťastných chvil však někdy musíme čelit věcem nepříjemným – bolesti, tíživým pocitům, osamocení. Nemám tyto situace rád, ale jsou důležité. Připomínají mi, že existuje pouze jedna pravá radost, která dávat všem mým činnostem smysl.

Ve svém listu do Filip Pavel říká, že objevil právě tuto radost – radost z toho, že zná Ježíše Krista a že Mu může sloužit. Pavel se naučil zaměřovat se na to, co je skutečně důležité.

Apoštolova slova mě přivádějí k otázce: mohu opravdu říci, že se nenechám vyvést okolnostmi z rovnováhy? (Fp 4,11) Dokážu se skutečně v Pánu radovat? (Fp 4,4) Žiji proto, abych sloužil Kristu, a to s vírou, že odejít k Němu a být s Ním je nekonečně lepší? (Fp 1,21-23)

Myslím, že alespoň částečně chápu, co měl apoštol Pavel na mysli; něco mi však říká, že jde o něco mnohem většího. V radosti mám skutečně velké rezervy! A co vy?

MRDII

*V hrud' mou, kdysi tak tesklivou,
se radost proudem leje,
mě v srdci těší, v duši hrá
a každou žilkou chvěje.*

**Trvalá radost přijde,
když je naší prioritou Kristus.**

DŮVĚŘE JE TŘEBA SE UČIT

„*Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi ...prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky všech lidí.*“

(Ž 31,20)

Renata stále věřila, že Bůh existuje, ale již po mnoho let Mu nedokázala důvěřovat. A nebylo divu! Jako malá holčička byla zneužívána svým otcem. Toto trauma v ní zanechalo tak hluboké jizvy, že začala obviňovat sama sebe a začala si myslet, že nemá právo žít.

Když dospěla, vdala se, ale nedokázala uvěřit, že jí její manžel miluje. Stejně tak nepřijímala ani lásku od Boha. Proč Bůh dopustil, aby prošla takovým utrpením? Důvěřovat Mu pro ni bylo zcela nemožné.

Některé dětské oběti zneužívání se snaží najít únik v drogách, alkoholu nebo sexuální nezřízenosti; Renata však naštěstí zvolila úplně jiný způsob. „Nakonec jsem svůj život odevdala Bohu, i když jsem Mu vůbec nevěřila,“ napsala. „Můj život se otrásl v základech, a tak jsem se chytla jediného příslovečného stébla, které jsem měla v dosahu – Boha!“ On jí odpovídal tím, že jí otevřel Bibli. V jejím životě se objevili křesťanští přátelé. Jeden z nich byl kazatel, který jí poskytoval cenné rady a byl s ní ochoten i plakat. Od té doby se v Renatině životě uzdravilo nejedno zranění. Pochopila, že i když ji Bůh ne vždy ochrání před bolestí, kráčí neustále po jejím boku, aby ji chránil.

Opravdové důvěře v Boží péči se můžeme učít. Brzy zjistíme, že Bohu stojí za to věřit. Vše začíná hlubokým oddáním.

HVL

*Ty jsi nás a my jsme Tvoji,
k Tobě zříme s důvěrou.
Víme, že nás v denním boji
podepřeš vždy silou svou.*

**Důvěřovat Bohu = věřit Božím slovu +
podřídít se Boží vůli.**

AŽ SKONČÍ DOBA MILOSTI...

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem.“ (Tt 2,11)

V naší místní knihovně je zvykem, že čas od času knihovníci vyhlásí „dobu milosti“ – než začnou vybírat penále za nedodržení výpůjční lhůty, umožní na krátkou dobu čtenářům vyřídít jejich resty bez postihu. Naše rodina hodně čte, a tak této příležitosti sem tam musíme využít.

Před nedávnem však jedna z mých dcer tuto „amnestii“ propásla, téměř o tři týdny. Když jsem za ni šel do knihovny zaplatit penále, zeptal jsem se, zda je možné přeskočit „dobu milosti“ a započítat jen dny, které následovaly. Bylo mi však řečeno, že když už jednou „doba milosti“ skončí, neukázněný čtenář musí zaplatit penále v plné výši.

I podle Bible nyní žijeme v době milosti. Bůh stále ještě se svým soudem posečkává, protože nechce, aby šel kdokoli do zahynutí. Jednoho dne však tento čas milosti náhle skončí a přijde okamžik, kdy bude třeba „zaplatit pokutu“ za naše hříchy.

Během této doby milosti máme možnost vyznávat Bohu své hříchy a důvěřovat Ježíši Kristu, který už za naše viny jednou provždy zaplatil. Pokud však zemřeme, aniž bychom přijali Krista jako svého Spasitele, nebo pokud Jeho nabídku odmítáme, On se vrátí znovu na zem, doba milosti bude u konce a my budeme za své hříchy spravedlivě souzeni.

Už jste požádali Krista, aby vám odpustil vaše hříchy a aby byl vaším Zachráncem? Pokud ne, neotálejte! Nikdo neví, kdy přesně doba milosti vyprší... JDB

Ó, zbloudilci, jak bude vám, až znenadání přijde k nám ten Ježíš, jenž nás k sobě zval, však marně srdce dobýval?

Boží nabídka spásy z milosti nebude platit věčně.

MÁTE OBLEČENOU UNIFORMU?

„...oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.“ (Kol 3,12)

Ken Robinson, který nyní slouží jako kazatel jednoho sboru, byl původně policejní důstojník. Podle jeho slov se k němu tehdy lidé chovali naprosto odlišně, když měl na sobě uniformu, než když nebyl ve službě a chodil v civilním oblečení. Už pouhá modrá barva policejního stejnokroje a služební odznak mu zajišťovaly u druhých respekt.

Všichni jej oslovovali „pane“. Když lidem něco řekl, věřili mu. A když vydal rozkaz, okamžitě jej vyplnili. Ken Robinson o svém tehdejší postavení řekl: „Myslím, že šaty skutečně dělají člověka. Dokonce i já sám jsem si v uniformě víc věřil.“

V listu Koloským vyzývá apoštol Pavel Kristovy následovníky, aby na sebe oblékli „novou uniformu“. Nejdříve v dopise popsal, jaké oblečení máme „odložit“ (Kol 3,8-9), a pak nám objasňuje, jak má vypadat náš pravý oděv (v. 12-14). Namísto zloby, hněvu, špatnosti, rouhání a pomluvy si máme obléknout milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost, odpuštění a lásku.

Většina lidí reaguje na tyto vlastnosti velmi vstřícně a jejich obdiv k takovému člověku roste. Začnou se jinak chovat i jinak mluvit. Snaží se naslouchat, protože vnímají autoritu, a tak jsou postupně přitahováni k Bohu.

Velmi záleží na tom, co každého dne „oblekáme“. Položte si sami následující otázku: Mám oblečenou duchovní uniformu? DJD

Uč nás Tvoji lásku poznat k duším ještě hynoucím, vystroj, ať jsme schopni pozvat hodovníky k stolům Tvým.

Poznej lidí, že je ve vás Kristus, dříve, než jim to sami řeknete?

Úterý, 25. ledna

2 Kor 8,1-7

LIDÉ, KTERÝM ZÁLEŽÍ NA DRUHÝCH

„Ukládejte si poklady v nebi, kde je není-
cí mol ani rez...“

(Mt 6,20)

Rakušan Fritz Kreisler (1875-1962) byl jedním z největších houslistů všech dob. Svou virtuózní hrou okouzloval publikum na celém světě. Ačkoliv si mohl dovolit požadovat ty nejvyšší honoráře, nikdy to neudělal. A nikdy nezbohatl.

Fritz Kreisler jednou řekl: „Nikdy jsem se na peníze, které jsem vydělal, nedíval jako na svůj majetek. Ty peníze patří všem. Je to jen něco, co Bůh svěřil do mé péče a čím mohu pokrýt své výdaje.“ Za sebe i za svou ženu dále poznamenal: „Objednám-li si v restauraci velmi drahé jídlo, mám černé svědomí a cítím se vinen, protože tím připravuji někoho jiného o krajíc chleba nebo nějaké dítě o láhev mléka... Za všechny ty roky mého takzvaného úspěchu jsme si ani nepořídili vlastní dům. Jak bych se mohl podívat do očí všem lidem bez domova, co jich na světě je?“

Jak velká výzva pro učedníky Pána, který dobrovolně opustil přepychové paláce nebeské slávy, a který zde na zemi neměl místo, kterému by mohl říkat domov! (Mt 8,20) Leží nám stejně jako Fritzovi na srdci lidé bez domova a ti, co nemají co jíst? Skutečně nám záleží na těch, kteří nutně potřebují Chléb života – na těch, kteří pokud neuslyší evangelium, nebudou mít ani příbytek v nebesích?

Měli bychom být vděční za to, co nám Bůh dává. Staňme se lidmi, kterým záleží na druhých. VCG

*Kéž v žití mém je, Bože drahý,
dost lásky, štědrost, odlesk nebe,
kéž lidé najdou požehnání,
kéž poznat mohou, Pane, Tebe!*

**Lidé, kterým záleží na druhých,
jsou štědrí.**

Středa, 26. ledna

Ab 3,8-19

SKUTEČNÁ VÍRA

„I kdyby fíkovník nevypučel, ...já budu
jásotem oslavovat Hospodina...“

(Ab 3,17-18)

Četl jsem kdysi o jedné rodině, která přišla během jednoho týdne o tři děti, které se nakazily záškrtem. Chorobě uniklo pouze tříleté děvčátko. Druhý den ráno – na pondělí Velikonoční – šli oba rodiče i s dcerkou do shromáždění. Muž byl hlavním učitelem nedělní školy a ten den byly všechny skupiny pohromadě v jedné místnosti. Když četl velikonoční poselství z Bible, mnozí plakali; on i jeho žena však zůstali klidní a tiší.

Když nedělní škola skončila a lidé se rozcházelí do svých domovů, zeptal se jeden patnáctiletý chlapec svého otce: „Pan učitel z nedělní školy a jeho žena musí tomu velikonočnímu příběhu opravdu věřit, že?“ „Tomu věří všichni křesťané,“ odpověděl mu otec. Chlapec namítl: „Ale ne tak jako oni dva!“

Způsob, jakým reagujeme na přicházející zkoušky, ukazuje na hloubku našeho přesvědčení. To samozřejmě neznamená, že opravdový křesťan nebude plakat, ztratí-li někoho blízkého. Protože však víme, že každý věřící, který zemře, bude žít v Kristově přítomnosti, nemusíme se smutit „jako ti, kteří nemají naději“ (1 Te 4,13). Smíme říci „Díky, Pane!“, protože Mu důvěřujeme, že v našem životě dělá to nejlepší. Tuto jistotu dobře vystihuje i starozákonní prorok: „I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, ... já budu jásosem oslavovat Hospodina...“ (Ab 3,17-18).

RWD

*Věřím zaslíbením, jež se nemění,
i když pochybnosti kolem někdy zní.
Nezklame On ani v chvíli poslední:
věřím zaslíbením Boha svého ctným!*

**Ti, kdo věří v Krista, dobře vědí,
že to nejlepší teprve přijde.**

Čtvrtek, 27. ledna

1 J 4,7-19

MILUJE MĚ BŮH?

„My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“

(1 J 4,19)

Pochopit hloubku Boží lásky k nám není snadné. Kvůli strachu a pýše je pro nás těžké uvědomit si, že si Jeho lásku nezasloužíme a že je to dar od Něj.

Někdy musím zápat s vlastní pýchou – mám tendenci si myslet, že všechnu lásku, které se mi dostává, si opravdu zasloužím. Pyšná mysl mi našeptává, že jsem milován pouze, když jsem lásky nebo úcty druhých skutečně hoděn.

Jindy zase musím čelit strachu. Někde hluboko uvnitř mé duše se uhnízdí pocit, že lásku, kterou přijímám, si nezasloužím. Jsem vždy přesvědčen, že všechny mé motivace jsou nečisté, a tak se bojím odmítnutí. Takže i když se paradoxně těším z přijetí druhých, jsem ochromen strachem z toho, že druzí moje slabosti a mou nedokonalost odhalí.

Když pak v takovém světle vidím i svůj vztah s Bohem, logicky mám pocit, že Jeho láska ke mně je založena na mých výkonech a kvalitách. Když se mi daří, miluje mne; když udělám chybu, mohu od něj očekávat jen pohrdání.

Bůh nás však nemiluje proto, že si to zasloužíme! Miluje nás i přes to, jací jsme. V 1. listu Janově 4,10 je psáno: „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna...“ Díky tomu, co pro nás Kristus udělal, smíme vědět, že nás Bůh miluje. Tato jednoduchá pravda dokáže otřást i naší pýchou a strachem.

HWR

*Kdo by mohl vystihnouti
lásku Tvoji, milost Tvou?
Na celé mé zemské pouti
žehnáš mi, jdeš přede mnou.*

**Hledáte Boží lásku?
Podívejte se na Ježíše Krista.**

Pátek, 28. ledna

Mk 8,34-38

POZOR NA FALEŠNÉ KŘEŠŤANSTVÍ

„Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

(Mk 8,34)

Edward Lindman ve své knize *Přemýšlejte v budoucím čase* mluví o neblahém pronikání moderní kultury do křesťanské praxe. Jde o tendenci vytlačovat ze života všechny nepříjemné skutečnosti a vyhledávat pouze to, co přináší okamžitý požitek. Někdy se mluví o tzv. evangeliu prosperity.

Před touto tendencí nejsou chráněni ani křesťané. Někteří přesvědčení kazatelé „úspěchu a blahobytu“ tento přístup propagují pomocí metod pozitivního myšlení, úporné víry, štedřejšího vydávání peněz; jako odměnu slibují pak větší Boží požehnání.

Je pravda, že nás Bible učí přemýšlet pozitivně (Fp 4,8) a ochotně dávat (2 Kor 8,2). „Evangelium prosperity“ však postrádá některé základní pravdy týkající se Kristovy oběti za hřích a Jeho požadavku mravného života. Náš Bůh není pouze milující, dobrý a štedrý; je zároveň spravedlivý, svatý a čistý. Nenávidí hřích a zlo odsuzuje.

Je úžasné vědět o požehnání, které Kristus nabízí. Nejprve však musíme hluboce prožít upřímné pokání a sebezapření. Pokud si z křesťanství vybíráme pouze to, co se nám hodí, nejednáme správně. Je nutné na sebe vzít Kristův kříž a následovat Jej (Mk 8,34). Pouze taková víra vede k našemu duchovnímu růstu a my se můžeme stále více podobat Kristu. A to přece potřebujeme ze všeho nejvíce.

HWR

*Nuž, k Pánu, jenž tak laskav jest,
i my se věrně znejme,
a byť i máme kříž svůj nést,
to za radost vždy mějme!*

**Chcete se podobat Kristu? Dovolte
Duchu Božimu, ať ve vás Krista stvoří.**

KDE JE TA DOBRÁ CESTA?

„...*ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid.*“ (Jr 6,16)

Na nás, kteří věříme, že Boží morální standardy jsou ty nejlepší, se zbytek společnosti často dívá skrz prsty – s netolerancí a pohrdáním. To nás často vede k tomu, že některé své nesouhlasné názory raději vůbec nedáváme najevo.

Televizní komentátor Andy Rooney kdysi veřejně vyjádřil své rozhořčení nad tím, že se do naší kultury vkrádají zvrácené sexuální normy. Jisté skupiny společnosti, jež propagují nemorální životní styl, však na něj vyvíjely tak dlouho tlak, až Rooneyho přiměly k omluvě.

Tyto okolnosti nejsou nepodobné těm, které vládly před 2 600 lety za dob proroka Jeremjáše. Lidé jako by tehdy neměli žádný stud. Ruměncem do tváře jim nevehnaly ani ty nejhorší sexuální hříchy. Součástí této politováníhodné situace byli dokonce i náboženští vůdci!

Jen Jeremjáš vylašoval Boží hněv a varoval před Jeho přicházejícím spravedlivým hněvem. Prorok volal po navrácení na „stezky věčnosti“, na dobrou cestu (v. 16), tedy na cestu vyznávání hříchů a poslušnosti Bohu.

Ježíš nám tuto dobrou cestu ukázal tím, že pozval všechny, kdo se namáhají a jsou obtíženi břemeny, k sobě (Mt 11,28). Navíc nás ujistil, že Jeho „jho netlačí a břemeno netíží“ (v.30).

Pane, díky, žes nám ukázal tu cestu, která vede k opravdové radosti. Pomoz nám chodit po dobrých stezkách! HVL

*Následuj Ježíše věrně,
Boží vůli uč se znát,
miluj velikou ho láskou,
nejlepší, co máš, dej rád!*

Pokud budete chodit po stezkách přímých, nikdy se nedostanete na cestě.

SÍLA LASKAVOSTI

„...*buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.*“ (Ef 4,32)

Jeden mladý dělník, který pracoval v továrně, zjistil, že v jeho bedně na nářadí chybí jeden velmi cenný nástroj. Zanedlouho si všiml, že jeho ztracený nástroj je v bedně jeho spolupracovníka.

Mladík byl v dílně jediným křesťanem a chtěl tedy i v této situaci vydat o Kristu dobré svědectví. Šel tedy za svým kolegou a řekl mu: „Máš u sebe jeden můj nástroj, víd? Ale jestli ho potřebuješ, můžeš si ho zatím nechat.“ Pak pokračoval v práci a na celou záležitost se snažil nemyslet.

Muž, který nástroj vzal, se po celé dva následující týdny mučil výčitkami svědomí a snažil se věc napravit. Nejdříve mladíkovi nabídl jiný nástroj podobné hodnoty, potom mu nabídl, že mu pomůže s jeho vlastní zakázkou a nakonec mu do kapsy u kabátu vsunul nějaké peníze. Postupně se oba muži stali velmi dobrými přáteli; ten, co před časem kradl, přiznal, že ho přemohl kolegův laskavý přístup.

Laskavost je patrně tím nejučinnějším nástrojem, který jako křesťané máme k dispozici. I když náš laskavý postoj nepřinese kýžené vyřešení problému (jako v případě našich dvou dělníků), je to ta nejsprávnější reakce na jakýkoliv problém. Nehleď na to, jak se k nám druzí chovají, máme následovat Kristův příklad (Ef 4,32).

Pro Boží milost musíme žít v Jeho lásce a milovat druhé, jako On miluje nás! HGB

*Chci přivinout se směle
ke klidu Páně již
a odvrhnouti cele
oší zloby hříšnou tíž.*

Potřebujete uzdravit nějaký vztah? Zkuste to s laskavostí.

NEŽIJME NA DLUH!

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný...“

(Ř 6,23)

Představte si, že by ve vašem životě nebyly žádné závazky – žili byste bez neustálého placení účtů a složenek a bez nejistoty ke konci měsíce.

Právě tato lákavá představa vedla mnohé finančníky k tomu, aby nabídli veřejnosti různé peněžní produkty, které by je zbavily starostí s penězi. Podívejme se alespoň na některé z jejich návrhů:

- Zcela se vyhněte nakupování na dluh.
- Snižte výdaje za potraviny.
- Dělejte si věci sami, abyste za ně nemuseli platit jiným.
- Nenakupujte živelně a bez rozmyslu.

Přestože nemohu říct, že bych si nikdy nekoupil nic na půjčku (splácíme například náš dům, a každý měsíc musím platit složenkou), mohu klidně říci, že v duchovním slova smyslu nemám skutečně žádné dluhy. Když se zamyslím nad údělem člověka, klesajícího pod tíhou hříchu, mohu směle vyznat: můj dluh byl zaplacen.

I já jsem kdysi byl kvůli hříchu odsouzen k smrti; když jsem však vložil důvěru ve spasitelnou moc Ježíše Krista, můj trest byl odpuštěn (Ř 4,7). Můj dluh splatil někdo jiný. Jaká je to úleva!

Už jste dovolili Bohu, aby Kristovou spravedlností vyrovnal váš účet a splatil váš dluh? I vy se můžete zbavit tíživého dluhu a využít Kristovy nabídky! JDB

Tam pod křížem krev Kristova mne očisťuje z vin.

*Je dílo spásy skončeno –
– mne s Otcem smířil Syn!*

Kristus, i když se nezadlužil, splatil dluh, který my bychom nikdy splatit nemohli.

MODLITEBNÍ PŘEDMĚT

„Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkyvdání za všechny lidi...“ (1 Tm 2,1)

Vyrostla jsem s maminkou, moji rodiče se rozvedli, když mi bylo asi devět let. Jejich rozvod mě velice zranil a s jeho následky jsem se dlouho vyrovnávala. Dovedu si představit, jak to bolí děti, můžu tušit, jak to zraní rodiče.

Dnes znám Pána a On si použil i tuhle mou bolestnou zkušenost. Pod okny nám vede rušná silnice. Provoz se o víkendu trochu zmírní, v dopoledních hodinách za to přibývá speciální podívaná: ozdobená kolona, troubení, poslední auto vezoucí nevěstu... Napadlo mě, že Bůh se stal posilou v mém manželství, o něho se můžu opřít. Stal se prostředníkem, který nerozděluje, ale sjednocuje. On hojí zranění, která dostaneme nebo ušetříme.

Uvědomila jsem si příležitost přimlouvav se u našeho Boha za čerstvě uzavřená manželství, prosit jej, aby manželství ochraňoval, dával jednotu a hlavně se dával těm párům poznat. ON je to nejcennější, co můžou do manželství dostat!

Rozhlédni se kolem sebe a buď citlivý na to, co ti Pán Bůh klade na srdce jako modlitební předmět.

B. Šrajbrová

*Pod ochranou Nejvyššího rozvesel se duše má;
strážné oko Tvůrce tvého nespí ani nedřímá.*

Pán Ježíš je prostředníkem, který nerozděluje, ale sjednocuje.

KDE JE TVÁ KOTVA?

„Utíkám se k tobě, Hospodine...“
(Ž 71,1)

Kdysi někdo použil tento příměr: „Zkuste si představit kapitána zámořské lodi zmitající se v poryvech větru, který se snaží rozhodnout, na jaké místo přímo na palubě by bylo nejlepší spustit kotvu. Možná se vám ta situace zdá podivná, ale brzy pochopíte, proč to říkám. Náš kapitán nejdříve zkouší kotvu pověsit na přídi, ale loď je nadále uanášena větrem. Potom zkouší nechat kotvu připevněnou na palubě, ale ani to loď nezastaví. Poslední pokus – kotva putuje do podpalubí. Ale i tentokrát bezvýsledně.

Je vám asi jasné, že zůstane-li při bouři kotva na lodi, ať už na jakémkoliv místě, ztrácí to smysl. Pouze je-li vhozena do vody, může loď před větrem a příbojem uchránit. Stejně tak ani člověk, pokud důvěřuje jen sám sobě, nemůže nikdy zakusit opravdový pokoj a bezpečí. Jeho snaha zachránit se je stejně marná jako v případě nevyužití kotvy. Spusíme tedy svou kotvu – víru – do hlubiny nesmírné Boží lásky a moci. Svou důvěru vložíme do rukou Toho, který jediný je skutečně důvěryhodný.“

To je cenná rada! Pamatujme si, že pokud v nejrůznějších bouřích života důvěřujeme jen sami sobě, pohrdáme tou nejvzácnější kotvou. Bylo by to smutné. Místo toho spolu s žalmistou vyznávejme: „Utíkám se k tobě, Hospodine...“ (Ž 71,1)

RWD

*I kdyby peklo bouřilo,
ty, věrné stáde, stůj;
věz, boj se skončí vítězstvím,
ty pouze důvěřuj!*

Ani bouře nás nestrhne, budeme-li ukotveni na Kristu, naší skále.

KRÁSA BEZ POSKVRNY

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“
(2 Kor 5,17)

Na jednom velmi vzácném hedvábném kapesníku se objevila skvrna od inkoustu, jež se nedala vyčistit. Jeho majitelka se již nemohla dále pyšnit jeho krásou, a tak ho ukázala anglickému kritikovi umění Johnu Ruskinovi. Ten vzal kapesník do rukou, podíval se na inkoustovou skvrnu a po chvíli z této vady udělal přednost – inspirován tvarem skvrny pomaloval kapesník zcela nevídaným způsobem. Kapesník nabyl mnohem vyšší hodnoty než předtím.

Bůh Stvořitel stál kdysi před podobným rozhodnutím, jaké učinil zmíněný umělec; jen s tím rozdílem, že Boží dílo je nesrovnatelně větší. Bůh ve své svrchovanosti stvořil Adama, ten se však poskvrnil hříchem. Jeho původní čistota a dokonalost byla ta tam a čekalo ho jen věčné odsouzení. Úžasným skutkem kříže vzal však Bůh, Nejvyšší umělec, hříšníky znovu do ruky a proměnil je tak, aby mohli odrážet krásu Kristovy svatosti.

Vložíme-li svou důvěru v ukřižovaného Spasitele, nejenom že se nám dostane úplného odpuštění, ale jsme proměňováni Duchem Božím ve vzácná stvoření, patřící Stvořiteli. Jak napsal apoštol Pavel ve svém listu do Efezu, po celou věčnost budeme svědecktívím nesmírného bohatství milosti „v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši“ (Ef 2,7).

VCG

*Z veliké lásky přišel z nebe,
aby tě zbavil hříchů tvých,
obětí svou si koupil tebe,
místo ti chystá v nebesích.*

Jen Bůh dokáže proměnit poskvrněnou duši v překrásné dílo milosti.

O ČOKOLÁDĚ A BIBLI

„Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.“

(1 Pt 1,23)

Milovníci čokolády po celém světě znají jméno Cadbury. Jeho čokoládové bonbony se více než sto let vyráběly blízko anglického Birminghamu. Miliony lidí okusily jejich delikátní chuť, ale málokdo zná osudy Heleny Cadburyové, dcery zakladatele slavného podniku.

Když bylo Heleně dvanáct let, přijala Ježíše Krista jako Spasitele. Ihned začala svému okolí svědčit a duchovně růst, a tak zanedlouho začala i do školy nosit svou starou velkou Bibli. Otec, aby jí ulehčil od těžkého břemena, jí dal malé vydání Nového zákona, které si Helena mohla bez problému vstrčit do kapsy. Brzy začali Helenino zapálení obdivovat i spolužáci, a někteří zatoužili mít svou vlastní Bibli, aby ji s sebou mohli nosit a číst každý den. Po nějaké době dokonce založili *Ligu kapsní Bible* a začali rozdávat kapsní vydání lidem, kteří o Bibli měli zájem. První, kdo díky Heleně, jejím přátelům a zdarma obdržené Bibli přijal Krista, byl policista.

Liga kapsní Bible se postupně vyvinula v celosvětovou službu evangelia s miliony členů. Základní myšlenka zvěstování evangelia druhým je úkolem pro nás pro všechny. Noste s sebou svou Bibli nebo alespoň Nový zákon, čtete ji a buďte svědky její moci.

DCE

*Nás všechny k vyznávání
svým Duchem svatým vzbud;
a k práci, k vzdělávání
své role dávej chuť!*

**Jedním z měřítek vaší lásky k Bohu
je vaše touha šířit Jeho dobrou zprávu.**

PŘÍZNIVÁ ATMOSFÉRA

„Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme...“ (1 Te 3,12)

Na planetě Zemi existuje jedno místo, kde je tak čistý vzduch, jako nikde na světě. Díky neustálému proudění větru a zvláštnímu klimatu zde není ani znečištění, ani choroboplodné zárodky.

Zdá se vám to jako to nejzdravější na Zemi? Zaručuji vám, že na tom místě by nikdo ale žít nechtěl. Je tam příliš velká zima. Jako místo, kde rtuť klesá na několik desítek stupňů Celsia pod bod mrazu, je Jižní pól příliš chladný i pro bakterie.

V některých sborech se setkáváme s podobnou sterilitou i chladnou atmosférou. Káže se tam Boží slovo, Písmo se neustále cituje, jakákoliv odchylka od správného učení nemá nárok na přežití. Chybí tam však odpovídající poslušnost a láska, a duchovní stav sboru je tedy „pod nulou“. K chudým se tam věřící obracejí zády (Jk 2,2-6), slabší ve víře jsou odkazováni do patřičných mezi (Ř 14,1), bratři v Kristu jsou v trápení ponecháni svému osudu, protože by mohli ohrozit pokojný život ve sboru (3 J 5-10). A tak mnoho lidí odchází, protože necítí lásku a zájem druhých.

Církev byla založena díky vykupitelné lásce Ježíše Krista a má proto být milujícím a vroucným obecenstvím! Nemáme toužit jen po tom, abychom se zbavili „obtížných bakterií“, ale musíme dovolit Kristu, aby v církvi způsobil atmosféru, ve které budou moci bratři a sestry otevřít svá srdce a přijímat Jeho uzdravující lásku. VCG

*Jen místem chval a modliteb
by sbor náš býti měl.
Jak smutné je, když rozmíšky
to mnohdy ničí, žel!*

Váš sbor by měl být za chladného počasí vždy bezpečným přístřeškem.

BUĎME SKALOU

„A je to pravdivé svědectví. Proto je přisně kárej, aby měli zdravou víru...“ (Tt 1,13)

Povolal vás Bůh k tomu, abyste byli skalou v nějakém nejednoduchém prostředí? Hned vám vysvětlím, co tím myslím.

V dobách prvotní církve v 1. století povolal apoštol Pavel Tita, aby žil na takovém místě – na ostrově Kréta. Obyvatelé Kréty byli v té době po celém Středomoří nechvalně proslulí jako líní a nepoctiví lidé. Po staletí žili opovrženímhodným způsobem života a byli skutečně mazaní jako lišky.

Krétský básník Epimenides, který žil v 8. století před Kristem, napsal: „Kréťané byli vždycky lháři, lenoši a podlí žrouti“ (podobně i Tt 1,12). V řeckém písemnictví mělo slovo „kréťan“ význam „lhář“. Ve smyslu morálním i duchovním nebyla Kréta místem pokojného života.

Přesto na tomto ostrově Pavel založil křesťanský sbor a požádal Tita, aby pomohl při organizaci a výběru starších. Právě Titus se tedy měl stát tou „pevnou skálou“ v nebezpečném prostředí. Měl svým učení ukazovat na nesprávné jednání a vyhlašovat pravdu. Svým vlastním životem měl být pro ostatní příkladem toho, co to znamená žít pro Krista (Tt 2,7-8).

I vás Bůh povolal k tomu, abyste byli Jeho zástupci na místě, kde pracujete nebo studujete, tedy často tam, kde se Boží jméno užívá spíše při klení, nebo tam, kde na Boha nemají lidé čas. Musíte proto bezpodmínečně znát Jeho pravdu a každého dne ji žít. Naše dnešní společnost nutně potřebuje křesťany, kteří jsou i ve zcela světském prostředí pevnou skálou.

HWR

*Velice žádám si víc síly mít,
bych mohl pro tebe vděčněji žít,
všem vyznat přejí si, že jsi můj Pán,
jímž jsem byl slavně i já zachován.*

**Kdo má víru pevnou jako skála,
obstojí i tam, kde vládne hřích.**

NEŽIJME JAKO ATEISTÉ!

„Bloud si v srdci říká: ‚Bůh tu není.‘“
(Ž 14,1)

Podle výzkumu veřejného mínění z roku 1993 se pouze 4% světové populace považují za ateisty. Zdálo by se, že Bůh má po světě mnoho následovníků!

Ve skutečnosti se však mnohem více lidí než 4% chová, jako by Bůh vůbec nebyl. Nepopírají Jeho existenci svými rty, nýbrž svým životem a svým srdcem. Takový člověk je jako bloud popsáný v Žalmu 14 – úmyslně Boha ignoruje, protože se nechce vzdát svého sobeckého přístupu k životu; nechce Boha poslouchat.

Toto popření Boha se dnes bohužel objevuje i v životech lidí, kteří byli svědky zázračné záchrany a požehnání věřících v zemích, kde je pronásledování křesťanů na denním pořádku. Místo aby tyto zázraky brali jako důvod ke chvále Boha, odmítají evangelium a žijí podle měřítek světa.

Nejlepším způsobem, jak nežít jako ateista, je pravá zbožnost. My, kteří známe Krista, musíme mít postoj vděčnosti – musíme být vděční Pánu za spasení, a musíme být příkladem ve své čistotě, poctivosti a důvěře v Jeho dobrotu. Jako skuteční křesťané máme být solí země a světlem pro okolní svět (Mt 5,13-16). Pokud tomu tak bude, podle Ježíšových slov povedeme i druhé k oslavě Otce v nebesích (v.16).

HVL

*Nesme zvěsti o spasení
blíž i dále, v celý svět –
o všech hříchu odpuštění
každý musí uslyšet!*

**Jako křesťané bychom měli v lidech
kolem sebe vzbuzovat žížeň po vodě
života.**

„JSEM OSPRAVEDLNĚN!“

„Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří.“
(Sk 13,39)

Vykladač Pisma a evangelista R. A. Torrey jednou mluvil se ženou, která si nebyla jistá, zda jí byly odpuštěny všechny její hříchy. Požádal ji, aby nahlas přečetla verš Sk 13,39: „Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří.“

Potom jí položil otázku: „O kom Bůh říká, že je ospravedlněn?“

„Každý, kdo věří,“ odpověděla žena.

„Věříš komu?“ pokračoval evangelista.

„No přece – kdo věří Kristu.“

„Přijala jste Ho jako svého Spasitele a Pána?“ zeptal se dále Torrey.

„Ano.“

„A co vám tedy podle tohoto verše zaslubuje?“ směřoval ji.

Pochybnosti ženě zabraňovaly, aby mohla odpovědět: „Jsem ospravedlněna ze všech svých skutků.“ A tak s ní Torrey procházel zmíněný verš znovu a znovu. Konečně jako by k jejímu srdci pronikl skutečný význam těch několika slov. „Chvála Bohu!“ zvolala. „Jsem ospravedlněna ze všech svých skutků.“ Konečně zakusila pokoj, který pramení z plného a vědomého přijetí odpuštění.

Obrovské úsilí, vůle, náboženský obřad ani zoufalá modlitba od nás nikdy nemůže odejmout hřích. Pokud však důvěřujeme Kristu a jeho spasitelné oběti, jsme ospravedlněni – Bůh nás prohlásí za spravedlivé. Když jsme pak oproštěni od břemena viny, jsme skutečně čistí a můžeme zakusit hluboký Boží pokoj.

HGB

*Pevně věřím, že Tvou smrtí
s Bohem smířen jsem,
dítětem se Jeho stávám,
slávou dědicem.*

Ospravedlnění znamená, že naše vina je vymazána a že je nám dána Boží milost.

MOCNÉ JE TO SLOVO...

„Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci...“ (Iz 55,11)

Toma Dotsona znají velmi dobře ve všech věznicích ve státě Michigan v USA. V nápravných zařízeních totiž strávil celou třetinu svého téměř čtyřicetiletého života.

Na jednom výročním setkání vězeňských kaplanů a duchovních vydal své svědectví. Mluvil o tom, že vyrostl v křesťanské rodině, ale evangelium odmítl a rodičům se vzepřel. Na večírku byla přítomna i jeho žena – po celou tu těžkou dobu, kdy pád následoval pád, mu stála po boku. Kromě toho za ním docházel vězeňský kaplan.

A pak, před několika lety, se Tom opravdově vydal Ježíši Kristu. Od té doby už práh vězení znovu nepřekročil.

Ve svém svědectví se Tom obracel přímo ke křesťanským pracovníkům. „Nepřestávejte ve své práci s lidmi jako jsem já, ať je to jakkoliv těžké,“ vyzýval je. „Můžeme čelit řadě problémů, ale hlavní je se nevzdat! Skrze Kristovu oběť, skrze Toho, který nás skutečně osvobozuje, má naprosto každý – i největší hříšník – šanci na změnu.“ Potom pohlédl na kaplana, který za ním věrně a trpělivě chodil do věznic, aby mu svědčil, a rozřeseným hlasem řekl: „Děkuju, žes to se mnou nevzdal!“

Je ve vašem životě někdo, nad kým byste už nejraději zlomili hůl? Nedělejte to! Bůh se slituje nad každým, kdo k Němu přijde (Iz 55,7). Jeho mocné slovo může způsobit změnu (v.11), přinést svobodu všem lidem, kteří jsou v zajetí hříchu (J 8,32). Jeho slovo je mocné!

DCE

*Ó lide můj, ta zvěst ať světem letí:
Bůh světlo je a světlo je náš díl.
On péči má, by nikdo z Jeho dětí
po cestách tmy a hříchu nebloudil.*

Nad nikým nelámejme hůl; raději každého odevzdávejme do Kristových rukou.

CESTA K DOKONALOSTI

„...jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.“
(1 Pt 1,15)

Nedaleko cesty, po které naše rodina pravidelně jezdí v létě na dovolenou, stojí dům, který nikdy nemineme bez povšimnutí. Vždy, když kolem něj projíždíme, někdo vykřikne: „Ten dům je prostě dokonalý!“

Ten dům se nám zdá ve všech ohledech perfektní – z okýnka našeho auta se zdá, že prostě nemá chybu. Trávník jako hedvábný koberec, dokonale strážené keře, naleštěná okna. Všechno bezchybné a v dokonalé harmonii.

Vždy, když toto místo míjíme, je nám zcela jasné, proč celý dům vypadá tak nádherně – majitelé jsou skoro pokaždé venku a pilně pracují. S kbelíkem nebo hráběmi v ruce odhodlaně bojují se špinou, sebemenším nepořádkem i bujným růstem zeleně. Dělaví všechno pro to, aby bylo vše v naprostém pořádku.

Jako člověk, který je sám majitelem domu, dobře vím, kolik úsilí to stojí, aby kolem domu bylo všechno v pořádku; tím více oceňuji vlastníky „dokonalého domu“. Jejich příklad mi však připomíná ještě něco jiného – Bůh v Bibli říká: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1,16) To znamená, že máme usilovat o dokonalost. Stejně jako majitelé toho krásného domu nikdy však dokonalosti nedosáhneme. Musíme se o to ale snažit: někdy je například třeba zbavit se zlovyku, jindy zase říci ne nečistým myšlenkám. Stojí to neustálé úsilí, ale s pomocí Ducha Božího se musíme tohoto směru – směřování ke svatosti – neustále držet. JDB

*V smrti chci i ve vzkříšení
připodobněn Pánu být,
v potupení, v oslavení,
ve všem s Kristem podíl mít.*

Každé Boží dítě by mělo být čím dál podobnější Božímu Synu.

LASKAVÉ SRDCE

„Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost.“

(Ef 4,31)

12. prosince 1938 podepsal sovětský vůdce Josif Vissarionovič Stalin třicet seznamů obsahujících jména osob odsouzených k smrti. Přesto se tento bezcitný tyran ještě téhož večera vydal shlédnout komedii do svého soukromého divadla. Dmitrij Volkogonov, Stalínův životopisec, si klade otázku, jak může mít člověk tak zatvrzelé srdce, že je schopen bavit se a smát po tom, co poslal na smrt více než pět tisíc lidí, z nichž mnohé znal osobně.

Celé dějiny lidstva se díky všemožným plánovaným vraždám, podlé krutosti trýznitelů nebo promyšlenému mučení během staletí staly jednou velkou tragédií. Přestože si ani já ani vy nedovedeme podepisování rozsudků smrti pro nevinné ani dost dobře představit, měli bychom stát neohroženě na stráži pokoje a modlitbou se bránit před zatvrzelostí srdce. Jen tak vypůsobíme ducha, který bude pravým opakem Stalinovy sadistické zvrácenosti. Musíme Boha prosit o to, aby nás uschoopil a dal nám tak naplnit Pavlův příkaz: „Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,31-32)

Poproste Pána Ježíše, aby vám pomohl nahradit bytí i sebemenší tvrdost srdce svým milosrdenstvím a laskavostí. Zkuste už dnes někomu projevit soucit nebo pochopení. VCG

*Viz tu naši chladnost – my už neumíme
dát Ti, Pane, všechno, i tu duši svou,
my jen o Tvé lásce stále hovoříme,
ale naše srdce dále tvrdá jsou.*

Pokud se nám zdá pomsta sladká, naše srdce je zahořklé.

KDYŽ NÁS SVĚT NENÁVIDÍ

„Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk?“

(Ž 118,6)

Kdysi jsem četl pojednání o rumunských křesťanech, kteří i tváří v tvář uvěznění, mučení i smrti vyznávali Krista. Přišla mi na mysl výzva našeho Pána: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“ (Mt 10,28) V dějinách církve nacházeli vždy trpící a pronásledovaní křesťané úlevu v zaslíbení, že Bůh je zachrání – ať už je navrátí zpět mezi jejich blízké na zemi, nebo je skrze smrt dovede do společenství svatých v nebi.

Ačkoliv i v některých částech dnešního světa stále existuje nenávist vůči křesťanství, většina z nás je před krutým pronásledováním uchráněna. Všichni křesťané bez rozdílu jsou však podrobováni zkouškám víry.

Dennis Byrd, bývalý profesionální fotbalista, který se po vážném zranění a následném ochrnutí zázračným způsobem uzdravil, jednou o své víře v Krista hovořil i v televizní besedě. Během vysílání ho jeden volající divák hrubě napadl za to, že už před časem vystupoval v křesťanském pořadu. V telefonátu byla zřejmá hluboká nenávist k Ježíši Kristu.

Stejně jako křesťané minulosti i my dnes můžeme očekávat, že nás budou lidé nenávidět a napadat (J 15,18-19). Ale nemusíme se bát. Bůh má všechno pevně v rukou! On přemohl síly zla a miluje svůj lid. I my tedy smíme vyznat: „Hospodin je při mně, nebojím se.“ (Ž 118,6)

HVL

*Proto jsme přec na svět přišli,
k tomu jsme též posláni:
Boha chválit vždy – i tehdy,
jsme-li v zkouškách deptáni.*

**Milujete-li Boha,
mohou vás lidé nenávidět.**

ZAPOMÍNÁNÍ

„Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.“

(Žd 13,16)

Budu vám dnes vyprávět příběh o jednom chlapci, který žil v jedné z nejhudších čtvrtí města. K jeho uším se dostala radostná zvěst evangelia a byl spasen. Nedlouho potom však musel čelit několika nejednoduchým otázkám, kterými se ho kdosi snažil od křesťanství odradit: „Pokud tě Bůh miluje, proč ti nepošle někoho, kdo by se o tebe lépe postaral? Proč Bůh někomu neřekne, aby ti obstaral nové boty?“ Chlapec se na okamžik zamyslel a pak se slzami v očích odpověděl: „Myslím, že už určitě někomu řekl, ale ten člověk na to asi zapomněl.“

Samozřejmě, je pravda, že nejdůležitějším úkolem křesťana je přivádět druhé ke Kristu; my však toto poslání někdy zneužíváme jako výmluvu a snažíme se zbavit osobní zodpovědnosti nezapomínat na „dobročinnost a štědrost“ (Žd 13,16). Náš duchovní život by měl být v rovnováze, a tudíž činit „dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry“ (Ga 6,10). Pokud dokonce i nevěřícím, kteří neznají Boha, leží na srdci problémy potřebných, o co více bychom měli my, kteří jsme osobně poznali Boží lásku, dělat všechno pro to, abychom přinesli lidem úlevu v jejich trápení a nesli břemena těch, kteří „nemají štěstí“.

Pokud vám Bůh položí na srdce někoho, kdo pomoc potřebuje, kéž o vás nikdo nemusí říct: „Asi na to zapomněl...“ RWD

*Byl i srdce hříchem zhrublo,
nebo žalem zhyňulo,
On je zcela může změnit,
aby láskou vzplanulo.*

**Čím víc se v nás rozhojňuje Kristova
láska, tím více ji můžeme předávat
druhým.**

KDYŽ PŘIJDE KRIZE

„I když jsem v soužení, ty mi zachováš život...“
(Ž 138,7)

Luyada Gbuda, pastor jedné křesťanské denominace v Zaire, vyprávěl o podmínkách, v jakých musel v roce 1993 pracovat. Znovu a znovu používal slovo *krize*.

Politicky se celá země tehdy nacházela ve velikém zmatku a reálná možnost vojenského konfliktu byla velmi vysoká. Navíc se hospodářství Zaire potýkalo se strmě rostoucí inflací. Nikdo neměl peníze na to, aby si koupil byt jen to málo, co v obchodech zůstalo. Ceny otopu a paliva se vyšplhaly do závrtných výšin. Celý národ trpěl.

Gbuda mluvil o tom, že cestoval po celé zemi a věřícím se snažil přinést povzbuzení založená na Davidových slovech ze Žalmu 138. David v tomto textu vyzývá čtenáře, aby přemítali o Boží velikosti a aby Jej oslavovali jako ten pravý zdroj pomoci (v.1-6).

Žalmista důvěřoval v Boží schopnosti zachránit člověka, i když jej svazují starosti (v.7). Mohl se tedy dívat s nadějí do budoucnosti, protože nezapomínal na to, co pro něj Bůh udělal v minulosti (v.3).

Všichni musíme často čelit různým problémům. Možná že právě teď procházíte krizí. Prožíváte něco bolestného nebo máte strach. I v takové situaci můžete zpívat Hospodinu chválu – vyvyšovat toho, který je láska, moc a milosrdenství. Vzpomeňte si na situace, kdy se osvědčila Jeho věrnost. Jemu můžeme důvěřovat. Je to to nejlepší, co můžete v krizových situacích udělat. DCE

*Nestěžuj si na tíž svoji
v světě nikdy žádnému,
k Pánu jdi, On bolest hojí
svému dítku každému.*

Naše starosti nám budou připadat menší, vzpomeneme-li si na Boží velikost.

JE STÁLE K DISPOZICI

„Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“
(Fp 4,13)

Švédská autorka křesťanských chvalozpěvů Lina Sandell Bergová byla zapojená do evangelizační služby se svým otcem. Při jedné ze zaoceánských cest otec přepadl přes palubu a utopil se. Ve svém trápení se Lina obrátila ke svému Stvořiteli – potřebovala skutečnou útěchu – a napsala následující hymnus, který křesťané dodnes zpívají po celém světě:

*Den co den, v každém okamžiku,
ve svých zkouškách hledám sílu.
Důvěru skládám v Otce svého,
v Jeho velkou moudrost.
A nemám důvod ke strachu
ani starostem.*

Světští psychologové nám radí, abychom hledali sílu ve svém vlastním nitru. Je to však beznadějně a nerealistické. Ve svém nitru totiž prostě nemůžeme nikdy nalézt to, co by nám mohlo skutečně pomoci. Navíc i ti nejsilnější z nás mají svá slabá místa. Podléháme snadno různým náladám, hříšnému pokušení i vlastním zlovykům.

Ve 2. listu Korintským apoštol Pavel mluví o své slabosti jako o „ostnu v těle“ (2 Kor 12,7-10). Nedokázal se jej zbavit. Prosil Boha o pomoc, ale svého slabého místa zbaven nebyl. Byl místo toho Bohem posílen, aby své těžkosti mohl překonávat.

Právě v dobách zkoušek musíme vyznat, že potřebujeme čerpat ze zdroje, který je větší než my. A můžeme se radovat, protože máme k dispozici zdroj, který je skutečně nevyčerpatelný – Boží milost. DCE

*Kdo Bohu ve všem oddává se
a skládá v Něm své doufání,
jej Bůh i v těžkých zkoušek čase
v stínu svých křídel ochrání.*

Pokud Bůh dopustí zkoušku, vždy nám dá i sílu jí projít.

Středa, 16. února

2 Pt 3,1-15

BLÍŽÍ SE BOUŘE!

„Tehdy nebesa s rachotem zaniknou.“
(2 Pt 3,10)

Před několika lety jsem na Floridě sledoval oblohu – byla zlověstně černá, divoký vítr zvedal prach a mořskou hladinu nemilosrdně bičovaly provazy padající vody. Blížil se hurikán! Po celý den televizní i rozhlasové stanice neúnavně posluchačům připomínaly, jak se mají chránit před ničivou silou větru a přílivovou vlnou zvednutou bouří.

Když jsem pozoroval, jak se lidé v zoufalství snaží připravit na zápas s přírodními živly, napadlo mě, jak to, že lidé berou tak vážně hlášení rozhlasu a předpovědi počasí, a na druhé straně odmítají slyšet Boží varování před katastrofou nesrovnatelně větší, postihující celý svět. Bible nám říká: „Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.“ (2 Pt 3,10)

Skutečně stojíme tváří v tvář nepředstavitelné katastrofě. Stejně tak si můžeme být jisti, že existuje způsob, jak její hrozbě uniknout. Tou cestou je Ježíš Kristus. Ti, kdo v Něj vloží svou důvěru, mohou zakoušet Jeho pokoj tady na zemi a budou s Ním trávit věčnost v nebesích.

Jste na to připraveni? Pokud ne, přijměte Pána Ježíše jako svého Spasitele ještě dnes.

RWD

*Kdo Páně zhrdá pozváním,
jak chtěl by v nebi býti s Ním?
Vždyť láska, již zde odmítám,
v hněv bouřlivý se změní tam.*

**Odmítneme-li záchranu,
otevíráme dveře zkáze.**

Čtvrtek, 17. února

J 10,1-16

KŘESTNÍ JMÉNO, NEBO PŘÍJMENÍ?

„Volá své ovce jménem a uvádí je.“
(J 10,3)

Kdykoliv navštívím Korejský presbyterni sbor v Baltimoru, zarazí mě, že se místní věřící zřídka oslovují svými křestními jmény. O druhých i mezi sebou mluví velmi formálně a používají pouze příjmení – například pan Kim, paní Hughová, pan Pyen. Jednou jsem se pana Pyena na tento pro mne podivný zvyk zeptal. „Druhého člověka oslovujeme jeho křestním jménem jedině pokud je naším blízkým přítelem,“ odpověděl mi.

Možná, že podobný princip stál i za mou negativní reakcí na písemnou žádost předsedy jedné křesťanské organizace o finanční podporu – svůj dopis začal slovy „Milý Davide,“ a podepsal se jako „Bob“. Sám dopis byl velmi neosobní, přestože oslovením se jeho autor snažil navodit dojem familiárnosti.

Ježíš nás oslovuje našimi křestními jmény, protože nás tak dobře zná. To je přesně to, o čem se píše v J 10. Orientální pastýř ovcí, který s jedním stádem strávil několik let, si postupně vytvořil osobní vztah ke každé ovci. Určitě jim dával i svá jména, jako například „Hnědé ouško“ nebo „Bílé kopýtko“. Když je pak zavolal, každá na jeho hlas reagovala.

Když nás tedy Pán volá k poslušnosti a následování, i On zaslubuje pro náš život ochranu, vedení, péči i odpočinek. Zná nás tak dobře, že jeho hlas reaguje na naše potřeby. Oslovuje nás křestním jménem. DJD

*Vždy těš se v Pánu, duše moje,
že Jeho lásky důkaz máš,
že život dal za ovce svoje,
vede je v pravý domov náš.*

**Pro Boha nejsme pouhá položka
v seznamu; On zná naše jméno,
naše potřeby i naši tvář.**

NEDĚLEJME ZE SEBE OPICE

„Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň.“

(Ž 139,14)

Onehdy mi poštou přišla v barvách vyvedená reklamní brožurka nabízející několikadílňnou knihu na téma „fascinující fakta o původu člověka“. Už tento reklamní materiál se snažil čtenáře přesvědčit, že za miliony a miliony let se neživá hmota evolucí přeměnila v primitivní organismy a postupně až v člověka. Z této rádooby vědecké teorie vyplývá, že naše existence je výsledkem náhodných chemických pochodů a že náš život tedy postrádá jakéhokoliv smyslu.

Bible nás učí, že člověk byl stvořen nadpřirozeným zásahem samotného Stvořitele, který mu do chřípí vdechl „dech života“ (Gn 2,7). Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, aby mohl žít pro Něj a v Jeho přítomnosti se věcně radovat.

Pokud budeme věřit tomu, že jsme důsledkem náhody bez jakéhokoliv smyslu či osudu, naše chování se bude skutečně řídit vzorcem „Chci další banán!“. Protože jsme však skutečně stvořeni jako Bohu podobní, náš život má smysl. Ve svých myšlenkách, slovech i skutcích bychom měli vyzařovat Jeho věčnou slávu a Jeho záměry – vůli Toho, který se nám dal poznat v těle Ježíše Krista.

Uznáváte-li, že jsme stvořeni k Božímu obrazu a že nejsme pouhá zvířata, jak budete prožívat dnešní den?

MRDII

*Jak bych neměl slavit Tebe,
Tobě, Bože, vděčen být?
Vždyť tu ve všem kolem sebe
Tvoji lásku mohu zřít!*

Celé stvoření na sobě nese Boží autogram.

NEJPRVE SE PODÍVEJME DO BIBLE

„...tvá svědectví budou nadále mým potěšením, jsou to moji rádci.“ (Ž 119,24)

Před několika lety se na úvodní straně velkého telefonního seznamu pro náš okres objevila tato věta: „Nejdříve se podívejte do této knihy!“ Šlo o to, že mnoho lidí místo toho, aby telefonní seznam otevřeli, rovnou volali na informace o telefonních číslech.

To v mé mysli vyvolalo duchovní paralelu: předtím, než začneme cokoliv řešit nebo hledat Boží vedení pro konkrétní situaci, měli bychom se nejprve podívat do Jeho slova – a tam hledat Jeho vůli. Pokud na Bibli zapomínáme, riskujeme, že se budeme zaplétat do vztahů, které nebudou požehnáním, a do věcí, které se Bohu nebudou líbit.

O. T. Gifford ve své knize *Vodítka pro mladé věřící* poznamenává: „Pokud jste zlenivěli, čtete Jakubův list. Pokud ochabuje vaše víra, čtete Pavlovy listy. Pokud zápasíte s ne-trpělivostí, přemítejte o knize Jób. Jste-li někdy tvrdohlaví, zkuste se podívat na Mojžíše. Pokud se vám strachy třesou kolena, čtete si o Eliášovi. Pokud ve vašem srdci chybí radost a vděk, naslouchejte slovům krále Davida. Vnímáte-li duchovní vlačnost, dovolte apoštolu Janovi, aby vás objal. Pokud ztrácíte naději do budoucna, ponořte se do knihy Zjevení a uvidíte odlesk nebeské slávy!“

Příteli, kladeš-li si jakékoliv otázky ohledně dnešního dne, otevři Bibli – tam jsou rady z nejcennějších. „Nejdříve se podívejte do této knihy!“ HGB

*Byť i horstva mocné valy
ustoupily ze svých míst,
Bůh můj bude v Slovu stálý,
Jeho láskou jsem si jist.*

Biblické pravdy musíme žít.

JAKÝM SMĚREM BĚŽÍTE?

„Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště...“
(Ž 73,28)

James Thurber jednou vyslovil tento provokující názor: „Každý člověk, než zemře, musí pochopit, odkud vyšel, kam běží a proč.“

Všechny naše myšlenky i činy jsou ve skutečnosti ovlivněny tím, co jsme prožili v minulosti. Mohou to být například naši rodiče, kteří nám nastavili laťku příliš vysoko, sexuální zneužívání, studijní úspěchy ve škole, jež byly později konfrontovány s tvrdou realitou života, pocit ohrožení, dětství prožité v odlehle vesničce nebo naopak v centru velkoměsta.

Stejně tak je důležité uvědomit si, kam v životě směřujeme. Někteří lidé, toužící po přechodné slávě a po úspěchu, jsou podobni pasažérům, kteří zápasí o volná místa v autobuse, jenž míří do zapomnutí. Jiní se zase těší, jak si v důchodu odpočinou; zapominají však na to, co je čeká po smrti.

Žalmista Asaf věděl, odkud vyšel. Žil dříve v pochybnostech a někdy i v zoufalství. Také mu bylo jasné, kam směřuje a proč. Zpíval: „Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.“ (Ž 73,28) Řekl také: „...povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš.“ (v.24)

Víte, odkud jste vyšli? A co je ještě důležitější – kam v životě směřujete?

HWR

*Pane, buď vždy vůdcem mým
v plavbě mezi úskalím.
Bouře děsí duši mou.
Pomoz – hledám spásu Tvou!*

Upřete svůj zrak na Pána – a neztratíte ze zřetele smysl života.

LÍNÝ SLUŽEBNÍK?

„Jak dlouho, lenochu, budeš ležet? Kdy se probudíš ze svého spánku?“ (Př 6,9)

Jako mladý muž jsem měl delší dobu tendenci si myslet, že lenost nepatří mezi tzv. velké hříchy a že nemůže člověku nijak zvlášť uškodit. Stejně mínění jsem měl i o lidské pohodlnosti.

Boží slovo mi na příkladu biblického muže Davida, v jehož životě lenost sehrála velikou zničující roli, změnilo názor. Zkusme porovnat s tímto biblickým obrazem své dosavadní názory.

Když králové vyjíždějí do boje, David nechce zůstat stranou, proto posílá i on svého hejtmana se vším svým vojskem do boje proti Amonitským (2 S 11, 1). Ale David s nimi nejde. Co asi doma dělá? ...k večeru vstává ze svého lože.

Co dělal celý den? A co večer, poté, co celý den prospal? Myslel na svůj lid? Padl na kolena, aby se modlil za svůj lid, který i za něho bojoval? Odpověď je jiná: ...uzrél z paláce ženu (v. 2). Kam obracel David svůj zrak? Kam směřoval své myšlenky? Neobracel ho k nebi ani k válečnému poli, kde umírali jeho služebníci, ale zaměstnával se jen sám sebou. Lenost a pohodlnost si podaly ruce v životě tohoto Božího služebníka a způsobily to, že David považoval za námahu obrátit se na svého Boha. A právě zde, kde by se dalo očekávat, že tato událost končí, ona teprve začíná.

Až když se Lenost a Pohodlnost v Davidovi za-bydlela, začala svou nebezpečnou práci. Jakou?

1. vybidne ho k cizoložství
2. donutí ho zavraždit poctivého muže
3. způsobí smrt nevinného dítěte
4. pohrdne v jeho životě Bohem a zlehčí v jeho srdci Hospodinovo slovo
5. přivodí na něho meč, který neodejde z jeho domu na věky (2 S 12,9-10)

Co by stalo, kdyby David prosil za svůj lid? Nevyhnul by se tomu trápení? Alois Boháček

**Budeš-li líným křesťanem tam,
kde právě jsi, budeš jím všude.
Nezapíráš-li sebe a svou lenost,
pak zapíráš Krista a Jeho pracovitost.**

Úterý, 22. února

Ž 119,65-72

NA SAMÉM DNĚ...

„Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením.“

(Ž 119,71)

Bylo mi něco přes třicet, byla jsem oddaná manželka a matka, sloužila jsem Bohu po boku svého muže. Přesto jsem se duchovně ocitla na cestě, kterou by asi nikdo nechtěl jít a dostala se až na úplné dno. Byla jsem „na samém dně“, v situaci, které většina z nás musí odolávat – byla jsem si totiž jistá, že všechno dokážu zvládnout sama bez cizí pomoci.

Nakonec jsem se opravdu odrazila ode dna a pocítila podivnou úlevu. Navíc jsem objevila zajímavou věc: tím dnem, na které mě život přivedl, nebyl nikdo jiný než Kristus sám. V té chvíli mi skutečně nezbylo nic jiného než On – mohla jsem tak opravdově přehodnotit celý svůj dosavadní život. Poprvé jako bytost závislá na Bohu, nikoliv už člověk spoléhající pouze sám na sebe. Tato zkušenost pro mne znamenala doslova přelomový okamžik a jeden z nejintenzivnějších duchovních prožitků v mém životě.

Většina lidí, když se ocitne na dně, vnímá všechno možné, jen ne duchovní přínos. Jejich zoufalství je často navíc posilňováno jinými křesťany, kteří svým krátkozrakým pohledem „vědí“, jakým trápením daná osoba prochází a proč. Jenom náš nebeský Otec však opravdu ví, co nás chce těžkostmi naučit. Jen člověk, který pochopí nezbytnost své závislosti na Bohu, smí říct: „Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením.“ (Ž 119,71) J E Y

*Velice žádám si, ó Otče můj,
Tvým býti dítětem, ne již sám svůj!
Vezmi mě v náruč milosti
bezpečně do Tvé blízkosti.*

Když se křesťan dostane na samé dno, zjistí, že jediným pevným základem je Kristus.

Středa, 23. února

Ř 10,1-13

V JEHO JMÉNU JE MOC

„...každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“ (Ř 10,13)

Učitel teologie Gary Burge stál na jednom konci zcela liduprázdné ulice v Gaze. Přijel před časem do Izraele, aby nasbíral materiál na svou knihu o palestinských křesťanech; potřeboval také mluvit s dr. Hassanem v místní nemocnici. Nemocnice se nacházela na druhém konci ulice, a tak se tam vydal. Brzy mu došlo, proč na ulici není ani živáčka. Na jednom konci byli izraelští ozbrojenci, na druhé se usadili mladí militantní Palestinci.

Asi v půli cesty Garyho vytrhly z klidu rozzlobené výkřiky z obou stran, občasný zvuk kamenů dopadajících na umělohmotné vojenské štíty protivníků, ale i rány z pušek a nárazy gumových projektilů. Gary se pustil do běhu. Když doběhl až k nemocnici, zoufale zakřičel: „Doktor Hassan! Hledám doktora Hassana!“ Dveře se pomalu otevřely a čísi ruka jej vtáhla dovnitř. Gary v pravou chvíli použil jméno, které mu mohlo zachránit život.

Pro hříšníky „není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12). Tím jménem je jméno Ježíš, „jméno nad každé jméno“ (Fp 2,9). Všichni jsme se narodili hříšní. Nikdo tedy nemáme naději, že bychom sami sebe mohli zachránit (Ef 2,8-9). Naše situace vypadá zoufale. Jediný způsob, jakým můžeme uniknout trestu, je spolehnout se na Ježíše, který nám nabízí spásu. Musíme Mu to však dovolit.

A co vy? Poznali jste moc Jeho jména?

DCE

*Vezmi jméno Krista s sebou,
dítko trudu, bolesti,
na tvých cestách provází tě
nebes čistou radostí.*

Jen jedno jméno vás dovede bezpečně do nebe.

OBECENSTVÍ BOŽÍHO LIDU

„Žijte mezi sebou v pokoji.“

(1 Te 5,13)

Zdá se, že v dnešním světě je jen málo věcí, na kterých se většina lidí shodne; v poslední době jsem si však všiml dvou skutečností, o jejichž platnosti panuje všeobecný konsensus: lidé uznávají, že se dnes mnohem více než když jindy rozmáhá násilí, a dále, že kouření škodí zdraví. Vlády světa si obě nebezpečí uvědomují a snaží se proti nim bojovat.

Poslední průzkumy však ukazují, že ani vlády si se zmíněnými problémy neví rady a na mnoho otázek ani nemají odpověď. V roce 1993 uvedl jeden prestižní časopis studii, která přinesla informace o tom, že ti, kteří chodí pravidelně do kostela nebo do shromáždění, kouří v průměru méně než zbytek populace. Stejně tak se dle výzkumu ve věřících rodinách setkáváme mnohem méně s domácím násilím.

To, že vstoupíme do modlitebny, nás samozřejmě nezmění. Biblické pravdy, které se ve shromáždění vyučují, stejně jako povzbuzení od bratrů a sester, ale mohou náš život blahodárně ovlivnit (podobně i 1 Te 5,14-22). V obecenství můžeme Boha chválit, duchovně růst a být obklopeni těmi, kteří Ho milují. To jsou dobré důvody k tomu, abychom žili tím nejlepším způsobem.

Účastí ve shromáždění se nestaneme dokonalými. Poslušnost Božím slovu a upřímná bohoslužba nám bezpochyby otevřou doširoka dveře Boží milosti. JDB

*V Páně jménu shromáždění
ruce k sobě dáváme.*

*Jedni k druhým vinouce se
upřímně si žádáme,
aby navždy pevné byly naše svazky,
bychom plápolali žhavým ohněm lásky.*

Chcete-li růst v Kristu, nezanedbávejte společná shromáždění Jeho lidu.

POSVĚCUJME KAŽDÝ DEN

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu...“

(Kol 3,23)

Možná už jste někdy slyšeli nebo četli větu: „Mám dluhy, kam se podívám! Takže musím pilně pracovat, abych vydělal penízky!“ Pro velkou část lidí v produktivním věku je to jediný důvod, proč každý den chodí do zaměstnání.

Navíc se stále častěji setkáváme s tím, že lidé nejsou se svou prací spokojeni a že by nejraději dělali něco jiného.

Uvědomme si, že křesťané, kteří byli v prvním století zneužíváni k tvrdé otrocké práci, měli mnohem víc důvodů ke stížnostem. Apoštol Pavel jim však dal nahlédnout tam, kde na ně čekala pravá úleva jako závdavek pravé slávy. Přál si, aby dělali „čest učení našeho Spasitele Boha“, a tak prokazovali svou víru v Krista ve všem, co dělají (1T 2,10).

Máme tendenci snadno přehlížet význam každodenní práce – i tak přece můžeme Bohu sloužit! Martin Luther na toto téma jednou poznamenal: „Posluhovačka, která zametá podlahu, činí Boží vůli stejně jako mnich, který se modlí – nikoliv proto, že si při zametání může zpívat chvály, ale protože i Bůh má zalíbení v čisté podlaze. Věřící švec nekoná svou křesťanskou povinnost tím, že by na vyrobené boty kreslil kříže, ale tím, že dělá dobré boty, jelikož Bůh má zalíbení ve zručných řemeslnících.“

V moderním západním světě si lidé váží práce. Nezapomínejme, že i pracovní den máme posvěcovat svou prací.

HWR

*Hle, člověk oral, sázal
a plody země uval,
když jeho tvrdé práci
Pán žatvy požehnal.*

Tím, že dobře pracujete v zaměstnání, dobře pracujete i pro Boha.

I MĚ TO BOLÍ...

„Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všech-
ny.“

(1 Kor 12,26)

Když byli moji synové ještě malí, jeden z nich si „nakopl“ palec u nohy a jeho tvářička se sevřela bolestí. Viděl jsem, jak s bolestí bojuje, a bylo mi ho líto. Řekl jsem mu: „Synku, je mi to moc líto. I mne ten tvůj paleček bolí.“

Zvedl hlavu, podíval se na mne a řekl: „Tatínku, ale tebe ten prstík nebolí, že?“

Skutečně jsem nepocítoval žádnou fyzickou bolest; mé srdce však bylo naplněno opravdovým soucitem – trpěl jsem spolu s ním. Skoro jako bych si přál, aby se bolest z jeho nožičky nějakým způsobem přesunula do mého těla.

Apoštol Pavel řekl, že všichni, kdo věří v Krista, jsou součástí „jednoho těla“ (1 Kor 12,13). Pokud tedy trpí jeden úd, „trpí spolu s ním všechny“ (v.26).

Trápíte se i vy, když váš bratr nebo sestra prochází utrpením? Je vám líto, sklouzne-li váš bližní k hříchu a je pak podroben Pánovu hněvu? Je vaše srdce smutné, prochází-li Boží dítě hlubokými vodami těžkostí a zkoušek? Pokud ne, požádejte hned teď Pána, aby vám pomohl stát se člověkem, který umí s druhými soucítit a rozumět jim i v trápení.

Opravdu bychom měli být vždy připraveni komukoliv, kdo se trápí, říci: „I mne to bolí, jsem v tom s tebou.“

RWD

*Často malý skutek sejme velkou tíž,
malým slovem lásky bolest zahojíš.*

*Ó, jak mnohým srdcím může ulevit
tvoje víra v Pána, píseň, lásky cit!*

Vcítit se do druhého znamená trpět jeho bolesti.

MODLITBA, NEBO ZVYK?

„Z týchž úst vychází žehnání i proklínání.“

(Jk 3,10)

Jednoho dne se ráno u snídaně otec jako vždy před jídlem modlil a prosil Boha o požehnání. Krásnými slovy a „duchovním“ hlasem děkoval Pánu za Jeho všelikou péči. Když však začal jíst, stěžoval si na nevalnou kvalitu snídaně a na to, jak nedobře byla připravena. Jeho nezletilá dcerka jej v jeho stěžování přerušila.

„Tati,“ začala, „myslíš, že Bůh tvoji modlitbu slyšel?“

„Samozřejmě,“ odpověděl otec sebevědomě.

„A slyšel také to, jak jsi teď nadával na vajíčka a na kávu?“ zeptala se ho dcerka.

„To víš, že ano!“

„A které z těch dvou vět si myslíš, že Bůh věří?“

Ruměncem v otcově tváři prozradil, že dobře mířená otázka malé dcerky trefila do černého.

Až příliš často nejsou naše modlitby nic víc než prázdná rétorika. Z úst nám vycházejí krásná slova, ale ta jako by se rodila spíše v mozku než hluboko v srdci. Zatímco se naše hlasité veřejné modlitby často honosí květnatou řečí a „důstojným přednesem“, naše soukromé, tiché modlitby jsou chudičké a monotónně ošoupané. Zapomínáme, že to, co Bohu říkáme, musí být v souladu s tím, jak žijeme.

Nebudme pokrytci! Neděkujme Hospodinu jen svými ústy, ale dejme Mu celé své srdce! Kéž jsou naše modlitby opravdové.

HGB

*Kde se slovem nejde skutek,
tam tě Pán Bůh nevyslyší.
Tvůj Pán žehná jenom těm rtům,
z kterých víra, pravda číší!*

Nestačí jen modlitbu vyslovit – musíme ji i žít.

NA SVŮJ ÚKOL JSME DOBŘE VYBAVENI

„Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“ (Joz 1,9)

Za 2. světové války jsem pracoval ve Velké Británii jako pomocný chirurg ve vojenské polní nemocnici. Jednoho dne se ozvalo z rádia: „Prezident Franklin Delano Roosevelt je mrtev!“ Polilo mě horko a do očí mi vstoupily slzy. Stačí viceprezident Harry Truman na to, aby nastoupil po Rooseveltovi?

Jak se mi tehdy ulevilo, když jsem nového prezidenta Trumana slyšel říci, že sám nemůže nikdy unést odpovědnost, kterou má nyní na svých bedrech, a že prosí celý národ o modlitby. Pochopil jsem tehdy, že si dobře uvědomuje svou nedokonalost a potřebu Boží pomoci.

Jen málo z nás bude v životě pravděpodobně postaveno před zodpovědnost, jaká plyne z důležitosti prezidentského úřadu, ale všichni dobře známe pocit nedokonalosti, který prožíváme tváří v tvář každému většímu úkolu. Může se jednat například o nové zaměstnání, novou funkci, výběr životního partnera, rodičovství, novou službu ve sboru.

Když se octneme před novým úkolem, můžeme čerpat povzbuzení ze slov, která pronesl Hospodin k Jozuovi (Joz 1,9). Můžeme se na Něj skutečně spolehnout a věřit, že nám Bůh dá sílu, abychom zkouškou prošli. Rozjímáme-li nad Jeho slovem, posloucháme ho, v modlitbách Mu důvěřujeme a věrně pracujeme, On udělá všechno ostatní. Bůh nás vždy vybaví pro službu, před kterou nás postaví. HVL

*Jednu jen prosbu k Tobě mám,
že mi ji splníš, Otče, znám:
po celý den, ó Bože můj,
blížkostí svou mne posiluj!*

Spolu s povoláním do služby nás Bůh vždy vybaví i potřebnou silou.

PROČ ZROVNA JÁ?

„Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha.“ (Lk 17,15)

Před několika lety přijal do svého života Ježíše Krista zanedbaný a nevábně vyhlížející mladík jménem Tim. O několik dní později – stále ještě zanedbaný, avšak Pánovou láskou očištěný – se objevil u nás doma. Měl jsem mu pomoci najít církev, do které by mohl chodit. Nakonec se Tim stal členem našeho sboru.

Timovi se v našem sboru dostávalo veškeré potřebné péče a pomoci, duchovně rostl a měnil se před očima. Jen v jednom zůstal stále stejný – ve svém upřímném a láskyplném vztahu ke svému Spasiteli.

Jednou v neděli po shromáždění za mnou Tim přišel a poněkud udiveně začal bédovat: „Proč mě? Pořád se mi ta otázka vrací – proč zrovna mě?“ Ale ne, řekl jsem si v duchu, další křesťan, co si neustále na něco stěžuje... Tim však, rozkládaje doširoka rukama, pokračoval: „Proč si Bůh ze všech těch lidí na světě, kteří jsou chytřejší a lepší než já, vybral zrovna mě?“ S radostí v očích mě objal.

Už mnohokrát jsem slyšel křesťany (včetně mě samotného), jak v dobách zkoušek a těžkostí říkají: „Proč já? Proč zrovna já?“ Tim byl v mém životě prvním člověkem, který tuto otázku vyslovil v souvislosti s Božím požehnáním. Tu noc, kdy se Tim obrátil, ke Kristu přišlo víc lidí, ale zdaleka ne všichni se spolu s Timem ptali: „Proč zrovna já?“ Kéž bychom si tuto otázku kladli častěji! JEV

*Čeho bych se báti měl,
když je při mně Spasitel?
Boží Syn, On z pouhé lásky
na Golgotě za mne mřel.*

Vděčnost by měla být neustálým postojem našeho srdce, ne příležitostným pocitem.

Středa, 2. března

Ř 13,11-14

SVĚTLO A TMA

„Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla.“
(Ř 13,12)

Kathleen Matsonová se se svou rodinou za tři roky přestěhovala do japonského Tokia. Jelikož pouze necelé procento Japonců jsou křesťané, vyjádřila se v tom smyslu, že Japonsko je evangeliem téměř nezasaženo.

Kathleen v jednom ze svých dopisů napsala: „Jak se v Tokiu zabydlujeme, často si připomínám verš z Ř 13,12: ‚Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla.‘ Měla bych být světlem uprostřed temnoty. Můj život má být zářným příkladem těm, kdo nikdy evangelium o Ježíši Kristu neslyšeli.“

Kathleen pokračovala: „Ten úkol se mi zdá příliš velký... Jak bych to sama mohla zvládnout? Jak bych mohla nebyť nikomu nic dlužna a všechny milovat (v.8)? To sama nedokážu. Abych mohla tuto potřebu poslušně naplňovat, musím se spoléhat pouze na Ježíše Krista (v.14).“

S tmou nedověry nebo odmítáním evangelia se samozřejmě nesetkáváme jen na exotických místech jako je Japonsko, Írán nebo Tibet. V temnotách se pohybují i lidé v ulicích New Yorku, Moskvy nebo Prahy. Ať jsme kdekoliv, naše svědectví světu je neúčinnější, provází-li je skutečně zbožné skutky. Kéž jsme světlem v temnotách, kéž ukazujeme lidem zdroj praveho Světla – Ježíše Krista.

DCE

*Já šel a On hned nade mnou
rozsvítil svoji zář –
v té chodit chci, až u cíle
Jej spatřím tvář v tvář.*

**To nejméně viditelné světýlko lze
spatřit pouze za té nejčernější tmy.**

Čtvrtek, 3. března

1 Pt 3,1-9

KRÁSNÍ LIDÉ

„...to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné.“

(1 Pt 3,4)

Dnešní společnost téměř zbožňuje „krásné lidi“ – populární umělce nebo modelky, jejichž krásné tváře zdobí titulní stránky novin a časopisů. Tato „krása“ však nemá zhora nic společného s krásou, v níž má zalíbení Bůh.

Jako lidé máme sklon dívat se na krásu jako na něco pohledného, co v nás vyvolává libé pocity. Bůh si však přeje, abychom spatřovali větší hodnotu v tom, co má člověk v srdci, nikoliv v tom, co je vidět na povrchu (1 Pt 3,3-4).

Podle Williama Dyrnesse je podle Božích měřítek krásné to, co „vyzařuje krásu stvoření a zároveň Boží spravedlnost“. Jinými slovy, skutečně krásným je ten člověk, který slouží Bohu a Jeho záměrem.

Bez ohledu na to, jak vypadáme, můžeme být všichni krásní. Díky Boží proměňující milosti na sebe můžeme obléct krásu svatosti a zrcadlit tak charakter Božího Syna. Pokud se skutečně celým srdcem snažíme naplňovat to, co po nás Bůh chce, budeme vyzařovat krásu, která nevadne, krásu, která uctívá Boha (Př 31,30). Je to ten jediný způsob, jak se stát opravdu krásnými lidmi.

VCG

*Kéž je na mně vidět krása Kristova,
kéž tvář moje září Jeho čistotou,
kéž dík jeho lásce v jednom každém z nás
dobrá, čistá srdce brzy vykvetou!*

Krásný je ten, kdo vyzařuje Krista.

Pátek, 4. března
Světový den modliteb

2 Kr 5,1-19; Mt 5,16

Příběh malé izraelské otrokyně v našem textu je jistě dobře známý. Je až s podivem, že toto dítě, které mělo pádný důvod nenávidět všechny Aramejce, povědělo své paní o proroku v Izraeli, který jediný mohl uzdravit malomocného Námána. Že on sám i jeho manželka vůbec dali na její slovo, ukazuje, v jak beznadějně byli situaci, kdy každá sebepodivnější rada stála za vyzkoušení!

A rada malé Izraelky se dobře osvědčila...

Dnešní den je Světovým dnem modliteb křesťanských žen všech církví a denominací. Program pro naše modlitební soustředění připravily sestry v Polsku, jeho ústřední myšlenkou je výzva Pána Ježíše: „Vy jste světlo světa, tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ – Naše skutky? Víme dobře, jak jsou chabé a nedostatečné. Snad se i vymlouváme na okolnosti, na nedostatek příležitostí a schopností...

A tu nám sestry ukazují na malou otrokyni v domě Námánově. Jaké ta měla možnosti? Nic než soucit s trpícím – ač nepřitelem! – a vědomí, že je na světě někdo, kdo může pomoci. A o tom pověděla svým pánům.

Milé sestry, milí bratři, přesně taková je i naše situace, jak ji také popisuje apoštol Pavel: „... jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme.“ (2 K 6,10b) Vidíme tělesnou a zejména duchovní bídu svého okolí, celého dnešního světa, a víme o Tom, který má moc dát lidem pokoj, převyšující každý lidský rozum (Fp 4,7). Proto ať naše světlo svítí a ukazuje lidem na Knížete pokoje, který tak miloval svět propadlý hříchu, že se obětoval za jeho spasení.

Děkujeme Mu a prosíme společně za to, abychom byli pohotovými ukazateli na moc a milost Boží, tak, jako byla malá Izraelka v domě Aramejce Námána!

M.Pohlová

Sobota, 5. března

Ž 31,1-16

DAVIDOVO ÚTOČIŠTĚ

„...bud' mi skalou zástitnou, bud' opevněným domem pro mou spásu.“

(Ž 31,3)

Útočiště může mít různé formy. Vyplašený zajíc bleskově zmizí ve své noře, srna se skryje v hustém lesním porostu, dvouletý hošík se chytí táty za nohavici, voják na frontě se ukryje v zákopu. Co má však udělat křesťan? Kde se má ukrýt, je-li v nebezpečí?

David to věděl. Když psal Žalm 31, nedařilo se mu zrovna nejlépe. Byl unavený, slabý a zraněný. Jeho mysl byla neklidná. Jeho srdce bylo podlomené. Pronásledovali ho nepřátelé, přátelé ho opustili. Byl v té době velmi zranitelný, nikoliv však bezbranný. Věděl, že tím nejbezpečnějším místem je pro něj Hospodin a že vztah s Ním je tou nejmoudřejší obrannou strategií. Právě v Bohu nalézal David své útočiště.

Stejně jako malé dítě, když na něj doráží silnější vrstevníci, hledá pomoc u svého staršího sourozence, tak i David hledal ochranu u Boha. Protože žil v Jeho blízkosti, mohl se schovat pod křídla Toho, který už mu v minulosti tolikrát pomohl a který jej miloval bezpodmínečnou láskou.

Hledáme bezpečí stejně rychle a věrně jako David? Byl-li Hospodin útočištěm pro něj, budme si jisti Jeho ochranou i dnes!

MRDII

*Ježíš je má skála,
On je spasení,
v Něho pevně doufám,
On je štítem mým!*

Bezpečí neznamená nepřítomnost násilí, ale přítomnost Boha.

NEJLEPŠÍ POMOCNÍK

„...a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky.“

(J 14,16)

Když jsem přednášel na teologické fakultě, často jsem pracovně cestoval po celém světě. Než jsem se vydal na první cestu, měl jsem trošku strach; zároveň jsem věděl, že v Řecku nám bude po celý týden k dispozici bratr v Kristu, Sotos Boukís. Jak se mi ulevilo, když jsem se s ním po příjezdu do hotelu setkal! Jeho znalosti, pomoc a osobní péče byly skutečně k nezaplacení. To, že byl po mém boku, mi dodávalo tolik potřebný klid.

Ježíš své učedníky vyučoval, povzbuzoval a velmi dobře znal. Když jim řekl, že odchází, slíbil, že jim pošle jiného „pomocníka“ – Přímluvce (J 14,16). Mluvil o tom, že to bude někdo jako On sám a že jim bude pomáhat. A tak na den Letnic sestoupil na všechny věřící Duch svatý a začal každému z nich věnovat stejnou pozornost – ač neviditelný – jako předtím Pán Ježíš.

Duch svatý není jakousi mystickou energií, ale zcela osobní bytost, která žije v každém následovníku Ježíše Krista. Je naším učitelem (J 14,26; 16,13) a dává nám sílu ke svědectví (Sk 1,8).

Děkujeme Pánu Ježíši za to, že nám poslal takového osobního pomocníka!

DCE

*Duchu svatý, Duchu Boží,
zabydli se v srdci mém.
Dej, ať nikdy neklopýtnu,
moudrost Tvou mám v zítí svém!*

**Nejsme nikdy zanechání bez pomoci,
protože v nás žije Duch Boží.**

OHNIVÁ SLOVA

„Ničema vyhrabává zlo, na jeho rtech jako by byl spalující oheň.“

(Př 16,27)

Málokterý zločin je tak nesmyslný jako zhářství. Na konci roku 1993 se části Kalifornie vinou zhářských útoků několika lidí ponořily do úplné tmy. Zmizely mnohé lesy, domy se změnily v popel a nepočítaně zvířat i lidí přišlo o život.

Urážka nebo pomluva mohou být slovním zhářstvím. Lživá slova a nepravdy o druhém člověku mají velkou ničivou sílu. Dokážou zcela zkazit jeho pověst a poničit vztahy.

V Shakespearově hře Othello vystihla postava jménem Jago destruktivní moc pomluvy velmi přesně:

Kdo můj měsíc uzme mi, jen cetky krade; je to něco... vlastně nic. Bylo to mé a je to jeho, též otrokem jiných bývá. Leč ten, kdo mé dobré jméno vezme mi, krade to, co jej nezbohatí a mě vskutku ochudí.

Král Šalomoun varuje, že ničema má zlo na špičce jazyka a „na jeho rtech jako by byl spalující oheň“ (Př 16,27). Říká také, že moudrá slova jsou naopak pomocí, útěchou i duchovním povzbuzením (v.21-24).

Budete-li čelit pokušení zapálit svým jazykem a ohnivými slovy batrovu dobrou pověst, včas si to rozmyslete! Proste Boha, aby vám do úst vložil slova, která budují, místo aby ničla. Odmítejte slovní zhářství!

HWR

*Kěž hlídám, Pane, svoje rty
a odmítám zlá slova,
kež všechno v srdci vvažuji
a tříbím zas a znova.*

**Stejně jako oheň, i slova mohou
buď zahřát, nebo spálit.**

UMĚNÍ ZASTAVIT SE

„Hospodin činí krok muže pevným...“
(Ž 37,23)

Jako děti jsme se vždycky těšili, že před jakýmkoliv závodem uslyšíme ty známé povely: „Připravit... pozor... ted!“ Už jste však někdy běželi tou nejvyšší možnou rychlostí a zaslechli: „Připravit... pozor... zastavit!“?

Howard, jeden můj známý pastor z Chicaga, mi kdysi o podobné zkušenosti vyprávěl. V dopise, který poslal svému sboru, napsal: „Právě jsem se připravoval, že celý večer budu sloužit, že budu na pravidelném setkání mládeže. A pak se to stalo: ‚Připravit... pozor... zastavit!‘“

Howard musel ihned odjet do nemocnice se zanícenou nohou. Cestou mu přišel na mysl parafrázovaný text dnešního čtení: „Hospodin určuje, kdy se máme rozběhnout, i kdy se máme zastavit.“ Ano, Pán tohoto neúnavně pracujícího pastora velmi tvrdě zastavil.

Později Howard napsal: „Vůbec jsem nebyl na Boží ‚zastavení‘ připraven. Jak se vůbec může člověk připravit na věc, kterou nečeká? Celých 25 let jsem nebyl nemocný! Když nás Bůh zastaví, jsme často zmatení a reptáme, vyčítáme Bohu, jak moc jsme ve své práci nepostradatelní. Lepší však je, rozhodneme-li se s důvěrou čekat na Jeho vedení a věřit, že Jeho úmysly jsou dobré.“

Howard se rozhodl pro druhé řešení. Brzy zjistil, že důvěra v Boží dobrotu je jediným způsobem, jak můžeme být připraveni na cokoliv. Už jste prošli něčím podobným? Zatím ne?

JEY

*Jen v Tebe, Pane, důvěřovat chci,
v Tvou moudrost, ruku milující.
Už nechci nikdy pochybovat,
toužím Tvá slova brát si k srdci.*

Bůh si může zastávek v našem životě použít k tomu, abychom mohli jít dál.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ

UCTÍVEJME JEDINÉHO ŽIVÉHO BOHA

„Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“
(Ex 20,3)

Britský státník W. E. Gladstone (1809-1898) jednou navštívil londýnskou teologickou fakultu a velmi optimisticky mluvil o vzestupu anglické společnosti, ke kterému došlo během jeho života. Jeho soudy byly tak pozitivní, že jeden ze studentů namítl: „Pane, cožpak nevidíte žádné nedostatky?“ Gladstone odpověděl: „Ano, je vskutku jedna věc, jež mne znepokojuje – mám strach, že z lidských srdcí se vytrácí Bůh.“

Pokud by se lidé řídili prvním z deseti přikázání, nikdy by k tomu nedošlo. Jenže my si děláme bohy z peněz, materiálních věcí, prožitků, znalostí, lidí – a tak zapomínáme na živého Boha. Nic na světě – ani živá bytost, ani věc – nemůže naplnit v našem srdci místo, které je určené Bohu.

Jednoho dítěte se jednou kdosi zeptal: „Kolik je bohů?“ „Jen jeden,“ odpovědělo dítě. „Jak to víš?“ „Protože Bůh je větší než nebe a země dohromady – takže pro další bohy už tu není místo.“

Pravého Boha uctíváme, zaměřujeme-li svůj duchovní zrak na Ježíše, svého osobního Spasitele. On je vtěleným Bohem (J 1,14). Proč po nás Bůh chce, abychom neuctivali nikoho jiného kromě Něho samotného? Protože v Něm je život (Sk 17,28) a od něho pochází i život věčný (Kol 1,13-18). Proto má Hospodin nezadatelné právo říci: „Není žádného jiného boha!“ Jen On sám je pravý Bůh, který nás stvořil a zachránil pro věčnost. DJD

NÁMĚTY K DALŠÍMU STUDIU A ROZJÍMÁNÍ:
Mt 10,34-39; Mt 22,34-40;
Mk 12,28-34; Lk 10,25-28

Pouze Bůh, který bdí nad celým vesmírem, může pozvednout lidská srdce.

DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ

ŘEKNĚME ‚NE‘ MODLOSLUŽBĚ

„Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.“ (Ex 20,4)

Před mnoha lety přinesl populární časopis Life na titulní straně obrázek Boha – bělovlasého starce se zářící tváří. Kdosi k tomu poznamenal: „Modlářství nespočívá pouze v uctívání falešných bohů, ale také uctíváním zobrazení pravého Boha.“

Jakékoliv vizuální zobrazení Boha nebo Jeho podstaty může být špatné. Žádná součást stvoření nemůže zprostředkovat pravdivý a úplný obraz Božího charakteru. Proto Hospodin Izraelcům zakázal používat jakékoliv vyobrazení nebo podobu čehokoliv na nebi nebo na zemi jako objekt bohoslužby. Podobná zobrazení Boha znecitňují, poněvadž zmenšují Jeho slávu; to může vést až k hříchu.

Podle theologa J. I. Packera se izraelský národ snažil i pomocí zlatého telete uctívat Hospodina – prostřednictvím zpodobení zvířete si Izraelci chtěli připomínat obrovskou Boží moc, jež je vytrhla z egyptského otroctví. Síla a moc je však jen jednou stránkou Božího charakteru. Tele nemohlo Izraelcům ukázat například nic o Boží svatosti. A tak se v lidské režii oslava Boha zvrhla v divokou, nemorální oslavu lidskou (Ex 32,5-8).

Uctívat vyobrazení kterékoliv ze tří Božích osob Trojice znamená poddávat se modloslužbě a zastíňovat Boží slávu. Je to krok zpátky. „Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ (J 4,24) DJD

*Ó, jak mne blaží ta rozkošná zvěst,
Bůh můj že slitovným Otcem mi jest!*

*Ó, jak ta zvěst z Bible srdcem mým hne,
slyším-li, Ježíš že miluje mne.*

Bůh nás stvořil k svému obrazu; my Jej však k našemu obrazu nepředěláme!

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

MĚJME V ÚCTĚ BOŽÍ JMÉNO

„Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha.“ (Ex 20,7)

Třetí přikázání brali Izraelci tak vážně, že v jisté době nesměli písaři dokonce napsat Hospodinovo jméno Jahve (Jehova), aniž by se před tím celi nevykoupali a nepřevlékli. Když už jméno napsali, museli se znovu omýt a převléknout.

Úcta, jež vzdávali Božímu jménu, však částečně přehlížela širší význam třetího přikázání. J. I. Packer říká: „Zákaz se vztahuje na používání Božího jména, které by bylo prázdné, zlehčující nebo neupřímé.“ To zahrnuje jakékoliv neuctivé užití, které by vedlo ke snížení Božího charakteru a osoby, jež Jeho jméno představuje. Stejně tak bychom neměli používat slovo Bůh nebo Ježíš Kristus světským způsobem – ani při údivu – jelikož tak nevyjadřujeme ani chválu, ani úctu, ani svou víru.

Přikázání se též vztahuje k porušení zákazu využívat Boží jméno při přísaze jako zaštitění pravosti našeho tvrzení. I když Boží jméno přímo nevyslovíme, každý slib pronášíme v Boží přítomnosti, a náš slib je tedy stejně závazný, jako kdybychom Jeho jméno vyřkli.

Třetí přikázání nás usvědčuje všechny. Díky Bohu za jméno Ježíš, které znamená Spasitel! U Něj smíme nacházet odpuštění, ale i pomoc při dodržování třetího bodu Desatera. Stane se tak lidmi, kteří drží své slovo a vědí, co říkají.

DJD

*Vzývám a slavím Tvé jméno,
pro Tvou velkou lásku,
cos' daroval nám!*

**Uctíváte-li Boha,
mějte v úctě i Jeho jméno.**

ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ**NEZAPOMÍNEJME
NA ODPOČINEK**

„Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu.“ (Mk 2,27)

Důležitou součástí čtvrtého přikázání je Boží příkaz pracovat (Ex 20,9), ale na to se často zapomíná. Dobrá práce, je-li vyvážena potřebným odpočinkem, oslavuje Boha a má význam pro věčnost (Ef 6,5-8). To je pravou podstatou čtvrtého přikázání.

Efektivní a Boha uctívající práce se bez pořádného odpočinku neobejde. Proto Hospodin určil rytmus práce a odpočinku a založil jej na svém vlastním příkladu, kdy během sedmi dnů stvořil svět (Ex 31,17). Pokud tímto vzorcem opovrhujeme, dostaneme se do potíží. Během velké francouzské revoluce byl pracovní týden prodloužen ze sedmi dnů na deset; to bylo příliš i pro koně, kteří to nezvládali. Bez znovuoobnovení sil se lidské tělo brzy zhroutí.

Ve spojení se dnem odpočinku nezapomínejme především na jeho duchovní stránku. V první řadě bychom se měli vyhnout zákonickému přístupu (Ř 14,5-6). Den odpočinku je časem pro rozjímání nad Božím charakterem a příležitostí prohlubovat vztah s Ním – jde tedy nejen o obnovu fyzických sil, nýbrž i o obnovu duchovní. Měli bychom přemýšlet o tom, co pro nás Pán v minulosti učinil na kříži, a vědomě zakoušet pokoj, který vyvěrá z plné důvěry v Jeho dokonané dílo (Žd 3 a 4).

Neopotřebujete se i vy podívat na význam přikázání o Božím dni odpočinku novým pohledem? DJD

*Kéž každý týden, Pane můj,
v neděli v Tobě spočinu,
kéž po dnech práce pro Tebe
se k Tobě, Bože, přivinu!*

**Den odpočinku dává smysl všem
ostatním dnům v týdnu.**

BOSÝ SLUŽEBNÍK

„... buďte obutí k pohotové službě evangelia pokoje.“ (Ef 6,15)

Jednoho večera před biblickou hodinou jsem vyšel ze svého pokoje již oblečený a připravený na odchod do shromáždění. Svým třem dětem, které se také právě oblékaly, jsem řekl: Váš táta je už připravený jít kázat.

A co vy? Jdete s ním? V té chvíli se můj syn, tehdy dvouletý, na mne upřeně podíval a odpověděl: „Tati, ty ještě nemůžeš jít kázat.“ „Proč?“ zeptal jsem se překvapeně. „Protože ještě nemáš na nohou boty.“

To slovo mnou velice pohnulo. Ne proto, že mi připomnělo, abych neodešel bez bot, ale proto, že přede mně postavilo otázku, zda mám tu duchovní obuv! Připomnělo mi to ten výše uvedený verš: ... buďte vždy obutí k pohotové službě evangelia pokoje.

Jak vážná a pravdivá slova vyřkl apoštol Pavel k nám věřícím, kteří se vždy snažíme o to, aby nám nic z té Boží zbroje nechybělo. Každé ráno se v modlitbě oblékáme do pancíře spravedlnosti, štítu víry, prilby spasení a meče Ducha. Dbáme na to, aby i naše bedra byla opásána pravdou a často zapomeneme na své nohy. Na „obutí k pohotové službě evangelia“. Večer se potom jen díváme tomu, že nám Pán nedal žádnou příležitost ke svědectví. Pravdou však bývá to, že nám chyběla „pohotovost“ k využití všech Pánem přichystaných příležitostí, které jsme promarnili, dříve než jsme se vůbec rozhodli vstát a jít.

Pokud jsi ale do svého srdce přijal tu očisťující moc Kristovy krve, pak tě chci povzbudit slovy tvého Pána, která kdysi řekl i prorok Ezechielovi: „Obul jsem tě v drahé střevíce...“ (Ez 16,10) Používej je!

Jak je tomu v tvém životě DNES? Jsi bosým, nebo obutým Kristovým služebníkem?

Alois Boháček

Svět poběží za námi se svou chudobou, prázdnotou a bezmocností, poběžíme-li my za ním s Božím bohatstvím, plností a mocí.

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

CTĚME SVÉ RODIČE

„*Cti svého otce i matku, abys byl dlouho žít na zemi...*“ (Ex 20,12)

Kdysi jsem dostal od jedné starší pani velmi smutný, nepodepsaný dopis. „Mám jen jednoho syna,“ psala, „který dělá pro druhé lidi hrozně moc věcí, ale jaktěživ neudělá nic pro mne. Skoro za mnou nepřijde ani na návštěvu, přestože bydlím asi osm minut od jeho bytu. Ani si nevzpomínám, kdy mi naposled zatelefonoval...“

Pro Boha je náš celoživotní vztah k rodině jasnou prioritou – jasně o tom v pátém přikázání mluví. Na první pohled se zdá, že se Boží přikázání týká pouze dětí; jsou to však právě rodiče, kdo musí jít příkladem! Pokud naši potomci vnímají, jak si my rodiče vážíme jeden druhého, pokud vidí vzájemnou úctu, jsou-li si jisté naší láskou a vnímají naši poslušnost vůči Bohu, i ony se naučí své rodiče ctít, respektovat i poslouchat. Páté přikázání se ve skutečnosti týká nás všech!

Kolik z nás si svých rodičů vážilo tak, jak by bylo správné? A kolik z nás se ke svým dětem chová tak, jak bychom se k nim chovat měli? Přestože jsme páté přikázání jistě již vícekrát porušili, naše provinění bylo jednou provždy odpuštěno na Golgotě. Ježíš nám dává dost síly k tomu, abychom mohli odpustit svým dětem i svým rodičům. Pokud jsou naši blízcí ještě naživu, můžeme jim upřímně vyjádřit svůj postoj pokání a tím posílit vztahy ve své rodině.

Ctíme-li své rodiče, uctíváme Otce v nebesích!
DJD

*Děti, jež rodiče své ctí,
tak činí vůli Páně.*

*Rodiče, jež děti milují,
žijí před Bohem správně.*

Ctít své rodiče se člověk naučí nejlépe příkladem.

ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ

VAŽME SI LIDSKÉHO ŽIVOTA

„*Nezabiješ.*“

(Ex 20,13)

Židé chápali šesté přikázání jednoznačně jako zákaz vraždit a zabíjet – brát se zlým úmyslem život druhým. Nejde tedy o upření práva vládám vykonávat trest smrti nebo vyhlašovat válku. Šesté přikázání se vztahuje pouze na osobní morálku každého člověka.

Verš z Ex 20,13 je založen na Boží pravdě, že lidský život je posvěcený a že jej musíme bránit a ochraňovat. Každý člověk je stvořen k Božímu obrazu. Dokonce i plod v těle matky na sobě nese již od okamžiku početí znaky svého jedinečného charakteru. Život je nejvzácnějším Božím darem a tudíž jen On má právo život vzít. Potraty i euthanasie by měly být vždy chápány ve světle Božího práva na lidský život.

Ježíš učinil ze šestého přikázání záležitost každého z nás. Řekl, že pokud se na někoho hněváme bez příčiny, je to jako bychom spáchali vraždu (Mt 5,21-22). A apoštol Jan napsal: „Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah.“ (1 J 3,15) Tento výrok z nás ze všech vlastně činí vrahy, kteří tak zoufale potřebují Boží odpuštění a milost.

Díky, pane, za Tvou lásku a odpuštění. Dej, ať v moci Tvého svatého Ducha dokážeme milovat druhé, jako Tys miloval nás. Kež si vážíme života, kež ho ochraňujeme a přijímáme jako Tvůj vzácný dar.
DJD

NAMĚTY K ZAMYŠLENÍ:

*Co měl Jan na mysli tím, když řekl,
že pokud někoho nenávidíme, jsme vrazi?*
(1 J 3,15)

*Jak nám tato skutečnost pomůže odpustit
těm, kteří nás zranili?*

Hněv je prvním krokem na cestě k násilí.

Středa, 16. března

Mt 5,27-30

SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ

ŽIJME V ČISTOTĚ

„Nesesmilníš.“ (Ex 20,14)
„Varujte se smilstva!“ (1 Kor 6,18)

Bible je v záležitostech sexuálního života velmi moderní. Již dávno Bůh lidi varoval před cizoložstvím a manželskou nevěrou. Jasně je vyzýval: „Řekněte NE!“ Dnes, ve 21. století, tváří v tvář hrozbě AIDS, začínají mnozí vědci, zákonodárci i lékaři se Všemohoucím souhlasit.

Jeden odborný vědecký časopis nedávno uveřejnil článek s názvem „Nový trend v sexuální výchově: sex až po svatbě.“ V článku se píše o šestnáctiletém Willi Heissovi, který navzdory svému nízkému věku mluví se svými vrstevníky a přesvědčuje je, aby počkali se sexem až do manželství. A oni ho poslouchají!

Spisovatel a křesťanský lektor Josh McDowell jednou připomněl svému publiku na vysoké škole, že sedmé přikázání je milostivou ochranou od Boha. Vyprávěl studentům o jednom muži, který měl několik intimních vztahů, později přijal Krista a poznal krásnou ženu, s níž se oženil. „Je to vzácná žena,“ svěřil se, „ale v našem intimním soužití mě neustále pronásledují noční můry a vzpomínky na mou temnou minulost.“

Počkáme-li se sexem až do manželství, bude to pro náš intimní život ta nejlepší investice. Dar sexuálního soužití bude tak ochráněn a budeme jej moci rozvíjet v trvalém, dlouhodobém vztahu lásky a důvěry. Bůh nenávidí sexuální nevázanost, protože má pro nás to nejlepší. DJD

*Ježíši můj dobrý,
Otče v nebesích,
veď mě cestou svatou,
bych byl jako sních!*

**Boží přikázání nám nebyla dána,
aby nás omezovala, nýbrž ochránila.**

Čtvrtek, 17. března

Lv 19,9-15

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ

RUCE PRYČ!

„Nepokradeš!“ (Ex 20,15)

Tom a Pauline Nichterovi byli již delší dobu bezdomovci, neměli práci a žili jen ve svém autě, popřípadě u svých příbuzných. Jednoho dne našli velkou peněženku naditou stodalárovými bankovkami. Vypadalo to jako zázrak! Bez rozmyšlení ji vrátili turistovi, který ji ztratil. „Mohli jsme si ty peníze nechat,“ vzpomíná Pauline, „ale byli jsme vychováni k poctivosti; nechtěli bychom, aby se naše děti v budoucnu zachovali jinak.“

Pokud bychom žili všichni takovým poctivým životem, naše společnost by se od základů změnila. Zmizely by „drobné“ krádeže a podvody na pracovištích, krádeže v obchodech i šizení by se staly minulostí, snížily by se ceny zboží a všichni bychom měli víc, než nám po právu náleží.

Osmé přikázání hovoří především o Boží touze po takovém světě. Je založeno na principu, že všechno patří Bohu, a pokud podvedeme jednotlivce nebo instituci, okrádáme samotného Stvořitele. Je navíc zárukou ochrany našich osobních práv – práv vlastníka podle Božího pohledu. Boží člověk nehromadí majetek, aby měl stále víc a víc, nýbrž aby se svěřeným majetkem, patřícím Bohu, nakládal ku prospěchu druhých.

Živý vztah s Kristem nás ochrání před tím, abychom byli zloději. Pokud rosteme do Jeho podoby, naučí nás dávat, nikoliv jen přijímat.

DJD

*Když druhému vezmeš, co mu právem patří,
je to, jako bys to Pánu Bohu bral!
Vždyť vše, co tu máme – to je z Jeho ruky,
neboť jenom Pán náš, Hospodin, je Král!*

**Křesťan není vlastníkem svého
majetku; je jeho správcem.**

Pátek, 18. března

Zach 8,14-17

DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

MLUVME PRAVDU

„*Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.*“
(Ex 20,16)

Jak jsme my lidé náchylní ke lži! Sem tam si jen tak trošku přibarvíme skutečnost, jindy „zapomeneme“ na důležitý detail, popřípadě zarytě mlčíme, přesto že máme co říct. Takovým chováním vždy popíráme pravdu, jež je základem všech našich vztahů. Pravda je pilířem, bez něhož by se naše společnost zhroutila. Tento morální požadavek je tak zřejmý, že dokonce i v prostředí mafie je lhaní mezi vlastními lidmi krutě trestáno.

Deváté přikázání zakazuje záměrné klamání bližního a podtrhuje klíčovou roli pravdy v našem životě. Slova používaná v Ex 20,16 a Dt 5,20 ve významu „nepravdivý“ znamenají vlastně „nepoctivý“ nebo „neupřímný“. Pokud svému bližnímu vydáme nepravé svědectví, je to tedy výraz naší neupřímnosti a nepoctivosti.

Toto přikázání ukazuje také na dvě věci, které Bůh nenávidí: zlý úmysl a pýchu. Pokud se uchylujeme ke lži, většinou vrháme na danou osobu špatné světlo, nebo se snažíme sami sebe ukázat v dobrém světle. To první pramení ze lžoby, druhé z pyšného srdce.

Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (J 14,6) Čím jsme Mu blíže, tím více budeme před druhými i sami před sebou žít v pravdě. Zeptejte se sami sebe: „Jsem skutečným následovníkem Toho, který je pravda?“

DJD

*Za pravdou chci jít,
pro pravdu jen žít,
pravdu vyznat směle,
Kristu svědkem být.*

**Nic pravdu tak neoslábí,
jako její překrucování.**

Sobota, 19. března

1 Tm 6,3-10

DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

BUĎME SPOKOJENÍ

„*Nebudeš dychtit po domě svého bližního, ... vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.*“
(Ex 20,17)

Jeden majitel obchodu ve státu Maine v USA umíněně odmítal rozšířit sortiment o nový výrobek. Obchodnímu cestujícímu, který výrobek nabízel, řekl: „Pamatujte si, mladý muži, v tohle koutku země není každé přání skutečnou potřebou!“

To, že zaměňujeme svá přání a své potřeby, svědčí o hrabivosti lidského srdce a vysvětluje, proč jsme tak často hnáni touhou mít víc a víc. Jako bychom přestali vnímat, že nejvyšším posláním života není hromadění věcí, nýbrž poznání Boha.

Desáté přikázání se nám někdy může zdát ve srovnání s velkými tématy, jako vražda, krádež nebo cizoložství, téměř malicherné; je však naopak důležitým základem pro všechna ostatní přikázání! Navíc člověku zaručuje pokoj a spokojenost. Je to jediné přikázání, které nám zakazuje spíše postoj než skutek. Desáté přikázání je vzácnou ochranou před pokusem porušit ostatních devět.

Davidova hříšná touha po manželce jiného muže vedla k cizoložství, krádeži a vraždě (2 Sam 11). Touha po stále větším potěšení, moci nebo majetku může zcela rozložit vztahy v rodině a chytit nás do osidel lži. Jelikož je hříšná touha modlářstvím (Kol 3,5), zabrání nám mít hluboký vztah s Bohem.

Pane, dej, ať jsem v Tobě spokojený!

DJD

*Buď Tobě, Bože, náš dík,
za lásku i péči Tvou,
za milost, za oběť Tvou
nevýslovnou!*

**Spokojenost znamená chtít to,
co máme, nikoliv mít to, co chceme.**

AŽ BUDE NAŠE PRÁCE U KONCE

„Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chuályhodných činech...“
(Ž 78,4)

Dědictví věrných křesťanů nikdy nepomine, i když jejich práce jednou skončí.

Začal jsem o tomto tématu přemýšlet, když jsem se setkal s jednou starší ženou, která už si nepřipadá užitečná. I přes to, že po mnoho let sloužila věrně v nedělní škole (a byla velmi oblíbená), i přes svůj blahodárný duchovní vliv na své děti i vnučata má pocit, že už nemá co nabídnout. Ale není to pravda!

Bible nám připomíná, že máme všichni předávat dál – dalším generacím – příběhy Božího lidu a Boží velikosti. V 1. kapitole knihy Joel jsou obyvatelé Judy vyzváni k tomu, aby svým potomkům předali příběh s kobyčkami. Jelikož příběh obsahoval prorocké prvky, byl důležitou součástí jejich dědictví a neměl zůstat zapomenut. V našem dnešním čtení – v Žalmu 78 – nacházíme podobnou myšlenku. Starší Izraelci měli říkat mladším o tom, co Hospodin učinil v historii Izraele.

My dnes máme pro druhé poselství o spáse, která je v Ježíši Kristu. Můžeme tedy využít příležitosti a ukázat světu své oddání Bohu. Jestliže jste evangelium svým potomkům předali, nezůstane bez užitku. I když máte svou aktivní práci již za sebou, dobrá zpráva letí dál! Jejich působení nikdy neskončí!

JDB

*Pohledte, jak hřích nás poutem svírá,
v otroctví jak se svíjí umdlení,
neste všem zvěst, že volnost neumírá,
Pán otevřel již dveře vězení!*

Nemlčíme-li o tom, co pro nás Kristus učinil, zanecháváme těm, co přijdou po nás, jasné směrovky.

KOUSEK PO KOUSKU

„Vypudím je před tebou postupně, dokud se nerozplodíš a nepřevezměš zemi do dědictví.“
(Ex 23,30)

Když jsem byla ještě malá holčička, maminka mi věnovala svou starou čítanku – abych se z ní mohla učit, stejně jako před lety ona. Zalíbil se mi tehdy obzvláště jeden příběh; netušila jsem, jaký na mě právě toto vyprávění bude mít v budoucnosti vliv.

Příběh vyprávěl o malém chlapci a jeho lopatce. Snažil se odklidit těžký, čerstvě napadaný sníh z příjezdové cesty k jejich domu. Jak tak zápolil s hromadami sněhu, u domu se zastavil kolemjdoucí muž a položil mu otázku: „Chlapečku, jak si může někdo tak maličký jako ty myslet, že zvládne udělat tak velký úkol?“ Chlapec pohlédl muži do očí a odpověděl: „No, jednoduše – kousek po kousku.“ A znovu zabořil lopatku do závěje.

Bůh v mé mysli oživil vzpomínku na tento příběh, když jsem se dostával z jedné velmi těžké situace, při které jsem se zhroutil. Mé „dospělé já“ popochovalo „dítě“ ve mně: „Jak by někdo tak neschopný, jako jsi ty, mohl pohnout s takovou horou problémů?“ Naštěstí jsem odpověděl slovy malého chlapce: „No, jednoduše – kousek po kousku.“ A skutečně jsem se z krize dostal – spoléhal jsem na Boha. Byla to vlastně série malých vítězství, jednoho po druhém.

Překážky, které musel zdolávat izraelský lid při zabírání zaslíbené země, se musely zdát nezládnutelné. Bůh po nich však nechtěl, aby zvládli všechno najednou!

Tou správnou strategií vedoucí k vítězství je „kousek po kousku“.
JEY

*Vždy vede nás dál, Vůdce náš a Král,
Jehož oči vše to znají,
před námi co skryto v taji;
spolehněme Naň, staniž se, co staň!*

**Věřte Bohu, že ponese vaši horu,
ale nepřestávejte kopat.**

SAMAŘANOVO MILOSRDENSTVÍ

„...uviděl ho [a] byl pohnut soucitem.“
(Lk 10,33)

Phyllis Le Peau ve své knize Milosrdenství: jak se přiblížit k druhým uvádí následující příběh: „Několik studentů teologie bylo požádáno, aby kázali na téma podobenství o milosrdném Samařanu. Když přišel okamžik jejich vystoupení a oni spěchali přes školní dvůr do třídy, učitel se „postaral“ o malé zdržení – po cestě se všichni setkali s člověkem, který předstíral, že potřebuje pomoc. Ani jeden ze studentů se bohužel nezastavil, aby člověku v nouzi pomohl. „Měli přece před sebou velmi důležité kázání!“

Pokud Boží služebníci žijí Kristovo milosrdenství – a jen o něm nemluví – mohou být pravými následovníky svého Pána a skutečně v moci kázat Boží slovo.

A co my? Pokaždé, když potkáme někoho, kdo je v nouzi, žijeme v podobenství o milosrdném Samařanu. Věnujeme čas a energii tomu, kdo to potřebuje? Může se jednat o materiální pomoc sousedovi, nebo třeba o to, že vyslechneme někoho, kdo touží po naší pozornosti. Možná hned dnes budeme mít možnost říct evangelium někomu, koho Pán přivede do naší cesty. Anebo budeme jako ten chrámový služebník, který rychle přešel na druhou stranu cesty a svou pomoc zraněnému neposkytl?

Uctíváme Boha i tak, že budeme se soucitem reagovat na potřeby druhých – tak jako On.

DCE

*Žádného z lidí nezamítej,
i kdyby nejbídnější byl;
jej jako bratra mile vítej,
služ mu, by lásku uycítil.*

Milosrdenství z módy nikdy nevyjde.

NEBUĎME HLOUPÍ

„Shledal jsem, že moudrost nese více užitku než pomatenost, jako světlo dává větší užitek než tma.“
(Kaz 2,13)

Byl to jasný případ zhářství. Pachatelka podpálila svůj vlastní příbytek. Nikdy však nebyla volána k odpovědnosti. Proč? Protože to byla kavka, pták příbuzný vráně. Přinesla si v zobáku neuhašený oharek cigarety, který našla na zemi, a bezelstně svou kořist uložila do hnízda.

Anglický výraz pro kavku pochází se staroanglického slova, které zesměšňujícím způsobem označuje hloupé, upovídané a lakomé lidi, jimž není cizí ani drobná krádež. Jak vidno, tato charakteristika je na kavku jako ušitá. Na zemi si pyšně vykračuje a naporuje se, když letí, elegantně vytáčí akrobatické prvky, a v době páření je nejraději uprostřed křičícího hejna ostatních kavek.

Někteří z nás, kteří jsme ve společnosti oblibení, máme podobný způsob života. Máme smysl pro humor, lidé nás mají rádi a na každém večírku lze bezpečně poznat, na jakém místě se zrovna nacházíme. Ale pozor: stejně jako kavky můžeme uprostřed vši zábavy ztratit schopnost správného rozlišení, co je důležité a co ne. Někdy, byť nechtěně, zažehneme ve vlastní rodině „oheň“ neshod – to když se chováme necitlivě nebo hloupě a nedáváme pozor na to, co říkáme, a jak se v naší přítomnosti druzí cítí.

Zkusme se tedy poučit z příkladu naší lehkovážné kavky i z poučení, které nám dává autor knihy Kazatel (2,13). I když i zábava a humor mají své místo, žert na cizí účet není nikdy vtipný. Rozlišujme proto pečlivě mezi příjemnou legrací a necitlivou hloupostí!

MRDII

*Duchu svatý, též v mém nitru
konej dílo milostné;
tmy ať ustoupí již jitru,
uchvat' mocně také mne!*

Moudrý člověk je jako špendlík; nikdy díky své hlavičce nezajde příliš daleko.

JEDINÁ OBĚŤ

„Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš...“ (1 Tm 2,5)

Novinářka Jill Neimarková před časem napsala článek o svém velmi zvláštním strýci s názvem „Šaman v Chicagu“.

Její strýc – vzdělanec a úspěšný obchodník – se stal veleknězem náboženské skupiny Ifa, která jako nejvyšší projev víry praktikuje zvířecí oběti. Ačkoli byl dříve ateista, nyní zarytě věří ve vesmírnou energii, která se podle jeho slov v rámci tradičních náboženství nedá nalézt.

Jill je přesvědčena, že její strýc je jen extrémním příkladem těch milionů lidí po celém světě, kteří hledají „něco mezi nebem a zemí“ a chápou se s velkou vervou první „duchovní“ příležitosti, která se jim naskytne. Jak řekl jeden z novinářčiných přátel, „křesťané volají Boha přímo, nepotřebují k tomu operátora“. Cestu k Bohu si musí najít každý sám, ale je jen jedna.

My, kteří jsme poznali pravdu, moc a radost evangelia Ježíše Krista, můžeme být vděční za následující skutečnosti: 1. Žádná další oběť již není třeba, protože Ježíš sám sebe nabídl jako dokonalou, zcela dostačující oběť za naše hříchy (Žd 10,10). 2. Není potřeba žádného dalšího prostředníka mezi námi a Bohem, protože Ježíš, který je naším prostředníkem (1 Tm 2,5), nám přístup k Bohu zajistil. 3. Nemusíme hledat žádnou „zvláštní“ cestu k Bohu, protože Ježíš je ta cesta, pravda i život (J 14,6).

VCG

Spasitel i mne chce mítí svého nebe občanem, dal mi poznat, že i já jsem z dedice uznán jsem!

Spásu jsme dostali díky Kristově vykopení, nikoliv kvůli našemu snažení!

VELKÝ PÁTEK

„Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení. Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (Zj 5,12.13)

K Velkému pátku tradičně patří čtení z evangelií o křížové cestě našeho milovaného Spasitele, Pána Ježíše Krista. Řada z nás pravděpodobně trnula a žasla nad mírou utrpení Pána Ježíše při filmu „Utrpení Krista“. Málčko si však uvědomuje, že křížová cesta začala mnohem dříve, než vjezdem do Jeruzaléma, než křtem v Jordánu, než narozením v betlémské stáji, než početím Syna člověka. ON je Beránek předzvěděný před ustanovením světa a na věčné věky vítězným Beránkem zůstává. Na Jeho riziko, pro Něho, v Něm a k Němu byly stvořeny všechny věci viditelné i neviditelné, na Jeho riziko Otec stvořil člověka se svobodnou vůlí, a tím s možností vypovědět Boží lásce poddanou poslušnost a spojit se s Božím nepřítelem. Jeho odvčké „ano“ k cestě kříže způsobilo, že padlý člověk v ráji nebyl spolu se zemí a hadem zlořečený, že už tam a tehdy mohl slyšet zaslíbení o Vykupiteli a Vítězi nad satanem.

O Něm, tom věčném Božím stvořitelském Slově a vítězném Beránkovi, je celé svědectví Písem od první stránky, přes svědectví Mojžíše a obrazy ve starozákonní bohoslužbě s potoky krve obětí, přes vize proroků a jasný obraz v evangeliích, přes vyučování v epistolách o Něm a významu Jeho díla pro nás, až po poslední pozdrav Jeho věčné milosti na poslední stránce Bible. Ludmila Hallerová

*Ó Beránku Boží, Ty's za mne vylil krev; ó přijmi díky mé, přijmi můj chvalozpěv! V hlubiny milostí Tvých já se ponořím, v drahé Tvé krvi čist, ospravedněn se zřím. Buď též mým životem zvěstováno: **Dokonáno, dokonáno!***

Je náš život svědectví, jak draze jsme byli vykopení?

CO BUDE S NAŠIMI DĚTMI?

„Vyprosila jsem si ho přece od Hospodina, aby byl jeho po všechny dny, co bude živ.“
(1 Sam 1,28)

Když Chana zasvětila Samuele Hospodinu, myslela to smrtelně vážně. Nevzala ho jen tak kvůli obřadu s sebou do chrámu; ona jej tam skutečně nechala. Svěřila ho do rukou Ělího, aby jej vychoval ke službě Bohu.

Když jsem jednou poslouchal kázání na téma Chana a její oddání Bohu, položil jsem si následující otázku: Kdo má rozhodující vliv na naše děti? Samuele v Božím chrámu nepřetržitě vychoval kněz Ělí. Kdo vyučuje naše děti? Zkusme se nad touto otázkou hlouběji zamyslet.

Je to film a televize? Kolik hodin „vyučování“ jim tyto hromadné sdělovací prostředky každý den poskytují?

Nebo je to škola? Víme, co se každý den odehrává ve třídě? Neučí naše děti něco, s čím nesouhlasíme?

Kamarádi? Uvědomujeme si, že čím jsou naše děti starší, tím je vliv jejich vrstevníků silnější? Představuje pro ně rodina natolik pevný základ, že pro ně není obtížné už v čase dospívání činit moudrá rozhodnutí?

Nebo je to Pán Ježíš? Kolik času a energie věnujeme tomu, aby našim dětem bylo jasné, že vztah s Bohem je pro ně tou nejlepší cestou, kde naleznou bezpečí, pokoj a spokojenost?

Nemůžeme samozřejmě udělat to, co Chana; můžeme však své děti nasměrovat k Bohu – svým vyučováním a příkladem.

Kdo má rozhodující vliv na naše děti?

JDB

*Můj Pán má klíč mých dalších dnů,
ó, jak jsem tomu rád!
Neb kdyby jiný vládl jím,
mně hrozí těžký pád!*

**Pokud mají děti nalézt cestu k Bohu,
měli by jim rodiče pomoci.**

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

„*Bůh nás spolu s NÍM vzkřísil..., aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.*“
(Ef 2,6-7)

Starý zákon i evangelia prorocky a v naplnění hovoří o životě a oběti Pána Ježíše, ale o Jeho vzkříšení se zde dočítáme poměrně málo. Zato Skutky a epístoly až po Zjevení jsou plné slávy živého Krista, který působí skrze svého Ducha v Církvi a skrze ni, aby se na konci času slavně zjevil jako triumfující, vševládný Král králů a Pán pánů, který viditelně dokonává Boží záměry v Církvi, v Izraeli, ve světě národů i v životě jednotlivců.

Ten od věků na věky živý, Alfa i Omega, počátek i konec řekl první a řekne i poslední slovo k viditelnému i neviditelnému světu, řekne je k životu každého z nás. On si každého člověka stvořil pro sebe jako neopakovatelný originál a každému dal alespoň tři šance, aby do Jeho plánu vstoupil a našel tak pravý smysl a cíl svého života.

Ke konci svého pozemského života hodně hovořil o modlitbě jako o spojení s Otcem skrze Syna v Jeho jménu a připravoval tak své přátele na komunikaci s Ním, až jednoho dne vítězný a živý zasedne po Otcově pravici, který Mu předá veškerou vládu. Přeje si, aby se Jeho vůle na zemi uskutečňovala ve spolupráci s Jeho lidem skrze důvěrnou modlitbu.

Myslím, že nejsilnější zážitek skutečnosti slavného z mrtvých vstání Pána Ježíše prožívá návštěvník Jeruzaléma v „Zahradním hrobě“ nedaleko Golgaty v nádherné zahradě plné květů. „Není tady, vstal!“ je výmluvný nápis na zdi uvnitř hrobu. Jediný člověk, jediný svatý, jediný zakladatel náboženství, který nemá žádný hrob s tlejícími ostatky. Život sám nemohl být pohlcený smrtí.

Ludmila Hallerová

*Buď Tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal!
Smrt už nemá práva, Vítěz Tys a Král!
Jasný jako plamen anděl sestoupil!
Odvalen je kámen, prázdný hrob tu zbyl!*

Kdo zemřel s Kristem na Jeho kříži starému životu smí už zde na zemi z moci Jeho vzkříšení žít nebeským životem s Ním.

Pondělí, 28. března

Joz 3,1-13

PODIVNÉ ÚZEMÍ

„...nikdy předtím jste touto cestou neprocházeli.“

(Joz 3,4)

Když bylo našemu synovi Stevenovi osm, nabídl mu jeden z jeho bratranců, aby u nich zůstal přes noc. Bylo by to poprvé, co by nespál doma ve své posteli, a všechno vypadalo jako velké dobrodružství. Když už byl ale na odchodu ke svému bratraci, začal se trošku bát – měl strach, že se mu bude stýskat. Se slzičkami v očích chvějícím se hlasem řekl: „Mami, já se bojím. Radši zůstanu doma.“

Manželka Stevenovi odpověděla: „No, záleží to na tobě, jak chceš. Ale myslím, že by se ti tam moc líbilo.“

„Ale maminko,“ vzlykal Steven, „oni říkali, že bychom zítra lezli na nějaký vysoký kopec a já jsem nikdy nic takového nedělal!“

I my někdy, když se díváme do budoucna a stojíme před novou zkušeností, dostaneme strach. Avšak stejně jako v případě Jozua a Izraele (Joz 3), se i o nás Hospodin postará.

Možná stojíte zrovna teď před nějakou neznámou a „neprozkoumanou“ situací, do které vás Pán vede, a máte strach. Poslyšte tedy Boží slovo a nebojte se: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13,5) „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočíne na tobě mé oko.“ (Ž 32,8)

Chyťte se s vírou ruky svého nebeského Otce a nechte jej, ať vás vede.

RWD

*V jeku bouře divoké
přivíni k sobě dítko své,
těš mne: „Nic se nestrachuj!
Já jsem jistý vůdce tvůj!“*

**Bůh nás nikdy neposílá tam,
kde by nebyl s námi.**

Úterý, 29. března

1 Kor 15,50-58

NOVÉ VYDÁNÍ

„Až zazní [polnice], mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni.“

(1 Kor 15,52)

Je smrt skutečně úplným koncem lidské existence? Podle Benjamína Franklina nikoliv. O jeho filozofii se vědci mohou přít; shodují se však v tom, že Franklin pevně věřil v budoucí vzkříšení těla. Svědčí o tom jeho epitaf, který si sám napsal:

Zde leží tělo

Benjamína Franklina

*(podobno přebalu staré knihy,
ze které jsou vytrhány stránky,
ze hřbetu smazan název i zlatení),
a je červům potravou.*

*Dílo samo však zapomenutí nedejde;
jelikož – jak věřil – se jednoho dne
znovu objeví v novém vydání,
v hávu mnohem krásnějším,
s korekturami a doslovem
od samotného Autora.*

Franklinův epitaf je vlastně jen poetickým přetvořením Pavlova vyjádření z listu Filipským 3,20-21: zmrtvýchvstalý Pán promění naše pomíjitelná těla do podoby Jeho slávy.

Když nás opustí věřící přítel, není třeba zoufat; jaká útěcha vyvěrá z tohoto ujištění! Jaká útěcha je to pro nás samotné, když se krok za krokem přibližujeme okamžiku smrti! Podmínkou je však naše víra v evangelium o vykupitelné smrti Pána Ježíše na kříži, prázdném hrobě a Jeho vítězném zmrtvýchvstání.

VCG

*Předivně umíral, by ožil zas,
v jaro nám proměnil hrobový mráz.
Moc smrti zlomil a přemohl hřích,
příbytek připravil na nebesích.*

**Pánovo vzkříšení nás ujišťuje v tom,
o čem nás přesvědčila Golgota.**

DÁT NĚCO NAVÍC

„...krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“

(1 J 1,7)

Když se jednou evangelista John Wesley vracel z večerní bohoslužby, byl přepaden a oloupen. Zloděj však ke svému překvapení zjistil, že jeho oběť má u sebe jen málo peněz a několik křesťanských knih.

Když se po činu dal lupič na útěk, Wesley za ním zavolal: „Počkejte ještě! Mám ještě něco, co bych vám mohl dát!“ Překvapený zloděj se zastavil a poslouchal. „Příteli,“ řekl Wesley, „možná někdy v budoucnu zalitujete tohoto způsobu života. Pokud se tak skutečně stane, pamatujte si, že krev Ježíše Krista nás očišťuje od hříchu!“ Lupič se otočil a šel svou cestou. Wesley se modlil, aby jeho slova přinesla ovoce.

Po mnoha letech se po nedělním shromáždění Wesley u dveří loučil s lidmi, když tu k němu přistoupil neznámý člověk. Jaké to bylo překvapení, když zjistil, že tento křesťan a úspěšný obchodník je člověk, který jej před lety oloupil! „To všechno díky vám!“ řekl proměněný muž. „Ach ne, ne, můj příteli,“ zvolal Wesley, „jen díky Kristově předražené krvi, která nás očišťuje od hříchu!“

John Wesley měl té noci skutečně něco navíc, co mohl zloději dát – dobrou zprávu o spasení. I my máme stejnou zodpovědnost – zvětšujme proto evangelium těm, kteří překříží naše cesty!

HGB

Hlásejte všem, že Ten, jenž život řídí, má všechny rád, neb svatá láska jest; že k pokorným se sklání duším lidí a smrtí svou je do nebe chce vést!

**Evangelium je vzácný dar,
který dáváme druhým zadarmo.**

DOBRÁ PŮDA

„A jiná zrna padla do dobré země a vzházela, rostla, dávala úrodu a přinášela užitek.“ (Mk 4,8)

Jan Zlatoústý (Ioan Chrysostomos) byl jedním z nejuchvatnějších křesťanských kazatelů rané církve. I on si však uvědomoval, že ani ti nejlepší řečníci nemohou sami o sobě způsobit, aby jejich kázání zaujalo všechny stejně.

Jan Zlatoústý k tomu poznamenal: „Ve svých kázáních se přirozeně obracím ke všem lidem..., ale je zodpovědností každého posluchače vzít si z mých slov to, co se hodí právě pro něj. Já nevím, kdo je zrovna nemocen a kdo je zdrav. Proto se věnuji tématům všeho druhu a snažím se pokrýt všechny ‚nemoci‘.“

I podobenství o rozséváči a různých půdách ze čtvrté kapitoly Markova evangelia nás učí, jak důležitá je správná reakce na Boží slovo. Z textu vyplývá, že ve vztahu k úspěšnosti sklizně není až tak rozhodující, jak schopný je farmář nebo jak kvalitní jsou semena, ale spíše jakou kvalitu má půda.

Někteří posluchači jsou jako dobrá půda a poselství kázaného slova v jejich srdci zakoření. Jiné publikum připomíná spíš kamennou stěnu a slyšené slovo se od nich odrazí. Další jsou jako pleveľ, který Boží slovo v druhých spolehlivě uduší.

Kázání není „umění krásně hovořit, zatímco druzí v klidu podřimují!“ Musíme do sebe naopak absorbovat všechno učení Božího slova – stejně jako nemocný potřebuje lék nebo jako rašící obilí potřebuje vláhu. Proto nás Pán Ježíš vyzývá: „Dávejte pozor na to, co slyšíte!“ (Mk 4,24) To, zda načerpáte nebo nenačerpáte z kázání něco dobrého, je z velké části na vás samotných!

HWR

*Sejme záhy símě, dobré símě lásky,
símě vůle Boží sejme v každý čas!
Pán dá požehnání, símě Boží vzklíčí,
o žni budem jásat: „Rychle zraje klas!“*

**V dobré půdě semínko brzy zapustí
kořeny a ponese plody.**

BOŽÍ ZÁMĚRY JSOU DOBRÉ

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému
tém, kdo milují Boha...“ (Ř 8,28)

List Římanům 8,28 (viz výše) – jak snadno a jak často vychází z našich úst tento biblický verš! Zkusili jste se však už někdy zamyslet, o čem tento oddíl přesně hovoří?

Randy Alcorn ve své knize, kterou napsal spolu se svou manželkou Nancy, nabízí právě na téma Ř 8,28 zajímavou úvahu. Cituje při této příležitosti daný verš v jednom z novějších amerických překladů Bible (NASB): „Bůh způsobuje, že všechny věci dohromady jsou nakonec k dobrému.“ Alcorn zdůrazňuje, že to neznamená, že by všechny jednotlivé věci byly dobré, ale že v Boží režii jsou jako celek dobré.

Randy Alcorn ve své knize vzpomíná i na své dětství, například na svou matku, jak pekla koláč. Jednou, když už měla na stole připravené všechny ingredience – mouku, cukr, kypřící prášek, vajíčka, vanilku a tvaroh – malý Randy si ke každé z nich přivoněl. Kromě cukru všechny ty věci voněly nevábně. Matka pak všechny ingredience smíchala, dala do pekáče a pekáč dala do trouby. „Vůbec jsem to nemohl pochopit – jak to, že zkombinováním podivně zapáchajících věcí může vzniknout tak chutné jídlo!“

Randy svou úvahu zakončuje následujícími slovy: „Stejně tak i Bůh bere do rukou všechny ty podivné skutečnosti v našem životě, smíchává je dohromady, vystavuje nás krizovým situacím a přetváří nás tak k něčemu mnohem lepšímu, než jsme byli předtím.“

Zkusme se povznést nad každodenní starosti a mít stále na mysli, že Bůh má s námi své svrchované a dobré záměry. JEY

*Dobrý, dobrý je Bůh.
Radostně pějme,
k němu se znejme,
dobrý, dobrý je Bůh!*

**Když se zdá, že všechno jde špatně,
nezapomínejte: Bůh je dobrý!**

BOJ O RODINU

„Půjdem se svou mládeží i se starci,
půjdem se svými syny a dcerami... neboť
máme slavnost Hospodinovu.“ (Ex 10,9)

Na srazu bývalých spolužáků z průmyslovky mi jeden přítel řekl, že se děti nemají vychovávat k víře v Boha. Považoval křesťanskou výchovu v rodinách za manipulaci s dětmi. Prý by se tomu měl dát volný průběh, děti by se neměly vést k Bohu. Ať se o Bohu dozví až v dospělosti a potom ať se rozhodnou, jestli budou věřit, nebo ne.

Když Mojžíš žádal faraona, aby propustil izraelský lid z Egypta, v jedné chvíli to vypadalo, že farao souhlasí. Jen se zeptal, kdo všechno má jít. Mojžíš odvětil, že půjdou všichni, celé rodiny. Na to však farao nepřistoupil. Děti měly zůstat v Egyptě. „Vy muži si jděte a služte Hospodinu, když o to tak stojíte.“ (v. 11)

My nemůžeme nechat své děti „v Egyptě“. Nemůžeme sami jít a uctívat Hospodina a přitom nechat své děti pod vlivem světa. Jistě, každý člověk se musí v dospělosti osobně rozhodnout, jestli bude následovat Pána Ježíše Krista. To my rodiče za své děti neuděláme. Křesťanská výchova nikdy stoprocentně nezaručí, že budou děti v dospělosti věřící.

Přesto: když ve svých křesťanských rodinách předem „vyklidíme prostor“ a nebudeme děti brát s sebou na naši cestu víry za Pánem, vystavíme je přímému útoku toho Zlého. Dábel se neptá, jestli může dovnitř, on se prostě dere všude tam, kam mu to dovolíme.

Je to velké požehnání a úžasný vklad do života, když může člověk vyrůstat v rodině, ve které opravdově uctíváme našeho Boha a milujeme ho z celého srdce.

Modleme se každý den společně se svými dětmi. Děkujme Pánu za každou malíčkost a prosme ho za pomoc i v běžných každodenních problémech. Čtème ve svých rodinách společně Bibli. Vyprávěme dětem o tom, jak Pán jednal a stále jedná v nejrůznějších situacích našeho života. Přinášíme již ty nejmenší děti do shromáždění církve. Udělejme v našich sborech všechno pro to, aby děti věděly, že tam mají svůj domov. Někdy ty nejmenší trochu vyrušují, proto s nimi mějme trpělivost.

Jde o duchovní zápas, proto buďme ve své víře odvážní a služme Hospodinu s celými rodinami.

Pavel a Jitka Coufalovi

ZDROJ PRAVÉ ÚTĚCHY

„On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní...“ (2 Kor 1,4)

Když jsem za druhé světové války pobýval přechodně v Anglii, dostal jsem zprávu, že můj dvacetiletý bratr Kornélius padl v zákopech. Ta zpráva mě šokovala, ale našel jsem útěchu v Bohu – ujistil mě, že bratr je už nyní v bezpečí, s Pánem Ježíšem. Jako by mne zalil Boží pokoj.

Od té doby jsem zažil i smrt některých dalších členů rodiny a snažil jsem se být oporou mnoha přátelům, kteří byli také ponořeni do smutku. Co má vlastně člověk udělat, aby přinesl bližním útěchu? Citovat tucty biblických veršů? Snažit se situaci podrobně rozebírat a vysvětlovat, že cesty Páně jsou nevyzpytatelné?

Myslím, že ne. Lidé, kteří truchlí nad ztrátou svého blízkého, nejsou připraveni na intelektuální diskuse. Potřebují útěchu, kterou jim může poskytnout jedině Bůh. A my se můžeme stát řečištěm, jímž poteče Jeho požehnaní. Nejprve však musíme Boží útěchu sami zakusit, „abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha“ (2 Kor 1,4).

Jeho nástroji se stáváme, když se za truchlící modlíme, když jim prokážeme zájem, podáme pomocnou ruku a také když se necháme vést Jeho Duchem. Ve všem, co budeme dělat, však nezapomínejme, že je to pouze On, kdo dává tu pravou útěchu.

Pane, díky, že nás v dobách trápení utěšuješ. Používej si nás také, abychom mohli přinášet Tvou útěchu druhým, jsou-li zarmouceni.

HVL

*Důvěřuj Bohu, duchu můj,
že pomoc Páně vždy tu je;
cestami zkoušek vede tě
do říše věčného pokoje!*

Bůh nás neutěšuje jen proto, abychom se upokojili, ale i proto, abychom mohli těšit druhé.

ZKOUŠKA NAŠÍ DŮVĚRY

„Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ (Jb 1,21)

V srpnu 1992 řádl na jižní Floridě hurikán Andrew – zničil tisíce domů, plánů i životů. Zkáza, kterou hurikán způsobil, nemůže být samozřejmě měřena pouze vyčíslením finančních škod. Nesmíme zapomínat na nevýslovné utrpení lidí – tělesné, duševní i duchovní. Ti, kteří při katastrofě přišli o svou víru v Boha, ztratili to nejzácnější.

Na jaře 1993 se sešlo několik pastorů a kazatelů, jejichž sbory se nacházejí v oblasti zasažené hurikánem, aby si po katastrofě vyměnili zkušenosti. Shodli se jednomyslně na tom, že všichni, kteří před rokem pocítili obrovskou ničivou sílu živlu, si nutně museli uvědomit lidskou zranitelnost a nepatrnost. Můžeme být hrdí na technický pokrok lidstva, ale jsou chvíle, kdy s pokorou musíme uznat svou bezmoc: „Nemáme všechno pod kontrolou.“ Jen někteří z očitých svědků katastrofy byli schopni spolu s Jóbem vyznávat: „Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ (Jb 1,21)

Je vaše důvěra Bohu tak neochvějná, že i za těch nejtěžších okolností jste schopni spolehat se na Jeho moudrost, dobrotu a milosrdenství? Budete-li Bohu opravdově důvěřovat, budete procházet zkouškami bez zoufalství.

VCG

*Proč bychom se báli, když Ježíš s námi jest?
On bříme dne i horko chce se svým lidem
nést!*

*On napřed kráčí v boji a cestu razí nám
a nejlítější šípy na sebe bere sám!*

Bůh nám neslibuje ochranu před katastrofami, ale ochranu v katastrofách.

NAŠE TOTOŽNOST V KRISTU

„Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo.“

(1 Kor 15,10)

Lidé, kteří jsou si vědomi svých silných i slabých stránek, přijímají sami sebe takové, jací jsou, a životem procházejí mnohem snadněji. Jinými slovy, mohou se ztotožnit s následujícím citátem: „Jsem jeden z lidí, ale jsem to já. Nedokážu všechno, ale něco dokážu.“

I apoštol Pavel si byl dobře vědom svých omezení; vzal však do rukou Bohem dané přednosti svého charakteru a využíval je pro blaho Božího království. Jeho sebezpřijetí bylo založeno na tom, že jej v Kristu Ježíši přijímá Bůh. Přestože i nadále musel žít s bolestnými vzpomínkami na doby, kdy pronásledoval církev, díky Boží milosti si mohl být jist svým povoláním do služby apoštola (1 Kor 15,9; 1 Tm 1,13-15).

Pavel neměl nezdravě vysoké sebevědomí – vždyť sám sebe označil za „nejmenšího z apoštolů“ a řekl o sobě, že není „ani hoden jména apoštol“. Stejně tak v jeho případě nemůžeme mluvit o falešné pokoře (1 Kor 15,9). Na druhé straně by bylo nespravedlivé označovat jeho postoj za pýchu, i když tvrdil, že se „napracoval více“ než ostatní (v.10). Pavel jednoduše uznával své lidské slabosti a zároveň vyvyšoval zásluhu Boží milosti. Věděl, že je schopen Bohu sloužit, protože mu byly odpuštěny hříchy.

Budeme-li důvěřovat Ježíši jako svému Spasiteli a Pánu a budeme-li sami k sobě upřímní, budeme moci říct: „Díky Boží milosti jsem to, co jsem.“ To je moudré a zdravé sebezpřijetí.

DJD

*O tom mé srdce vděčně pje,
o tom chci svědčit každému:
všecko, co jsem, jen milost že je,
jižs udělil mně hříšnému!*

Naše hodnota není v tom, co pro Boha děláme, ale v tom, co pro nás udělal Ježíš.

ON JE PŘECE VZHŮRU!

„Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele.“

(Ž 121,4)

Jedna kamarádka mi nedávno vyprávěla, jak byla před několika roky přes léto vypomáhat na dětském táboře. Při večerním nástupu, než se děti uložily ke spánku, svým svěřencům řekla: „Přeji vám dobrou noc! Hezky se vyspěte a všechny starosti dejte do Božích rukou.“ „Jo, jo,“ ozval se jeden chlapec, „On stejně vůbec nespí!“

Všichni bojujeme s nejrůznějšími starostmi. Do našich myslí se vtíravě vkrádá strach z budoucnosti. Strach je stále intenzivnější a postupně nás zcela ochromí. Necháme-li si starosti přerůst přes hlavu, nahrazujeme vlastně víru úzkostí; a místo toho, abychom břemeno vložili na Hospodinova bedra, potýkáme se s ním v našich slabostech sami. Třesou se nám kolena a máme strach. Nemůžeme ani spát.

Právě v takových chvílích bychom si měli připomínat, že Bůh nad námi stále bdí; On skutečně nikdy nespí (Ž 121,4). Ví o všem, i o tom, čeho se bojíme (Ž 44,21). Je všude (Ž 139,7-10). Má celý svět pod kontrolou (Ef 1,11). Nemusíme se tedy ničeho bát.

Věříte skutečně tomu, že náš Bůh je vševedoucí, všemohoucí, všudypřítomný a že vládne opravdu nade vším? Vložte tedy své starosti do jeho rukou! Důvěřujte Mu ve všem, i v těch starostech, které vám nedají spát. On se o vás postará. On přece nikdy nedříme ani nespí.

DCE

*Má duše, nic se nelekej,
Bůh v péči své tě má!
V stín jeho křídel vždy se skrej,
On v péči své tě má!*

Starosti nejsou břemena, která máme nést sami. Bůh nám chce pomáhat!

BEZVÝZNAMNÁ URÁŽKA

„Kdo skrývá nenávisť za zrádné rty, i ten, kdo šíří pomluvy, je hlupák.“ (Př 10,18)

Bůh nenávidí ty, kteří druhé urážejí nebo pomlouvají. Jsou to pro něj ničemové a darebáci, v jejichž srdci se krčí zlo a jejichž ústa jsou plná klamu a lsti.

Někteří lidé už dovedli „umění urážky“ k dokonalosti. Nikdy by člověku neřekli do očí přímo, co mají na srdci – nechtějí přece nikoho zranit. Jsou skutečně všemi mastnými mazanými – naučili se urazit druhého pouhým gestem nebo dokonce dobře načasovaným úsměvem.

Spisovatel Jonathan Swift, který dobře věděl, co to znamená někoho urazit, o takových lidech říká, že „dovedou jiné očermít pouhým zamračením čela a mohou snížit vaše sebevědomí pouhým mrknutím oka“. Robert Stevenson v této souvislosti poznamenal: „Ty nejpodlejší lži lidé často říkají beze slov.“ Může se například stát, že v okamžiku, kdy je při rozhovoru někdo ponížěn nebo napaden, ostatní tiše na znamení souhlasu přikyvuji.

Autoři knihy Příslaví popisují lidi, kteří v tehdejší starověké kultuře dokázali druhé urážet pomocí „řeči těla“. Aby dali najevo své opovržení, udělali jednoduše nějaký pohyb, mrkli, pokrčili rameny a měli pocit, že neudělali nic špatného. Konec konců není snadné obvinít někoho, kdo gestikuluje, ze špatného úmyslu nebo dokázat úskočnost v mrknutí oka. Přestože takové jednání vypadá neškodně a nenápadně, může mít průraznost kulky, která člověka zasáhne přímo do srdce.

Nepotřebujete i vy poprosit Boha, aby vám pomohl sřezat vaše slova, myšlenky i gesta? Kvůli sobě, kvůli Němu i kvůli lidem kolem vás to udělejte hned teď! HWR

*Vždy myslí na svůj konec
a na poslední soud,
kde každý soudci svěmu
v tvář musí pohlédnout!*

**Dávejte si pozor na to, co říkáte;
může se vám to snadno vymstít.**

PŘIPOJTE SE K TĚM NEMNOHA ŠTĚSTNÝM

„Radujte se a jásejte...“ (Mt 5,12)

Kolik lidí je v dnešní době šťastných? Autor knihy *Jste šťastní?* Denis Wholey ve své studii uvádí, že v západním světě se za šťastné považuje okolo 20% lidí.

Odborníci, kteří se na výzkumu podíleli, by patrně souhlasili s poněkud ironickou definicí štěstí, kterou nabízí psychiatr Thomas Szasz: „Štěstí je fiktivní stav, který dříve připisovali živí mrtvým, nyní většinou dospělí dětem, popřípadě děti dospělým.“

Jste šťastní? Zkusme si štěstí definovat jako přetrvávající radostnou náladu, kdy je člověk spokojen a prožívá hluboký vnitřní pokoj a neztrácí naději; nejde tedy o přechodný pocit optimismu vyvolaný příznivými okolnostmi! Jste tedy ve smyslu této definice šťastní?

Ve svém „kázání na hoře“ nám Pán Ježíš dal návod na život, který je radostný nehledě na okolnosti. Většina překladů 5. kapitoly Matoušova evangelia používá slovo blaho, blaze; Ježíš však ve skutečnosti zaslubuje radost a štěstí. Opakovaně ujišťuje své učedníky, že budou-li Mu důvěřovat a budou-li se v životě řídit Jeho učením, budou šťastní.

Pán, ten nejvyšší Lékař, nám předepsal ten nejlepší lék na smutek a pesimismus. Už jste jej vyzkoušeli? Užívejte jej pravidelně a připojte se tak k těm nemnoha šťastným!

VCG

*Když se kolem mračí, zpívej vesele,
svět naději ztrácí, drž se zmužile!
Pevně chop se úvry v čase dobrém, zlém,
na trampoty žití pohled s úsměvem!*

**Radost ani štěstí křesťana nejsou
závislé na přízni Štěstěny!**

NEBYLA TO NÁHODA

„I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach z země...“ (Gn 2,7)

Lidé se odnepaměti zajímají o původ života na Zemi. Staří Egypťané věřili, že žábý a ropuchy se rodí z bahenních naplavenin Nilu. Aristoteles si myslel, že červi pocházejí z rosy a slizu a že myši mají svůj původ v plesnivé půdě.

O vznik života na Zemi se zajímá i moderní věda. Jeden z odborných článků časopisu Time nazvaný „Jak vznikl život?“ obsahoval následující spekulaci: vznik života je spojen s okamžikem, kdy se určité molekuly nacházely v určitém prostředí za splnění jedné ze tří ideálních podmínek. První hypotéza souvisela s teorií „malého teplého rybníka“ (tedy prapůvodní teorii Darwinovou), druhá s prostředím hydrotermálních proudů (podmořských gejzírů na dně oceánu) a třetí hypotéza počítala se vznikem života v bublinách plovoucích na teplé hladině moře.

Tyto tři evoluční teorie postrádají jakýkoliv smysl, protože již víme, jak vznikl život na Zemi. Bible říká, že život vznikl, když jej Bůh stvořil (Gn 1-3). Navíc víme, že konkrétně člověk byl stvořen z prachu; poté mu Hospodin vdechl život (Gn 2,7). Ne, z primitivních forem života jsme se nevyvinuli. Naše existence není založena na náhodném setkání molekul. Byli jsme stvořeni velkým Stvořitelem, který má i nyní pro náš život plán a dává mu smysl.

Vědecké teorie mají samozřejmě své místo, ale pokud jsou v rozporu s tím, co říká Bible, nejsou pravdivé. Chvalme a vyvyšujeme mocného Stvořitele! DCE

*Bůh svojí rukou stvořil nás,
chceme znát věci tajné;
a přec když zříme Jeho moc,
v prach země před Ním padnem.*

Celé stvoření ukazuje na geniálního Stvořitele.

**NENÍ TO SNADNÉ,
ALE JE TO DOBRÉ**

„Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná; ...později však přináší ovoce pokoje...“ (Žd 12,11)

Už druhý rok jsem byla vdova a nebylo to pro mne snadné. Ráno co ráno jsem se modlila k Pánu a moje ztížení byl jeden velký povzdech: „Pane, neměla bych s tím pořad takhle bojovat!“ „A proč ne?“ uslyšela jsem jednoho rána Jeho tichý a klidný hlas.

A potom jsem dostala odpověď: nevyznaná pýcha! Nějak jsem si do té doby myslela, že člověk takové duchovní zralosti jako jsem já by podobné boje prožívat už dávno neměl. Jak směšné! Nikdy před manželovou smrtí jsem vdovou nebyla, a tak jsem se prostě potřebovala učit – a svobodně prožívat i těžkosti.

V té samé chvíli jsem si vzpomněla na příběh muže, který si jednoho dne přinesl domů motýlí kuklu – chtěl pozorovat, jak se motýl bude líhnout. Když už se motýl začal klubat na svět a potýkal se s uzoulinkým otvorem, muž nůžkami otvor zvětšil. Konečně motýl vylezl na světlo – jeho křídla však byla natrvalo scvrklá a porušená. Bůh to totiž zařídil tak, aby se právě při náročném snažení prolézt úzkým otvorem motýlova křídla posílila a vypnula zvláštní tekutinou. „Milosrdný“ zásah nůžek byl tedy ve skutečnosti velmi krutý.

Oddíl Žd 12 popisuje život křesťana jako úsilí, které vyžaduje disciplínu, kázeň a výcvik ve spravedlnosti. Takový závod se samozřejmě nedá běžet bez neustálého boje proti sobě samému a hříchu. Formy Boží výchovy jsou různé; někdy je to právě duchovní zápas.

JEY

*V pokoře srdce svého
přicházím, Kriste, k Tobě,
posilni, prosím, mdlého,
by nekles' u světa zlobě.*

**Boží výchova je vždy plná soucitu;
nikdy není krutá.**

SKUTEČNÝ VZTAH

„Pokoje vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám...“ (J 14,27)

Phillips Brooks, bývalý pastor sboru episkopální církve v Bostonu, je patrně nejvíce znám jako autor knihy *To malé město Betlém*. Jako Boží sluha měl neustále plné ruce práce, ale téměř nikdy jej nikdo neviděl unaveného nebo zasmušilého. Vždy měl čas pro toho, kdo to zrovna potřeboval.

Nedlouho před svou smrtí pastor Brooks obdržel dopis od svého mladého přítele – ptal se jej, kde po celý život bral svou sílu a svěžest. Pastor mu krátkým, ale upřímným vyznáním odpověděl, že jeho životní náboj pramenil ze stále se rozvíjejícího vztahu s Kristem.

Napsal mu: „Čím více o tom přemýšlím, tím více je mi jasné, že jsem za poslední roky života prožíval pokoj a plnost, jakou jsem v dřívějších letech neměl. Teď můžu mluvit o hlubším poznání a opravdovější lásce ke Kristu... Ani ti nedokážu popsat, jak je pro mne tento vztah osobní. Je tu se mnou. Zná mě a já znám Jeho. Je to ta nejpřirozenější věc na světě. A je každým dnem skutečnější. Až si říkám, jaké to asi bude za několik let.“

Jak mocné svědectví o moci a pokoji, který nám náš Pán nabízí! Jaká je to motivace pro nás, kteří Jej známe jako Spasitele, abychom na bližším vztahu s ním každý den usilovně pracovali! Pouze takový vztah nám přinese hluboký pokoj a radost.

VCG

*Mír sešli, Pane, v srdce mé,
jež po něm touží, Tebe zve!
S darem svým vzácným, Pane, přijď,
nepokoj každý, nelad sklid!*

**Pokud našemu srdci vládne Kristus,
je naše duše zaplavena Jeho pokojem.**

**KDYŽ SE VŠECHNO
HROUTÍ**

„Otec Jákob jim řekl: „...To všechno na mne dolehlo!““ (Gn 42,36)

Ubohý Jákob si sáhl až na samé dno. Vyslechl od svých synů, kteří se právě vrátili z Egypta, znepokojivé zprávy a na pokraji zhroucení řekl: „To všechno na mne dolehlo!“ (Gn 42,36).

Přišel o syna Josefa. Kanaánskou zemi sužoval hladomor. Simeon byl v Egyptě jako rukojmí. A nyní se jim zachtělo i Benjaminá, nejmladšího syna, jako záruky za propuštění bratra. To bylo na starého patriarchu až příliš. Jako by jej zlé okolnosti přemohly, jako by se všechno spiklo proti němu. Ve skutečnosti měl však Hospodin všechno pod kontrolou a usku-tečňoval svůj moudrý plán.

Když už se Jákobova mysl alespoň trochu uklidnila a dny šly dál, vyšlo jasně najevo, že všechno to, co se dosud stalo, Bůh zamýšlel pro jeho dobro. Okolnosti přivedly Jákoba do Egypta, kde Hospodin učinil z jeho potomků velký národ. Přestože Jákob před časem prohlásil, že na něj všechno dolehlo, z Božího pohledu později pochopil, že mu to naopak všechno pomohlo.

Když se zdá, že se všechno hrouť, postavte svou naději na pravdě, že „všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8,28). Místo stěžování potom budete moci říct: „Bůh je se mnou, je na mojí straně.“

RWD

*Brzo bude konec boji,
svinem války korouhev,
věrní Boží pak se spojí
ve vítězný chvalo zpěv.*

**Pokud pamatujeme na to,
že Boží ruka je nad námi,
můžeme Jeho rukám svěřit vše.**

PRO JEHO JMÉNO

„Opět posvětim své veliké jméno, znesvěcené mezi pronárody...“ (Ez 36,23)

V jednom novinovém rozhovoru pro deník New York Times jistý velmi známý člověk prohlásil, že je vysoce nespokojen s praktikami restaurací rychlého občerstvení – objevil se totiž v jejich reklamě. Zdálo se mu, že některé konkrétní reklamní pořady na jeho osobu vrhly neblahé světlo. Protože bylo jeho jméno s výrobky daných podniků v očích diváků spojeno, vnímal jejich ponižující tón jako útok na svou osobu.

I Pán je na své jméno žárlivý. V Ez 36 prohlašuje, že byl vzpurnými skutky svého vyvoleného lidu Izraele ponížen – v. 21 říká, že jméno Hospodinovo bylo pronárody znesvěceno.

Pokud jako křesťané žijeme v neposlušnosti před Bohem, děje se stejná věc i v dnešní době. Naše hříšné jednání není v Jeho očích dobré. Nežijeme-li podle Božích norem, nejenom že poskvřňujeme sami sebe a svou pověst, ale dáváme navíc nevěřícímu okolí „dobrý důvod“ pro to, aby o Bohu mlčky zkeslel představy a Boha v jejich očích snižujeme.

Během své pozemské služby měl Ježíš Otčovo jméno v úctě a bedlivě je střežil. Pokud nebudeme jednat podle Jeho příkladu, můžeme si být jisti, že Pán dostojí svému slovu a přivede svůj lid „pro své svaté jméno“ ke kázní (v.22). Boží žárlivá láska by v nás měla vzbuzovat touhu žít věrněji, v lásce vůči Němu.

Žijme pro Boha – pro Jeho jméno!

MRDII

*Mně jméno Boží drahé jest,
chci po světě je celém nést.
V něm radost moje vždy chce kvést,
a Hospodinu vzdávat čest!*

Boží jméno uctíváme, nazýváme-li Boha Otcem a žijeme-li jako poslušné děti.

PRACOVAT, NEBO ČEKAT?

„Upokojtež se a vězte, žeť jsem já Bůh...“ (Ž 46,11; Kral.)

Jedna velmi obdarovaná aktivní křesťanka onemocněla a byla upoutána na lůžko. Na zdi nad postelí měla pověšené heslo Buď silná a pracuj pro Pána, založené na textu 1 Pa 28,20. Slova, která jí dříve přinášela povzbuzení a sílu, jí však nyní spíše roztrpčovala.

Jejího trápení a sklíčenosti si všimla jedna její přítelkyně a přečetla jí závěrečnou pasáž 9. kapitoly knihy Numeri. Snažila se jí vysvětlit, že Izraelci během svého putování pouští také museli čas od času odpočinout – ve chvíli, kdy se nad schránou zastavil oblak. Když se oblak dal zase do pohybu, i oni pokračovali ve své cestě.

Přítelkyně dále pacientce řekla, že stejně tak i v našem životě jsou chvíle, kdy nás Bůh vede do práce na Jeho díle. Jindy naopak chce, abychom se zastavili a odpočinuli si. Aby demonstrovala své tvrzení, přešla ke stěně, sundala motto, a nahradila je novým: Upokojtež se a vězte, žeť jsem já Bůh (Ž 46,11; Kral.).

Všichni musíme uznat, že Bůh nás ve své moudrosti nejenom vede do služby, ale dopřává nám i čas odpočinku. Často právě v dobách našeho největšího pracovního vypětí Bůh zasáhne a zastaví nás; ví, že se k Němu nejlépe přiblížíme v čase klidu. Právě schopnost zastavit se uprostřed usilovného díla může někdy být důkazem naší věrnosti.

HGB

*Když Pán tě v cestě zastaví,
poslouchej Jeho tichý hlas;
čekej na Jeho vedení,
na vůli svatou, Jeho čas.*

Bůh určuje, kdy se máme zastavit, i kdy máme jít dál.

Pátek, 15. dubna

1 Kor 6,18-7,9

LÁSKA V ČISTOTĚ

„Je-li jim zatěžko žít zdrženlivě, ať vstoupí v manželství...“ (1 Kor 7,9)

V dnešní společnosti se jistá záležitost – ačkoli v dřívější době byla pro většinu lidí jednoznačně nepřijatelná – stala běžným jevem. Podle křesťanského věstníku National & International Religion Report ve vyspělém světě ve většině vztahů spolu muž a žena trvale žijí už před svatbou.

Autoři zprávy zdůrazňují, že podobné praktiky mají přímo ničivé následky. „Manželství, kterým předchází ‚žítí na hromádce‘, se ve srovnání s ostatními manželskými svazky rozpadají (ať už rozvodem či rozchodem) o 50 % častěji!“

Dokonce i mezi křesťany najdeme páry, kterým se nepříčí postavit se Božím standardům.

Podobné boje s pokušením prožívali i lidé v prvním století. Proto Pavel tak jednoznačnými slovy píše křesťanům do Korintu a vybízí je, aby se v žádném případě nezaplétali do nečistých sexuálních vztahů. Napsal jim, že pokud je pro ně již příliš těžké udržet své vášně na uzdě a nemohou se plně ovládnout, má pro ně odpověď: řešení nemají hledat v sexuální nevázanosti, nýbrž v manželství.

V době, kdy se nemorální chování stává pomalu ale jistě normou, dělejme všechno proto, abychom prosazovali radost a lásku, jež oslavuje Boha – lásku, která může být jediné v manželství. Za lásku v čistotě neexistuje jiná alternativa.

JDB

*Očisť srdce, ústa, údy,
ohněm žádost těla spal!
Potom k své mě přivíň hrudi,
abys všim se Ty mi stal!*

**Uchráníte-li své tělo až do manželství,
uchráníte i své manželství.**

Sobota, 16. dubna

Žalm 147

MÁME PROČ ZPÍVAT CHVALOZPĚVY?

„Je tak dobré Bohu našemu pět žalmy...“ (Ž 147,1)

Vím naprosto jistě, proč mě nikdy nikdo neoslovil, abych zpíval v chválicí skupině anebo v pěveckém sboru. Hudba a zpěv skutečně není moje parketa. Přesvědčil jsem se o tom poprvé asi v devíti letech – byl jsem venku na dvorku a hodně nahlas jsem si zpíval. Maminka otevřela okno a zeptala se: „Co je dneska tomu teletí? Už zase tak bučí...“

Matčina slova mi samozřejmě nezabránila v tom, abych ze srdce chválil našeho Pána. I když kážu jako host v cizím sboru, rád se připojuji ke společným chválám; dávám si však pozor, abych nestál příliš blízko mikrofonu.

Boží slavné spasení mě neustále naplňuje vděčností – a jedním ze způsobů, jak vděk vyjádřit, jsou zpívané chvály. Proto dost dobře nerozumím těm, kteří tvrdí, že jsou křesťané, ale zároveň přiznávají, že do shromáždění chodí zřídka, neposlouchají křesťanskou hudbu a chvalozpěvy, a i kázání se jim zdají nudná. Rozuměl bych tomuto názoru u nevěřících, protože oni neznají ani Boha, ani radost ze spasení. Ale věřící by měli znát oboje!

Přemýšlejte z hloubi srdce a co nejčastěji o bohatství, které máte v Kristu! Budete-li prožívat skutečnou radost, budete mít i touhu Pána vyvyšovat ve chválách. A i když možná stejně jako já nemáte hudební sluch, smíte se upřímně připojit k žalmistovým slovům: „Je tak dobré Bohu našemu pět žalmy!“ (Ž 147,1)

HVL

*Já budu zpívat píseň chval,
by radost měl můj Bůh a Král!
Pro lásku svou je uctíván,
On, Boží syn, můj drahý Pán!*

**Bohu může zpívat jen srdce,
které je na Něj naladěno!**

POZOR, ABY TO JEN NEZASYČELO!

„...vyvolte si dnes, komu chcete sloužit;
...Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“
(Joz 24,15)

Slyšel jsem jednu příběh o kováři, který už hodnou chvíli zahříval v roztopené výhni kus železa a nevěděl, co z něj vlastně udělá. Zprvu si myslel, že z kousku vyková koňskou podkovu, ale nakonec si to rozmyslel. Nějakou dobu železný kousek opracovával kladivem, ale zachtělo se mu vykovat něco úplně jiného. Železo však nebylo již dostatečně žhavé a nedalo se kovat. Vzal kousek do kleští, znechuceně se na něj podíval a vhodil ho do dížky s vodou. „No,“ pokrčil rameny kovář, „aspoň že to zasyčelo!“

Myslím, že i Jozue by našel v tomto příběhu hodně zajímavého. Dobře totiž věděl, že smysluplný život musí mít jasný cíl. „Rozhodněte se!“ nabádal své sousedy. Nerozhodnete-li se žít pro Boha, rozhodujete se být proti Němu. Budete-li žít pro Boha, nechť je vaše rozhodnutí na vašem životě viditelné. Ať děláte cokoliv, neodkládejte důležitá rozhodnutí! Jozue dal za sebe i za svou rodinu jasně najevo, že se rozhodl sloužit Hospodinu (Joz 24,15). Ani pro něj nebyl život procházkou růžovou zahradou, nýbrž příležitostí činit důležitá rozhodnutí.

A co vy? Pokud se nerozhodnete žít plně pro Boha a důvěřovat Kristu, všechno, co tu po vás a po vašem životě zbude, bude jedno tiché, bezvýznamné zasyčení...

HWR

*Vše bude tobě vzato,
v čem měl jsi poklad svůj;
ó, člověče, vždy na to,
že umřeš, pamatuj!*

**Pokud se rozhodnete se vůbec
nerozhodnout, vaše rozhodnutí je
špatné.**

BUĎME VĚRNÍ

„...ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“
(Žd 10,23)

Joe byl člověk, který se zdržoval spíše v pozadí a nevyhledával společnost – byl tichý, nenápadný a často přehlížený. Kdybyste ho potkali, nevěřili byste, že již více než jedenáct let nese na svých bedrech těžké břemeno. A nesl ho věrně.

Velmi často si na něho vzpomenu. Skoro jsem ho vlastně neznal, ale pouhé vědomí toho, co musel v životě nést, vždycky povzbuzovalo mou víru. Joe byl naprosto věrný své ženě, která po náročné operaci mozku už jedenáct let ležela v nemocnici. S výjimkou dvou nebo tří dnů Joe po celé ty dlouhé roky každý den za svou ženou docházel.

Tak neochvějná věrnost je právě tou substancí, ze které jsou stvořeni Boží muži a ženy. Je to ovoce Božího ducha, hluboce zakořeněné v srdcích Božího lidu, těch, kteří se v životních zkouškách věrně drží Jeho lásky. Když s takovými lidmi mluvíte, oni sami se vzdávají jakékoliv zásluhy; všechnu sílu ke své věrnosti připisují Bohu. Jednou v nedělním shromáždění, těsně před tím, než Joeova manželka zemřela, jsem Joeovi řekl, jakou je pro mne jeho život inspirací. V pokoře namítl: „Je to všechno Boží milost.“

Jsme-li si vědomi Boží milosti projevem v Pánu Ježíši Kristu a věříme Mu, On sám nám dá to, co potřebujeme k věrnému životu a k dodržování slibů podle Jeho vůle. A až nám jednou Pán řekne „Správně, služebníku věrný,“ budeme Mu moci odpovědět: „Jen díky tomu, žes ty, Pane, byl věrný ve svých zaslíbeních k nám!“ DJD

*Příteli svému, Ježíši,
chci naučdy věrný být;
a nebát se a nestydět
vždy směle za Ním jít.*

**Bůh je věrný;
budme i my věrní ve svých slibech.**

JEDNOU BUDEME S NÍM...

„...a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pomínulo.“

(Zj 21,4)

Umírajícího pacienta navštívil po předchozím telefonátu lékař záchranné služby. Pacient se lékaře zeptal: „Pane doktore, jaké to bude v nebi?“ Lékař se snažil vymyslet odpověď, která by pacienta potěšila. V tu chvíli oba uslyšeli, jak na zavřené dveře pokoje někdo zvenku škrábe.

„Slyšíte to taky?“ zeptal se lékař a pokračoval: „To je můj pes. Nechal jsem ho dole v chodbě, ale asi mu už bylo smutno, a tak vyběhl nahoru a chce za mnou. On sice neví, co je v této místnosti, ale ví, že je tady jeho pán. Věřím, že přesně tak je to i v nebi. Nevíme přesně, jaké to tam bude, ale víme, že tam bude Pán Ježíš. A na ničem ostatním už vlastně vůbec nezáleží.“

Bible nám dává jen málo informací o tom, co přesně najdeme za „dveřmi smrti“ – jen několik úžasných prorockých průhledů do nebe. Víme, že nebe bude místem, kde září „sláva Boží“ (Zj 21,23). Víme také, že to bude místo setkání s těmi, které jsme milovali a kteří od nás byli na přechodnou dobu oddělení smrtí (1 Te 4,17). Víme navíc, že „smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti“ (Zj 21,4).

Především se však – až se dostaneme na druhou stranu „dveří“ – budeme radovat, protože budeme s Ježíšem a On bude navěky s námi.

VCG

*Pán, v jehož jménu jdeme,
ten bude kralovat,
a každý jazyk v světě
čest jeho zvěstovat!*

**To, že jednou budeme s Ježíšem,
je víc než všechna radost a štěstí na
světě.**

**POZOR NA MODERNÍ
FARIZEJSTVÍ!**

„...podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní.“ (Mt 23,3)

Někteří z těch, kdo se staví proti křesťanství, nejsou někdy ani tak zaujatí proti Kristu, jako spíše proti pokrytectví v církvi. Zároveň jim samozřejmě uniká, že nikdo nebyl proti pokrytectví tolik, jako Ježíš sám.

Určitě jste se už mnohokrát setkali s posměvači, kteří svěhlařem papouškují tuto frázi: „Církev je plná pokrytců!“ Pečlivě si rozmysleme, co jim odpovíme, než jejich tvrzení odmítneme. Mohli bychom se právě tím stát pokrytci.

Máme přirozenou tendenci se domnívat, že nás se tento problém netýká. Ale zkusme se hlouběji zamyslet. Kolikrát v životě jsme se už zachovali jako jistá věřící žena, která z okna zahlédla, jak se k jejímu domu blíží postarší, upovídaná sousedka. Rozmrzele řekla polohlasně: „Ach jo, to snad ne! Zase ona!“ Matčinu reakci slyšely i její děti; když sousedce otevřela, zaslechly i její „novou“ a mnohem méně upřímnou reakci: „To jsem ráda, že vás zase vidím! Pojďte dál!“

To, co „kážeme“ rty, se často neshoduje s tím, co skutečně žijeme. V dnešním biblickém oddíle jsme četli o tom, jak Ježíš mluví o pokryteckých učitelích zákona a své učedníky varuje slovy: „Podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní.“ (Mt 23,3)

Neděj, Bože, aby byl byt jediný odpůrce křesťanství ovlivněn naším pokrytectvím! Pane, pomoz nám žít to, o čem mluví naše rty.

JEY

*Chceš-li lidi šidit, klatat,
máš-li místo pravdy lež,
věz také, že pokrytectvím
Boha podvést nesvedeš!*

**Pokrytec chce v neděli Krista
následovat a v pondělí pronásledovat.**

NAŠE JEDINÁ NADĚJE

„...abychom žili ...zbožně v tomto věku a očekávali ...“ (1 Te 2,12-13)

Kdosi jednou napsal: „Když jsem se poprvé obrátil ke Kristu, byl pro mne druhý příchod po několik let přímo vzrušujícím dobrodružstvím; byla to pro mne blažená naděje, slavné zaslíbení, téma těch nejkrásnějších chvalozpěvů.“

Později se z druhého příchodu stala základní zásada mé víry, výchozí doktrína, jakási neviditelná „obchodní značka“ mé služby. Druhý příchod Pána Ježíše byl také oblíbeným tématem mých teologických úvah – na kazatelně i na stránkách knih. Toto velké téma pro mne prostě dnes znamená ještě mnohem víc než po obrácení. Pavel ho nazývá „blaženou nadějí“. Dnes se však zdá, že je to pro lidstvo naděje *jediná*.“

Z lidského pohledu neexistuje způsob, jak by se některé celosvětové problémy daly vyřešit. Politická elita se marně snaží odstranit všudypřítomné násilí. Jediné trvalé a úplné řešení všech problémů tkví v druhém příchodu Pána Ježíše na zem. Až Pán přijde, ustanoví zde své království. Povede národy ve spravedlnosti a „země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře“ (Ab 2,14).

Počítejme tedy s návratem našeho Pána, modleme se, pracujme, mějme oči otevřené a především očekávejme „blažené splnění naděje“ – *jediné naděje* pro tento svět.

RWD

Pán Ježíš přijde zas sem na zem k nám, což kdyby přišel dnes?

Přijde v své moci a lásce On sám, jak ustříc mu pohlédneš?

Čím je život na tomto světě temnější, tím jasnější je Pánův druhý příchod!

SVĚTLO V TEMNOTĚ

„Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste v Pánu světlem. Chodte jako děti světla...“ (Ef 5,8)

Nedávno jsem letěl letadlem z Paříže do Prahy. Ta cesta byla výjimečná tím, že mraky byly hodně vysoko a byly nezvykle husté. Byla to taková ta bílá peřina, od které se sluneční světlo odráží zpět do prostoru a oslepuje každého, kdo se v něm nachází. S vědomím této nádherné scenérie jsem četl životopis Josefa Korbela, důstojníka Armády spásy. Popisuje zde zejména svůj pobyt v komunistickém vězení. Velmi se mě dotklo, že musel dokonce několik týdnů strávit v podzemí v naprosté samotě a tmě. Když se potom dostal na světlo, nebyl vůbec schopen vidět, jeho oči natolik přivykly tmě, že se světlo pro ně stalo něčím cizím. Uvědomil jsem si znovu, jak hluboká je to pravda ve vztahu k našemu Pánu. Kolik lidí dnes žije ve tmě a při setkání se světlem odvracejí tvář, neboť ho nemohou snést. V tu chvíli jsem prožil nový nával vděčnosti za to, že jsem poznal živého Boha, který otevřel mé oči a prosvítil tmu mého života.

S tímto vědomím jsme začali přistávat na letišti v Praze. Opustili jsme nádhernou scenérii prozářené oblohy a vnořili se do hustých mraků. Trvalo dlouhou dobu, než jsme se jimi prokousali až k zemi. Tam bylo deštivo, sychravo a hlavně šero. Lidé na zemi neměli ani ponětí o tom, jak nádherně je nahoře. Věděl jsem, že moje služba znova začíná...

Dalibor Novák

Kde je jaká pevná ruka,

odkud září jasný cíl?

Kdo má světlo pro člověka, aby život nezmařil?

Kolik lidí dnes žije ve tmě a při setkání se Světlem odvracejí tvář, neboť ho nemohou snést.

Sobota, 23. dubna

Sof 1,14-18

DEN SOUŽENÍ

„Veliký den Hospodinův... bude dnem soužení a tísně...“ (Sof 1,14-15)

Na mnoha místech bývalého Sovětského svazu vládne zmatek, nepokoje, vzdor, hlad, nezaměstnanost a vážný nedostatek základních potravin. Země je zruinovaná. Jednoho ruského novináře tato skutečnost vedla k tomu, aby současnou dobu označil za „смутное время“, tedy „čas soužení“.

Bible používá podobné vyjádření i pro popis posledních dnů. Přijdou v době, kterou proroci označují za „den Hospodinův“ (Iz 2,12-22). Bude to doba neuvěřitelného soužení a lidstvo bude trpět více než kdy předtím. Na svět dopadne tíha zemětřesení, hladomoru, válek a smrti (Zj 6).

V té době čeká židovský národ zvláštní osud. Pronásledování Židů bude tak intenzivní, že je v Jer 30,7 toto období prorocky označováno jako „čas soužení pro Jákoba“. Tento verš však končí úžasným zaslíbením, že židovský národ „bude z něho zachráněn“. Toto přetěžké období je přivede k víře v pravého Mesiáše.

Jako následovníci Ježíše Krista musíme čas od času procházet trápením. Apoštol Petr píše: „Kdo však trpí za to, že je křesťan, ať se nestydí, ale slaví Boha.“ (1 Pt 4,16) Naše osobní trápení jsou velkou příležitostí, kdy můžeme zakusit Pánovu péči, ochranu a lásku.

DCE

*V čas strastí, běd a soužení
v Pánu útěcha pramení.*

*Tu pokušením unikám,
když s prosbou k Pánu utíkám.*

Dny soužení jsou pro nás dny důvěry.

Neděle, 24. dubna

Dan 2,24-30

PÁN VESMÍRU

„...je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství.“ (Dan 2,28)

Jen letmý pohled do denního tisku nám odhalí, jak moc je dnešní doba dosud ovlivněna starověkými věšteckými praktikami a astrologií. Populární osobnosti v televizních pořadech rozebírají své „minulé životy“ se stejnou vehemencí, jako mluví o svých rozvodech. Televizní reklama nabízí za minimální poplatky vyhotovení osobního horoskopu. Manželka jednoho z posledních amerických prezidentů konzultovala zahraniční cesty svého muže s astrologem.

Stejně tak se i sv. Augustin (354-430), když byl ještě mladý muž, často radil s astrologem. V pozdějších letech se však jeho svědomí věštecké praktiky přičily – vždyť základním východiskem astrologie je skutečnost, že pozice hvězd na obloze v okamžiku našeho narození předurčuje náš charakter a průběh života. Augustin si položil následující otázku: „Jak je tedy možné, že životní osudy dvojčat, narozených samozřejmě ve stejnou dobu, jsou většinou tak rozdílné? Jak to, že jejich chování, jejich schopnosti, profese, ctnosti a sklony jsou tak odlišné? I okamžik a způsob smrti má každé z dvojčat logicky rozdílné. Úplně cizí člověk bývá jednomu z dvojčat svým charakterem často mnohem podobnější než druhému. Jak je to možné?“

Náš život není řízen neživými hvězdami, ale Bohem, který hvězdy i nás stvořil. Smysl našeho života i náš osud nám pak zjevil v Bibli skrze Ježíše Krista. HWR

*Nuž, Bohu všichni děkujeme
teď ústy, srdci svými,
všem lidem v lásce předivně,
a též mně dobře činí!*

**Necháme-li se vést Bohem,
nemusíme přesně vědět, kam jdeme.**

NECITLIVÝ TOMÁŠ

„Pláství medu je řeč vlídná, lahodou duši a uzdravením kostem.“ (Př 16,24)

Někteří lidé si přímo libují v tom, když se jim podaří zkazit někomu radost nebo snížit něčí nadšení. Svým duchem negativizmu a pohrdání šíří podobné postoje i ve svém okolí.

Jeden čerstvě obrácený člověk byl nadšený z toho, že jeho modlitba byla vyslyšena. „Při cestě autem jsem píchl, pneumatika byla prázdná a já jsem měl rozbitý hever,“ řekl svému kazateli, „modlil jsem se, aby někdo zastavil a pomohl mi – asi za minutu opravdu jeden člověk zastavil a problém byl během chvilky vyřešen!“ Kazatel zareagoval: „No, zase z toho nebud tak nadšený – možná by zastavil, i kdyby ses nemodlil...“

Ježíšovi učedníci byli také nadšení. Mluvili přece se vzkříšeným Pánem a byli tedy naplněni radostí a důvěrou! Jen Tomáš, který s ostatními onoho velikonočního večera nebyl, jejich nadšení nesdílel. Řekl jim: „Dokud nevidím..., neuvěřím.“ (J 20,25) Jistě, ta zpráva byla převratná. Přesto mohl Tomáš zareagovat s větší vírou a pozitivně – stačilo by, kdyby si vzpomněl na to, co Ježíš slíbil. Mohl říci třeba: „Není pro mne snadné tomu věřit, ale když vidím, jak jste nadšení, i já chci Ježíše vidět!“ Místo toho však dal průchod své nedověře a podle mne tak nutně snížil i radost ostatních učedníků.

Pane, dej, ať umíme jednat s lidmi citlivě a laskavě – i když máme pochybnosti.

HVL

*Na světě, kde tolik žalu všude je,
jsou duše, které smutek skličuje.
Ty mnoho požehnání lidem můžeš dát,
když kolem sebe budeš radost rozsévat!*

**Snažte se druhé lidi budovat,
nikoliv ničit.**

ŽIVOT V ČISTOTĚ

„Já přec žiji bezúhonně...“

(Ž 26,11)

Byl to politik, který byl ctěn pro svou bezúhonnost. Ačkoliv se asi mnohým bude zdát, že se v předchozí větě spojují dvě neslučitelné věci – politika a bezúhonnost – někdejšího poslance Kongresu USA Paula Henryho tato charakteristika vystihuje dokonale. Po tom, co tento státník prohrál v roce 1993 svůj boj s mozkovým nádorem, jistý politický komentátor v televizi řekl: „On byl vzorem toho, jak má žít opravdový služebník lidí.“

Paul Henry měl pro svou bezúhonnost dobrý důvod – byl křesťanem a celý svůj život i službu věnoval Pánu Bohu. V mnohém jeho život odrážel právě charakteristiku objevující se v Žalmu 26.

Žalmista David říká, že 1. chodil v Boží pravdě, 2. odmítal se zaplétat do tenat hříchu, a 3. s radostí oslavoval Hospodina. Podobně i kongresman Henry 1. založil svůj život na biblických principech, 2. střežil se neblahého vlivu bezbožných a 3. pravidelně ve své církvi uctíval Boha.

Bezúhonnost, o které píše David a kterou svým životem prokazoval Paul Henry, by měla být cílem pro nás všechny – věříme přece v Ježíše Krista. Čím více budeme podobní Tomu, kterého uctíváme, tím více pravdy a čistoty bude v našich myslích. Každý den bychom měli prosit Boha, aby nám pomohl žít skutečně čistým, bezúhonným životem.

JDB

*Pokorní tvou milost mají,
pyšným vždy se protivíš.
Dej mi čerpat ze své síly,
svoji svatost v srdce vpiš!*

**Bezúhonnost je znakem opravdového
charakteru.**

Středa, 27. dubna

Sk 21,40-22,10

A CO DÁL?

*„Pane, co chceš, abych dělal?“
(Sk 9,6; NBK)*

Mladý muž, který právě do svého srdce přijal Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, nadšeně vyhrknul: „A co teď? Co mám dělat dál?“ Položil velmi důležitou otázku. Byl spasen, už nemusel dělat vůbec nic, a přesto měl ještě ve službě Bohu mnohé vykonat.

Bible nám v oddíle Ef 2,8-9 zcela jasně říká, že jsme spaseni milostí skrze víru. Nikdy si svými skutky nemůžeme spásu zasloužit. Ani to nejlepší, co jsme schopni Bohu nabídnout, není dost dobré na to, abychom se vyrovnali Božím standardům. Zakoušíme odpuštění hříchů, jsme smířeni s Bohem, máme zaslíbení věčného života v nebesích – a to všechno jen tím, že jsme svěřili důvěru Ježíši Kristu. Nic jiného není třeba. Nic z těchto duchovních statků nemůžeme získat jiným způsobem!

Brzy po svém obrácení si však musíme odpovédět na tu samou otázku, kterou si položil mladý muž v našem vyprávění i apoštol Pavel: „A co teď? Co mám dělat dál?“ Ve 2. kapitole listu Efezským čteme, že nejsme spaseni pro své skutky, a zároveň že „jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10).

Na prvním místě je víra, až potom služba. Abychom se stali křesťany, musíme věřit. Sloužíme, protože jsme byli spaseni. Už víte, co máte dělat dál?

RWD

*Mne povzbuď, abych pilný byl,
a rád měl práci svou,
jí lidem vůkol posloužil
a slávu šířil Tvou!*

Spasení si nemůžeme zasloužit žádným skutkem; spasení má však skutky plodit.

Čtvrtek, 28. dubna

Sk 8,1-8

CÍRKEV A SVĚT

*„Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.“
(Sk 8,4)*

Nedávno se mi do ruky dostala fotografie, na které byli lidé odcházející v neděli ze shromáždění. Měli v rukou Bible a usmívali se. Když jsem se díval na všechny ty muže, ženy a děti, říkal jsem si: „To jde Pánova církev.“ Budova zůstává na místě, ať už jí říkáme kostel, nebo modlitebna. Cihly nebo lavice nikdy evangelium kázat nebudou. To mohou jenom lidé.

Spisovatel R. C. Sproul napsal: „Církev je tam, kde je Boží lid – pod vedením Kristovým a inspirací Ducha.“

To je vlastně podstata pověření, které dal Kristus svým učedníkům těsně před tím, než byl vzat do nebe. Zaslíbil jim moc Ducha svatého a řekl jim, že mu budou svědky v Jeruzalémě, v Judsku a Samařsku, až na sám konec země (Sk 1,8). Když pak začala být prvotní jeruzalémská církev pronásledována, stalo se přesně to, o čem Ježíš mluvil – křesťané se rozprchli a hlásali evangelium všude, kam přišli (Sk 8,4).

Když ti, kteří věří v Krista, odejdou po bohoslužbě z modlitebny nebo z kostela, budova zůstane stát; oni však, Boží lid, církev, nepřestávají být společenstvím. Po celý týden patří k sobě, ať jsou kdekoliv – v obchodech, ve školách, v restauracích nebo doma. Skutečně neseme neustále světu dobrou zvěst? Jsme přece jeho církev!

DCE

*Suůj pokoj dávej hlásat
zástupem poslušých,
by všude mohl jásat
sbor svědků nadšených.*

**Svět do církve sotva přijde;
musí jít tedy církev do světa.**

PLNÉ SPASENÍ

„On nás zachránil... ze svého slitování;
...abychom ospravedlněni jeho milostí měli
podíl na věčném životě...“ (Tt 3,5,7)

John Newton, pozdější autor slavného chvalozpěvu *Amazing Grace (Úžasná milost)*, byl ve svých 23 letech nemilosrdný člověk. Dříve žil zcela prostopášným životem a zabýval se nelidským, krutým obchodem – prodával africké otroky. Jednoho dne už měl svého hříšného života až po krk.

Krise přišla 10. března 1748 na palubě otrokářské galéry – rozpoutala se krutá bouře. Newton si myslel, že je vše ztraceno. V zoufalství, s hrůzou v hlase, zvolal: „Pane, smiluj se nad námi!“ Slovo *smiluj se* jako by mu v tu ránu otevřelo oči. Jestli někdo skutečně potřeboval smilování, byl to on sám. V tu chvíli uvěřil v Ježíše Krista jako Spasitele. Bůh odpustil jeho přestoupení a zlomil moc hříchu v jeho životě.

Apóstol Pavel mluví v souvislosti se spasením jak o Božím milosrdenství (slitování), tak i o milosti. V listu Titovi říká, že ospravedlnění a očistění od viny hříchu jsme Boží milostí (Tt 3,7). Zároveň však vysvětluje, že od hříšného způsobu života, který je popisován jako nerozumný, neposlušný, zbloudilý, otročící vášním a rozkoším, plný zloby a závisti, jsme zachráněni díky Božimu milosrdenství (Tt 3,3).

Děkujeme Bohu každý den za Jeho milost a slitování. Obojí tvoří dohromady dokonalé spasení.

HVL

*Ráčils sám nás zastoupit,
život za nás položit.
Na Golgotě z lásky své
vyrvál jsi nás smrti zlé.*

**Milost a milosrdenství jsou
nezasloužená požehnaní,
daná nehodným hříšníkům.**

DÍKY ZKOUŠKÁM ROSTEME

„A nejen to: chlubíme se i utrpením,
vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost...“
(Ř 5,3)

Karibské borovice jsou velmi odolné vůči rozmarům počasí – obstojí i za silného hurikánu, vydrží dlouhá období sucha, a dokonce i požár. Jedno však nezvládnou: lidskou péči. Na udržovaném dvorku, kde se jim dostává pravidelně závluky i hnojení, často hynou.

V mnohém jsme těmto karibským borovicím podobní. V době, kdy nemáme starosti, zlenivíme a naše práce pro Krista je málo efektivní. Nenadále zkoušky nám však vždy připomenou, jak jsme na Bohu závislí. Právě ve chvíli, kdy jsme nejslabší, můžeme mít paradoxně největší sílu (2 Kor 12,10).

Jakýsi turista jednou ve státu Maine v USA pozoroval farmáře, který stavěl kamennou zeď. Po chvíli se jej zeptal, proč má zeď tak podivné rozměry. Byla 120 cm vysoká a 150 cm široká. Farmář turistovi odpověděl: „To dělám proto, aby když ta zídka spadne, byla ještě vyšší, než byla předtím.“

Vsadím se, že šikovný farmář řekl svou větu s nadsázkou a že se smál pod vousy, ale přesto si z tohoto příběhu můžeme vzít poučení. I když nám někdy připadá, že nás zkoušky zcela „převálcují“, Pán si těžkostí použije pro náš růst – a my jsme „vyšší“ než předtím.

Někdy se nám uprostřed zkoušky může zdát, že nás Bůh opustil. My se však můžeme chlubit „i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost...“ (Ř 5,3). Ano, díky zkouškám můžeme hodně vyrůst. HGB

*Když kol tebe zuří moře vzbouřené,
když chceš naříkat si: vše je ztraceno...,
sečti všechny dary, které Pán ti dal,
a v tvém srdci zazní nová píseň chval!*

**Aby naše víra rostla, potřebuje
procházet zkouškami.**

Neděle, 1. května

1 J 5,1-13

BOŽÍ SLOVO MŮŽEME BRÁT VÁŽNĚ

„Toto píšu vám, kteří věříte ..., abyste věděli, že máte věčný život.“

(1 J 5,13)

Je to smutné, ale je to tak. Mnoho obráčených křesťanů prožívá pochybnosti, zda jsou skutečně spaseni. I když prošli pokáním a vyznali víru ve Spasitele Ježíše Krista, vrací se jim na mysl stále otázka: „Jsem opravdu spasen?“

Můj manžel Bill, ještě když byl naživu, mi často vyprávěl o tom, co se mu stalo, když mu byly dva roky. Jednoho dne svévolně odešel z domova a ve městě se ztratil. Když rodiče zjistili, že není doma, vydali se ho hledat. Nakonec – ke své obrovské úlevě – svého uplakaného synka našli a odnesli ho domů.

Za několik dní malý Billy slyšel, jak o této epizodě jeho maminka vypráví návštěvě. Když došla do bodu, jak vyrazili synka hledat do ulic, Billymu se začala příhoda živě vybavovat. „Maminko moje, maminko!“ začal vzlykat i teď, „a našli jste mě?“ Překvapená a dojatá matka ho něžně objala a řekla mu: „To víš, že ano, můj maličký! Cožpak si na to shledání nepamatuješ? Teď už jsi s námi doma a nemusíš se ničeho bát. Věř mi.“ To Billymu stačilo – uvěřil prostě matčiným slovům.

Stejně tak i první epištola apoštola Jana byla napsána proto, aby ujistila věřící, že jsou spaseni. Toto zaslíbení si smíte přivlastnit! A berte Boží slova vážně.

JEY

*Na Tobě, Pane, jedině
má víra cele spočívá,
Tys trpěl, zemřel nevinně.
Vděčně Tě slaví duše má!*

**Kristova oběť nás zachránila;
Boží slovo nás utvrzuje.**

Pondělí, 2. května

Fp 3,7-14

NEJVYŠŠÍ CÍL

„Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“

(2 Pt 3,18)

Pro co žijete? Čemu věnujete těch několik desetiletí, která prožijete tady na zemi? Usilujete o něco jiného než o moc, o slávu nebo o majetek?

Thomas Naylor přednášel na Duke University obchodní management. Jednou studentům uložil, aby načrtli svůj osobní strategický plán do budoucnosti. Thomas vzpomíná: „Až na několik výjimek se jejich plány dají rozdělit do tří kategorií – peníze, moc a materiální věci. Když říkám věci, měli tím na mysli letní sídla, drahá cizí auta, jachty a dokonce letadla! Jako by cílem jejich studia bylo stát se stroji na výrobu peněz.“

Nejsou to zrovna vznešené cíle! Ani promyšlení na pomoc lidem v nouzi, a už vůbec nemluvíme o duchovních hodnotách! Přesto se přání těchto studentů naprosto shodují s tím, po čem dnes touží mnoho lidí – přesněji řečeno většina lidí.

Ambice apoštola Pavla byly naprosto odlišné. Jeho hlavním cílem bylo poznávat Ježíše a touha stále více se Mu podobat (Fp 3,10). Chtěl Mu sloužit – vyhlášovat lidem dobrou zprávu o Boží milosti, zprávu, která mění lidská srdce.

Co je naším nejvyšším cílem? Chceme se stát stroji na vydělávání peněz bez ohledu na to, že nejde o trvalé štěstí? A nebo se chceme více podobat Ježíši?

VCG

*Upřímně se vydej Pánu.
Kam tě žene žití chvat?
Roky letí... Co svět tento
člověku dnes může dát!?*

**Cíle moudrého člověka jsou v souladu
s tím, co jej čeká po smrti.**

MOUDROST MRAVENCŮ

„...mravenci, národ bez síly, a přece si zajišťuje v létě pokrm.“ (Př 30,25)

Máme sklon brát si za vzor velké osobnosti světových dějin i současnosti. Antický filozof Agur však naši pozornost zaměřuje zcela opačným směrem – v Př 30 nám dává za příklad „nedokonalá“ stvoření, která žijí kolem nás: mravence, damany, kobylky a ještěrky (v. 24-28).

Agur nám ve svých verších říká: „Mravenci [jsou] národ bez síly, a přece si zajišťuje v létě pokrm.“ (Př 30,25) Mravenci vědí díky svému instinktu, kdy přesně přijde zima, a tak dovedou využít teplejšího počasí. Věřte nevěřte, mravenci s námi chodí na vycházky i na pikniky – když jíme chleba a drobíme, nebo když pojídáme plnou pusou chipsy, mravenci jsou nám v patách. Sbírají drobečky, ukládají je v mraveništi, a když začne sněžit, mají dostatek potravy.

Naším prvním krokem v „přípravě na zimu“ je přijmout do svého srdce Ježíše Krista. „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ upozorňuje nás text 2 Kor 6,2. Pokud máme již první krok za sebou, máme i jako křesťané ještě hodně práce před sebou. Jsme-li moudří – jako mravenci – budeme se na „zimou“ skutečně připravovat. Můžeme se vybavit na horší časy tím, že si budeme „skladovat“ Boží slovo ve svém srdci. V různých životních krizích pak budeme přesně vědět, kde najít tu správnou „výživu“ pro svého ducha.

Až přistě uvidíte mravence, vzpomeňte si, že se možná blíží zima. Jste připraveni?

HWR

*Moudrost a píle mravenců
nechť je nám k žití vzorem.
Kéž je nám Boží stvoření
studnicí Božích norem.*

Čas přípravy na zítřek je již dnes.

OBNOVENÁ NADĚJE

[Elijáš se modlil:] „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život...! ...Hospodin mu řekl: ‚Jdi, vrať se svou cestou...‘“

(1 Kr 19,4.15)

Lidé, kteří žijí bez jakékoliv naděje, mají větší tendenci uchýlit se k sebevraždě. Stejně tak to bylo i s italským válečným zajatcem, který byl za druhé světové války vězněn na americké základně. Když se dozvěděl, že jeho manželka v Itálii zemřela, naprosto zmalomyslně. Velitel tábora, který věděl, že zajatý Ital je povoláním kameník, jej brzy nato požádal, aby navrhl na základně kapli. Ital nabídku přijal a dokonce na stavbu odborně dohlížel.

Nyní tedy stojí na armádní základně v Chambersburgu v Pensylvánii překrásná kaple. Původně naprosto zmalomyslněný zajatec, který již ztratil veškerou naději, našel novou naději v tom, že začal používat obdarování, které mu dal Bůh, pro blaho ostatních.

V oddíle 1 Kr 19 čteme, že i Elijáš byl malomyslný. Poté, co unikl před zlou královnou Jezábel, byl fyzicky i psychicky zcela vyčerpán. V zoufalství dokonce žádal Boha, aby mu vzal život. Místo toho však přišel Hospodinův posel, aby obnovil jeho fyzické síly. Několik dní nato k Elijášovi promluvil sám Hospodin – řekl mu, že jeho práce ještě není u konce.

Jste-li zoufalí nebo zmalomyslnějí, váš první krok ke znovuoobnovení naděje musí být načerpání fyzických sil. Potom skrze Písmo naslouchejte Božímu hlasu. Bůh vám ukáže, jaký je váš duchovní stav a co máte dělat, chcete-li být požehnáním pro druhé. DJD

*Naděje živá sílí nás
na cestě života,
neb víme, že se blíží čas,
kdy Pán nás uvítá!*

**Bůh nám dává naději i tím,
že pomáháme druhým.**

NEDORUČENÁ ZPRÁVA

„... jak mohou uvěřit v toho, o kom ne-
slyšeli?“ (Ř 10,14)

George Sweeting ve své knize *Průvodce pro svědectví bez pocitu viny* vypráví o muži jménem John Currier, který byl v roce 1949 shledán vinným z trestného činu vraždy a odsouzen na doživotí. Po několika letech trestu byl přeložen do trestaneckého pracovního tábora; pracoval na farmě nedaleko Nashvillu v Tennessee.

V roce 1968 rozhodl soud ve věci Johna Curriera o prominutí zbytku trestu a poslal mu dopis obsahující tuto dobrou zprávu. Shodou okolností se však dopis do Johnových rukou nikdy nedostal a John se nikdy nedozvěděl ani jeho obsah. Život v pracovním táboře nebyl snadný a bez naděje na propuštění John ztrácel smysl života. John poslušně pokračoval v každodenní dřině, a to i když „jeho“ farmář zemřel.

Roky ubíhaly. Po dlouhé době se o Johnově situaci dozvěděl jeden soudní úředník, vyhledal jej na farmě a oznámil mu, že jeho trest doživotí byl prominut. Byl volný!

Sweeting příběh zakončil otázkou: „Vadilo by vám, kdyby vám někdo poslal důležitou zprávu – tu nejdůležitější zprávu ve vašem životě – a tu zprávu by vám po celé dlouhé roky nikdo nedoručil?“

My, kteří jsme slyšeli dobrou zprávu evangelia a na vlastní kůži zakoušíme svobodu v Kristu, jsme zodpovědní za její šíření mezi ty, kteří jsou stále ještě spoutáni hříchem. Děláte všechno pro to, aby lidé kolem vás tu dobrou zprávu dostali? RWD

*Slabá je víra má – k Tobě se vine,
budeš-li sílit ji, snad nezahyne.
Pomáhej kříž můj nést, svatý mi život vést,
Tobě jen sloužit vždy, pro Tvoji čest.*

Zachovejte svou víru – ne však pouze pro sebe.

V BEZPEČÍ BOŽÍ NÁRUČE

„Hospodin bude chránit tvé vycházení
a ucházení nyní i navěky.“ (Ž 121,8)

Oblíbenou písní amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta byl chvalozpěv, který je znám pod názvem *Hymna námořnictva*. 14. dubna 1945 tato píseň zazněla i na prezidentově pohřbu na newyorském hřbitově. Text písně napsal v roce 1860 William Whiting, který byl sborníkem chlapčeského pěveckého sboru specializovaného na mnohohlasý zpěv. Whiting tehdy hymnus věnoval studentovi, jenž se měl plavit do Ameriky a měl velké obavy z daleké cesty.

Autorem překrásného nápěvu písně je John Dykes – poprvé jej uveřejnil v roce 1861. Nazval hymnus *Melita*, římskou variantou jména pro ostrov Malta, místo, kde ztroskotal apoštol Pavel.

Celý chvalozpěv je prostá modlitba, založená na hluboké pravdě, že věčný Bůh, který stvořil vesmír, má pod kontrolou veškeré stvoření, včetně přírodních živlů, a že tedy dokáže svůj lid uchránit před jakýmkoliv nebezpečím. Poroučí větru i dešti. Přečtěte si první sloku chvalozpěvu:

*Hospodin, náš věčný Pán a Bůh,
silou svou a mocí nejujší
spoutává vlny, chladí horký vzduch,
svou rukou vzduť moře utiší,
ochrání tebe i tvoje nejbližší;
Ó, Pane drahý, vyslyš moje prosby
a uchraň mne od strašné žiulů hrozby.*

Když se tedy my sami nebo naši milovaní vydáváme na dalekou cestu, i když jedeme třeba jen do práce, můžeme si být jistí Jeho ochranou a péčí. DCE

**Stojí-li u kormidla Ježíš,
nemusíme se bát ztroskotání.**

JAK ŽÍT SVOBODNĚ

„Svévolníka polapí jeho zločiny, bude spoután provazy svého hříchu.“

(Př 5,22)

Lidský duch touží po svobodě. Pro mnoho lidí však tato touha ve skutečnosti vede k ještě větší spoutanosti.

Vykladačka Bible Henrietta Mears jednou řekla svým studentům: „Ptáci jsou svobodní jen ve vzduchu. Dáte-li ptáka pod vodu, ztratí svobodu. Ryby jsou volné jen ve vodě. Necháte-li rybu na souši, lekne... Křesťan je svobodný tehdy, plní-li Boží vůli a je-li poslušný Božích příkazů. Pouze toto prostředí je pro Boží dítě přirozené – tak jako je voda přirozená pro rybu nebo vzduch pro ptáka.“

Ackoliv král Šalomoun v oddíle Př 16 slovo *svoboda* nepoužil, bylo mu zcela jasné, že volnost přichází pouze v souvislosti s oslavováním Boha a nasloucháním Jeho slovu. Ti, kteří Boží pravdou opovrhují, jsou naopak ještě více spoutáváni. Svoboda pramení z postoje pokory, důvěry, ale také z laskavých slov a sebeovládání (Př 16, 19-24). Ti, kteří se naopak poddávají pýše, vzdoru, aroganci, svárům a zlé vůli, stanou se nakonec skutečnými otroky svých vášní (Př 16,18.27-30).

Chcete žít ve svobodě? Ježíš řekl: „Zůstaňte-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8,31-32) Tím pravým zdrojem skutečné svobody je pouze Ježíš!

MRDII

Mně ses, Jezu, ráčil dáti,

i já se Ti oddávám!

K Tobě jen vždy chci se znáti,

Tvůj jsem a Tvým zůstávám!

Pravá svoboda nespočívá ve svéhlavém sebezproszování, nýbrž v podřízení se Bohu.

PŘETRVÁVAJÍCÍ PROBLÉM

„...odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32)

Jistá katedra na univerzitě ve státě Wisconsin v USA ve svém studijním katalogu pro externí studenty vypsala nový předmět – „Kurz odpouštění“. Popis předmětu osvětloval zájemcům, že studenti „budou zkoumat nejmodernější způsoby, jak je možné druhým lidem odpouštět“.

Ve světě, kde je pro většinu lidí nejdůležitější vlastní prospěch, je velmi příjemné slyšet, že jedna z předních amerických univerzit nabízí široké veřejnosti kurz o odpouštění. Takový kurz může přinést mnoho cenných postřehů a principů; přesto jsem přesvědčen, že pouze Bible zná ten nejspřávnější způsob, jak odpustit: odpouštět druhým tak, jako On odpustil nám.

Premýšlejte o Boží milosti a slitování – vždyť On odpustil těm, kteří si to ve své hříšnosti vůbec nezaslouží; a to díky převzácné Kristově oběti (Ř 5,8). Premýšlejte o tom, jak se modlil Ježíš za své katy: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Premýšlejte i o odpuštění, kterého se nám dostává pokaždé, když zhřešíme a upřímně svůj hřích v pokání vyznáme (1 J 1,9). Premýšlejte o tom, jak nám Duch svatý pomáhá uvádět do praxe Pavlův příkaz: „...budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32)

Žádný „nový“ přístup k odpouštění vlastně není třeba. Vždyť ta Boží metoda skutečně funguje!

VCG

*Ó, služme jen té lásce svaté,
jež v Kristu se nám zjevuje,
a umírejme zlobě klaté,
ta lidská srdce suzuje.*

Protože odpuštění potřebujeme všichni, měli bychom také všem odpouštět.

MALÍ POSTAVOU, VELCÍ DUCHEM

„Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan [Křtite].“

(Lk 7,28)

D. L. Moodyho jednou velmi dojal výrok jistého laického kazatele, který řekl: „Svět teprve uvidí, co dokáže Bůh udělat skrze člověka, který je Mu plně oddán.“ Postoj pokory a oddání je totiž mnohem důležitější než vnější vzhled; mnozí dokázali pro Boží království udělat velké věci, ač si jich samých dříve nikdo nevšiml.

Když jsem poprvé potkal Petra, byl neoholený, chyběl mu jeden přední zub a měl na sobě sako, ve kterém viditelně předchozí noc i spal. Brzy jsem však zjistil, že si ho Bůh velmi neobvyklým způsobem používá ve službě lidem na okraji společnosti.

Mám ještě jeden příklad. Billa Leslieho mi jeden známý – kazatel jednoho velkého chicagského sboru – popsal jako „neupraveného a zmateného člověka, který se s otevřenou pusou a na celé kolo směje svým nejpříjemnějším vtipům“. Jak mi ale známý pastor potvrdil, Bill přivedl neuvěřitelné množství lidí ke Kristu a v celé čtvrti způsobil duchovní a společenské obrození. Tento na první pohled opovržením hodný Boží muž zemřel ve věku 60 let; polovinu svého života věnoval cele službě potřebným.

Petr i Bill mi připomínají svým životem Jana Křtitele. Přestože žil jako poustevník a nosil jen prostý oděv z velbloudí kůže, posloužil tisícům lidí. Ježíš jej nazval největším z proroků (Lk 7,28).

Bůh si používá prostých lidí – chce si použít i tebe. Služ Mu usilovně, věrně a s pokorou.

HVL

*Maličkým chci, Jezu, býti
zde, před Spasitelem svým,
pokorou se ozdobiti
jako rouchem královským.*

Bůh si významným způsobem používá ty, kteří se nepovažují za významné.

KDE JE TEN PRAVÝ POKOJ?

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“

(J 14,27)

Před více než 50 lety byl v jedné z bitev druhé světové války raněn můj otec. Během celého světového konfliktu tehdy zahynulo přes 35 milionů lidí; miliony dalších po celý svůj život nesou tragické následky zranění a stresu.

Každá rodina, která za války ztratila syna nebo dceru nebo přinesla jiné oběti, i každý veterán, který dodnes musí žít s fyzickými i psychickými jizvami, jsou výmluvným důkazem toho, že lidstvo samo o sobě nedokáže na zemi uchovat trvalý mír (Lk 2,14). Kde se stala chyba? Proč neustále na televizní obrazovce vidíme bombardování, střelbu a umírání lidí po celém světě?

Muži a ženy, kteří bojovali ve válce za svou vlast, si zaslouží naši úctu a vděčnost. Zároveň si však musíme uvědomit, že žádný mír udržovaný ozbrojenými hlídkami se nedá udržet trvale. To se stane teprve tehdy, až na zemi bude vládnout Kníže pokoje. V našem srdci má však své místo na trůnu už teď. Dává nám vnitřní pokoj pocházející z důvěry Bohu skrze Ježíše Krista. Jde o smíření s Bohem – tedy o něco, co mohou zakoušet i ti, kteří prošli válečným utrpením.

Až jednoho dne Kristus znovu přijde na tuto zemi, zavládne Jeho pokoj po celém světě. Zatím však musíme o pokoj usilovat každý sám. Prožíváte ve svém životě Kristův mír?

HVL

*Spásu má, dej, abych v míru Tvém stál,
cele se Tobě a navždycky dal,
se všemi lidmi v pokoji žil
a službě míru se zasvětil!*

Skutečným mírem není nepřítomnost násilí, nýbrž přítomnost Boží.

SÍLA SUPERMANA, NEBO SÍLA V PÁNU?

„Opovázlivost tvého srdce tě zavedla.“
(Ab 1,3)

Moje dcera je letuška a tak cestuje po celém světě. Čas od času přijde domů s pozoruhodnými historkami. Jednou mi takhle vyprávěla o bývalém mistru v těžké váze Muhammadu Alim. Boxer už seděl na svém místě a letadlo se chystalo k odletu. Jedna z letušek si všimla, že Ali není připásán, a tak k němu přistoupila a slušně jej požádala: „Promiňte, pane, mohli byste si zapnout bezpečnostní pás?“

Muhammad Ali zvedl hlavu, usmál se, jak to umí jenom on, a pomalu odpověděl: „Superman jako já se snad připásávat nemusí!“ Letuška se nenechala zaskočit a využila boxerovu nahrávku na smeč: „Pravý superman nepotřebuje ani letadlo! Tak co kdybyste se raději připásal...“

Ali si samozřejmě dělal legraci. Jsou však lidé, kteří se skutečně za supermаны považují – a budou vážně zaskočeni. Jsou jako starověcí Edomité z dnešního čtení, kteří byli podvedeni svou vlastní pýchou. Pravdou je, že podobné sklony máme vlastně všichni.

A. W. Tozer dobře vystihl to, jakými nás Pán chce mít: „Křesťané jsou lidé, kteří už se nenechávají oklamávat ohledně své síly a nestydí se za to, že jsou plně závislí na svém dobrém Pánu.“

JEY

*Pomoc Tvá, Bože, slavná jest,
jako ta stálá záře hvězd;
každíčeký projev moci Tvé
oporou mojí duši je!*

**Chcete-li zakusit Boží sílu,
musíte uznat svou slabost.**

MODLITBY ZA PROBUZENÍ

„Kéž bys prorhl nebesa a sestoupil dolů...“
(Iz 64,1)

Co je obsahem našich modliteb, našich přání a tužeb, které vyslovujeme na svých kolenou? Dost často nás život sevře tak, že nedokážeme myslet na nic jiného. A naše prosby se pak točí kolem našich problémů a těžkostí. Nedávno se mojí modlitbou stal verš ze Skutků 4,29n – církve se zde modlí ve velmi svízelné situaci. A o co že to prosí? „*Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; a vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše.*“ Prosí o to, aby i v těžkostech směle hlásali evangelium, a Bůh aby jejich kázání potvrdil svou mocí.

Vzpomínám na sestru, jejíž tématem pro rozhovory i modlitby bylo její špatné zdraví a další všelijaké těžkosti. A to až do dne, kdy začala sloužit evangeliem jedné své známé. Tehdy její modlitby dostaly nový rozměr – byl to zápas o spasení ztracené duše. Najednou jako by zapomněla na celou řadu svých problémů.

Prosíme špatně, pokud se naše modlitby točí jen kolem nás samotných (*Jk 4,3*). Jsme zváni k tomu, abychom se modlili ve shodě s Boží vůlí (*1J 5,14*). A Bůh chce, aby všichni došli spásy (*1Tm 2,4*), proto vytrvale prosme spolu s Izajášem o Boží navštívení, o probuzení i pro naši zemi.

Daniel Kuc

*Co chtít, než věřit, doufat dál?
Však nezklamal On nás,
náš přítel věrný, Pastýř, Král,
jen dál mu věrme zas.*

Vytrvale prosme o probuzení i pro naši zemi.

Pátek, 13. května

2 Pt 2,1-3.12-21

NE KAŽDÝ DAR JE DOBRÝ

„...i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou záluďně zavádět zhoűbné nauky a budou popírat Panovníka...“ (2 Pt 2,1)

Jeden mladý pár z New Yorku dostal poštu dvě vstupenky na zbrusu nový muzikál do divadla na Broadwayi. Zásilka kupodivu neprozrazovala, kdo je jejím odesílatelem. I přesto manželé do divadla šli a představení si skutečně vychutnali.

Když se vrátili domů, zjistili, že jejich byt byl vykraden. Zmizely vzácné koženiny, šperky a jiné věci. Na posteli našli lístek se slovy: „Tak teď už chápete, ne?“

Stejně jako tento bezejmenný zloděj, i falešní učitelé přesně vědí, po čem lidé touží, a obratně toho využívají (2 Pt 2). Nenosí na klopě odznak, aby své oběti před lživými informacemi varovali; přicházejí naopak přestrojení za zvěstovatele pravdy. Prohlašují, že jejich „pravda“ náš život obohatí, ale ti, kteří jim uvěří, se často za vysokou cenu brzy přesvědčí, že byli oklamáni.

Ježíš je naopak učitelem, kterému můžeme stoprocentně věřit. Nabízí nám dar věčného života, protože nás skutečně miluje. Přijmeme-li jeho dar spasení, učiníme tak první krok k tomu, abychom byli ochráněni před podvodnými dary nabízenými falešnými učiteli.

I křesťané však mohou být falešným učením oklamáni. Proto nás Boží slovo vyzývá, abychom studovali Písma (1 Pt 2,2), rozvažovali nad tím, co slyšíme (1 J 4,1) a rostli ve víře (2 Pt 1,5-9). Tak se vyhneme v duchovním životě smutnému rozčarování. HWR

*Vše, čeho mi potřebí,
ba i více v Tobě mám.
Potěš mdlého, nad ním bdi,
uzdrav, slepého ved' sám!*

**Ne všechny dary jsou zadarmo;
některé mají schované cenovky.**

Sobota, 14. května

Mt 23,25-28

ZMĚNA SRDCE

„...vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek.“ (Mt 23,26)

Už jste slyšeli příběh o muži, který odvezl své auto do bazaru a požádal majitele, aby automobil prodal? Když se dealer zeptal, kolik kilometrů má auto najeto, muž odpověděl: „Dvě stě třicet tisíc.“ Majitel autobazaru mu na to řekl: „V tom případě to auto neprodám – to byste musel přetočit zpátky tachometr.“ Muž se otočil a odešel.

Když o něm majitel autobazaru několik týdnů neslyšel, rozhodl se mu zavolat: „Myslel jsem, že jste chtěl prodat to staré auto.“ „Už to nebude potřeba,“ ozvalo se na druhé straně aparátu, „už má najeto jen 77 tisíc kilometrů. Tak proč bych ho měl prodávat?“

Tento příběh obsahuje velkou duchovní pravdu. Příliš mnoho lidí dnes samo sebe klame – myslí si, že potěší Boha pouhou změnou zevnějšku nebo chování. Ve skutečnosti však potřebují změněné srdce.

Stejně jako v případě starého auta, které mělo špatný motor, ojeté gumy a rezavé prahy, nepomohlo přetočení tachometru, také lidé, kteří se snaží zalíbit se Bohu na první pohled dobrým životem, aniž by Kristu skutečně důvěřovali, jsou podobní farizejům, kteří byli navenek čistí, ale uvnitř poskvrnění (Mt 23,25).

Dobré skutky naše srdce nezmění. To dokáže jen osobní víra v Krista; jen On nás dokáže očistit vně i uvnitř. A jedině potom se budou jak náš život, tak naše dobré skutky Bohu líbit. DCE

*Nechápu lásku Tvou,
jž k spasení jsem zván –
vždyť novým hříchům denně podléhám.
Však přece věřím, žes mne miloval
a vlastní život svůj jsi za mě v oběť dal.*

**Jsme spaseni Boží dobrotou, nikoliv
našimi dobrými skutky.**

UVÁŽLIVĚ POČÍTEJME

„... byli pokřtěni, a připojilo se v ten den duší okolo tří tisíců.“ (Sk 2,41)

Ve vyličené svatodušní události jde také o čísla. V den 50. po neděli velikonoční slavíme neděli svatodušní.

Když po Velikonocích přijde 40. den, vzpomíná církev na Kristovo nanebevstoupení.

10 dní po nanebevstoupení, čili 7 neděl po zmrtvýchvstání Pána Ježíše, je tu onen významný den 50., kdy byl v takové plnosti dán Duch svatý.

Ale jsou tu i další čísla. V onen 50. den uvěřilo a bylo pokřtěno 3 000 lidí, kteří se stali členy Kristovy církve.

Počítejme však dál, když si položíme dvě otázky: 3 000 nově uvěřivších duší na jedno Petrovo kázání?

Je tu druhá otázka: Zdalipak dnes na 3 000 kázání uvěří alespoň jeden člověk? Tato otázka je reálná, když přece víme, že neděli co neděli slouží více než 3 000 kazatelů, farářů a duchovních biblickým evangeliem.

V nadpise uvedeného vybidnutí je tedy na místě. Kež nás to vede k modlitbám a k misijní činnosti.

Časy se sice mění, ale moc Ducha svatého zůstává tatáž.

Nechť nás to povzbuzuje a oživuje naši naději, jakou vkládáme do misijních snah.

Onu zapálenost apoštola Petra si ovšem musíme vyprošovat z nebe.

To, co řekl Pán Ježíš, platí ještě i dnes: „Nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí.“ (L 11,13)

Dvěře pro evangelizaci světa jsou i dnes otevřené. R. Novák

*Mohutné milosti proudy
slyšte, jak valí se blíž.*

*Duch Boží hříšné jak budí,
zjevuje Kristův jim kříž.*

**Věda ani žádný um nemůže převzít
funkci Ducha svatého.**

CO BYSTE UDĚLALI VY?

„A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ (Ga 6,10)

Asi nikdy nezapomenu na velký výpadek dodávky elektřiny v roce 1965. Naprostá tma se nerozhostila pouze v jednom městě nebo snad okrese, ale přikryla celých osm federálních států USA a část Kanady, celkem tedy asi 80 000 km². Výpadek postihl více než 30 milionů lidí.

Žádná elektrická světla nefungovala, a tak byla velká shánka po voskových svíčkách. Hlasatel jednoho newyorského rádia, které mělo náhradní zdroj energie, popisoval v éteru situaci: „V ulicích města se odehrává nevidané drama. Cena svíček se v mnoha obchodech zdvojnásobila. Někteří dobrosrdeční prodejci naopak svíčky zlevnili, nebo je dokonce rozdávají lidem zdarma.“

V případě některých obchodníků prostě ve svízelné situaci zvítězilo dobré srdce a zájem o druhé nad touhou po osobním zisku. Jiní naopak sobecky zneužili nastalé situace ke svému vlastnímu prospěchu. V těch samých okolnostech se projevil dvě tendence – lidé se změnili buď v bezohledné prospěcháče, nebo v ochotné lidumily.

Jaká by byla v dané situaci vaše reakce? Jedinou správnou odpovědí by měla být slova apoštola Pavla v listu Galatským 6,10: „A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“

RWD

*Jen nehleď na ztráty a dávej hojně
ze všeho dávej vždy a rád,
dávej i chléb svůj, dávej své dary,
Bůh ti vše vrátí tisíckrát!*

**Naše láska ke Kristu je natolik
opravdová, jako je opravdová naše
láska k bližnímu.**

ŽIVOT JE KRÁSNÝ

„On všechno učinil krásně a v pravý čas...“
(Kaz 3,11)

Podle mnoha vědců je materiální svět kolem nás jedinou skutečnou realitou. Pokud přistoupíme na jejich názor, musíme se smířit s tím, že příroda je k nám velmi krutá, neboť nám – jak kdosi cynicky poznamenal – svěřuje božské dědictví, ale osud hmyzu.“

Král Šalomoun v knize Kazatel říká, že z čistě lidského pohledu je všechno na světě marné (Kaz 1,2); osvětluje však i Boží pohled. Popisuje totiž neustále se opakující cyklus vzniku a zániku (Kaz 3,1-8) a uzavírá myšlenkou, že všechno má svůj pravý čas (v.11). Šalomoun dobře věděl, že díváme-li se na život z pohledu věčnosti, užíme krásu Božího záměru.

Šalomoun si však těž uvědomoval, že nám Hospodin nedává odpovědi na všechny otázky (v.11). Radí nám, abychom přijímali dobré věci v životě s vděčností a na těžké věci abychom se naopak dívali s vírou, nikoliv v zoufalství.

Přesně touto radou se řídila i paní De Jongová – ve svých 58 letech byla v posledním stádiu rakoviny. Spolu se svým manželem si užívala radostí života, které jí její stav umožňoval. Rekapitulovala svůj život a vzpomínala na všechno krásné, co prožila. Vnímala svou nemoc jako něco, díky čemu bude brzy v přítomnosti svého Pána.

Díky opravdové víře můžeme i zákeřnou chorobu vidět jako „dobro přicházející v pravý čas“.

HVL

*Během let, co rychle běží,
nocí, dnem i v každý čas,
nechť je tvoje radost svěží,
život plný vděku, krás!*

**Čím více je diamant vybroušen,
tím více se třpytí.**

NOVODOBÍ KANIBALOVÉ

„Jestliže však jeden druhého koušete a požíváte, dejte si pozor, abyste se navzájem nezahubili.“
(Ga 5,15)

Před mnoha lety jsem se rozhodl strávit večer se svým čtyřletým synkem Benem v jeho oblíbené restauraci. Zatímco jsme pojídali hamburgery, zaslechl jsem od vedlejšího stolu tlumenou hádku. Potlačovaný hněv v hlase za mnou sedícího muže brzy vybuchl a propukl v otevřený výpad: „Cos to řekla?“ Žena zaječela: „Řekla jsem, že se před tebou nikdy plazit nebudu, přece bych se takhle neponižovala!“ Nadávka stíhala nadávku, až jsem se musel stydět. Muž se partnerky náhle zeptal: „Neměli jsme sem vůbec chodit. Nevím, co mě to napadlo, tě sem brát!“ „Ale já vím!“ odpověděla, „protože nemáš čisté svědomí.“

Malý Ben upřeně hleděl na rozčilený pár a tak jsem se ho zeptal, na co myslí. „No, tatínku, přemýšlím o Pánu Ježíši a o tom, že zemřel za naše hříchy.“

Jeho odpověď mě úplně ohromila. Když mladý pár pomalu končil svou hádku i večeři, došlo mi, že ani já nemám zcela čisté svědomí – vím moc dobře, co je hněv. A díky svému synkovi jsem si znovu mohl uvědomit, že Kristus přišel sem na zem, aby nás od hříchu zachránil.

Nikdo z nás nemá žádnou výmluvu, upadne-li do pokušení „novodobého kanibalismu“ a podlehne touze „žrát a kousat“ své blízké (Ga 5,15). Bylo nám odpuštěno a byli jsme naplněni láskou Boží. A máme Ježíšův příklad. Dopad Jeho učení na náš každodenní život závisí na naší ochotě dát se měnit. MRDII

*Chceš-li šťastný býtí,
jasnou mysl mít,
chraň se nenávisťi,
v klidu budeš žít!*

**Spolkne-li svou pýchu,
břicho nás bolet nebude.**

RADOST ZE ŽIVOTA A VÍTĚZSTVÍ NAD SMRTÍ

„Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (Fp 1,21)

Šestadevadesátiletý muž, kterému zemřela jeho milovaná žena, se svěčil přivolanému pastorovi, který byl již v důchodu: „Není nic, po čem bych toužil víc, než být zase se svou ženou!“

Pastor mu odpověděl: „Rozumím vám, ale jak víte, vaše žena byla věřící a je teď v nebi. Vy křesťan nejste; tak jakou si myslíte, že máte naději se s ní znovu setkat, až zemřete?“ Stařec se zamyslel a po chvíli rozřeseným hlasem, plným smutku, vyznal: „Máte pravdu – pomýšlení, že jednou odejdu z tohoto světa, mě děsí. V životě už mě nic netěší, ale z umírání mám přímo hrůzu!“

Jaký rozdíl ve srovnání s pohledem apoštola Pavla! Pavel byl připraven žít i umírat. Toužil po setkání s Kristem v nebesích, ale rád by zůstal i na zemi, aby pokračoval ve službě (Fp 1,21).

Asi nejste tak zoufalí jako onen šestadevadesátiletý muž. Možná, že jste na světě dokonce rádi, ale ruku na srdce – jste připraveni stát jednou tvář v tvář věčnosti? Pokud ano, můžete spolu se žalmistou vyznat: „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“ (Ž 23,4)

Pokud tomu tak není, přijměte ještě dnes dar věčného života, který Bůh nabízí. Důvěřujte Kristu jako svému Spasiteli a naleznete radost v životě a ve smrti vítězství!

RWD

*Dej živé víry vzácný skvost,
dej svatý život žít,
dej naději nám pro věčnost,
dej v míru odejít.*

**Dokud nebudeme připraveni na smrt,
nebudeme připraveni ani na život.**

RADOST V TĚŽKOSTECH?

„Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky.“ (Jk 1,2)

Oslavovat bankrot? Zdá se vám to asi pošetilé. Přesto přesně tohle udělala matka spisovatele Leo Buscaglii.

Její manžel se jednoho večera vrátil domů a smutně rodině oznámil, že jeho obchodní partner zmizel i s veškerým firemním majetkem. Bankrot byl nevyhnutelný.

Leova matka, místo aby si zoufala, vzala doma nějaké šperky, zastavila je v zastavárně a připravila bohatou večeři. Když začali ostatní členové rodiny protestovat, namítla: „Čas radovat se je právě teď, kdy radost potřebujeme, ne za týden.“

Odpověď paní Buscagliové v době finanční krize mi připomíná jedno novozákonné přikázání: „Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky.“ (Jk 1,2)

Prožíváte i vy v poslední době těžké věci? Je vaše srdce naplněno strachem a úzkostí? Bůh nechce, abychom se pokrytecky usmívali i ve chvíli těžké zkoušky. On jen touží po tom, abychom Mu za všech okolností důvěřovali – i v životních krizích! Měli bychom přiznat, že procházíme těžkostmi, že se nám nedaří dobře nebo že jsme nemocní, a dívat se na to všechno jako na příležitost k pevnější víře a poslušnosti.

Náš moudrý a milující nebeský Otec touží po tom, abychom se s důvěrou svěřili pod Jeho ochranu. Jen tak se budeme moci ztožnit s Jakubem a radovat se i ve zkouškách.

VCG

*Kdo Bohu ve všem oddává se
a skládá v něm své doufání,
jej Bůh i v těžkých zkoušek čase
v stínu svých křídel ochrání.*

**Ze životních zkoušek bychom měli vyjít
vždy o něco lepší, nikoliv zahořklí.**

„MÁŠ PŘECE MĚ!“

„Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím.“
(1 Tm 6,8)

„Co se stalo, maminko?“ zeptal se s úzkostí v hlase tříletý chlapeček své matky. Právě dostala špatnou zprávu. Byla silně znepokojená a její synek to vycítil. Po chvilce váhání malý chlapec řekl: „Neboj se, maminko. Máš přece mě!“

Později, když se k této situaci vrátila, řekla: „Jeho upřímné ujištění mi tehdy vehnalo slzy do očí. Uvědomila jsem si, co všechno mám! Mám krásnou a zdravou rodinu, dobré přátele, kteří mi kdykoliv pomůžou, sbor, kde se káže Kristus, mám co jíst i co si obléknout, a mám střechu nad hlavou. Mám tolik důvodů ke spokojenosti! Ve srovnání s mnohými jinými jsem skutečně šťastná!“

Proč jen tak rádi přemýšlíme spíš o tom, co nemáme, než o tom, co máme? Jak to, že nás neuskutečněný nákup nebo zrušený výlet může tak vyvést z míry? Kdysi jsem mluvil s manželi, kterým se nepodařilo koupit vysněný dům. Stěžovali si: „Už nemáme pro co žít!“ Je cokoliv na této zemi opravdu tak důležité? Budete-li čelit pokušení toužit po něčem nedostupném, vzpomeňte si na text z dnešního čtení.

Místo abychom se rmoutili nad nevyužitými příležitostmi nebo věcmi, které nikdy nebudeme mít, zpytujeme svá srdce a prosíme Pána, aby nás učil vděčnosti. Potom se budeme moci skutečně radovat ze všeho, co nám Bůh dává, a budeme spokojeni. DCE

*Bud' chvála Tobě za to,
co jsi nám, Pane, dal,
ať málo nebo mnoho,
ať ples byl, nebo žal.
Tys nejlíp věděl, Pane,
co komu z nás máš dát,
Tvé jméno pozhnáno bud' nastotisickrát!*

Zaměřujte svou pozornost na to, co máte, ne na to, co nemáte.

VZDÁVEJME BOHU DÍKY

„Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“

(1 Te 5,18)

Jednou před Vánoce, den před Štědrým dnem, byla celá moje rodina naplněna hlubokou vděčností. Naše auto bylo plně naloženo – uvnitř seděly naše děti a úložný prostor byl po okraj naplněn zavazadly. Chystali jsme se na 500 km dlouhou cestu k mé matce. Jak je naším zvykem, před cestou jsme prosili Boha o ochranu. On naši modlitbu vyslyšel, i když neobvyklým způsobem.

Auto se řítilo přes stát Ohio a častokrát jsme museli překonávat výmoly na silnici – dělá to sice hluk, ale jízdu to příliš neohrozí (aspoň jsme si to mysleli). S každým dalším ujetým kilometrem nám však bylo stále jasnější, že se s autem děje něco neblahého. Když jsme potom zabočili k benzínové pumpě, abychom doplnili palivo, čekalo nás nemilé překvapení. Když jsem vylezl z auta, abych zaplatil za benzín, zjistil jsem, že obě přední pneumatiky jsou prázdné.

Z vyměňování pneumatik jsme valnou radost neměli, ale byli jsme vděční za to, že nás Bůh ochránil před nehodou; bez Jeho péče bychom téměř jistě skončili mnohem hůř. S píchnutými pneumatikami jsme totiž museli ujet poměrně dlouhý úsek po dálnici, aniž bychom o tom věděli. Byli jsme také vděční za to, že u benzínové pumpy byl i autoservis! Byli jsme moc rádi, že Bůh na naše modlitvy odpověděl!

Naše horké chvílky s pneumatikami nejsou nic ve srovnání s tím, čím musel projít apoštol Pavel. Přesto Bohu děkoval a dokonce prohlášoval, že máme děkovat „za všech okolností“. Vzdávajme Bohu díky každý den, i když se nám zrovna „nedafí“. JDB

*Slyšíme opět poselství k lidu:
Děkujeme Bohu za každý dar!
Za chvíle práce, za doby klidu,
za sílu v mdlobě, za díla zdar.*

Příležitost za něco děkovat máme tisíckrát denně.

„PROČ?“

„Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“

(J 9,3)

To, že mnoho lidí přichází na tento svět s vážným tělesným nebo duševním handicapem, je pro většinu z nás těžké přijmout. Soucítíme s nimi a instinktivně se ptáme, proč musejí takovým způsobem trpět.

Ti, kteří věří v reinkarnaci, tvrdí, že tělesné postižení je trestem za chyby udělané v minulém životě. Tato teorie je však v přímém protikladu s učením Bible.

Přemýšlíme-li o postižených lidech, musíme si dávat pozor, abychom nikoho za jejich úděl neobviňovali. Když se Ježíš setkal s nevidomým mužem, učedníci se zeptali: „Kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ (J 9,2) Ježíš jim odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“ (v.3) A pak mu pomohl, jak uměl – uzdravil ho.

My neumíme uzdravovat lidi tak, jako Ježíš, ale můžeme jim různými skutky milosrdenství zpříjemnit život. Existuje nepřeberné množství možností, jak můžeme postiženým lidem prakticky pomoci a projevit lásku – můžeme jim minimálně nabídnout opravdové přátelství a naslouchat jim. Pokud druhým prokazujeme úctu, žije v nás Duch Boží.

Pane, pomoz nám vnímat a cítit důstojnost každého člověka. Pomoz nám zaměřovat se na to, jak jim můžeme konkrétně pomoci, přestože nerozumíme tomu, proč se někteří rodí se těžkým břemenem. HVL

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

Jak přistupuji k lidem s postižením?

Chovám se k nim uctivě a s láskou?

Jak by se k nim choval Pán Ježíš?

Je lepší podat někomu pomocnou ruku, než ukazovat prstem na Boha a obviňovat Ho.

KDO MLUVÍ PRAVDU?

„Proto zanechte lži a mluve pravdu každý ze svým bližním.“

(Ef 4,25)

Kdyby mluvily televizní reklamy pravdu, pak by všichni ti slavní sportovci a umělci museli používat výrobky, které sami propagují. Podle jednoho průzkumu však téměř žádné celebrity „svůj“ výrobek nepoužívají.

A co životopisy, které zaplavují pulty knihkupectví? Podle zmíněného průzkumu jsou jejich autory zcela jiní lidé, než osobnost, která se za autora prohlašuje.

Podle zadavatele průzkumu je to všeobecný znak naší doby – do společnosti se ukrádá čím dál víc lži a polopravd. Co se stane s lidmi, kteří stále častěji ignorují Boží přikázání, víme. Můžete si přečíst verše Ex 20,16; Lv 19,11 nebo Ef 4,25.

Ježíš v případě těch, kteří stáli v cestě pravdy, neváhal použít ostrá slova. Říká, že takoví lidé jsou děti otce lži, ďábla (J 8,44), a že nejsou schopni mluvit pravdu, protože ji nechťejí slyšet (v. 43-47).

Boží slovo nás naléhavě vyzývá, abychom mluvili pravdu (Př 12,17-22). Pouze když budeme Boha poslouchat, můžeme zabránit tomu, aby se naše společnost stala semenišťem lži a nedůvěry.

Máme mluvit pravdu stejně jako to dělal Pán Ježíš, o němž Písmo říká, že „v jeho ústech nebyla nalezena lest“ (1 Pt 2,22). Mělo by se to stát i naším standardem.

VCG

Duchu svatý, pravdou svou

osvět' duši moji mdlou!

Pravdy žhavý plamení,

zbav mne bludu mámení!

Všechny problémy světa mají původ v jedné jediné lži.

CO KDYBY...

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu....“ (Ga 4,4)

Před několika lety vydala skupina vědců knihu pod názvem *Kdyby... aneb přepsané dějiny*. Některé z diskutovaných *kdyby* byla tato: Co kdyby Napoleon nevyhrál bitvu u Slavkova? Co kdyby Turci ovládli ve středověku celou Evropu? Co kdyby Kryštof Kolumbus neobjevil Ameriku? Co kdyby Oswald při atentátu na Kennedyho minul? Co kdyby Hitler vyhrál druhou světovou válku?

Tento pokus o rekonstrukci světových dějin pomocí různých *kdyby* byl samozřejmě pouze hříčkou historiků. Zkusme však na okamžik podobný přístup uplatnit v případě nejdůležitější události dějin lidstva – narození Ježíše Krista. Kristovo narození bylo s velkou přesností předpovězeno stovky let dopředu prorokem Micheášem. To největší – a zároveň v naší představivosti troufalé – *kdyby* by asi znělo: „Co by se stalo, kdyby se Ježíš podle proroctví nenarodil?“

Nad takovým *kdyby* zůstává skutečně rozum stát. Je to jako kdybychom si představili život bez východu slunce nebo bez modré oblohy. Přesto bychom o takové teoretické možnosti měli alespoň uvažovat, obzvláště o Vánocích – vždyť dnešní svět pravý smysl Vánoc, tedy narození Spasitele, zcela vytlačil.

Jak by asi vypadal náš svět bez Krista? Jak by se změnila naše dějiny? V čem by byl jiný váš osobní život? Děkujme Bohu, že v historii neexistují žádná *kdyby*!

HWR

*Musím mít Spasitele,
ve zlém leží celá zem,
nemá klidu, nemá blaha,
jež já v Kristu našel jsem.*

Svět bez Krista by byl svět bez naděje.**BUĎME NAPLNĚNI DUCHEM**

„...naše způsobilost je od Boha.“
(2 Kor 3,5)

Teolog C. I. Scofield kdysi navštívil psychiatrickou léčebnu ve státě Virginia. Primář oddělení, který ho po areálu provázel, se zastavil u dobře stavěného mladého muže, který na první pohled kypěl zdravím.

Scofield se zeptal: „Bylo by těžké toho mladíka zvládnout, kdyby začal být agresivní?“

„Ano,“ řekl primář, „ale on nikdy své tělesné síly nevyužívá. Jeho postižení tkví v tom, že je přesvědčen, že žádnou sílu nemá! Pořád si říká o léky a stěžuje si na tělesnou slabost.“

Později Scofield poznamenal: „Kolik lidí v církvi má přesně ten samý problém! Ačkoliv mají sílu a moc Ducha svatého, který v nich přebývá, chybí jim víra, důvěra v Písmo a snaha o posvěcení. Lidé se velmi často modlí, aby dostali moc. Máme jí však k dispozici dostatek. Chybí nám naopak ochota nechat se použít k jakékoliv službě na Božím díle a víra, že jsme schopni využít sílu, kterou nám Bůh dává.“

Kdybychom se přestali vymlouvat a nechali jednoduše působit Ducha svatého, dovolili Mu, aby nás naplnil, mohli bychom dokázat skutečně velké věci. Vždyť právě díky vztahu s Kristem a díky Duchu Božím máme k dispozici všechno, co je třeba k činění Jeho vůle (2 Kor 3,5).

HGB

*Vydej upřímně se Pánu,
velkou moc má, zdraví dá,
svatým Duchem naplní tě,
přemůžeš s Ním svoje „já“.*

**Pokud nás nenaplní Duch Boží,
duch člověka padá.**

MODLY V SRDCI?

„Lidský synu, tito mužové nosí v srdci své hnusné modly...“ (Ez 14,3)

Když jsme s mým manželem poprvé vyrazili do světa jako misionáři, vím, jak moc jsem v naší zemi vnímala rozrůstající se materiální přístup k životu. Nikdy mě však ani ve snu nenapadlo, že i já bych mohla žít materialisticky. Konec konců, nevyjela jsem přes moře téměř s prázdnými kapsami? Neměli jsme na misi žít v prostém, jednoduše zařízeném bytě? Nikdy bych nevěřila, že by mohl být materialismus i naším problémem.

V mém srdci se nicméně začal zabydlovat duch nespokojenosti. Velmi brzo jsem začala toužit po krásných věcech a užírala jsem se představou, že bych je neměla. Jednoho dne mi však Boží Duch otevřel oči – a já jsem si uvědomila hroznou věc: materialismus nutně neznamená *vlastnictví*, ale také *touhu*. Stála jsem tam před svým Pánem – obviněná z materiálního přemýšlení! Bůh mi jasně ukázal, že má nespokojenost pramení ze špatného postoje srdce; materiální věci se staly modlou! Ten den jsem musela svůj hřích vyznat a Bůh se znovu stal svrchovaným Pánem mého srdce. Ani není třeba zdůrazňovat, že se mi dostalo pravého pocitu spokojenosti – založeného na Bohu, nikoliv na materiálních věcech.

Bůh se s podobným typem modloslužby musel nejdnou vypořádávat i v časech proroka Ezechiele. Ne vždy byl na trůnu lidských srdcí jen On sám. Zbavme se tedy ve svém srdci všeho, co by nám mohlo vzít opravdovou spokojenost. J E Y

*Neodkládej! Pán tě volá,
pospěš k Němu ještě dnes!
Jemu srdce, duši svoji,
radosti i hříchy nes!*

Modla je cokoli, co v našem srdci zaujme Boží místo.

DOKONALÝ OBRANNÝ SYSTÉM

„...a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého.“ (Ef 6,16)

Specialisté ministerstva obrany USA, tedy Pentagonu, v současnosti vyvíjejí inteligentní obranný systém, který by byl schopen ochránit tanky před nepřátelskou palbou. Podle odborného vojenského časopisu ochrání tento systém obrněná vozidla i před těmi nejmodernějšími střelami s podkaliberní průrazností, což jsou podlouhlé, úzké a ostré projektily, schopné prorazit i silný ocelový pancíř. Systém dokáže zabránit tomu, aby střely pancíř prorazily díky speciálnímu povrchu, po kterém „sklouznou“.

Jako následovníci Ježíše Krista potřebujeme účinnou obranu před „ohnivými šípy“, jež vystřeluje satan. Jeho mocnými zbraněmi, které mají často „vysokou průraznost“, jsou pochybnosti, strach, zklamání, nečisté myšlenky, chtíč, chamtivost, závist a pýcha. Satan na nás navíc většinou útočí v okamžiku, kdy jsme nejzranitelnější a k jeho lžím nejvíce nakloněni. Naštěstí nám Bůh dal štít víry. S jeho pomocí můžeme odrážet i ty nejzákeřnější satanovy střely. Důvěřujeme-li Bohu a věříme-li tomu, co říká ve svém Slovu, d'áblovy útoky přijdou vničeč.

Když dnes vyrazíte do bitvy, oblékněte na sebe plnou Boží zbroj, především štít víry. Obnovte svou důvěru v Jeho vedení a svěťte mu veškeré své počínání. A budete disponovat tím nejlepším obranným systémem. HGB

*Drž ruku mou! Chci Tebou dát se vésti,
necht' předchází mne vždy Tvá jasná Tvář!
Vždyť blaze mi, když na všechny mé cesty
Tvá milost, Jezu, vrhá svoji zář!*

Důvěra v Boží Slovo je nejbezpečnější obranou před pokušením.

DĚLEJTE SVOU PRÁCI

„Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“

(1 Pt 4,10)

V 60. a 70. letech minulého století jsem často slyšali o právu každého „dělat si, co chce“. Lidé toužili být sami sebou, poznat se do větší hloubky a mluvili o „sebevyjádření“.

Křesťan by se samozřejmě neměl nikdy snažit prosazovat pouze své vlastní zájmy na úkor druhých, usilovat o svou slávu na úkor té Boží. Pokud jsme si však vědomi své zodpovědnosti vůči okolí i své závislosti na Pánu, může si Bůh použít našich zvláštních schopností a duchovního obdarování ke své slávě.

Ve 12. kapitole listu Římanům Pavel věřícím připomíná, že jsou sice součástí jednoho těla, ale že jim byly Bohem dány rozličné dary. Každé Boží dítě by tedy mělo rozeznat své duchovní obdarování a pro Jeho službu je využívat.

U letecké společnosti mají piloti, asistenti letového provozu, mechanici i letušky různé zodpovědnosti. V jakém nebezpečí by se asi ocitli cestující, kdyby si jednoho dne vyměnili role?! Stejně tak může i sboru hrozit nebezpečí, zastávají-li různá místa neobdarovaní lidé a zabírají tak místa povoláním!

Nedovolte svým sobeckým tužbám překřít to pravé, Bohem určené místo pro vás. Přijměte Jeho dar a „dělejte svou práci“. A dělejte ji dobře!

RWD

*Ó, Pane věčný, dílo své
již všude rozhojní
a horlivostí v službě Tvé
nám srdce rozohní!*

Vaše místo je tam, kde můžete pro Boha udělat nejvíce dobrého.

PO STARÝCH STEZKÁCH

„...ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid.“

(Jer 6,16)

Jen zřídka nostalgicky vzpomínám na „staré dobré časy“. Vždyť například dnešní automobily jsou o několik tříd dále než můj první vůz, model z roku 1935 s krátkodobou životností. Když někdo říká „Už ani ta auta nejsou, co bývala...“, odpovím mu: „A to je dobře.“

Přesto však toužím po návratu na staré dobré „stezky věčnosti“ (Jer 6,16). Byly doby, kdy se děti ve škole učily slušnosti, pravdomluvnosti, poslušnosti, úctě k autoritám i k Bohu. Na stránkách novin a časopisů bylo zřejmé, že lidé věří ve svou dobrou podstatu, ve smysl mravného života a že je pro ně normální dávat přednost druhým před vlastními zájmy.

Jako by tyto principy byly dnes zcela zamlženy. Často jsou nahrazeny názorem, že člověk může být šťastný pouze tehdy, má-li výhradní právo naplňovat jen své vlastní sobecké potřeby. Odmítání starých cest není ničím novým. Už za dnů Jeremjáš se lidé za své hříchy vůbec nestyděli (v.15). A když je prorok nabádal k navrácení na staré „stezky věčnosti“, odpovídali: „Nepůjdeme tam!“ (v.16)

Nemusíme mít strach. Bůh má všechno ve svých rukách. Tu správnou cestu můžeme ukázat lidem tím, že je budeme milovat a že se za ně budeme modlit. V dějinách nacházíme mnoho příkladů probuzení, kdy se lidé začali navracet na dobré stezky. Může se to stát i dnes!

HVL

*Bůh kráčí cestou tajemnou
a k divu pojí div:
ráj světa tvoří mocí svou,
kde temno vládlo dřív.*

Smyslem našeho života na zemi není přivyknout tmě, ale chodit ve světle.

SLOVA, KTERÁ DOKÁŽOU DÁT ŽIVOT

„I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy...“
(Ef 2,1)

V 7. kapitole Lukášova evangelia čteme o tom, co se stalo, když Ježíš na své cestě potkal pohřební průvod. V čele průvodu kráčela vdova – pochovávala svého jediného syna. Ježíš, naplněn soucitem, řekl ženě několik slov, dotkl se rakve a jediným příkazem vrátil jejího syna zpět mezi živé.

To, co se přihodilo tomuto mladému muži, ilustruje to, co se stane s člověkem, který se obrátí ke Kristu. Pokud nenavážeme úzký kontakt se Spasitelem, jsme „mrtvi pro své viny a hříchy“ (Ef 2,1) a jdeme směrem ke hřbitovu, o kterém Bible mluví jako o druhé smrti (Zj 20,6). Nenarodíme-li se znovu, budeme navěky odděleni od Boží lásky.

Když Ježíš promlouvá skrze usvědčující moc Ducha svatého k ubohému hříšníkovi a ten s vírou vloží svůj život do Jeho rukou, v tu chvíli se znovu narodí. A dostane pokoj, radost a mnohá požehnání.

Příteli, už jsi slyšel Ježíšova slova, která dávají věčný život? Kristus může obživit tvou mrtvou duši, probudit tvého ducha, odpustit tvé hříchy, přinést radost a věčný život v nebesích.

Pokud už jsi Pánovu nabídku přijal, vyprošuj si schopnost být světlem druhým a říkat jim o Tom, který dává nový život.

HGB

*Rozsviť záři světla svého
ve mně, Pane Ježíši,
ať se, zproštěn strachu zlého,
duch můj v Tobě utiší.*

**Důvěřujeme-li Božímu Synu,
tma ustupuje a světlo vítězí.**

DŮVĚRA V BOHA

„Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.“
(Ž 37,5)

Končil jsem vysokou školu a zatím jsem nevěděl přesně, co bude následovat potom. Na Silvestra jsem byl doma, a když se potom ve shromáždění rozdávaly verše pro příští rok, vytáhl jsem si tento. Bylo to do situace. Modlil jsem se a svěřil Bohu svou budoucnost po škole. Potom přišla nabídka od sester ze Spojených států, které byly v Banské Bystrici na misi, jestli bych s nimi rok nespolupracoval. Založili na naší škole skupinu zpěváků a dramatickou skupinku (hrálo se s maňásky), která pravidelně jezdila do dvou menších sborů a pomáhala jim v evangelizaci. Ve skupině jsem už rok byl, tak jsem byl rád, že budu moci pokračovat. Bůh se o mne postaral.

David nás v tomto žalmu vede k důvěře v Boha. Povzbuzuje k tomu, abychom se nenechali znervóznit tím, že se lidem, kteří jsou zlí, vede dobře, mají úspěch. Poukazuje na to, jak oni jednou skončí. Máme doufat v Boha, jemu svěřit svou cestu, a on zaslubuje, že se o nás postará a odmění nás.

David Sláma

*Důvěřuj se v Pána, ó duše má,
zvečera i zára On ti pomáhá!
On zná tvou strast, promění ji v slast,
nový květ okráslí tvou pozemskou vlast!
On v každé době, On v každý čas
pomoci chce tobě, slyší tvůj hlas.*

**Doufejme Bohu, svěřme mu svou
cestu a On se postará o nás.**

**JE TO NEPOCHOPITELNÉ,
ALE JE TO TAK**

„Já a Otec jsme jedno.“

(J 10,30)

Říká se, že svatý Augustin (354-430), jeden z církevních otců, jednou kráčel po mořském břehu a rozjímal nad tajemstvím Boží trojedinosti. Po chvíli si všiml malého chlapce, který si hrál s pískem – pomocí lastury vyhloubil v písku jamku, potom běžel do moře, nabral do lastury vodu a nalil ji do vyhloubené jamky.

Augustin k němu přistoupil a zeptal se ho: „Co to děláš?“ Chlapec odpověděl: „Chci do té jamky nalít moře.“

„Och,“ řekl si Augustin v duchu, „přesně o to samé jsem se snažil i já! Stál jsem u nekonečného oceánu a zkoušel jsem ho uchopit svým omezeným rozumem.“

Podstata Boží trojedinosti se prostě nevejde do našeho lidského uvažování a ani se rozumem nedá „vědecky“ prozkoumat. Není to však důvod pro to, abychom se domnívali, že Trojici vymysleli teologové. Tvrdíme-li, že Bůh se nám dává poznat jako Otec, Syn a Duch svatý – tedy v podobě tří samostatných osob – vyznáváme jednoduše to, co učí Písma (J 10,29-30; Sk 5,3-4).

Není to vlastně logické, že Ten, kterého uctíváme a kterému jsme svěřili svůj život, je nekonečně větší než naše chápání?

DJD

*Na výsostech sláva Otci,
Synu, Duchu svatému,
Hospodinu, Králi světa,
Panovníku mocnému!*

**Nad pravdou o Boží Trojici zůstává
rozum stát, ale srdce pookřívá.**

BOŽÍ SPRAVEDLNOST

„Radovat se bude spravedlivý, až uzří
[Hospodinovu] pomstu.“

(Ž 58,11)

John W. Gacy byl vládou státu Illinois (USA) odsouzen k trestu smrti, protože unesl, mučil a zavraždil 33 malých chlapců. Gacy byl zlý, krutý a nenávidný člověk. Přímou ohrožoval životy lidí. Mnoha lidem se po vykonání rozsudku ulevilo.

Celý případ však nastoluje důležitou otázku. Jaký by měl být ve věci trestu svévolníků postoj křesťana? Máme se radovat, když zlí lidé platí daň za utrpení, které způsobili?

Vodítko můžeme nalézt v Žalmu 58, kde se David modlí, aby Hospodin projevil svou spravedlnost na těch, kteří jsou proti němu: „Bože, vylámej jim zuby v ústech...“ (v.7) A dále pokračuje: „Ať se ztratí jako... potracený plod.“ (v.9) To jsou silná slova!

Pokusme se však z přečtených veršů vyvodit princip pro svůj život. David se modlil, aby se na nenapravitelně zlovolné lidi, kteří jsou jako „hluchá zmije“ a pohrdají jakýmkoliv varováním, vylil Boží hněv (v.34-6).

Hospodin je Bohem spravedlivým. Když ti, co zneužívají děti, masoví vrazi a násilníci platí za své hříchy, je uplatněna Boží spravedlnost. Nejsme to my, kdo mají trestat, pouze On!

Radujme se z toho, že Bůh nenávidí zlo. Buďme Mu však zároveň vděční za Jeho milosrdenství. Díky oběti Jeho syna jsme omilostněni a Jeho spravedlivý hněv je utišen.

DCE

*Byť zlo nyní vládne
a tma dusí svět,
jen Pán Ježíš Kristus,
vítězem smí být.*

**„Mně patří pomsta, já odplatím,“
praví Pán (Ř 12,19)**

MUSÍME KÁZAT PRAVDU

„...kdo má mé slovo, ať mluví mé slovo pravdivě.“

(Jer 23,28)

Kdykoliv se navrátil některý z mladíků, které John Wesley vysílal do světa, aby kázali, zeptal se jich na dvě věci: „Obrátil se někdo?“ a „Rozhněval se někdo?“ Pokud byla odpověď na obě otázky „ne“, varoval je před tím, aby sloužili Bohu na plný úvazek. Vysvětloval jim, že je-li Boží slovo věrně zvěstováno, lidé se musí buď obrátit, nebo se postavit do opozice.

Apóstol Pavel napsal věřícím do Korintu: „...kážu evangelium; nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal.“ (1 Kor 9,16) Mnozí dnešní kazatelé nemají pro kázání pravdy takové zapálení. Zdá se, že se spíše snaží vyhnout výrazům a tvrzením, kterými by si mohli své posluchače proti sobě popudit. Tím, že se snaží vyjít vstříc měřítkům moderního světa, dělají kompromisy, a místo aby odvážně a s láskou čelili zlu, překrucují biblické poselství.

Bůh varuje ty, kteří si s Jeho slovem nehodně pohrávají. Ústy proroka Jeremjáše vyhlásil svůj odpor k náboženským vůdcům, kteří „svádějí můj lid svými klamy a svou chvástavostí“ (Jer 23,32). Vyzývá je, aby místo toho mluvili pravdivě Jeho slovo (v.28).

Dnes se více než kdy jindy musíme modlit, aby se Boží služebníci drželi věrně Jeho slova!

HGB

*Nad slunko jasně praví Bůh,
celého světa Stvořitel:
Pán Ježíš jen je pravda sám
a hříšných lidí Spasitel!*

**Abyste mohli hlásat pravdu,
musíte znát Toho, který je pravda.**

VYSOKÁ MATEMATIKA?

„Mějte z toho jen radost, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. ...osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.“

(Jk 1,2-3)

Matematické vzorce se osvědčují v říši čísel, ale málokdy v lidské mysli. Proto následující rovnice z Jk 1 vypadá na první pohled chybně:

víra + zkouška = vytrvalost

To už by se možná zdálo pravděpodobnější, že lze smíchat vodu a olej. Smysl této rovnici však dává důvěra v neutuchající Boží lásku, která počítá se všemi lidskými slabostmi ve zkouškách.

Příklad Shirley a jejího muže Roye je důkazem, že tato rovnice je stále platná. Zde je jejich příběh: Roy se dozvěděl, že za šest měsíců přijde o zaměstnání z důvodu bankrotu firmy, ale že dostane odstupné.

Shirley si zapsala: „Děkuji za to Bohu – ale také Mu děkuji za to, že nás tak miluje, že dopustil další zkoušku v našem životě. (Už je to počtvrté, co musíme za třináct let manželství začínat od nuly, bez peněz.) Nejprve jsem začala ztrácet hlavu a pochybovat o Jeho lásce. Četla jsem však dál Bibli, postupně se přestala litovat a začala se modlit za druhé lidi. Děkuji Bohu za to, že máme střechu nad hlavou, a budu Mu děkovat, i kdybychom o ni přišli.“

Procházíte-li zkouškou, spolehněte se s vědomím Boží nekonečné lásky na svou víru a budete z toho mít „jen radost“. Získáte tak navíc vytrvalost a budete moci upřímně vyznat, že On udělá to, co je pro vás nejlepší.

DJD

*Ó, ztiš se, duše, ztiš se cele
a svěř se Páně vedení,
neb moudrá ruka Stvořitele
vše řídí k Tvému spasení!*

Prvním krokem k vytrvalosti je, naučíme-li se nacházet radost ve zkouškách.

Pondělí, 6. června

2 Kor 12,1-10

SILNÍ, NEBO SLABÍ?

„A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova.“

(2 Kor 12,9)

Jestli je na světě něco, co máme rádi ještě méně než aroganci druhých, pak je to jediné naše vlastní slabost. Je to něco, s čím se málokdo dokáže vyrovnat. Většinou se snažíme své slabosti a osobní nedostatečnost před okolím maskovat.

Dokonce apoštolu Pavlovi musel Bůh jeho slabost připomínat – čas od času jej trápil „osten“, který mu byl dán do těla (2 Kor 12,7). Pavel nemluvil o tom, co přesně tento osten představoval, ale Oswald Sanders nám připomíná, že ať už to bylo cokoliv, „Pavla to bolelo, snižovalo a omezovalo“. Třikrát Pavel prosil Boha, aby od něj tento osten odňal, ale jeho přání nebylo vyplněno. Apoštol tak místo toho svůj handicap využíval k tomu, aby v jeho očích rostla Boží milost. Vždyť sám Pán mu řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (v.9)

Pavel si s odvahou „přivlastnil“ svou slabost a vyzkoušel tak svou důvěru v Pánovu milost; Sanders tomuto rozhodnutí říká „postupné vyučování“ apoštola Pavla. Sanders dále poznamenává, že Pavel nakonec svůj „osten“ nepovažoval vůbec za omezení, ale za „přednost“ danou z nebe. Výhoda takového postavení je zřejmá: když byl sám v sobě slabý, byl silný v Kristu.

Přiznáme-li si, že jsme slabí, v našem Pánu najdeme dostatek síly na všechno, co je potřeba.

JEY

*Za sílu konat dílo Tvé
Tě prosí srdce pokorné.
Na každý den mi sílu dej,
a v slabostech mne podpírej!*

**Abychom mohli zakusit Boží sílu,
musíme poznat vlastní slabost.**

Úterý, 7. června

Kaz 7,1-6

„RAJSKÝ PLYN“

„Lepší je hoře než smích, neboť zachmuřelá tvář prospívá srdci.“

(Kaz 7,3)

Takzvaný rajský plyn, neboli oxid dusný, se v chirurgii používá k celkové anestézii, tedy narkóze. Jelikož nás chrání před fyzickou bolestí, jeho účinky jsou blahodárné. Jedním z jeho vedlejších projevů je však skutečnost, že pacienti se při jeho použití před tím, než upadnou do hlubokého spánku, někdy hystericky smějí nebo dokonce zpívají.

Lidské srdce je plné klamu a někdy nás přesvědčuje o tom, že hřích na nás nemá žádný neblahý vliv – stejně jako anestézie „umrtvuje“ naši citlivost. Člověk pak navenek vypadá ve-sele a bezstarostně, i když je jeho lehkovážnost pouhou maskou, oddalující tragédii.

Tento stav byl popsán též v knize Kazatel. Autor píše, že blížící se zkáza je „jako praskot trní pod hmcem“ a lehkomyšlný smích svědčí spíše o povrchnosti a neodvratné zkáze (Kaz 7,1-6). Takový člověk si neuvědomuje posvátnost života ani spravedlivost Božího hněvu nad jeho skutky.

Už se vám někdy stalo, že jste nebyli před Bohem schopni přiznat vlastní vinu a hřích jste zlehčovali nebo zakrývali smíchem? Pokud ano, měli byste navštívit „dům truchlení“ (Kaz 7,2.4) a vyznat, že jste v zoufalém postavení hříšníka, odmítajícího pokání. Důvěřujte Pánu Ježíši, že vám zajistil věčné spasení. Potom se váš lehkovážný smích může proměnit v opravdovou radost.

MRDII

*On laskavě mne k sobě zve
a potěšení dává své;
tu před Ním skládám všecku tíž
a v modlitbách jdu k Němu blíž.*

**Z trápení se často naučíme více než ze
smíchu.**

Středa, 8. června

Ef 4,29-5,2

PŘESNĚ JAKO TATÍNEK!

„Jako milované děti následujte Božího příkladu.“

(Ef 5,1)

Stejně jako většina dětí i moje dcerka Julie hraje velmi ráda basketbal. Samozřejmě, že se ji v tom snažím podporovat – vždyť i pro mne je basketbal sportem číslo jedna.

Většina z toho, co Julie s basketbalovým míčem umí, má původ v našich společných trénincích na dvorku. Sem tam, když jsem ji pozoroval, jak hraje se svými kamarády, jsem zaslechl, jak po úspěšném pokusu skórovat říká: „Přesně jako tatínek!“

Podobná slova vás zahřejí u srdce, ale druhý den řekla Julie něco, co mě potěšilo ještě víc. Mluvili jsme o tom, jak mě při hře „imituje“ a ona poznamenala: „Tati, i křesťani by měli být imitátoři! Měli by být jako Ježíš! A mohli bychom říkat: ‚Přesně jako Ježíš.‘“

Julie měla naprostou pravdu. Musíme vědět, jakým způsobem se Ježíš choval v krizových situacích a dělat to po něm. Musíme vědět, jak reagoval na kritiku a dělat to jako On. Musíme vědět, jak projevoval svůj zájem o druhé – a následovat Ho.

Je to nelehký cíl, ale měl by se stát kýženou metou všech křesťanů. Podaří se nám to jedi-ně, budeme-li denně číst Jeho slovo a hledat skrze Ducha božího Jeho vůli pro všechno, co děláme.

Představte si, jakou radost by měl náš Pán, kdybychom se za každých okolností chovali jako On!

JDB

*Jako dítě Boží chci Ti chválu vzdát,
k Tvoji cti a chvále píseň zazpívat!
Každý den Tě, Pane, srdce mé chce ctít,
za spasení dané Tebe velebit!*

Boží děti by měly být svému Otci podobné.

Čtvrtek, 9. června

Ž 78,1-8

MLUVTE O TOM S DĚTMI

„Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech...“

(Ž 78,4)

Představte si, že je večer a že jste v židovské rodině ve starém Izraeli. Máte za sebou plno práce, je po večeři a rodina se choulí v podvečerním chladu kolem ohniště. Ve tvářích lidí se odráží plameny ohně. Je čas jako stvořený pro vyprávění příběhů.

Otec a děd malých dětí se ve vyprávění střídají a snaží se jim přiblížit „Hospodinovy chvályhodné činy“ (Ž 78,4). Mluví o Abrahamově dobrodružství. Mluví o Izákově. Vyprávějí dětem o tom, co prožil Jákob. Vzpomínají na Mojžíše, Jozua, Elijáše i velkého krále Davida. Přibližují jim i příběhy své vlastní rodiny. A po celou tu dobu směřují jejich pozornost na velkolepé skutky Boží, které udělal pro svůj lid.

Takovým způsobem skutečně izraelští muži plnili svou povinnost předat další generaci svědectví o Hospodinu. I jim jejich otcové vyprávějí o Božím díle. A těm zase jejich předci.

Naše děti také potřebují slyšet o Bohu. Potřebují se od nás dozvědět o Jeho lásce, Jeho věrnosti a Jeho milosti. Potřebují od nás slyšet o tom, jak Bůh vstoupil do našeho života, aby nám pomáhal a postaral se o nás.

Buďte tedy se svými potomky! Mluvte s nimi o tom, jak se Boží přítomnost ve vašem životě projevuje. Naplníte tak své poslání a předáte velkou zvěst budoucím generacím.

DCE

- *Zkuste ještě dnes říci svým dětem nebo vnoučatům o tom, jak jste přišli ke Kristu a našli v NĚM spasení.*
- *Řekněte jim, jak Bůh odpověděl na konkrétní modlitbu.*

Nejllepší směrovkou, která dovede děti k Bohu, jsou jejich zbožní rodiče.

Pátek, 10. června

1 Kor 15,35-49

ŠPINAVÁ OKNA

„Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.“ (1 Te 4,14)

Dům „U dobrého Pastýře“ ve státě Wisconsin v USA má letitý problém se špinavými okny. Přestože většina z obyvatel tohoto domu je vážně postižena, všichni milují Ježíše. Dobře rozumějí tomu, že se Ježíš jednoho dne vrátí a dá jim nové tělo. Ředitel ústavu říká: „Nemine jediný den, aby alespoň jeden z našich chovanců nešel k oknu a s nosem nalepeným na skle nevyhlížel Pána Ježíše!“

Ryzí a čistá víra těchto lidí je pro mne zahanbující. Jako by jejich tělesné a duševní postižení bylo neúnavným zdrojem touhy a očekávání dne, kdy budou dokonalí a svobodní.

Díky Duchu svatému smíme mít takovou naději všichni. Tato naděje je vlastně jistotou, založenou na dvou událostech – jedné z minulosti a druhé z budoucnosti. Na vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých (1 Kor 15,20) a skutečnosti, že se Pán jednou na tuto zem vrátí (1 Te 4,13-18). Apoštol Pavel obě tyto pravdy spojil do verše z dnešního čtení (1 Te 4,14).

Nedaří-li se nám v životě dobře, musíme odolat pokušení vzdát to, nebo naopak nacházet uspokojení v neustálém stěžování. V takové chvíli musíme zůstat poslušní Pánu, vyznávat hříchy a mít zrak upřený do budoucnosti (1 Kor 15,33-34). Můžeme pak nalézat radost v jistotě, že ve světě, který teprve přijde, budeme zbaveni každé bolesti.

Vyhlížejme Kristův příchod!

DJD

*Věřím Jeho zaslíbením, neklesám,
přijímám i Ducha Jeho, sílu mám.
V Něm mám všechno, po ničem víc netoužím,
když Jeho ctným zaslíbením uvěřím!*

Největší radostí na zemi je pohled do budoucnosti – do nebe.

Sobota, 11. června

1 S 3,1-10

NASLOUCHÁTE?

„Mluv, tvůj služebník slyší...“ (1 S 3,10)

Jedna z nejkrásnějších vzpomínek na mé dětství se týká chvil, kdy mi moje maminka četla před spaním příběhy z Bible. Mnoho z nich se mi skutečně zapsalo do srdce – například Samuelův příběh z 1 S 3. Jako bych i dnes slyšel maminčina slova popisující odpověď malého Samuele Hospodinu: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ (v. 10)

Všichni potřebujeme být jako mladičká Samuel! Musíme se umět uprostřed všeho pachtění zastavit a naslouchat Božímu hlasu. Taková příležitost nastává i při pozorném čtení Písma. Je nabíledni, že Boží Duch s námi komunikuje skrze své Slovo.

Tomáš Kempenský (1379-1471) to velice trefně vyjádřil následujícím způsobem: „Vskutku požehnány jsou uši, jež naslouchají nikoliv jen hlasu, nýbrž učení pravdivému. Požehnány jsou oči, jež uzavřeny jsou světu vnějšímu a na věci vnitřní se soustřeďují. Blaze těm, kterým není zatěžko trávit čas s Pánem a kteří ze sebe setřesou všechny přitěže světa. Rozvažuj o tom, duše má, a slyš, co praví Hospodin, tvůj Bůh.“

Kdy jste naposled prosili Boha, aby vaše srdce učinil vnímavé k Jeho slovům? Bůh si vroucně přeje, abyste vyznali: „Mluv, tvůj služebník slyší.“

RWD

*K Tvému boku, Spasiteli,
těsně přimknout se mi dej,
vyslyš moji prosbu vřelou –
k službě si mě povolěj!*

Bůh mluví k těm, kteří si najdou čas, aby Jej poslouchali.

POUHÝCH SEDM SLOV

„Božím slovem byly založeny světy...“
(Ž 11,3)

Časopis National Geographic kdysi uspořádal zajímavou reklamní kampaň, aby nalákal předplatitele. Vydal brožurku s názvem Sedm nezapomenutelných obrázků; na fotografiích mohli čtenáři vidět například astronauta Aldrina na Měsíci, erupci sopky Etny, brazilského jaguára nataženého na větví mohutného stromu nebo malou ruskou holčičku s andělskou tvářív v první den školy.

Když jsem se na všechny ty krásné fotografie díval, uvědomil jsem si, že těch sedm nezapomenutelných obrázků mohlo vzniknout jen díky sedmi nezapomenutelným slovům: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (Gn 1,1)

Dnes, v době neuvěřitelného technického pokroku, kdy všude slyšíme o „vědeckém“ původu světa, máme sklon zapomínat na výlučnost Božího stvoření. Nezapomínejme, že měsíc, hory, zvířata i lidé – vše bylo stvořeno Bohem!

Písmo nás na mnoha místech učí, že za vším stvořením stojí Bůh: „Ty, Hospodine, jsi ten jediný, ty jsi učinil nebe, ...zemi i vše, co je na ní.“ (Neh 9,6) „Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou.“ (Ž 102,26) On sám je živý Bůh, „který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich“ (Sk 14,15).

Je to jen sedm prostých slov. Ale nezapomínejme na ně! Na nich stojí všechno krásné, co na světě existuje, majestát celého vesmíru!

JDB

*Cokoliv jen v světě
máme dobrého,
v zimě jako v létě,
vše jest od Něho!*

Celé stvoření na sobě nese Boží rukopis.

**NEPOHRDEJME
BOŽÍMI STANDARDY**

„Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“
(Ga 5,16)

Jak to, že ty nejdůležitější věci v našem duchovním životě – jako třeba svatost, poslušnost, vedení Duchem nebo víra – nás často tak málo oslovují? Jak to, že nás jen pouhá zmínka o nich někdy nudí? Proč v nás neprobouzejí naopak nadšení a slzy radosti? Co když je to proto, že si jich málo vážíme?

Přemýšlejme o tom, jak moc pro nás tyto hodnoty znamenají. Člověk, který je skutečně naplněn Duchem svatým, nebude nevěrný svému partnerovi, nebude zneužívat své děti nebo krátit stát na daních. Ten, kdo patří Kristu, pravděpodobně nebude ani týrat zvířata, ani nebude trávit dlouhé hodiny před televizní obrazovkou, aby jitiř své vášně.

Jako křesťané jsme vyzýváni, abychom neustále žili čistým životem (Ga 5,17). Zdálo se vám někdy v poslední době, že každodenní chození s Bohem a vedení Duchem svatým je příliš těžké? Možná i ve vašich očích mají Bohem dané hodnoty příliš malou cenu. Daň za toto podceňování může být pro vás i pro vaše okolí nedozírná!

Pokud je pro vás již delší dobu nesnadné odolávat pokušení, možná, že je čas udělat „duchovní inventuru“ a znovu si připomenout, co je v životě důležité. Možná je nejvyšší čas začít chodit v Duchu, místo toho, abychom to nejdůležitější v životě obětovali za krátkozraké a sebezničující uspokojování tělesných tužeb.

MRDII

*Nad celý svět je pro mne Pán,
drahý mi, On – Spasitel sám.
V něm sílit smím den ode dne,
mně blaho dá, zlo odejme.*

**Opřeme-li se o Krista,
d'ábel nás nepovalí.**

Úterý, 14. června

Žalm 93

MOCNĚJŠÍ NEŽ MOŘSKÉ VLNOBITÍ

„...nad vznosné příboje mořské je vznese-
nější Hospodin na výšině.“

(Ž 93,4)

Přes michiganské jezero se nedávno přeh-
nala zuřící bouře. Rozbouřenou hladinu bičo-
valy mohutné poryvy větru. Víchr si pohazo-
val s kotvícemi loděmi a některé z nich vyrval
z řetězů a mrštil na pobřežní útesy. Některé ze
zmítajících se lodí byly zachráněny, tři však ne-
návrtně zmizely pod hladinou a mnoho jich
bylo vážně poničeno.

Žalmista přirovnává Boží obrovskou moc
ke vznosným mořským příbojům. Možná že
on sám byl svědkem ničivé síly větru, jež hnala
vysoké vlny Středozemního moře na západní
pobřeží pelištejské nebo izraelské. Možná to
bylo Galilejské jezero, často zmítané bouřemi,
které mu nabídlo živý obraz Boží síly.

Jak podle žalmisty Bůh užívá své síly? Hos-
podin nepoužívá svou moc k tomu, aby svět
ničil, ale aby jej držel pohromadě. „Pevně je
založen svět,“ říká žalmista, „nic jím neotře-
se.“ (Ž 93,1) Hospodinova slova označuje za
„naprosto věrná“ (v.5).

Celý svět i Boží slovo drží pohromadě díky
Boží veliké moci. V dnešní uspěchané a nepo-
kojně době nám tato pravda může dodat po-
třebný klid. Buď pochválen Hospodin a Jeho
moc, jež je vznosnější než příboje mořské!

DCE

*Veliký jsi, Bože, hrozná Tvoje síla,
slovem svým jsi stvořil nebesa i zem.
Pokynul jsi: Staň se! – A z nicoty pusté
zasvítilo Slunce, nastal první den!*

Bůh, který drží celý vesmír, drží i vás.

Středa, 15. června

Žd 13,15-25

KAZATEL A SBOR: SOUBOJ, NEBO JEDNOTA?

„...oni bdí nad vámi a budou se za vás
zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí,
a ne s nářkem.“

(Žd 13,17)

Lidé, kteří si při nedělním obědě rádi „smls-
nou“ na svém kazateli, by měli změnit jídelní-
ček. Stejně tak kazatel, který neustále z kaza-
telny „cení zuby“ na svůj sbor, by se měl zamyslet
nad svým povoláním do služby. Dobrý
pastor svůj sbor buduje, a dobrý sbor buduje
svého kazatele.

V oddílu Žd 13,17 jsou ti, kteří vedou sbor,
povolávání k tomu, aby se starali o své stá-
do, protože jednou budou muset vydat počet
Bohu. Je to převeliký úkol, ale je to úkol ulo-
žený Bohem. Ve stejném verši Pán připomíná
zodpovědnost i členům sboru. Mají umožnit
svým vedoucím, aby je vedli. Mají se jim podří-
zovat a poslouchat je; věrní vedoucí mají svou
službu, do které jsou povoláni Bohem, konat
s radostí, ne s nářkem.

Je smutné, že některé sbory tento princip
dosud nepochopily! Od pondělka do soboty
svého kazatele neustále kritizují a v neděli
poslouchají jeho kázání – byť by bylo z Boha
– s negativními předsudky. Jdou pak domů
a dají si své oblíbené nedělní jídlo – „pochut-
návají“ si na svém pastorovi.

Ať už je naše místo ve sboru jakékoliv, bu-
dijme Kristovu církev tím, že budeme mít lás-
ku jedni k druhým! Kazatelé i ostatní členové
sboru se pak budou sytit láskou.

JEY

*Vlij v nás, Pane, svůj proud světla,
aby naše srdce kvetla,
byla celá prozářena,
očistěná, posvěcená!*

**Kazatel, který má kázat slovo od Boha,
potřebuje povzbuzovat slovem od lidí.**

ZA LIDMI MUSÍME VYJÍT!

„Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut' je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.“
(Lk 14,23)

Někteří křesťané jsou přesvědčeni o tom, že když postaví krásnou budovu, nad vchod instalují moudrý nápis a do novin dají inzerát, nevěřící lidé zaplaví celý sbor. Tak to ale nefunguje. Z evangelia pro nás plyne jasný příkaz „Jděte“, a je to tedy naše zodpovědnost. Abychom mohli přivést své přátele a sousedy k Bohu, musíme za nimi vyjít. A potom je případně přivést do sboru.

Za času D. L. Moodyho bylo běžné, že si lidé v kostele pronajímali „své“ lavice. Jednoho nedělního rána vstoupil do kostela devatenáctiletý Moody; za ním rozšafně pobíhala hrstka „vyvrhelů společnosti“. Měl pronajaté celé čtyři řady lavic a rozhodl se, že je toho dne zaplní těmi, kteří byli duchovně nejvíce vyprahlí. Vzal si Spasitelovo „Jděte“ skutečně k srdci (Mt 28,19) a doslova „vyšel na cesty a shromáždil všechny, které našel, zlé i dobré...“ (Mt 22,10).

Myslíte-li si, že Ježíšův příkaz se vztahuje pouze na misionáře, kteří se vydávají do exotických krajín, hluboce se mýlíte. Dobrou zprávu spasení mají zvěstovat všechny děti Boží! Pokud naši známí nikdy neuslyší evangelium, protože jsme jim ho my neřekli, byla by to tragédie!

Proste Pána, aby vám vložil na srdce touhu být světlem vašim přátelům, kteří jsou zatím nespaseni. Jděte a „přiveďte je“!

RWD

*Hynoucí zachraňuj! povinnost velí,
v síle jdi, kterou dá Spasitel tvůj!
Vyprávěj hříšníkům něžně, buď smělý,
za ně že na smrt dal Pán život svůj.*

**Chceme-li, aby hříšníci přišli ke Kristu,
musíme přijít za nimi.**

DOŽIJETE SE STOVKY?

„Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!“

(Jk 4,14)

Redaktor časopisu zabývajícího se zdravým způsobem života byl neúnavným zastáncem racionální stravy. Když mu bylo 72 let, tvrdil, že se dožije stovky. V tom samém týdnu, co se jeho předpověď objevila v listu New York Times, s ním udělali rozhovor pro jednu televizní stanici – opět se holedbal, že má zdravý kořínek a že nikdy se necítil tak dobře. Jen to dořekl, dostal infarkt a byl na místě mrtev.

Dr. Stuart Berger, jiný odborník na lidskou výživu, tvrdí, že má recept na dlouhověkost, mluví dokonce o překročení hranice 100 let. Ačkoliv svou teorii velmi detailně propracoval a přesvědčil mnoho lidí, aby se jeho radami řídili, zemřel ve spánku ve věku čtyřicet let; měl velkou nadváhu.

Jim Fixx, jiný teoretik v oblasti zdravého životního stylu a prevence civilizačních chorob, propagoval pravidelné běhání. Ve věku 52 let zemřel na infarkt myokardu – během svého ranního běhu.

Selský rozum nám velí, abychom dělali všechno pro to, abychom utužili své zdraví. Nakonec nám však stejně nezbude, než se modlit: „Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.“ (Ž 31,15-16)

Každý den, tedy i ten dnešní, může být totiž naším dnem posledním. Musíme si tedy být jistí, že jsme „připraveni odejít“. A co vy, jste připraveni na smrt?

VCG

*Jeden život máme,
rychle se nám krátí!
Ani jedna chvíle
zpět se nenavrátí!*

**Jsmo-li připraveni na smrt,
jsme připraveni i na život.**

NEJHLASITĚJI MLUVÍ LÁSKA

„...každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ (Fp 4,2)

Misionář Doug Nichols se v roce 1967 v Indii nakazil tuberkulózou a octl se tak v plicním sanatoriu. Ostatní pacienti i lékaři se na něj dívali jako na bohatého Američana, který jim v nemocnici jen zabírá místo. Jejich nevraživost byla velmi zřejmá; tvrdohlavě odmítali i jeho pokusy zvěstovat evangelium.

Jednou ve dvě hodiny v noci se jeden velmi nemocný Ind snažil vylézt z postele, aby mohl na záchod. Byl však příliš slabý. Po chvíli se z jeho postele začal linout nepříjemný zápach. Ostatní pacienti na něj začali křičet. Ani ošetřovatelky neskrývaly své znechucení a hněv. Jedna z nich jej dokonce udeřila.

Další noc se starý Ind opět snažil zvednout se z postele, ale nepodařilo se mu to. Začal plakát. Nichols, ač sám velice slabý, k němu přišel, vzal jej do náruče, odnesl jej na záchod a posléze znovu do postele.

Následujícího rána jako by se na celém oddělení udála převelká změna. Jeden pacient dal Nicholsovi šálek indického čaje a dokonce si řekl o jednu křesťanskou brožurku. Přicházeli i další pacienti, ale i lékaři a sestry, a brali si od misionáře sešity s Janovým evangeliem. Několik z nich brzy uvěřilo v Krista.

Co změnilo jejich postoj? Doug jim vlastním příkladem ukázal to, jak žil sám Spasitel: „sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka“ a „ponížil se“ (Fp 2,7-8).

K takové službě jsme povoláni i my. Lásky někdy není příjemná – v těch chvílích však mluví nejhlasitěji. DJD

Dej, Pane, ať všichni jsme jeden duch, v lásce Tvé vinem se vždy k druhu druh, bys našel vždycky v nás jen dítky své, co opravdu šťastné jsou jen v službě Tvé.

Láska bez skutků není láska.

**NAŠE PROSBY
A BOŽÍ POMOC**

„A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně.“

(Ž 107,19)

Farmář a jeho syn spolu pracovali na poli. Otec synovi přikázal, aby vybíral větší kameny a naházel je do nedalekého příkopu, aby později nevadily při orání. Po několika hodinách práce syn zvolal: „Otče, je tu jeden kámen, se kterým nedokážu ani pohnout! Dal jsem do toho všechno!“

„Ne, synu,“ odvětil otec, „nedal jsi do toho všechno až do chvíle, kdy jsi mne požádal o pomoc – to je totiž to nejtěžší. Pomohu ti a přidám ti potřebnou sílu.“

Otec pak přišel k synovi a společně se do balvanu opřeli. Kámen povolil a skončil v příkopu.

Velmi často děláme všechno možné proto, abychom unesli své přetěžké břemeno, popřípadě vyřešili velký problém, ale bez úspěchu. Dáme do svého snažení opravdu všechno, ale není to nic platné. V takové chvíli nám náš trpělivý a milující Otec připomíná, že se musíme učit spoléhat na Něj a že dokud Jej nepožádáme o pomoc, nikdy jsme neučinili všechno.

Neztrácejme zbytečně síly – nesnažme se nést břemena, která jsou těžší, než dokážeme unést. Volejme – stejně jako staří Izraelci – k Hospodinu. Prosme Ho, aby nás zachránil z tísně!

HGB

Ať štědrá rukou rozdáváš své dary, když požehnáním prostíráš můj stůl, ať žal neb smutek, trýznitel můj starý, mne sužuje, mne podpírá Tvá hůl!

Boží moc není omezena naší nemohoucností.

NĚKDY JE DOBRÉ ODEJÍT DO ÚSTRANÍ

„Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočíte!“ (Mk 6,31)

Dnešní úvahu nepíšu na obvyklém místě, tedy ve své kanceláři. Většinou, když pro vás píšu zamýšlení pro Slova života, jsem za stolem své pracovny, kde řeším mnoho věcí z každodenní agendy.

Dnes jsem se však rozhodl tuto zaběhnutou rutinu změnit. Dnes jsem si svůj notebook vzal ven – jsem na krásné prosluněné louce, slyším zpěv ptáků a vítr mi cuchá vlasy. Je až s podivem, o co přirozenější mi zde přijde číst Bibli a modlit se.

Nebyl to můj vlastní nápad. Moje dcera Julie jen potřebovala vyrazit někam do přírody, trochu si odpočinout od školních starostí a možná i svých kamarádů. Vyndala si tedy kolo a vzala mě s sebou. Zatímco si hraje na břehu jezera, já ke svému údivu zjišťuji, jak takový malý únik do samoty dokáže vyčistit mozek.

Samozřejmě, že nápad jít ven a uniknout civilizaci není nic nového pod sluncem. Přesně to samé dělal i Ježíš. Odešel například do pouště, aby si odpočinul a aby tam přemítal o smrti Jana Křtitele, nebo šel na horu, aby se modlil (Mk 6,14-31.46).

Zdá se, že nejsme-li ničím a nikým rušeni, jsme schopni Božímu hlasu naslouchat pozorněji. Proto je tak dobré si vyhradit speciální čas, kdy jsme sami s Pánem, a to někde mimo dosah „civilizace“. Ať už je to městský park nebo nedaleký les, jde o únik veskrze blahodárný. O samotě potom mluve s Bohem a pozdvihněte k Němu svého ducha. JDB

*Jezu, ve svém slitování
popřej sluchu prosbám mým!
Zbav mne všeho, co mi brání
cele být Tvým vlastnictvím.*

**Ti, kdo skládají naději v Hospodina,
nabývají nové síly.** – Iz 40,31

V ÚKRYTU NEJVYŠŠÍHO

„Na rukou tě budou nosit...“ (Ž 91,12)

Do života každého z nás přichází i období tmy. Nic nevidíme, nevíme, co bude dál, zmocňují se nás nejrůznější obavy. Bůh nám nabízí možnost úkrytu.

V Jeho stínu přečkáme i noc, která pomíjí, a znovu přichází den a zazáří slunce.

Žalmista říká ve verši 9-10a: „Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého.“ Andělé nad tebou bdí, „na rukou tě budou nosit.“

Před dvěma lety jsem havarovala na dálnici v osobním autě, kterému upadla zadní náprava. Auto bylo zdemolované a mne vytáhli z auta andělé bočním oknem u řidiče, pak jsem letěla několik metrů ve vzduchu a dopadla pod strom, kde jsem se probrala z bezvědomí.

Bůh spolu s anděly o mně věděl a dal mi vyváznout. Ujistil mě, že vše je pod Jeho kontrolou. Daroval mi další dny na této zemi.

Bylo mnoho těch, kteří se modlili a volali se mnou k Bohu a On odpověděl. Byl se mnou ve chvíli, kdy kolem mne byla jen tma. Byl se mnou v mém soužení a dopřál mi úplné uzdravení.

Vděčné srdce mi dává impuls k oslavě Toho, který mne činí v životě šťastnou.

Chválím Pána Boha za bohatství zkušenosti s Ním.

H. Včeláková

*Pak-li Bůh je skryše tvoje,
tvoje zbraň i záštita:
vítězstvím se skončí boje,
triumf tebe uvítá.*

**Bůh je vždy připraven nám pomoci
i skrze anděly.**

NEPATŘÍ NA SMETIŠTĚ!

„[Hospodin] nuzného pozvedá z prachu,
z kalu vytahuje ubožáka.“ (Ž 113,7)

Několik let jsem pracoval ve službě spojené s pomocí drogově závislým. Viděl jsem, jak Kristus změnil životy mnoha z nich – těch, kteří už jakoukoliv naději ztratili. Přesto jsem jednou dostal dopis, ve kterém jeho autor v reakci na novinový článek o naší práci napsal: „Zbytečně mrháte časem, když pracujete s těmi beznadějnými případy. Měli by jim dát injekci z milosti a vyvést je na smetiště!“

Jak nemilosrdný přístup! Právě tito lidé potřebují dobrou zprávu evangelia jako sůl! Oni, stejně jako autor zmiňovaného dopisu, se potřebují dozvědět, že Bůh nás hříšníky neodvrhne jako nějaký odpad, ale že nás naopak tak miluje, že poslal na svět svého jediného Syna, aby zemřel za naše hříchy. Kdokoliv svěří svůj život do Jeho rukou, nezahyne, ale bude mít život věčný (J 3,16).

Někteří lidé chodí na smetiště, aby hledali použitelné věci, které by se daly ještě opravit a využít. Podle Žalmu 113 se Hospodin dívá na lidi vyvržené ze společnosti se soucitem. Zná způsoby, jak je ze smetiště hříchu a smrti vyzvednout, postavit je na vlastní nohy a vrátit jim ztracenou důstojnost a čest. (Ž 113,7-8)

Jestliže se takto staví k „vyvrhelům“ světa Bůh, měli bychom mít takový postoj i my. I my jsme byli přece ztraceni a spoutáni hříchem, ale byli jsme vzkříšeni k novému životu. Bůh o hříšnicích říká: „Hříšníci nepatří na smetiště!“

JEY

*Pastýře slyšte teskný hlas,
zaznívá pouští zas a zas.
Ovečky volá zbloudilé
a před neštěstím chrání je.*

**Kristus byl vyvýšen na kříži,
aby nás vytáhl z bahna našeho hříchu.**

NA PRAHU NOVÉHO DNE

„Hospodine, ty můj hlas uslyšíš zrána...“
(Ž 5,4)

Jste ranní ptáče? Někteří z nás určitě ne, jsme spíše noční ptáci. Možná že i pro vás znamená ranní vstávání každodenní muka. Když už konečně vstanete, jakou máte náladu? Máte postoj vděčnosti, i když prožíváte trápení nebo těžkosti? Díváte se na hodiny, které máte před sebou, s důvěrou a očekáváním Božího vedení?

Kdysi mne velmi zaujal epitaf vyrytý na náhrobním kameni na jednom michiganském hřbitově. Hrob patří Virginii Allenové, která zemřela ve věku 57 let. Na náhrobku stojí:

NIKDY ZA SVÉHO ŽIVOTA NEZTRATILA
SMYSL PRO PŘEKVAPENÍ; KE KAŽDÉMU DNI
PŘISTUPOVALA JAKO KE KRÁSNÉMU DARU,
KTERÝ SE ROZBALUJE S ROZECHVĚNÍM
A VDĚČNOSTÍ.

Samozřejmě, že ani pro Bohu oddané lidi není život jen procházka růžovou zahradou. Okolnosti mohou být naopak velmi nepříznivé a břemena velmi těžká. Pán nás však vyzývá k tomu, abychom svá břemena vložili na Jeho bedra. Žalmista měl tedy naprostou pravdu, když napsal: „Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi, můj Bože, vždyť se modlím k tobě! Hospodine, ty můj hlas uslyšíš zrána, ráno ti připravím obět a budu čekat.“ (Ž 5,3-4)

Začneme-li každý den modlitbou, budeme spolu se žalmistou moci říct: „Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.“ (Ž 118,24) VCG

*Nepřišli jsme na svět
žít jen svému blahu,
sloužit máme bližním,
šířit Boží slávu!*

**Každý den je dar, který bychom měli
„rozbalovat“ modlitbou.**

NEJVYŠŠÍ OCHRANNÝ FAKTOR

„Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce...“ (Ž 121,5-6)

Mnoho lidí je nuceno vyhýbat se intenzivnímu slunečnímu záření. Kůže některých z nich je na sluneční paprsky přímo alergická, další mohou mít postižené oči. Pokud jsou lidé s citlivou pokožkou delší dobu vystaveni působení přímého slunečního záření, mohou mít vážné zdravotní problémy.

Senzitivní lidé se před sluncem chrání nošením klobouků s širokou křempou, dlouhých rukávů a nohavic, a především krémy s co možná nejvyšším ochranným faktorem. Dobu nejintenzivnějšího slunečního svitu pak tráví ve stínu mimo dosah slunečních paprsků.

Podobným způsobem bychom se měli i my – křesťané – chránit před útoky světa zla. Jeho vládce, satan, nás neustále pokouší svými svody. Jsme pod trvalým tlakem, kterým se nás snaží zmalomyslnět, oslabit sílu našeho svědectví a odtrhnout nás od našeho Pána.

Potřebnou ochranu před ďáblovým pokušením nám plně poskytuje sám Bůh. Stojí mezi námi a naším nepřítelem. On je naším štítem a naším hradem (Ž 144,1-2). Musíme však jeho „obranný systém“ vědomě používat – skrze modlitbu, čtení a rozjímání nad Božím slovem, víru, správné přemýšlení, společenství s druhými křesťany a závislost na moci Ducha svatého. To všechno nám pomůže překonat osidla zla a svět nad námi ztratí svou moc.

Hospodin je skutečně naším štítem a ochráncem!
DCE

*Kdo Ježíše zde vyzná,
i Ježíš vyzná jej,
a dá mu v nebi vidět
svůj jasný obličej!*

**Ten, který je ve vás, je větší než ten,
který je ve světě. – 1 J 4,4**

TOHLE JE MŮJ PLAT...

„Vždyť kdo je naše naděje, radost a vavřín chlouby ..., ne-li právě vy?“

(1 Te 2,19)

Jednoho misionáře se kdosi zeptal, jaký je jeho plat. Tazatel věděl, že to nemůže být mnoho, a velmi ho zajímalo, jak to, že někdo, kdo tolik investuje do zcela cizích lidí, může dostávat tak žalostně málo.

Misionář místo odpovědi vytáhl dopis a přečetl následující slova: „Kdyby nebylo vás, nikdy bych nepoznal Ježíše Krista jako svého Spasitele. Každé ráno v modlitbě poklekám a děkuji Bohu za to, co jste pro mne udělal! ... Tohle je můj plat!“ zvolal nakonec oddaný Boží služebník.

Apoštol Pavel měl patrně na mysli něco podobného, když psal věřícím do Tesaloniky. Obracel se k těm, které před časem sám přivedl ke Kristu: „Vždyť kdo je naše naděje, radost a vavřín chlouby před naším Pánem Ježíšem Kristem při jeho příchodu, ne-li právě vy?“ (1 Te 2,19)

V době, kdy je kladen důraz na získávání majetku a finančních prostředků, je skutečnou radostí slyšet o křesťanech, jejichž největší odměnou je vidět lidi, jak přicházejí ke Kristu nebo duchovně rostou.

Stalo se zvěstování evangelia vaší každodenní praxí? Pokud ano, dostanete tu největší možnou odměnu. Budete již zde na zemi prožívat nepopsatelnou radost ze spasených duší a můžete se těšit na dokonce ještě větší odměnu v nebesích.

RWD

*Vezmi, Pane, jmění mé
v oběť lásky upřímné;
vezmi moje schopnosti,
svou je spravuj moudrostí!*

**Pracujme pro Pána – „důchod“ nás
čeká až v nebesích.**

KŘÍŽ – BLÁZNOVSTVÍ, NEBO VÍTĚZSTVÍ?

„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“ (1 Kor 1,18)

Ukřížování je jedna z nejpoutupnějších a nejdrastičtějších forem smrti, jakou může zkažený mozek člověka vůbec vymyslet. Je pro nás téměř nemožné pochopit, že Syn Boží byl zabit tak hrozným způsobem. Přesto se dnes kříž používá spíš jako pouhá ozdoba; mnoho lidí nosí tento symbol na krku, aniž by si uvědomovali jeho hluboký duchovní význam.

Vím však o jednom kříži, který nutí lidi, aby se nad jeho smyslem zamýšleli. Stojí před kostelem ve městě Greenwich ve státě Connecticut a je vyroben ze surové, neleštěné oceli. Za deště po něm stékají rezavé krůpěje, připomínající krev. Za slunečných zimních dnů se od kovového kříže na sněhu pod ním odrážejí oranžová světýlka.

Co se asi honí hlavou těch, kteří procházejí kolem tohoto kříže? A co je ještě důležitější: jaká je jejich reakce? Je pro ně kříž bláznovstvím (1 Kor 1,18), je pro ně něčím víc než módním přívěskem na krku? Nebo si vzpomenou na převzácnou Kristovu krev, dobrovolně prolitou, abychom my mohli žít?

Pavel říká, že „moudrost tohoto věku“ není schopná tajemství Božího plánu spasení vůbec pochopit. „Bláznovství“ kříže můžeme pochopit jedině skrze moc Ducha svatého (1 Kor 2,13-14).

Co znamená kříž pro vás?

VCG

*Když zřím ten divuplný kříž,
na kterém skonala sláva Král,
uše, nač je hrdá světa říš,
i uše, co mám, bych v obět' dal!*

**Kříž odhaluje to nejhorší o lidském
hříchu a to nejlepší o Boží lásce.**

PÉČE O DUCHOVNÍ SRDCE

„Přede vším střež a chraň své srdce...“
(Př 4,23)

Možná že i vy každé ráno cvičíte u otevřeného okna. Nedovolíte přece, aby vaše srdce zlenivělo! Z jídelníčku jste vyloučili téměř všechny tuky. Chodíte na pravidelné lékařské prohlídky a necháváte si měřit cholesterol. Čtyřikrát týdně chodíte do fitness centra, abyste udrželi tělo v kondici.

Ale co vaše duchovní srdce? Není ochablé? Možná jste natolik zaneprázdnění současnými starostmi, že zapomináte na věci budoucí, sahající do věčnosti. Už ani nečtete tolik Bibli. Vaše modlitby se týkají spíše vašich soukromých potřeb, toužíte po pohodlnějším a bezproblémovém životě. Když v neděli odcházíte ze shromáždění, ani si nedokážete vzpomenout, o čem bylo kázání. Během bohoslužby létaly totiž vaše myšlenky úplně někde jinde.

Pokud jste se v předešlém popisu poznali, je nejvyšší čas, abyste podstoupili zevrubnou léčbu svého srdce. Kúru začněte tam, kde podle Žalmu 139 začal David, muž podle Božího srdce – vyznáním, že Bůh zná vaše srdce dokonale. Pokračujte podle instrukcí Ž 51,12: „Stvoř mi, Bože, čisté srdce!“ Léčbu zakončete modlitbou podle Ž 19,15: „Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine!“

Péče o fyzické tělo má bezpochyby svůj význam; mnohem větší smysl má však duchovní kondice, ve které se nacházíte. Chod'te proto s Bohem – to je ten pravý fitness program s věčnými důsledky!
DCE

*Nuž pověz, jaké je tvé srdce?
Jen kámen těžký, suché cesty kraj?
Kdyby však bylo dobrou, kyprou zemí,
stvořil by Pán nás z něho věčný ráj!*

**Chcete-li si udržet duchovní kondici,
chod'te s Pánem.**

MODLITBA – PRÁCE – CHVÁLA

„Proto jsme se postili a prosili jsme v této věci svého Boha, a on naše prosby přijal.“
(Ezd 8,23)

Dvanáctiletá dívka z ostrova Haiti měla tak deformovaná chodidla, že chodila doslova po kotnících. Žádala několik misionářů o zprostředkování lékařské pomoci, ale její otec, který důvěroval spíše přírodním léčitelům – šamanovi, operaci nepovolil.

A tak se misionáři začali usilovně modlit, aby Bůh zasáhl. Po dvou dnech se otec se svou dcerou objevil znovu a dal k operaci své svolení. Před operací dívka ukázala na své srdce a řekla: „Vůbec nemám strach, protože mám v srdci Ježíše!“ Operace se povedla a všichni, kteří o celé záležitosti věděli, chválí Boha za to, že se přiznal k modlitbám svého lidu.

Velmi podobnou posloupnost událostí můžeme vidět v 8. kapitole knihy Ezdráš. Izraelci museli do Jeruzaléma převézt velké množství zlata a stříbra. Stali se tak samozřejmě po cestě snadným cílem vsudypřítomných lupičů. Lidé se postili a modlili, a dostali od Hospodina ujištění, že je ochrání. Přijali nezbytná opatření a vydali se na cestu. Když bez problémů dorazili do Jeruzaléma, vzdali Bohu díky a přinesli zápalné oběti.

Modlitba – práce – chvála. To je kombinace, která uctívá Boha a nese požehnání.

HVL

*Důvěřuj se v Pána, ó, duše má!
Zvečera i rána On ti pomáhá.
On z žalostí tvoří radosti,
v Něm nabývá tvoje blaho stálosti!*

Modlete se, jako by vše záleželo na Bohu, a pracujte, jako by vše záviselo na vás.

V JEHO DLANI

„Nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky...“
(J 10,29)

Henri Nouwen v jedné ze svých knih píše o Jeanu Vanierovi, který rád vyprávěl příběh, ilustrující naši potřebu blízkého vztahu s Bohem. Nouwen píše: „Vždy, když o této intimitě Jean mluví, natáhne ruku a z dlaně udělá důlek, jako by v ní měl malého, raněného ptáčka. A zeptá se: ‚Co se stane, otevřou-li doširoka svou dlaň?‘ My vždycky odpovídáme: ‚Ptáček se pokusí roztáhnout křídla, spadne na zem a zemře.‘“

Potom položí další otázku: ‚A co kdybych dlaň zavřel?‘ A my na to: ‚To bys ptáčka zamáčkl.‘ Jean se usměje a řekne: ‚Opravdová blízkost ve vztahu s Bohem je. Když si uvědomíme, že v Jeho rukou se nemáme čeho bát, můžeme naplno vnímat klid a pokoj, který nám nabízí.‘“

Před Boží mocnou rukou musíme mít samozřejmě úctu a cítit posvátnou bázeň. Pro upřímně věřícího člověka je však Boží ruka i místem odpočinku a bezpečí. Když si uvědomíme, že v Jeho rukou se nemáme čeho bát, můžeme naplno vnímat klid a pokoj, který nám nabízí.

Právě v Boží dlani je to nejmocnější místo na světě. Právě tam můžeme duchovně růst a zároveň být v bezpečí. Bůh nás ani „nezmáčkne“, ani nás nenechá bez pomoci, napospas světu. Nikdo – ani ďábel, ani naši nepřátelé – nás nemůže vyrvat z jeho ruky (J 10,29). V Jeho přítomnosti se nemusíme bát ničeho. DCE

*Věrný, věrný, věrný je Bůh,
radostně pějme,
k Němu se znejme,
věrný, věrný, věrný je Bůh.*

Důvěřujeme-li Bohu, jeho moc nás nezlomí, ale podepře.

DNEŠNÍ SVĚT

„Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi.“ (Mt 7,12)

Majitel velké společnosti mluvil s jedním ze svých manažerů o jistém zaměstnanci, který firmu okrádal. Majitel podniku, obrácený křesťan, se zeptal: „Co si myslíte, že bychom s ním měli udělat?“

„Já bych ho vyrazil!“ odpověděl manažer.

„A co když se přizná ke svým prohřeškům a bude ochoten škodu nahradit?“ namítl majitel. „Snad bychom ho nemuseli vyhazovat. Ani tobě by se asi tak kruté jednání nelíbilo, kdyby se týkalo tebe.“

„No, to je sice pravda, ale tak to v dnešním světě prostě nechodí!“

Ježíš nás vyzývá k tomu, abychom se řídili pravidly z Jeho světa, jen ten je skutečně pravdivý. V Ježíšově světě má věrnost, odpovědnost a poctivost své pevné místo. Pokud se těmito principy řídíme i na pracovišti, jsme jako zaměstnanci zodpovědní i spokojení, a jako zaměstnavatelé poskytujeme svým zaměstnancům kromě dobrého platu i ostatní potřebnou péči. A důsledek? Více lidí prožívá pokoj a méně jich chodí na úřady práce.

I apoštol Pavel měl pro zaměstnance i zaměstnavatele dobrou radu. Vyzývá pracující k tomu, aby plnili své povinnosti „jako služebníci Kristovi, kteří ... lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu“ (Ef 6,6-7). „Pozemské pány“ vyzývá k tomu, aby „zanechali výhrůžek“ a připomíná jim, že ani „Pán nikomu nestraní“ (Ef 6,9).

A co my? Žijeme na tomto světě podle Ježíšových kritérií? DJD

K ZAMYŠLENÍ

*Jakému principu nás učí „zlaté pravidlo“ (Mt 7,12) ohledně služby druhým?
Jak se to má projevovat na pracovišti?*

Odměna za poctivou práci je vždy vyšší než plat, který dostaneme.

NA POČEST PSŮM

„...kdo mě poslouchá, v bezpečí bude bydlet.“ (Př 1,33)

Patnáct příslušníků speciálního vládního komanda bylo v džunglích východní části Srí Lanky zachráněno dvěma psy, původně považovanými za maskoty. Podle agenturních zpráv byli vojáci uprostřed desetikilometrového pochodu, když jejich psi začali věřit nebezpečí. S divokým štěkotem se rozběhli k roklině, kde měla celá jednotka zanedlouho rozbít tábor a přenocovat. Po pečlivém průzkumu celého prostoru objevili vojáci dvanáct zakopaných granátů, spojených s rozbuškou ukrytou v trávě.

Jen pouhé pomyšlení na ty dva věrné psy, jejichž smysly byly schopné rozpoznat hrozící nebezpečí, je fascinující. Díky tomu, že vojáci dali na jejich varování, vyhnuli se vážným zraněním, spíše si však zachránili život.

Je politováníhodné, že i v běžném životě často nevěnujeme potřebnou pozornost mnohem důvěryhodnějším pomocníkům a ochráncům. Kolikrát už jsme opovrhli matčinou radou nebo odmítli otcovo varování? Jak často nás unavuje naléhavé kázání našeho kazatele nebo upozornění bratra v Kristu?

A přesto je Bůh věrný a moudrý! Jak nás miluje! Posílá k nám své posly, aby nám šeptali do ucha, aby se přimlouvali, a někdy aby nás varovali před skrytým nebezpečím, které ohrožuje naše duchovní nebo i fyzické zdraví.

Buďme moudří a dopřejme takovým varováním sluchu! MRDII

K ZAMYŠLENÍ

Nestojím někdy v opozici, když mi druzí radí? Proč asi? Mám kolem sebe moudré lidi, od kterých se mohu učit? Poslechl jsem někdy něčí varování a vyhnul se tak komplikacím?

Chcete-li být moudří, naslouchejte moudrým.

**NECHÁTE SE SNADNO
ROZPTÝLIT?**

„...vytrvejme v běhu, ... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ (Žd 12,1-2)

Můj synek Steven se začíná učit hrát fotbal, a tak trávíme poměrně dost času na dvorku za domem a kopeme spolu do míče. Snažím se mu předat alespoň to málo, co ve fotbale umím. Steven si postupně vytvořil svéráznou strategii – řekl například: „Tati, víš jak můžu nejlíp někoho obehřát? Když běžím s balonem, můžu mu říct: ‚Hele! Podívej – támhle letí ptáček!‘ A on se tam podívá a já mu uteču.“

Ačkoliv se Stevenovy triky zdají na první pohled primitivní, vězme, že stejné metody používá i satan v životě křesťanů – a často mu vycházejí! Vymyslel již tisíce způsobů, jak říct: „Hele! Podívej – támhle letí ptáček!“ Nejde mu o nic jiného, než rozptýlit naši pozornost a odvrátit ji od služby a uctívání Boha.

V životě s Pánem bychom měli mít neustále na mysli jednu věc: naším prvotním cílem by měl být pohled „na Ježíše, který vede naši víru“ (Žd 12,2). Upřeme-li svůj pohled kamkoliv jinam, tím spíše na něco, co jde proti Bohu, vzdalujeme se od Ježíše. Stejně tak i v případě, že se necháme zmalomyslnět každodenními starostmi, nebo že zanedbáváme čtení Jeho slova.

Satan je na rozptylování naší pozornosti skutečný mistr. Ignorujeme jeho svody a díváme se na Ježíše. Budeme tak moci žít tak, abychom oslavovali Boha. A nebudeme činit vůli satanovu (2 Tm 2,26). JDB

*Nuž směle tedy, bratři,
se každý k dílu měj,
a k praporu jen Páně
se udatně vždy znej!*

**Satanovy triky nejsou nic proti moci
našeho Pána!**

SMRT, NEBO ŽIVOT?

*„Všichni, kdo mě [moudrost] nenávidí,
milují smrt.“*

(Př 8,36)

Na asi tři kilometry dlouhém úseku jedné pláže na Floridě nedávno uvízlo nejméně sto velryb; vědci tvrdí, že šlo o jasně sebevražedné chování. Tyto snahy o dobrovolné sebezničení nebyly první ani poslední. Zoologové si lámou hlavu nad jeho příčinami.

Podle výzkumů všichni tito obrovští kytovci ve svém podivném chování následovali svého vůdce, nejsilnějšího samce. Každoročně přijíždějí na floridské pláže lidé z celého světa, aby zvířatům pomohli. Stojí to mnoho času i síly.

Zatímco se dobrovolníci snaží velryby dostrkat nebo dotáhnout zpět do moře, mnoho z obrovských zvířat, která jsou již na volném moři, opakuje bezhlavě svůj sebevražedný čin.

Zdá se mi, že se podobně chováme i my lidé. Jako by nás naše hříšná přirozenost neustále nutila samy sebe ničit. Stvořitel nám poskytuje „moře“ své hluboké moudrosti, v jejíž vodách se můžeme bezpečně pohybovat. My však, stejně jako nerozumná zvířata, jako bychom byli posedlí touhou překračovat hranice prostředí, do kterého jsme byli stvořeni. Místo abychom vědomě zůstali pod ochranou milujícího Boha, vrháme se bezmyšlenkovitě na „souš“ neposlušnosti.

Možná se vám zdá, že to není váš případ, ale přesně to se stane, kdykoliv zhrěšíme. Nehazardujeme se životem! Věřme naopak tomu, co říká Pán, a milujme moudrost.

MRDII

*Nuž, pracuj každý za rána
a neslož ruce v klín,
by práce byla zdolána,
než přijde smrti stín.*

**Milujete-li moudrost – milujete Boha;
nenávidíte-li moudrost – milujete smrt.**

ČÍM VÍCE DÁVÁME, TÍM VÍCE MÁME

„Duše štedrá bude nasycena tukem,
a kdo obcerstuje, bude též obcerstven.“

(Př 11,25)

Návštěvník se zeptal správce majáku: „Nemáte strach, když žijete na samotě, na místě, které je bičováno prudkým větrem a neustále zkrápěné vodami oceánu?“

„Na to nemáme čas myslet! Musíme mít na mysli ty, kteří jsou zrovna na volném moři,“ odpověděl správce, „naši starosti je, aby lampy svítily jasně a aby byly reflektory dobře vyčištěny; jen tak mohou lidem v nouzi pomoci.“

I my bychom se měli mnohem více starat o druhé než sami o sebe (Fp 2,3-4). Štedrost a sebezapření přinášejí život v plnosti, v radosti; štedrého člověka navíc čeká bohatá odměna. Podle Písma platí následující princip: dáváme-li dobrovolně druhým lidem, dostane se nám hojného požehnání.

Jedenáctá kapitola knihy Přísloví nás učí, že ten, kdo dává ze svého druhým, získá sám mnohem víc (v. 24-25). Verš 25 pomocí metafory vykresluje zmíněný princip takto: „Kdo obcerstuje, bude též obcerstven.“

Charles H. Spurgeon, kazatel působící v 19. století, kdysi řekl: „Budu-li myslet na chudé, Pán mi to tisíckrát vynahradí. Budu-li zalévat Jeho zahradu, On sám učiní mou duši nevyčerpatelným pramenem živé vody.“

Zaměříme-li svou mysl na naplňování potřeb druhých, bude nás obcerstvovat sám Pán.

HGB

*My svorně chceme věrně nést
společné břímě, žal,
soucitu slzu vyronit
s bratrem, jenž zaplakal.*

**Když je čas pomoci druhému, mnoho
lidí přestane ještě dřív, než začne.**

„JÍT DO SEBE“ MÁ SMYSL

„Tu šel do sebe a řekl: „...Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem...““ (Lk 15,17-18)

V jedné ze svých knih píše Douglas Coupland o člověku jménem Scout, jednom „z první generace, která nebyla vychována k víře“. Scout ztratil svou ženu i syna, „jen proto, že přestal milovat“. Upadl do osidel drog a žil na duchovní poušti; došel však do bodu, kdy musel „jít do sebe“.

Zde je Scoutovo svědectví: „Moje tajemství je v tom, že jsem prostě potřeboval Boha – bylo mi špatně ze sebe samého a nebylo v mých silách to zvládnout. Potřeboval jsem, aby mě Bůh naučil dávat, protože sám toho už nejsem schopen. Aby mě naučil laskavosti, protože já laskavý už dlouho být neumím. Aby mě naučil milovat, protože láska je pro mne něco velmi vzdáleného.“

Ač o tom Scout v tomto okamžiku ještě nevěděl, vykročil poprvé směrem k Bohu.

V dnešním čtení mluví Ježíš o marnotratném synu, o mladém člověku, který odešel z domova a promrhal svou část dědictví. Když už neměl ani vindru, začal se živit nečistou prací – staral se o vepře. Dostal se až na samé dno. Zůstal zcela sám, uprostřed chrochtajících prasat, a s prázdným žaludkem. Možná vzpomínal na svou vlast, na domov, na otce. Nakonec však „šel do sebe“ (Lk 15,17). Rozhodl se změnit směr, kterým se v životě ubíral – vrátil se domů a vyznal, že nežil dobře.

A co vy? Už jste „šli do sebe“? HWR

NÁMĚTY K PŘEMÝŠLENÍ

*Už jste se rozhodli svůj život plně svěřit
Ježíši Kristu?*

*Neopotřebujete vyznat nějaký hřích?
Není čas na to, abyste přijali Otcovu lásku?*

**Zlomené srdce je prvním krokem
k duchovní plnosti.**

VOLNÝ PÁD

„Domov je v odvěkém Bohu, na jeho věčných pažích.“

(Dt 33,27)

V láskyplné a vroucné Mojžíšově písni z dnešního oddílu je Hospodin vykreslen jako obětavý a milující orel, jenž ochraňuje svá mláďata; týká se to i okamžiku, kdy mladí orlové poprvé vylétají z hnízda (Dt 32,11).

Každá orlice pro svá mláďata buduje hnízdo velmi pečlivě – dno vystlává perím z vlastní hrudi. Ten samý, Bohem vdechnutý instinkt však velmi záhy způsobí, že mladí orlové jsou nuceni bezpečné hnízdo opustit. Ať se jim to líbí, nebo ne, musí vylétnout. Teprve pak se stanou tím, kým skutečně jsou.

Jednoho dne dá tedy orlice svým potomkům nevybíravým způsobem najevo, že přišel jejich čas. Jednoho po druhém uchopí do zobáku a „nemilosrdně“ vyhodí ven z hnízda. A mládě padá volným pádem k zemi. Kde je jejich matka? Není daleko... Obratně přiletí přímo pod svého potomka a zastaví jeho pád vlastním křídlem. To opakuje do té doby, než jsou všechna mláďata schopna létat sama.

Bojíte se volného pádu? Pamatujte si, že Hospodin je vám vždy nablízku – Jeho křídla vás nepřetržitě chrání, Jeho věčná paže je vám vždy k dispozici. Navíc vás díky této zkušenosti naučí něco nového a úžasného! Z pádu do Boží náruče nemusíte mít strach.

JEY

*Pod břemenem práce, ran a obtíží,
když tvé oko marně pomoc vyhlíží,
sečti všechny dary – pak vzdáš pánu cest;
a v tvém srdci zazní: On má pomoc jest!*

**Boží láska nás zkoušek nezbaví,
nýbrž nás jimi provází.**

**PŘED BOHEM ŽÁDNÉ
TAJEMSTVÍ NEOBSTOJÍ**

„Zprost' mě i vin, jež jsou mi skryty.“
(Ž 19,13)

Hlavní město Spojených států amerických, Washington, je plné tajemství. Někteří odvážně tvrdí, že různých zajímavostí a tajů město obsahuje na tři miliardy! Některé z nich jsou oficiální, mnoho z nich však nikoliv. Některé například dokumentují tajné lékařské pokusy na lidech, jež se konaly bez souhlasu a vědomí pacienta, jiné jsou smlouvy a dokumenty průmyslníků, kteří ze svých zaměstnanců dřeli kůži, označené „přísně tajné“. Nedávno se však podle nového právního předpisu z ministerstva velký archiv plný tajných materiálů otevřel veřejnosti. Výsledkem je nepřehledná množství žalob, které podávají jednotlivci i organizace.

Stejně jako město Washington, i lidský život je plný tajemství. Většina z nich je nevýznamná a triviální, jiná jsou však tragická a plná zla, jak o nich čteme v biblickém oddíle pro dnešní den. Skryté hříchy. Můžeme je úspěšně utajovat před lidmi; je však nabíledni, že Bůh vidí všechna naše přestoupení jako na dlani. Ten, který „zná tajnosti srdce“ (Ž 44,22), „veškeré dílo ...postaví před soud, i vše, co je utajeno“ (Kaz 12,14).

Nechte všechna vaše tajemství vyjít na světlo! Vyznejte hned teď své hříchy a přijměte očistění, které vám Spasitel nabízí skrze svou oběť (1 J 1,9).

VCG

*Byl nad počet hvězd všech
větší byl tvůj hřích,
přece Pán tě skrýt chce
v něžných dlaních svých.*

**Ani naše nejtajnější hříchy nejsou Bohu
skryty.**

ODPOVĚDNOST?

*„Věrně jsou míněny šlehy od milujícího.“
(Př 27,6)*

Duchovně znějící fráze „Já jsem odpovědný pouze Bohu“ je často pouze naší výmluvou, když nechceme být odpovědni nikomu, včetně Boha.

Charles Colson, jeden z nejbližších poradců amerického prezidenta Nixona během aféry Watergate, uvěřil v Krista. V novinovém článku nazvaném „Otázka síly“ napsal: „Křesťané by měli být odpovědni jeden druhému. I když vím teoreticky velmi dobře, jak jsem náchylný k pýše a zneužití moci, byl bych tím posledním, kdo pozná, že jsem jejich nástrahám podleh. To je důvod, proč jsou „duchovní samotáři“, kteří odmítají účast ve společenství, tak nebezpeční. Měli bychom se tedy raději zodpovídat důvěryhodným bratřím a sestřám, kteří nás mají natolik rádi, že nám řeknou pravdu.“

Pavel vyčetl tvář v tvář Petrovi jeho pokrytectví (Ga 2,11-14). Jak to pro Petra muselo být ponižující! Napomenutí však potřeboval. Navíc dobře věděl – přinejmenším ze své zkušenosti s vychloubáním nebo zapřením Krista – jak těžké je sebe sama odhadnout.

Každý z nás k takovému zjištění dříve nebo později dospějeme. Jedním ze způsobů, jak ne být tím posledním, kdo si náš hřích uvědomí, je zeptat se sestry nebo bratra, kde podle nich potřebujeme nápravu. Mohou nám velmi pomoci.

Nebudme „duchovními samotáři“. Najděme si někoho, komu se budeme odpovídat ze svých skutků. DJD

TEST ODPOVĚDNOSTI

Jste automaticky podrážděni, když vás někdo kritizuje?

Kritizujeme-li někoho my, jsou naše slova laskavá a povzbudivá?

Jak se můžeme stát odpovědnějšími?

Opravdoví přátelé nám v lásce říkají pravdu.

ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÁ INFORMACE

*„Jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím.“
(J 9,25)*

Představte si, že trávíte dovolenou na cestách a blíží se večer. Zastavíte u nejbližšího motorestu. Recepční vám oznámí, že jsou k dispozici volné pokoje a vyzve vás, abyste vyplnili formulář. Bez sebemenšího zaváhání napíšete své jméno, adresu, telefonní číslo a poznávací číslo auta. Platíte-li kreditní kartou, napíšete i číslo účtu. Aniž byste si toho byli vědomi, dáváte všanc velmi důležité a důvěrné informace.

Jeden kazatel, když se nad touto otázkou zamýšlel ve svém kázání, řekl, že je pro nás snadné předat druhým mnohé důvěrné informace o nás samotných, ale že o to těžší je svěřit jim, že věříme v Ježíše Krista. Přitom je to snad ta nejzávažnější informace – že jsme křesťané a víme, co pro nás Ježíš udělal. Naším posláním je říkat světu o našem Spasiteli.

V 9. kapitole Janova evangelia muž uzdravený ze slepoty vydává jasné svědectví: „Byl jsem slepý a nyní vidím.“ (v.25) To vše díky Pánu Ježíši. Obdobným způsobem přemohlo Světlo světa skrze víru naši duchovní slepotu. Ježíš Kristus nás zachránil. Prohlédli jsme.

Celý svůj život sdělujeme o sobě druhým lidem různé důvěrné informace. Nenechávejme si pro sebe ani tu nejdůležitější: že věříme v Ježíše Krista. DCE

NÁMĚTY K PŘEMÝŠLENÍ

Proč se mnoho křesťanů bojí svědět druhým?

Kdo vám řekl o Bohu?

Co kdyby tak neučinil?

Jak vám Bůh pomáhá, když mluvíte v Jeho jménu?

Bůh touží udělat pro druhé to samé, co udělal pro vás.

DŘÍVE NEBO POZDĚJI SE TO STANE

„Živí totiž vědí, že zemrou.“

(Kaz 9,5)

Jeden populární americký senátor musel svůj úřad opustit ještě před koncem prvního funkčního období. Jeho politická porážka přišla jako blesk z čistého nebe a byla překvapením pro jeho spolustraníky i pro opozici. Ve své závěrečné řeči, v níž mluvil o svém debaklu, se zmínil, že události posledních dnů mu připomněly jeden epitaf. Na náhrobku stálo:

ČEKAL JSEM TO; ALE NE TAK BRZO.

Smrt je jistotou pro všechny! Bible říká: „Každý člověk jen jednou umírá.“ (Žd 9,27) Pro některé z nás je poslední den blíže, než si myslíme. Moudrý člověk se s přibližující se smrtí smíří a zbytek svého pozemského života podle toho zařídí.

Existuje jen jeden způsob, jakým se můžeme připravit na věčnost – důvěřovat Bohu a věřit, že Kristus je Spasitel. Ti, kteří skrze Krista přicházejí k Bohu, prožijí věčnost v nebi. Posledním vydechnutím jejich život nekončí. Pro nevěřící je však smrt začátkem nekončného zahynutí.

Jste připraveni? Ježíš řekl: „Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“ (J 5,24) Pokud jste Krista ještě nepřijali, začněte Mu důvěřovat ještě dnes. Vyznejte, že zemřel za vaše hříchy a vítězně vstal z mrtvých. A pak, ať už vás smrt zastihne dříve, nebo později, budete připraveni.

RWD

Kdo zažene hříchu mraky?

Smrt tě děsí nejistá?

Na Ježíše upří zraky,

v Jeho krvi očista!

**Žijte každý den, jako by to měl být ten
poslední – klidně to tak může být!**

VŽDY O NEDĚLÍCH

„Nezanedbávejte společná shromáždění...“
(Žd 10,25)

Neděle je pro většinu křesťanů dnem, kdy přichází do společných shromáždění. Velmi často slyšíme od lidí námitku. Já nemusím chodit nikam do shromáždění, mohu se setkávat s Bohem kdekoliv jinde – doma, v přírodě, a tam Ho chválit. Ano, to je pravda. V té vši nádhře, kterou Bůh stvořil, si také lépe uvědomím Jeho velikost, sílu a moc. Ale nemohu mít sama za sebe bohoslužbu. K tomu potřebuji bratry a sestry, kteří stejně jako já hledají a ptají se Pána Boha na nesrozumitelnosti v našich životech. Dostávají odpověď třeba skrze mne a já zase skrze ně. Jsme tam jeden pro druhého. Náš nebeský Otec je moc rád, když nás vidí všechny spolu. Křesťané se schází proto, aby obnovili osobní vztah k Bohu Otcí i k sobě navzájem. Bůh si nás vybral do Jeho královské rodiny jako syny a dcery: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu.“ (1Pt 2,9) Jsme členové královské rodiny a jako takoví bychom se měli chovat. V Boží rodině jsme spojeni královskou krví Pána Ježíše Krista, která nás smířila s Bohem Otcem. Toto je veliký důvod, proč chci chválit Boha a přicházet v neděli do shromáždění. Připomínat si, co pro mne Bůh učinil. Jak podivuhodně jedná s každým z nás, dává nám svobodnou vůli k rozhodnutí i pro to, zda přijdu nebo nepřijdu na nedělní bohoslužbu. Na to místo, kam se já osobně celý týden těším.

Celý týden slyším špatné zprávy o lidských skutcích. Čím mne mohou naplnit? Sami to znáte. Žijete ve stejném světě jako já. Nedělní bohoslužba je místo, kde mohu slyšet o Božích skutcích. Nezanedbávejme nedělní shromáždění.

Helena Včeláková

**Jaký význam má tvá neděle pro tvůj
všední den?**

Úterý, 12. července

Gn 3,1-6; Kaz 5,18-20

PŘÍSNĚJŠÍ NEŽ BŮH

„[Bůh] nás štědrě opatřuje vším, co potřebujeme.“
(1 Tm 6,17)

Dábel ovládá své řemeslo dokonale. Konec konců je provozuje už od počátku světa. Dělá všechno pro to, abychom se připravili o Boží požehnání – chce, abychom opovrhovali Božím zákonem, popřípadě abychom si k němu přidávali svá vlastní „příkázání“. Dobře ví, že jsme náchylní ke sklouznutí na obou stranách cesty.

Ve svém rozhovoru s Evou pokušitel ženě namluvil, že Hospodin nechce, aby pojedla ovoce ze žádného stromu v zahradě (Gn 3,1). Eva se zprvu sice odvolala na Boží slovo, že nesmějí jíst ovoce pouze z jednoho stromu (Gn 3,1), ale ihned dodala, že pouhé dotknutí se stromu by přineslo smrt (v.3). Bůh však o zákazu dotýkat se stromu neřekl ani slovo.

Někdy se snažíme obhajovat Boží zákon tím, že jsme přísnější než On sám. Jako bychom byli přesvědčeni, že půjdeme-li za Jeho příkázání, budeme o něco svatější. Odmítáme tak místo jednoho stromu s ovocem celý sad. Nejenom že se zakázaného stromu ani nedotkneme, ale nechceme se dotýkat ani stromu sousedního, nebo stromu, který vyhlíží podobně. Jsme však na omylu. Takovým jednáním Bohu větší chválu nevzdáme.

Bůh nám dává rozmanité věci, abychom se mohli v životě radovat (1 Tm 6,17). Nedělá Mu radost, soustředíme-li se pouze na to, co je zakázané, a na Jeho požehnání zapomínáme. Opovrhovat dobrými věcmi v životě není jen škoda, ale hřích!
HWR

K DALŠÍMU STUDIU

Co říkají následující verše o tom, jak si máme užívat života?

*Gn 1,28-31; Ž 36,7-9; Kaz 2;
Sk 14,17; 1 Kor 10,31; Kol 2,20-23.*

Radost v životě pochází z vděčného srdce.

Středa, 13. července

Den pro Evropskou baptistickou misii

EBM – Evropská baptistická misie – je organizace, která sdružuje baptistické jednoty v Evropě za účelem spolupráce ve vysílání a podpory misionářů především v Africe a Jižní Americe.

Vstupem naší Jednoty do EBM jsme se připojili k rozsáhlému dílu šíření evangelia a materiální pomoci v chudých částech Afriky a Jižní Ameriky. Náš příspěvek na toto dílo je zatím spíš symbolický, ale přesto nás EBM přijímá za plnohodnotné členy. Je pro nás ctí, že i my (svým členským příspěvkem) podporujeme například misionářku v Sierra Leone, pomáháme likvidovat následky přírodních katastrof v Mozambiku atd. EBM podporuje také několik škol ve Freetownu v Sierra Leone a děti i dospělí tam mohou dostat jedno teplé jídlo denně. Podporujeme také Daniele Gonzálese – misionáře, který formuje síť domácích církví (skupinek) na Kubě. V Sao Paulu (Brazílie) žije více než 16 milionů obyvatel. Žije tam také mnoho nemajetných lidí bez práce. Malý baptistický sbor Diadéma se snaží pomoci dětem, které jsou bez domova: s pomocí EBM vybudovali centrum denní péče pro více než 200 dětí ve věku 5-15 let.

Je všeobecnou nemocí bohatší části lidstva, kam také patříme, že většinu svých prostředků spotřebováváme sami pro sebe. A to se týká i sborového života. Je naopak dobré a požehnané, když chudí jsou předmětem našeho zájmu a naší pomoci. Jsem také přesvědčen, že vysílání a podpora misionářů je předmětem zvláštního Božího požehnání.

V tomto roce se i naše Jednota připravuje na vyslání sestry Anny Kulhánkové do Jihoafrické republiky. Tato sestra by tam měla ve spolupráci s místní církví pracovat jako misionářka mezi mládeží.

Prosíme o vaši modlitební podporu tohoto projektu.

Příspěvky můžete zasílat na účet 63112309/0800, variabilní symbol je 9118230.

Milan Svoboda

KDO DOSTANE ODMĚNU?

„Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,16)

K Janette přijela na návštěvu její dávná kamarádka z dob, kdy spolu bydlely na jednom pokoji na studentských kolejích. Žila na druhé straně země. Poslouchala její vyprávění – životní příběh svobodné matky na pokraji zhroucení.

Janette se rozhodla v její záležitosti něco podniknout. Zvedla sluchátko, zavolala do domovského sboru své kamarádky a řekla jim o své starosti o dlouholetou přítelkyni. Lidé ze sboru ve městě vzdáleném několik tisíc kilometrů se ihned pustili do práce. Uklidili celý její byt, umyli okna a naplnili ledničku potřebnými potravinami.

Když se žena vrátila domů, nevěřila svým očím. Netušila, kdo se o ni postaral a kdo jí pomohl, a tak jediné, co mohla dělat, bylo vzdát díky Bohu.

To je přesně ten způsob, jakým máme Bohu sloužit – nikoliv proto, abychom dostali odměnu nebo pochvalu, nýbrž abychom oslavili Boha! V 6. kapitole Matoušova evangelia nám Ježíš dává návod na „činění dobrých skutků“. Dobro máme činit neokázale, bez nároku na odměnu.

Zřící se potlesku druhých, když pro ně něco uděláme, není snadné. Jestliže však chceme sloužit Bohu tím Jeho způsobem, neexistuje jiná cesta. A náš Pán bude skutečně oslaven.

JDB

*Kdo otevře mi bránu, až pouť má skončena?
V čich rukách už dnes leží převzácná odměna?
Kdo položí mě s láskou v tu náruč Otcovu?
Pán Ježíš, cesta jasná k věčnému domovu!*

**Dobro, které činíme, nemá hranic,
pokud se nestaráme o to,
kdo dostane odměnu.**

PRACOVAT ODDANĚ JAKO MEZEK

„Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici...“

(Mt 5,16)

Když mluvíme o oslech, je to často v přeneseném slova smyslu – spojujeme je buď s hloupostí nebo s těžkou prací. Patrně jste již slyšeli věty typu: Nadřel jsem se jako mezek. Je tvrdohlavý jako mezek.

Všechna tato rčení jako by zapomínala na kladné stránky tohoto veskrze užitečného zvířete. Oslí slouží lidskému pokolení už od nepaměti, doslova tisíce let. V minulosti byli symbolem pokory, mírnosti a klidu.

V biblických časech se osli, na kterých ještě nikdy nikdo nejel, považovali za zvířata obzvláště vhodná pro účely náboženských rituálů. Je tedy logické, že Ježíš poslal pro oslátko, když chtěl vjet jako král do Jeruzaléma. Jak úžasný úkol byl tomuto oslátku svěřen! Posloužilo stejně jako bychom měli sloužit i my dnes!

Jistá misionářka působící v Číně si říká „oslice Páně“; jako věrná služebnice Boží „nese“ svého Pána od města k městu a vyučuje druhé, aby dělali to samé. Pán povolává do služby mnoho takových „oslátek“ i v dnešní době – pokorných lidí, kteří Jeho jméno ponosou do toho svého Jeruzaléma, a tak Jej oslaví.

Stejně jako museli oslátko pro Ježíše nejprve odvázat (Mk 11,4-5), i my se musíme, chceme-li sloužit Kristu, zbavit pout, kterými nás spoutává svět. Jste ochotni pracovat jako mezek?

JEY

*Kéž umím, Pane, Tobě věrně sloužit,
vždy s pokorou svou práci vykonám.
Kéž nevyhlížím větší, lepší úkol,
rád přijmu to, co pro mne chystáš sám.*

**I ponižující práce se stává svatou,
je-li činěna pro Boha.**

VE SVĚTLE VĚČNOSTI

„Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému.“

(2 Kor 4,17)

V roce 1991, po vojenském útoku na Haiti, se mezinárodní společenství rozhodlo na tento malý karibský stát uvalit embargo. Pro mnohé Haitány se tak život stal neustálým bojem o přežití.

Na jednom modlitebním setkání povstala jedna haitáská křesťanka a modlila se: „Pane, děkujeme ti za to embargo. Díky němu jsme se naučili být více závislí na Tobě. A také se tím víc těšíme do nebe!“

Tito lidé byli schopni prožívat radost, i když téměř neměli co do úst a padali slabostí, protože svůj zrak víry zaměřili na bohatství a slávu, které se jim jednou dostane v nebesích.

My, kteří si užíváme svých pohodlných domů a máme přebytek jídla, se od haitáských bratří a sester žijících v jednom z nejhudších států světa máme hodně co učit. Musíme se naučit dívat se na život z věčné perspektivy.

Těším se na dobu, kdy bude moc hříchu, všechna bolest a trápení u konce. Také mě znepokojuje všechno to utrpení a zlo dnešního světa. Jsem si však jistý, že haitští věřící, kteří strádali hladem a nemocemi, a kteří žili v neustálém strachu z všudypřítomné smrti, měli krásnější výhled do budoucna než já.

Pane, nauč nás vidět náš život ve světle věčnosti, a to i tehdy, když se nám daří dobře.

HVL

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

Pomohly vám někdy těžkosti více přemýšlet o věčnosti? Jakým způsobem si podobné zkušenosti můžete připomínat v časech radosti? Těšíte se do nebe?

Abychom měli neustále na zřeteli věčné hodnoty, musíme chodit ve světle.

JAKO ZVÍŘATA

„Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý.“

(Iz 1,3)

Zdá se, že zvířata mají někdy více rozumu než my lidé. Jsou například citlivější na přírodní děje, a tak nám již nejednou pomohla vyhnout se hrozícímu nebezpečí.

V severovýchodní oblasti Číny se například podařilo státním úřadům varovat a evakuovat místní obyvatelstvo celé hodiny před smrtícím zemětřesením. Na blížící se katastrofu je upozornily krásy neobvykle silným bučením, a také slepice, které se odmítaly uložit ke spánku. V Japonsku bylo během několika měsíců přesně předpovězeno více než dvacet lokálních zemětřesení – to vše díky medúzám, které se chovaly tak, jako by je pronásledoval žralok.

Díky slovům proroka Izajáše víme, že od zvířat se můžeme mnohému naučit, třeba moudrému životu (Iz 1,2-9). Prorok říká, že vůl zná svého Pána, a že osel ví, odkud pochází jeho strava (v.3). Tato zvířata dobře vědí, kdo o ně pečuje.

My však, Boží lid, si často připadáme příliš soběstační na to, abychom pamatovali na našeho Pána. Stovky let po Izajášovi připomínal apoštol Pavel korintským křesťanům, že nepatří sami sobě. Byli draze vykoupeni a mají uctívat Boha vším, co říkají nebo dělají (1 Kor 6,19-20).

Učme se od zvířat a nezapomínejme, komu patříme a kdo se o nás stará. A svůj život svěťme cele do Jeho rukou.

MRDII

*S Ježíšem chci věrně v každou chvíli putovati světa údolím.
On mne vede k blaženému cíli,
v dům i srdce mír přichází s Ním.*

Žijte tak, aby ostatní poznali, komu patříte.

SATANOVY PŘEVLEKY

„Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své Istivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost...“

(2 Kor 11,3)

Někdy je pro nás těžké pochopit, proč lidé snadněji podléhají některým pokušením. Z našeho pohledu není daná situace nijak náročná a jejich selhání nerozumíme.

Možná dost dobře nechápeme ani to, jak mohli být Adam s Evou tak hloupí, že odvrhli všechno dobré, co jim na počátku světa Bůh nabízel. My bychom jistě tak snadno neselhali – anebo ano?

Část viny nese sám ďábel, který, když se snaží vetřít do našeho života, na sebe bere různé převleky. Postava Mefistofela v slavném dramatu Faust říká: „Člověk netuší, že je u něj ďábel, i když už jej drží pod krkem.“

Bible v Genesis popisuje hada jako „nejzchytralejšího ze vši polní zvěře“ (Gn 3,1). Svou nebezpečnost neohlašoval ani sčenením, ani zlověstným chřestěním ocasu. Neptal se: „Promiňte, prosím, mohl bych s vámi chvilku mluvit? Chci zničit váš život...“

Nepronítel číslo jedna používá dnes stejnou taktiku jako tehdy po stvoření světa. I Boží slovo nás varuje, že se satan odívá jako anděl světla a jeho služebníci se převlékají za služebníky spravedlnosti (2 Kor 11,14-15). Musíme proto být bdělí, abychom ďáblovy chytré nástrahy a úskoky včas rozeznali.

Milujete světské věci? Proste Ducha svatého, aby vám pomáhal žít blízko Kristu (1 J 2,28). Nenechte se přelstít satanovými převleky.

HWR

*Věříme všem vzácným, slavným
zaslíbením Kristovým,
chválu chceme Jemu vzdávat
celým vděčným srdcem svým.*

**Abychom byli schopni odhalit satanovy
lži, musíme znát Boží pravdy.**

BĚŽNÁ CHYBA

„Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe.“

(Ga 3,13)

Postarší žena mi vyprávěla, že miluje Ježíše, pravidelně se modlí, každý den čte Bibli a každý večer vyznává své hříchy. Bojí se však smrti. Není si jistá, zda ji Pán k sobě přijme. Řekla mi také, že tak touží po Božím uznání, že věnovala svému sboru větší obnos peněz, aniž by o tom řekla svému muži. Věděla, že to není správné; svůj čin zdůvodnila takto: „Udělala jsem to pro své spasení.“

Této ženě naprosto ušel pravý smysl Pavlových slov: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ (Ef 2,8-9) Stále věří, že si Boží milost musí zasloužit svými dobrými skutky.

Tento chybný pohled není mezi křesťany žádnou vzácností. Apoštol Pavel musel ujasnit princip Boží milosti i galatským křesťanům; byli totiž přesvědčeni, že musí dodržovat všechny starozákonné příkazy. Pavel jim vysvětlil, že Ježíš Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil z prokletí zákona (Ga 3,13).

Věříte tomu? Už jste přijali do svého života Krista jako Spasitele? Pokud ano, stavte na Jeho dokonaném díle na kříži, radujte se a vzdávejte Bohu díky. A nedělejte tu častou chybu – nevěřte, že Jeho přízeň si můžete zasloužit.

HVL

*Kriste Pane, spásno moje,
v náruč svojí přivíň mě,
vzdutých vod když proudy hučí,
v černé když se topí tmě.*

**Spasení je nezasloužené požehnání
dané nehodnému hříšníku.**

VŽDY JE O ČEM ZPÍVAT!

„Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, přímým lidem sluší se ho chválit.“ (Ž 33,1)

Celá naše rodina ráda poslouchá křesťanskou hudbu a navštěvuje různé koncerty. I v autě téměř neustále posloucháme kazety s nahrávkami křesťanských skupin. Naše děti zpívaly v pěveckých sborech už od tří let. Nejstarší dcera nyní studuje hudbu na univerzitě.

Tato rodinná „posedlost“ hudbou není však ani v nejmenším moje zásluha – o hudbě totiž nevím zhora nic, nikdy jsem na nic nehrál ani nezpíval v žádném sboru. Zároveň je to však snad na hudbě právě to nejkrásnější – nemusíte mít vůbec hudební sluch, a přesto se můžete nechat hudbou okouzlovat!

Všimněte si, co říká žalmista: „Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, přímým lidem sluší se ho chválit.“ (Ž 33,1) Nepíše se tam: „Zaplesejte, talentovaní, Hospodinu.“ Stejně tak žalmista neříká „dobrým muzikantům sluší se ho chválit“. Těší mě pomýšlení, že Hospodin se raduje z mého neumělého zpěvu, když Jej při poslechu kazety hlasitě chválím, stejně jako by měl radost z nadaného virtuosa. Samozřejmě že ti, kteří jsou v té chvíli v mé blízkosti, nemusejí souhlasit!

Bratřím a sestrám, kteří jsou muzikální a pomáhají nám chválit našeho Boha, bychom měli být skutečně vděční. I třetí verš koneckonců říká, že máme hrát „dobře“. Ale nesmíme na jejich bedrech nechat úplně všechno! Používáme-li i my bez zvláštního talentu pro vyjádření chvály hudbu a v Pánu nacházíme radost, je to pravá bohoslužba. Jako křesťané máme vždy o čem zpívat! JDB

*Jak bych před Tvým majestátem,
v zanícení srdce svatém,
vyrván smrti, neplesal,
že tak vzácný je můj Pán?*

**Srdce naladěné na Boží notu zpívá
píseň chval.**

KDO JE NA SVĚTĚ NEJŠŤASTNĚJŠÍ?

„Blaze lidu, jemuž se tak daří. Blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin!“

(Ž 144,15)

Který národ na světě je nejšťastnější? Jedno z čísel časopisu Time přineslo informaci, že v duchu této otázky bylo provedeno několik průzkumů veřejného mínění – avšak bezvýsledně.

I přes uvedený problém výsledky jiné ankety označily v roce 1992 za „jeden z nejšťastnějších národů v Evropě“ obyvatele Francie.

Podle jiného průzkumu připustila třetina Němců, že jsou „velmi šťastní“.

Zcela jiná anketa publikovala fakt, že 55% Britů uznalo, že jejich země je „snobská a třídně rozdělená“. Když se Britů ptali, zda by byli ochotni svou vlast opustit, „47% uvedlo, že by mohli odejít třeba ihned“.

Pravé štěstí – tedy pocit spokojenosti, radosti a naděje – skutečně nezávisí na tom, ve které zemi žijeme. Závisí na správném vztahu k Bohu. Jak velmi trefně píše David v Žalmu 144, „blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin!“ (Ž 144,15).

Příslušnost k Boží rodině není dána geograficky nebo rasou. Je dána vírou v Ježíše Krista. Radujme se tedy, že jako občané Božího království díky Jeho milosti smíme prožívat skutečné štěstí a blaho.

VCG

*Komu odpuštěno,
ten se raduje,
pramen jeho blaha
v Spasiteli je.*

Pravé štěstí je pouze v Boží blízkosti.

POTVRZENÍ PŘEVZÁCNÝCH PROROCTVÍ

„A to je zaslíbení, které on nám dal: život věčný.“
(1 J 2,25)

Znám člověka, který si v Bibli dělá zvláštní poznámky. K některým veršům si po straně píše P, k jiným PP a k dalším dokonce PPP. Jednou mi své počínání vysvětlil: „P znamená proroctví nebo zaslíbení, PP převzácné proroctví, a PPP potvrzení, neboli vyplnění převzácného proroctví!“

Během svého dlouholetého studia Bible našel již mnoho zaslíbení; mnoho z nich se na něj samotného přímo nevztahuje, jako například ta, která mluvila výlučně k Izraelcům. Ta zaslíbení, která odhalují neměnnou Boží lásku k lidem, jsou však pro něj i osobně vzácná. Verše označené PPP zahrnují zaslíbení, v nichž Bůh zjevuje životodárnou pravdu, milost a důvěryhodnost svého slova – jde totiž o proroctví, která se již vyplnila.

Každý věřící smí čerpat z převzácné pokladnice Božích zaslíbení. Následující slova z 1. listu Janova nám v tom mohou pomoci:

- Chceme-li jako Jeho děti zakoušet požehnaní Otcových zaslíbení a získat věčný život v Kristu, musíme Jeho zaslíbením věřit (2,25; 5,1).
- Konečným účelem Božích zaslíbení je proměnit nás, abychom byli podobnější Jeho Synu, Ježíši Kristu (3,2-3).
- Díky Božimu Duchu, který v nás přebývá, můžeme porozumět pravdám Jeho slova (2,27).

Když čteme Boží slovo, hledejme zaslíbení, která se na nás vztahují. Budeme-li se jimi řídit, stanou se i pro nás PPP – potvrzenými převzácnými proroctvími.
DJD

*Pán splní slib svůj každý,
co v Písmu svatém dal.
Ty dbej, bys Jeho slova
uždy v srdci uchoval.*

**Všechna Boží zaslíbení mají záruku
v Jeho moudrosti, lásce a moci.**

EXEMPLA TRAHUNT (PŘÍKLADY TÁHNOU)

„Jednejte podle mého příkladu, jako já jedním podle příkladu Kristova.“

(1 Kor 11,1)

Když byla naše dcera Julie v posledním ročníku střední školy, museli všichni studenti jít na povinnou dvoutýdenní „praxi“ dle vlastního výběru. Praxe spočívala v pozorování lidí při jejich práci. Julie si zvolila dvě povolání, která upoutala její pozornost nejvíce. První týden strávila na jině střední škole v hodinách matematiky, kde pozorovala učitelku, a druhý týden prožila s trenérem basketbalu.

Myšlenka pozorování a následování dobrého příkladu je i v křesťanství přímo klíčová. Stejně jako při zmíněné studentské praxi – učitelka i trenér dobře věděli, že jsou pro mou dceru příkladem.

V životě nás neustále všichni tak trochu pozorují. Jsme-li rodiči, napodobují nás naše děti – již od malička se snaží chovat jako dospělí. I v zaměstnání nás kolegové snadno prohlédnou a všimnou si našich typických reakcí. I ve sboru nás mají naši bratři i sestry jako na dlani – pozorují nás, i když o tom nevíme.

Žijeme tak, aby byl náš život hoden následování? Vede náš příklad ostatní správným směrem? Pavel říká, že jeho život je hoden následování – následoval Ježíše Krista, ten jediný pravý vzor (1 Kor 11,1).

Chcete-li být pro druhé příkladem hodným následování, napodobujte Pána Ježíše!

JDB

*Každý den zanechám stopu,
v níž bližních mých záleží štěstí:
buď světlem v žití jim budu,
a nebo sejdou z cesty.*

**Budete-li chodit ve světle, budete
podobni svému vzoru, Pánu Ježíši.**

VZHŮRU!

„Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘... Vzepřete se mu, zakotveni ve víře.“
(1 Pt 5,8-9)

Stařeček na lavičce se tak smál, až ho od smíchu bolelo břicho. Pozoroval zoufalou veverku, která se marně pokoušela vylézt na kovovou tyč, na jejímž konci bylo umístěno krmítko pro ptáky. Veverka se vždy dostala kousek nad zem, ale ihned sklouzla a spadla v kotrmelci dolů. Stařeček později k celé situaci dodal: „Ta veverka totiž netušila, že jsem tu kovovou tyč natřel olejem!“

Pastor Dale Kurtz zdůrazňuje, že „maštění tyče“ je jednou z oblíbených satanových metod – snaží se křesťany brzdit v jejich duchovním růstu. „Olej“, který ďábel používá, bývá často naše vlastní pýcha, falešná ukřivděnost a egoismus. Jak se nám asi směje!

V dnešním čtení z Božího slova uvádí Petr tři věci, které nám mohou pomoci v duchovním růstu. S nimi nebudeme cestou vzhůru podkluzovat:

1. Podřízujte se jedni druhým (1 Pt 5,5).
2. Pokořte se před Všemohoucím (v.6).
3. Všechnu starost vložte na Pána (v.7).
4. Buďte ukázněni a bděli (v.8).

Tyto čtyři základní postoje nám dopomohou odolat satanovým útokům (v.9) a umožní, aby nás posilovala Boží milost a abychom stáli upevněni ve víře (v.10).

Satan se všemožně snaží narušit náš duchovní růst. S Boží pomocí si však můžeme udržet ten správný směr – vzhůru. JEY

*S hříchem svým bojuješ každíčký den,
Boha tím zraňuješ. Jak z toho ven?
Jdi na to s Ježíšem, nedři se moc,
ať se s tím popereš, než bude noc!*

Chcete-li se v boji s hříchem vyhnout tragédii, musíte porozumět satanově strategii.

DÍVEJME SE S VÍROU

„[Bůh] dává život mrtvým a povolává v bytí, co není.“

(Ř 4,17)

Její oči sice viděly holé stromy (byl konec podzimu), ale protože její mysl byla zastřena Alzheimerovou chorobou, myslela si, že jsou stromy mrtvé. „Někdo by měl ty stromy pokácet,“ opakovala den za dnem, „ty už neobrazí.“

Jak často i my zdraví vidíme okolnosti svého života „bez listů“ zrakem zastřeným minulou zkušeností nebo zklamáním? Jak často se díváme na vztahy kolem sebe, na manželství nebo na rodinné problémy a myslíme si: „Ach jo! To nemá cenu... všechno je beznadějně ztraceno!“ Bůh však chce, abychom se na vše dívali s nadějí – vždyť je s námi On sám, mocný Pán! My sami možná v dané situaci nic nezmlůžeme; On však ano.

Hospodinovo zaslíbení potomka připadalo starému Abrahamovi jako holé šílenství. Sára už měla svá léta, byla dosud neplodná, a i v jeho stoletém těle život pomalu dohasínal (Ř 4,19; Žd 11,11-12). Abraham však Bohu uvěřil. Vzal vážně slova toho, který „dává život mrtvým a povolává v bytí, co není“ (Ř 4,17). Abraham „uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ,otcem mnoha národů“ (v.18).

Možná se v podobné situaci nacházíte i vy dnes. Nevěřte všemu, co se vám snaží namluvit váš rozum. Místo toho prostě Boha, aby vám dal zrak víry, jež se dívá s nadějí.

DCM

*Oči mé nevidí ten div,
co Boží ruka činí,
však nadějí je člověk živ,
byť nechápu vše nyní.*

Naděje se stejně jako kotva zachytí i za to, co není vidět.

KÁZEŇ TĚLA I MYSLI

„Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám nesehal.“

(1 Kor 9,27)

Apoštol Pavel bral evangelium naprosto vážně. Rozhodl se sloužit Bohu se stejným oddáním, s jakým se atlet připravuje na důležité závody. Zatímco však sportovci trénují kvůli pomíjejícím výsledkům, Pavel procházel nepředstavitelnými útrapami proto, aby získal odměnu věčnou.

Přestože prožil několik let v plodné službě, měl Pavel tisíc důvodů pro to, aby skončil. Pětkrát bylo jeho tělo do krve rozedrané koženými důtkami, pokaždé 39 ranami (2 Kor 11,24). Kromě toho ho několikrát zbili, kamenovali, jednou ztroskotal a musel trpět hladem, žízni, zimou a mnohými dalšími příkormi (v.25-27).

Pokaždé, když se Pavel znovu rozhodoval odejít sloužit na jiné místo, musel se jeho organismus doslova bouřit. Představuji si, jak mu tělo vyčítá: „Podívej se, Pavle, jsem unavené a všechno mě bolí. Už jsi toho udělal dost. Proč chceš pořád dělat dobro a sloužit těmhle nepřátelským lidem? Už sebou nenechám takhle vláčet! Chci si odpočinout!“

Pavel však své tělo přivedl ke kázni. Jako bych ho slyšel říkat: „Vím, že jsi unavené a rád bych ti ustoupil. Ale kvůli evangeliu, kvůli království Božímu, ano, kvůli samotnému Ježíši Kristu musím jít dál! A tebe pro to potřebuji. Pojď, ještě to spolu zkusíme...!“

Pavel se stal pánem svého těla a učinil je služebníkem evangelia. Jsme i my Kristu a službě takto oddaní? **HWR**

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

*Máte někdy chuť odejít ze služby a všeho nechat? Kde hledal Ježíš sílu k tomu, aby mohl ve službě pokračovat?
(Mt 14,13.23; 26,36-44)*

Když pracujete pro Ježíše, musí to být vždycky „na plný úvazek“!

BŮH HOJNOSTI

„Ty svou dobrotou celý rok korunuješ, ve tvých stopách kane tučnost /hojnost/.“

(Ž 65,12)

V dnešní době, kdy se celá planeta musí vyrovnávat s problémy souvisejícími s přelidněním, si musíme znovu uvědomit, že Bůh, který vše stvořil a vše drží pohromadě, je Bohem hojnosti. Žalmista Jej chválí za Jeho péči o celé tvorstvo.

Podle výroční zprávy amerického Ústavu pro výzkum populace je Země schopna udržet život svými vlastními prostředky. Autoři výzkumu odhadují, že pouhá čtvrtina nezaledněného povrchu Země je schopna uživit 40 miliard lidí.

Jak si tedy máme vysvětlit existenci míst, kde lidi zabíjí hladomor? Je tím vinen Bůh? Cožpak se nedokáže postarat o všechno své stvoření? NE! Tato tragédie je důsledkem sociálního a politického vývoje, který ignoruje Boží principy péče o Zemi a její obyvatele.

Všichni křesťané by se měli jednohlasně připojit k žalmistovi a chválit Hospodina za vše, co nám dává. Jen díky Němu „se louky oděly stády, doliny se halí obilím, zvučí hláholem a zpěvem“ (Ž 65,14). Hospodin dává našemu životu smysl a naplnění.

Naše srdce by mělo být naplněno chválou a vděčností za všechno, čeho se nám v Bohu dostává! Vždyť kdo jiný by se stal s takovou láskou o své stvoření? Projevme svou vděčnost tím, že budeme ochotní naplňovat potřeby lidí kolem sebe.

HVL

*Bože, Tebe chválíme,
Pane, Tvoji ctíme sílu,
před tebou se skláníme,
Tvému divíce se dílu.*

Boží sklady se nikdy nevyprázdňují.

CHOROBNÁ USPĚCHANOST

„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil.“ (Fp 3,12)

„Pospěšte si!“, „Jde ti to příliš pomalu!“, „Nestihneme to!“ Až příliš často v dnešní době slyšíme podobné věty plné netrpělivosti a spěchu. Tempo života se neuvěřitelně zrychlilo. Nedáme-li si pozor, octneme se „na běžícím pásu“ – vše musí být uděláno ihned, nejdůležitější jsou okamžité výsledky. Odborníci na otázky stresu tomuto hektickému koloběhu říkají „chorobná uspěchanost“.

Ve 3. kapitole listu Filipským nám Pavlovo svědectví o celoživotním duchovním růstu připomíná, že k dosažení duchovní zralosti se máme povzbuzovat, nedá se však uspěchat. Paul Billheimer ve své knize Vítězem skrze kříž říká, že stejně jako v Boží péči nevyrostle dub za minutu, ale za několik let, tak i zralý křesťan se rodí během mnoha let. Křesťanský růst je dlouhodobý proces.

Billheimer pokračuje: „Nezralé jablko není dobré k jídlu, ale to ještě není důvod, abychom jablko zatracovali. Není ještě čas ke sklizni, protože Bůh není se svou prací ještě u konce. Čas Bohem určený k růstu je dobrý a blahodárný. Vše má svůj čas.“

Jste v oblasti svého duchovního zrání netrpěliví? Mějte na paměti, že Boží dílo s vaší osobností není dosud dokončeno – a nebude tomu tak patrně až do chvíle, kdy vás Pán povolá k sobě. Vaším hlavním cílem by mělo být hlubší poznání Krista a snaha se Mu co nejvíce podobat. Jen tímto způsobem vás Bůh pomalu ale jistě, ať dříve nebo později, dovede k duchovní zralosti. To je Boží lék na „chorobnou uspěchanost“.

J E Y

*S rozmyslem jen spějme k cíli,
vykupujme věrně čas,
ztracenou už nelze chvíli
přivolat si nazpět zas.*

K duchovní zralosti nevedou žádné zkratky.

PROMARNĚNÁ BOHOSLUŽBA

„Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!“ (Ž 51,17)

Jste-li toho fyzicky schopní, patrně chodíte pravidelně v neděli do shromáždění. Pro většinu křesťanů jde téměř o automatický návyk, a je to dobře.

Myslíte si, že je možné, aby naše účast ve shromáždění a snaha chválit Boha vyšla naprázdno? Může být všechna naše touha zbytečná?

Ano. Dokonce ještě než vstoupíme do modlitebny, hodnota naší chvály se může snížit až na nulu – záleží na tom, jak jsme žili posledních šest dní, od pondělka do soboty.

V oddíle Am 5 k těm, kteří přicházejí Boha uctívat s nedobrymi postoji a obtížením hříchem, Hospodin nešetří tvrdými slovy. Lid svého Boha neustále soužil uctíváním jiných božstev (v.26). A tak když se Izraelci shromáždili, aby Hospodina uctili obětmi a chvalozpěvy, On odkryl jejich pokrytectví.

V knize proroka Izajáše Hospodin vyzývá svůj lid, aby před tím, než přistoupí k bohoslužbě, přestali páchat zlo, učili se činit dobro a hledali právo (Iz 1,16-17).

To je samozřejmě i úkol pro nás! Vždy, než přistoupíme k Bohu, musíme se očistit vyznáním hříchů, přijetím Jeho odpuštění a přijít s pokorným srdcem. Pro každé obecenství Božího lidu bychom měli být připraveni každodenním chozením s Bohem a tím, že budeme poslušni Jeho příkázání. Kdybychom se spokojili s čímkoliv menším, naše bohoslužba by byla promarněná.

J D B

*Chválím a slavím
Tvé jméno,
dík, Pane Ježíši,
dík za lásku Tvou!*

**Chvála, která se Bohu líbí,
vychází z poslušného srdce.**

ZÍSKAT VÍTĚZSTVÍ

„Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo.“
(Žd 12,1)

Roger Bannister se stal 6. května 1954 prvním člověkem na světě, který uběhl závod na jednu míli v čase pod čtyři minuty. Během dvou měsíců byl tento rekord překonán Johnem Landym o 1,4 vteřiny. 7. srpna 1954 se oba borci setkali, aby změřili síly ve společném závodě. Když vbíhali do posledního kola, Landy se ujal vedení. Už to vypadalo, že závod vyhraje, ale když se blížil do cílové rovinky, vetřela se mu do mysli otázka: „Kde je Bannister?“ Ohlédl se, a v tu chvíli jej Bannister předběhl. Landy později v jednom rozhovoru uvedl: „Kdybych se neohlédl, doběhl bych první já.“

Jedním z nejměnějších příměřů křesťanského života je v Bibli obraz závodícího atleta. Podle 1 Kor 9,24-27 je klíčem k vítězství kvalitní trénink a osobní disciplína. V oddíle Žd 12,1-2 jsme vyzýváni k tomu, abychom odložili všechno, co by mohlo zpomalit náš duchovní růst, a abychom zůstávali zaměřeni na Krista. Ve Fp 3,12-13 apoštol Pavel říká: „Zapomínejte na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli...“

Pane, dej nám vytrvalost, abychom mohli běžet dobrý závod. Dej, ať se nenecháme zmalomyslně minulými selháními, ale ať žijeme ukázněně a opovrhujeme hříšnými stezkami. Kež jsou naše zraky upřeny na věčný cíl: našeho Pána Ježíše Krista.

HGB

*Hle, tu přímá volná dráha
v Kristu se nám zjevuje.
Běžet po ní s Ním kdo váhá,
milosti se zbavuje.*

**Chcete-li duchovně růst,
nesmíte se ohlížet nazpět.**

NEPOSLUŠNOST

„... ale nyní milosrdenství jste došli pro nevěru jejich.“
(Ř 11,30)

Cesta do Izraele je odvěká touha všech křesťanů. Také nám se podařilo navštívit tuto zemi. Přistáli jsme v Tel Avivu a před námi bylo deset dnů plných očekávání a nevšedních zážitků. Dívali jsme se do mapy novodobého Izraelského státu a snažili se najít co nejvíce nám známých biblických míst a poznat zaslíbenou zemi. Je to slavná země a stále více jmenovaná i v současném světě. Jenom jsme nechápali, proč některá místa na této mapě jsou označena šedočernou barvou. Náš průvodce nám sdělil, že to jsou území, kde žijí Palestinci, cizí národ uprostřed Izraele. Nepochopili jsme, proč na tuto zaslíbenou zemi Izraele si ještě dnes nárokuje právo jiný národ než ten, který byl Bohem vyvolený. Možná, že to zní velice jednodušeně, ale hlavní příčina tohoto stavu vychází z neposlušnosti Izraelitů. Bůh, který dal tuto zemi svému lidu, požadoval, aby země byla očištěna od jakéhokoli pohanství, protože věděl, jaké nebezpečí vyplyne ze soužití s původními pohanskými národy. (4 M 33,55) Izraelský národ tento Boží příkaz neposlechl, pohanské národy nevyhnal a tato neposlušnost je příčinou všech utrpení až do současnosti. Obětí Pána Ježíše na golgotském kříži jsme byli omilostněni a byla nám přiznána práva Božích synů a dcer. Přivlastňujeme si zaslíbení, která Bůh dal svému lidu, a Bůh také od nás vyžaduje poslušnost (Ř 11,30). V současné době staví Židé okolo míst, kde jsou nepřátelé, hradby a ploty, aby zmírnili dopady své dřívější neposlušnosti. Ve svém životě se také někdy snažíme o takovou dodatečnou vylepšení situaci, které jsme si zavinili svojí neposlušností Božích příkazů, ale brzy se ukáže jejich neúčinnost. Jenom tehdy, když se necháme vést Duchem svatým, naplníme Boží zákon a z našeho života zmizí vzpoura proti Bohu a n e p o s l u š n o s t.

Možná si říkáš, že ta tvoje neposlušnost je jenom takové malé zlo, ale podívej se na národ izraelský, s jakými důsledky své neposlušnosti zápasí do dnešních dnů. I pro nás platí slovo Izajáše (1,16): „... přestaňte páchat zlo.“ Nepokračujte dál!

R. M. Hakenovi

**Problém s malým zlem je,
že nezůstane malý!**

Pondělí, 1. srpna

Iz 41,8-20

JE STÁLE S NÁMI

„Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu.“ (Iz 41,10)

Malý chlapec musel každý večer projít kolem domu, o kterém si myslel, že v něm určitě straší. Jeden kamarád mu dal „kouzelný amulet“, aby ho před duchy ochránil. Jeden dospělý mu řekl: „Mít strach je hřích. Důvěřuj Bohu! Neboj se!“ Ale on se bál dál. Potom mu někdo s pochopením řekl: „Vím, co to je, když se člověk bojí. Pojď, projdu kolem toho domu s tebou.“ A to chlapi skutečně pomohlo. Překonal strach.

Před několika lety jsem sloužil slovem na jednom pohřbu. Už jsem předtím jako kazatel mluvil při mnoha podobných příležitostech, ale tentokrát to bylo zcela jiné. Fyzické a psychické vyčerpání způsobily, že jsem musel sáhnout až na samé dno svých rezerv. Byl jsem zcela vyčerpán a vůbec jsem si nevěřil. Když se obřad přiblížil, nechal jsem se povzbudit zaslíbením z Iz 41,10 a odvedl jsem svou práci.

Když se dnes ohlížím zpět, jsem přesvědčen, že to, co mi tehdy tak pomohlo, nebylo jen pouhé užití biblického verše nebo osobní důvěra v Boží vedení. Byl to především Někdo, kdo tam byl tenkrát se mnou – nejen že utěšoval zarmoucené pozůstalé, ale také pozvedal mě a zbavoval mě strachu. Ten Někdo byl Ježíš Kristus. Ten, který sám prošel nesmírným utrpením i smutkem. Byl tam se mnou v podobě Ducha svatého.

Máte dnes strach? Kéž i vám slova Iz 41,10 připomenou, že Pán je s vámi. DJD

*Co se bojíš? Hle, tam v loďce
při kormidle stojí On!
Dárce spásy, drahý Ježíši.
přivede tě na Sión.*

Myslíme-li na to, že je Ježíš stále s námi, zbavíme se strachu.

Úterý, 2. srpna

Sk 16,16-25

ZVOLTE SI SVOU „BARVU“

„Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ (Fp 4,13)

Jeden vysokoškolský student se rozhodl, že si v létě na brigádě vydělá nějaké peníze na zaplacení školného podomním prodejem Bibli. Začal v domě děkana své fakulty. Přišla mu otevřít děkanova manželka a slušně mu vysvětlila, že jejich rodina žádné nové knihy nepotřebuje. Když student odcházel, všimla si, že na jednu nohu silně kulhá, a zavolala na něj: „Promiňte, nevěděla jsem, že jste postižený!“

Když se student otočil, uviděla v jeho očích, že se jej dotkla. A tak rychle dodala: „Myslela jsem to jako výraz obdivu! Vždyť díky vašemu handicapu je váš život jistě o mnoho barevnější, ne?“ Student jí odpověděl: „Ano, máte pravdu. Ale jsem vděčný Bohu, že barvy si můžu volit sám.“

Když byl Pavel se Silasem ve Filipech uvězněni a jejich záda byla rozedraná od bičování, zpívali chvalozpěvy (Sk 16,23-25). Místo toho, aby se zahalili do tmavých „barev“ deprese, hořkosti a zoufalství, vybrali si jasnou „barvu“ chval.

Ať procházíme jakoukoliv zkouškou nebo utrpením, je jen na nás, jak na vzniklou situaci budeme reagovat. Vyzbrojení Duchem svatým se můžeme vědomě rozhodnout dát vale šedým náladám, planému stěžování a reptání. Naši barvou se naopak může stát světle modrá barva naděje a spokojenosti, protože náš Pán je nám vždy nablízku, hotov pomoci.

VCG

*Ó, nemysli, když Bůh tě tříbí,
že upadl jsi v nemilost,
že jenom ten se Bohu líbí,
kdo v světě tom má všeho dost!*

Na Bohu záleží, čím máme projít; na nás záleží, jak tím projdeme.

NADĚJE V TĚŽKÝCH ČASECH

„Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina.“ (Pl 3,26)

Smutek a trápení snad prožíváme čas od času všichni. Týkají se každého člověka, i když se jejich vliv případ od případu liší.

Někdy trpí dokonce celé národy. V roce 1994 jsme měli před očima například nezměrný smutek lidu Rwandy nebo Bosny a Hercegoviny. Každý den se nás dotýká bezpočet „menších“ tragédií – autonehody, nemoci, rozpadlé rodiny, finanční problémy. Ať už jsme bystrostnými optimisty, nebo ne, každodenní problémy a s nimi spojené trápení se týká nás všech.

Jako vždy, i tato mince má dvě strany. Nehledě na to, jak tragický je náš život, nehledě na to, podléháme-li smutku a depresím snadněji než druzí, nikdy nejsme na své trápení sami. Nikdy nám nikdo nemůže vzít naši naději. Je to prostě proto, že lidský život není pouhý řetězec náhodných událostí. Život má duchovní rozměr a tak jsou těmi nejdůležitějšími okolnostmi Boží láska, milosrdenství a milost.

Podívejme se kupříkladu na pasáž Pl 3. Přestože je celý oddíl doslova nasáklý smutkem a utrpením jeruzalémského lidu, je tam naděje. Jako by mezi detaily popisující všudypřítomné násilí a poničené město autor „vpašoval“ ten nejkrásnější důvod, pro který stojí za to jít dál: nesmírnou Boží lásku. Smutek a soužení jsou vyváženy slovy o Božím soucitu, Jeho věrnosti, dobrotě a spáse (v.22-26).

Je to podivuhodné! I uprostřed toho největšího trápení si smíme být jisti, že nás Hospodin nikdy nezanechá bez naděje! JDB

Bratře, jen doufat nepřestaň!

Než naděješ se, přijde Pán,

uvidíš sliby splněné.

Pro svoje dítě blažené

otevře slávy nebe stan!

Nikdo, kdo doufá v Hospodina, neztrácí naději.

DÁVÁNÍ PODLE BOŽÍHO STANDARDU

„[Ježíš Kristus] byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 Kor 8,9)

Co to znamená dávat obětavě? Jaké je dávání podle Božího standardu? Prvotní církev v Makedonii si vytyčila pro dávání vysoký standard. Makedonští věřící nedávali pouze to, co mohli, nýbrž ještě více (2 Kor 8,3).

Stanford Kelly, misionář sloužící na Haiti, vydal svědectví o podobně štědrém přístupu k dávání ve 20. století. Když po shromáždění tamějšího malého sboru počítal výtěžek dobrovolné sbírky, našel v jedné z poštou zaslaných obálek třináct dolarů. To znamená celý měsíční plat průměrného haitského obyvatele! Bylo to takové překvapení, jako kdyby v naší zemi někdo daroval na Boží dílo ve sbírce osmnáct tisíc korun!

Tento neobvyklý dar přiměl Kellyho k tomu, aby štědrého dárce vyhledal. Byl to prostý farmář. Když se ho na jeho neobvyklý čin ptal, chudý rolník se vůbec neměl k odpovědi. Kelly naléhal tak dlouho, než mu muž přiznal, že musel prodat svého koně, ačkoliv na jeho pomoci stálo celé jeho hospodářství i živobytí. Kelly muži položil otázku: „Proč jste nepřišel do shromáždění, abyste svůj dar dal do sbírky sám?“ Farmář odpověděl: „Protože nemám ani košili, ve které bych mohl přijít do sboru.“

Božím standardu dávání nemůžeme dostat nikdo. On se vzdal naprosto všeho, co měl, aby nás vykoupil. Mějte to na mysli, až budete zvažovat, kolik dávat na Jeho království. Jak obстоjí v Božích očích vaše dávání?

HWR

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

Dáváte do vaší církve obětavě?

Jak svědčí vaše peněženka nebo výpis z banky o vašem standardu dávání?

Váš způsob dávání je důležitější než váš způsob života.

Pátek, 5. srpna

J 15,1-8

ŘEZANÉ KVĚTINY

*„Nebot' beze mne nemůžete činit nic.“
(J 15,5)*

Snad každá žena je ráda, když dostane květinu. Ještě větší radost jí udělá celá kytice řezaných květin. Zálibně se na ně podívá, přivoní si k nim a už je nese do vázy. Ani ty nejkrásnější a nejčerstvější květiny však nevydrží věčně. Jelikož byly odříznuty od zdroje živin, za čas uvadnou a uschnou. Jejich dny jsou sečteny.

Příklad řezaných květin nabízí vhodné srovnání s životem křesťanů, jejichž nadšení pro život s Kristem vyprchalo nebo skomírá. Takový věřící je skutečně podoběn řezané květině. Jen si vzpomeňme na Ježíšův příměr s vinným kmenem a ratolestmi. Z Ježíšových slov vyplývá, že stejně jako ratolest sama o sobě nemůže nést ovoce, ani my nemůžeme nést duchovní ovoce, pokud nepřebýváme v NĚM, pravém vinném kmeni (J 15,4).

Kdyby mohlo dřevo promluvit, ratolest by se nad svou závislostí na kmeni jistě nepozastavovala. Určitě by řekla: „Proto jsem byla přece stvořena – abych nesla ovoce!“ I Ježíš dobře věděl, že jsme byli stvořeni, abychom žili v závislosti na NĚM, na zdroji života! Dobrovolná a opravdová závislost na Kristu je ve skutečnosti jediným způsobem, jak nebýt podoben usychající květině.

Přivlastněme si tedy Ježíšův výrok: „Nebot' beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,5) Pravým smyslem této věty je vlastně: „Se mnou dokážete všechno, do čeho vás povolám, a poneseíte hojné ovoce.“

J E Y

*Ó, děkuj Pánu, všechna země,
že Jeho lásky krásný květ
svou vůni líbou blaží plěmě,
jež zkrušil hřích a sobců svět.*

Tajemstvím plodného života je obecenství s Kristem.

Sobota, 6. srpna 1415

Mistr Jan Hus

BŮH PŘEJE PRAVDĚ

*„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“
(Jan 8,32)*

Když jsme stáli počátkem devadesátých let minulého století – krátce po zrušení železné opony a při první příležitosti sborového autokarového zájezdu na Západ, který pro nás byl do té doby nedostupný – před pomníkem Mistra Jana Husa v Kostnici u Bodamského jezera, poklekl přítomný bratr kazatel Miloš Solc starší na ještě vlhký asfalt (bylo krátce po dešti), který pomník obeplíná jako prstenec hranice tenkrát v památném roce 1415, zvedl ruce do výše a děkoval Bohu za tohoto Božího služebníka.

Pro někoho možná až příliš teatrální výstup, pro jiné příležitost k zamýšlení i vděčnosti, pro všechny nezapomenutelná chvíle. V tom okamžiku mi proběhl hlavou nejen život Mistra Jana a vše, co jsem o něm četl nebo slyšel, ale zároveň přišlo neodolatelné pokušení srovnávat nesrovnatelné. Poměřit svůj život životem Mistra Jana Husa, který již od mého dospívání ovlivňoval můj pohled na kompromisy života víry.

Byl jsem poznamenán literárním odkazem statečného postoje Mistra Jana k obraně poznané Pravdy natolik, že jsem na prahu dospělosti toužil, podle mínění některých současníků možná i bláhově a naivně, se se svým vzorem identifikovat. Tato „mladická nerozváženost“, jak to charakterizoval můj třídní na střední škole, mne vedla v době nejužší normalizace k tomu, že jsem odmítl „povinný“ vstup do SSM (pro mladší: Socialistický svaz mládeže – předvoj komunistické strany) a zaujal nekompromisní vyznavačský postoj. Stálo mě to možnost studia na vysoké škole a zároveň zkušenost, že za Pravdu se platí. Ovšem pocit dobrého svědomí i souladnosti s dalšími svědky víry, kteří trpěli pro víru a poznanou Pravdu neskonale více než já, mě ještě více přimkl k Bohu a přes nechápavé pohledy některých duchovních sourozenců to byl paradoxně lepší start do života, než by si člověk mohl přát.

Pán Bůh přeje Pravdě a své věrně neopouští. Dnes, po třiceti letech, mohu vyznat, že to bylo rozhodnutí, které stálo za to, a které mě poznamenalo na celý další život. Stojí to za to nedělat kompromisy, ale držet se poznané Pravdy. I dnes přicházejí situace, ať v soukromém, nebo ve sborovém životě, kdy jsme postaveni před rozhodnutí buď přijmout kompromis, nebo se držet poznané Pravdy.

Procházíme obdobími složitých osobních i rodinných situací i ořesů, zápasíme o naši baptistickou identitu, hledáme východiska z nelehké sborové duchovní nebo finanční situace? Jsme v pokušení přijmout kompromisy, které tolik nebolí, jako kdybychom se drželi poznané Pravdy? Pak je to slovo právě pro nás. Pohlédme na Mistra Jana, na jeho statečnost, odvahu víry i věrnost poznané Pravdě! Štěpán Křivánek

**Lépe trpět za Pravdu,
nežli si vyčítat kompromisy.**

Neděle, 7. srpna

Abakuk 3,17-19

HOSPODIN JE DOBRÝ

„Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu.“

(Ž 34,9)

Ve svém křesťanském životě jsem již mnohokrát zpíval krásný chvalozpěv „Je dobrý Hospodin, je dobrý Hospodin, Hospodin je tak dobrý“. Zpívám jej vždy s hlubokou upřímností a vděčností za svou rodinu, mé naplnující povolání, přátele, a především za spasení. Jednou se mi však při zpěvu tohoto hymnu do myslí začal vkrádat pocit viny. Zpíval bych tato slova, i kdybych žil v osamocení, nemilován, a neměl bych co jíst?

Doufám, že ano. Věřím, že Pán, v něhož jsem složil svou důvěru, by mi dal tu samou milost, kterou dává milionům těch, kteří nemají nic jiného než Jeho. Ač uvěznění pro svou víru, podvyživení, pronásledování nebo sužování nemocí, radují se v Pánu a vyhledávají Jeho dobrotu.

Přítel, který pracuje v křesťanské službě v Indii, mi vyprávěl o statisících nově obrácených křesťanů, kteří jej svou radostí a nadšením zahanbují. Co když jejich pokoj a oddání Kristu pramení právě z jejich obrovské chudoby? Já i můj indický přítel máme kromě Krista ještě mnohé výdobytky moderní společnosti a peníze. Oni mají jen Krista. On je vším, co potřebují, a tak mohou s mnohem hlubším porozuměním zpívat: „Hospodin je tak dobrý!“

Ano, Bůh je dobrý nezávisle na okolnostech. Tuto velkou pravdu musíme dříve nebo později pochopit všichni.

HVL

*Pán Bůh dobroty jest plný,
od věků v ní neproměnný.
Jest i věčná pravda Jeho,
nikdy nemýlí žádného!*

**I když se všechno kolem nás hroutí,
Bůh je dobrý.**

Pondělí, 8. srpna

Mt 25,31-46

V JEHO JMÉNU

„Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

(Mt 25,40)

Jak praví legenda, František z Assisi (1182-1226) jel jednoho dne na koni a na vyjížděce potkal malomocného člověka, jak žebrá u cesty. Sesedl z koně, dal žebrákově minci a políbil jej na tvář. Když František odjížděl, ohlédl se a v tu chvíli měl silný pocit, že na místě žebráka vidí samotného Krista.

Tento příběh dobře ilustruje jednu úžasnou biblickou pravdu: sloužíme-li někomu potřebnému, sloužíme vlastně Pánu. Ježíšova slova to naprosto potvrzují – Pán řekl, že na každou laskavost nebo službu, kterou prokážeme hladovému, žiznivému, bezdomovci, nemocnému, nuznému nebo vězněnému, bude pohlíženo, jako bychom ji prokázali přímo samotnému Ježíši (Mt 25,40.45). Ježíš Kristus se tak úzce ztotožňuje s opovrhovanými, že sloužíme-li jim, sloužíme skutečně Jemu.

Často máme sklon snižovat svou službu Bohu tím, že si myslíme, že ti nejlepší služebníci jsou pouze misionáři nebo kazatelé. Pokud však v souladu s Božím slovem chápeme službu i jako pomoc bližním ve jménu Páně, Ježíš je s námi se všemi, přestože Jej nevidíme. Až jednou budeme stát před Pánem, On se rozpomene na naše skutky činěné v Jeho jménu a řekne: „Dobře, služebníku věrný!“

Služme tedy Pánu Bohu tím, že budeme sloužit druhým!

DJD

*Nauč mne Tobě sloužit víc,
nauč mne mít jasnou líc!
Nauč mne pravdu Tvoji znát,
nauč mne bližní milovat!*

**Sloužíme-li potřebným,
sloužíme Kristu.**

JAK REAGOVAT NA NESPRAVEDLIVÉ OBVINĚNÍ

„Osočují mě za moji lásku, zatímco se modlím.“
(Ž 109,4)

V dobách mých vysokoškolských studií mě jednou můj spolubydlicí na koleji obvinil, že jsem mu vzal větší obnos peněz. Neřekl mi to přímo do očí, ale tuto lež rozšířil mezi mými kamarády a informoval navíc děkanát. Celý případ se začal důkladně vyšetřovat, jak to vyžadovaly univerzitní předpisy.

Byla to asi ta nejbeznadějnější zkušenost, jakou jsem do té doby měl. Jediné, co jsem mohl říct na svou obhajobu, bylo: „Neudělal jsem to.“ Ve srovnání s vážným obviněním a pomlouvou se však má slova zdála prázdná.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Chvillemi jsem přemýšlel o tom, že bych ze svého spolubydlicího pravdu vytloukl. Jindy se mi zdálo nejlepší kontaktovat všechny, kteří se s pomlouvou setkali, a vysvětlit jim, že jsem nevinný. Po nějaké době se můj spolubydlicí sám přiznal, že krádež fingoval, aby od svých rodičů podvodem získal peníze na nový stereomagnetofon.

Král David měl podobnou zkušenost. Byli lidé, kteří proti němu vznášeli vážná obvinění a podrývali tak jeho autoritu, což jej velmi zarmucovalo (Ž 109,2-4). Co s tím David dělal? Využil svého postavení, aby nechal své protivníky zabít? Ne, modlil se a prosil Boha, aby zasáhl, potrestal viníky a nastolil spravedlnost (v.4-29).

Bojujete i vy s pomstychtivostí, když o vás někdo rozhlašuje nepravdivé pomlavy? Tou nejlepší odpovědí na nespravedlivá osočení je modlitba.

DCE

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

*Už vás někdy někdo nespravedlivě nařkl?
Jak ve své reakci můžete oslavit svého Pána?
Jakým principům se můžeme naučit
z oddílu Ř 12,17-21?*

Pomlavy nejlépe zastavíte modlitbou.

ČAS Z POHLEDU VĚČNOSTI

„Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří?“
(Lk 9,25)

Všichni, kdo ho znali, se shodli na tom, že byl velmi úspěšný. Ve svém oboru byl uznávaným odborníkem, ve sboru byl znám svými duchovními dary. To všechno dokázal díky moudrému nakládání s časem.

Měl prostě své priority – Bůh, rodina, služba; ne nutně v tomto pořadí, ale všechny tři měly v jeho životě své pevné místo. Jeho blízcí jeho denní rozvrh respektovali a oddaně se mu podřizovali.

Významné místo v jeho žebříčku hodnot zaujímal čas s Bohem. Každý den si dělal ráno ztišení, říkal tomu „minuta s Bohem“. V neděli věnoval ztišení celou půlhodinu.

V práci nad jeho rozvrhem bděla sekretářka. Měl stále co dělat. Sekretářka často odpovídala: „Bohužel, nemá čas, má důležité setkání.“

Aniž by o tom věděla, jednoho dne mělo jeho setkání skutečně zvláštní charakter – bylo to setkání s Bohem. Nečekané. Bůh sám určil agendu tohoto „jednání“. „Milující manžel i otec, neúnavný služebník...“ zněla slova z kazatelny na jeho pohřbu.

Bůh měl však jiný komentář: „Ubožák.“

Mnoho lidí se snaží udělat všechno proto, aby ze svého času vytěžili co nejvíc, a přitom zapomínají na věčnost! Dovolí dočasnému, aby zastínilo věčné. Nezáleží tolik na tom, kolik toho stihneme!

HWR

*Kupředu! Čas rychle běží,
nemůžem jej zdržeti;
nevěrně kdo s hřivnou teží,
věčně bude želeťi.*

**Bez pohledu do věčnosti nedokážeme
správně nakládat s časem zde na zemi.**

RUKOPIS NAŠEHO ŽIVOTA

„Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst.“

(2 Kor 3,2)

Někteří lidé věří, že rukopis každého člověka dokáže odhalit lidský charakter. Grafologové, odborníci na zkoumání rukopisu, zkoumají sklon písma, způsob psaní, ale třeba i detaily jako to, zda je „t“ přeškrtnuté či nikoliv, nebo jakým způsobem je napsána tečka nad „i“. Na základě podrobné analýzy pak grafolog stanoví základní rysy lidského charakteru. Náš rukopis tedy podle grafologů odhaluje, zda jsme uzavření či spíše extrovertní, zda jsme konzervativní nebo naopak výstřední.

Ačkoliv se proti této metodě dá mnohé namítat, připomíná mi slova apoštola Pavla v 2 Kor 3,2. Pavel říká, že my, křesťané, jsme „dopisy“, které všichni „znají a mohou číst“. Způsob, jakým tyto listy ve svém životě píšeme, říkájí mnohé o tom, jací skutečně jsme.

Snažíme-li se zalíbit Pánu Ježíši, rukopis našeho života bude vyzářovat lásku k bližním a citlivost k jejich potřebám. Je-li třeba, nebudeme váhat projevit vůli a vystoupíme na obhajobu spravedlnosti. Každý den se budeme snažit podřídit své jednání vůli svého nebeského Otce.

Spoléhejte se na Boží moc a dovolte Spasiteli, aby skrze vás konal své dílo. Rukopis vašeho života pak bude vašemu okolí mocným svědectvím – poznají, že patříte Jemu.

HWR

*Ty, vykoupený Boží lid,
vždy Boží lásku chval
a pravdy mocným svědkem buď:
Ježíš je slavný Král!*

Život křesťana je Biblií pro svět.**O BOŽÍM SYNU NEMLČME!**

„[Proste,] aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia.“

(Ef 6,19)

Skotský misionář Frederick Arnot svědčil o Božím Synu ve Střední Africe. Svědčil o Něm tak dobře, že se v oblasti obrátily tisíce lidí. Arnot však vnímal svědectví druhým jako svou prioritu již dávno před tím, než odjel na misií do Afriky.

Ještě jako mladý muž se pokusil se svým kamarádem zorganizovat evangelizační kampaň v jedné z hospodských čtvrtí města Glasgow. Když zpívali chvalozpěvy, kolemjdoucí, kteří byli často v podroušeném stavu, je ještě tolerovali. Když však začali hlásat Boží slovo, byly překřičeni opileckými výkřiky a pepnými nadávkami.

Chování „publika“ se obou mladých mužů dotklo a vehnalo jim slzy do očí. Chystali se k odchodu. Náhle je však oslovil jeden vysoký starší, patrně věřící muž, který jejich vystoupení poslouchal: „Neustávejte, chlapi. Bůh se raduje, když jeho lid mluví o Jeho Synu!“ Nově povzbuzení a částečně i zahanbení, pokračovali oba mladíci ve zvěstování Krista; publikum jako by se stalo o něco pozornějším. Po celý následující život bylo pro Arnota tím nejvyšším cílem mluvit s druhými o Božím Synu.

Je to i váš cíl? Je-li to možné, mluvíte s odvahou o Ježíši a o tom, co pro nás udělal?

Co kdybyste to zkusili ještě dnes?

VCG

*Ať jméno Ježíš slavně zní,
země i nebe, Jeho chval!
Tvor každý hlásej nadšeně:
Ježíš je nebes Král!*

**Zachovejte svou víru;
ne však jen pro sebe.**

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.“

(Jk 2,10)

V právním systému Spojených států amerických má při vynesení rozsudku hlavní slovo porota. Je nezbytné, aby porotci přistupovali k rozhodování nezaujatě, a ne aby jim věc byla jasná již před vstupem do soudní síně. Beze zbytku musí dodržovat princip presumpce neviny.

I pro ty, kteří si se zákonem nezahrávají a pravděpodobně se nikdy před soudem nebudou muset hájit, je úlevou vědět, že vina se v justici nepředpokládá, ale musí se dokázat.

Spravedlnost, kterou uplatňuje náš nebeský Otec, je však od pozemského justičního systému velmi odlišná. Jsme prohlášeni vinnými ještě před tím, než vůbec vstoupíme do soudní síně! I když to možná zní nefér, je to tak. Je to přirozený důsledek Boží svatosti.

Před světským soudem je člověk, který byl shledán vinným, odsouzen a je mu udělen trest. S Boží spravedlností je tomu jinak – pokud svá přestoupení vyznáme, je nám udělena milost! Všichni jsme vinni a jsme tak odsouzeni k věčné smrti. Tento trest se však vztahuje jen na ty, kteří odmítají svůj hřích uznat, a kteří tak odmítají Boží odpuštění v Ježíši Kristu.

Vinen – to je naše postavení. Díky prolité krvi Pána Ježíše Krista je nám však odpuštěno. To je Boží spravedlnost.

JDB

My hněvu zasloužili, trestu, však Otec na milost nás vzal a Jeho Syn nám přinesl zvěst tu, když za nás sebe v obět dal.

Boží spravedlnost nás odsuzuje; Jeho milosrdenství nás očišťuje.

UMĚNÍ KOMUNIKACE

„Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo.“

(J 8,43)

Komunikace – každý o tomto tématu mluví, přemýšlí o něm a snaží se komunikovat. Přestože se teorii komunikace věnuje celá věda, často se cítíme jako autor tohoto výroku: „Vím, že jsi přesvědčen, že chápeš to, co si myslíš, že jsem řekl, ale nejsem si vůbec jistý, zda si uvědomuješ, že to, co jsi slyšel, není to, co jsem měl na mysli.“

Správná komunikace je víc než pouhé mluvení; vyžaduje především naslouchání!

Jak vidíme v dnešním oddíle z Písma, dokonce i Ježíš, mistr dobré komunikace, nebyl často správně pochopen. Ačkoliv mluvil čistou pravdu, posluchači Jeho slovům neporozuměli, a proto je odmítli. „Proč mou řeč nechápete?“ otázal se jich Ježíš. Na svou otázku si odpověděl sám: „Proto, že nemůžete snést mé slovo.“ (J 8,43) Jak to, že tak špatně poslouchali? Důvodem nebylo, že by Ježíš své myšlenky špatně formuloval, ale to, že posluchači nechtěli slyšet pravdu. Proč? Protože by si museli přiznat, že musejí změnit svůj život.

Když říkáme „Bůh ke mně mluví“, není to proto, že Pán komunikuje lépe než jindy, ale protože nasloucháme a jsme ochotni se měnit. Kéž je pro nás umění naslouchat tím nejlepším způsobem komunikace!

JEY

Být s Tebou vždy! Jak každé nové ráno zem nádherným se rouchem odívá, tak v duši mé nechť obrozená touha být Tobě blíž se, Bože, ozývá!

Nemůžeme být naladěni na nebeskou notu, když je náš život ryze pozemský.

Pondělí, 15. srpna

Př 26,20-28

UHAŠTE OHEŇ!

„Není-li už dřevo, uhasne oheň, není-li kvetník, utichne svár.“

(Př 26,20)

Chceme-li uhasit oheň, je k tomu třeba odstranit to, co hoří a co by oheň nadále živilo. Odstranění „paliva“ je častou metodou v boji s lesními požáry. V zadní části lesa, tam, kam se ještě oheň nerozšířil, se úmyslně zažehne řízený požár. Tím se zabrání rozšíření ničivého živlu; když se oba ohně setkají, chybí to nejdůležitější – další palivo. A požár se dá snáz uhasit.

Bible nám říká, že oheň uhasne, „není-li už dřevo“ (Př 26,20). Tento příměr se však vztahuje na něco mnohem ničivějšího než skutečný požár. Jde o oheň nezodpovědného jazyka a o hněv a bolest, které se rozhoří v srdcích těch, kteří byli plamenem jazyka popáleni. Neuvážené slovo dokáže skutečně zanechat hluboké a dlouho se hojící rány. Mnohdy dokáže jedna věta rozkmotřit celé rodiny, bolestně ranit jednotlivce a narušit přátelství. Navíc vyvolává nedobré reakce – zášť, pomluvy nebo pomstychtivost, tedy požáry z nejničivějších.

Pro nás, pro Boží lid, je naprosto nezbytné, abychom ze slovníku vymýtili lehkovážná slova! Kolik vztahů by bylo zachráněno!

Svěřme Pánu i svůj jazyk. Vždyť jen On jej svou mocí může ovládnout. Nebudeme tak svými slovy zakládat ničivé požáry.

MRDII

*Bože, veď mě do pokory,
stále více, každý den,
zažeň pýchu, ať hned shoří,
ať zná srdce Tebe jen!*

**Je lepší kousnout se do jazyka,
než „pokusat“ druhé.**

Úterý, 16. srpna

Ozeáš 11

BOŽÍ CITLIVÉ VEDENÍ

„Provázký lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho...“ (Oz 11,4)

Na jednom venkovském tržišti se mi naskytla zajímavá scéna. Drama kontrastů. Postarší farmář hnal své stádo krav do ohrady pro prodávaný dobytek. Řval, až chraptěl, klel a krávy nemilosrdně poháněl údery hole. Krávy měly v očích hrůzu a bití je činilo stále divočejšími.

V tu chvíli se na tržišti objevila asi čtrnáctiletá dívka. I ona vedla svou kravku na trh. Držela ji za provaz, klidným hlasem zvíře uklidňovala, hladila jej a poplácávala po plecích. Mohutné dobytče spokojeně kráčelo do ohrady.

Prostředí farmy posloužilo jako zdroj trefných příměrů pro Boží vedení i proroku Ozeášovi. V pasáži, která hovoří o cestě Izraelců z egyptského zajetí, prorok říká, že Hospodin svůj lid táhl „provázky lidskými“ a „provazy milování“ (Oz 11,4). Bůh slyšel nářek Izraelců v Egyptě. S láskou a něžností je vedl, stejně jako ona dívka svěšené zvíře, na místo požehnané. Tento privilegovaný vztah se měl však brzy změnit. Jelikož tvrdohlaví Izraelci neustále odmítali následovat svého Boha, Hospodin dopustil, aby byli dáni v plen svým budoucím okupantům a trýznitelům.

Buďme Bohu vděční, že se nás rozhodl vést „provázky lidskými“ a „provazy milování“. Cesta, po které jdeme, není snadná, ale Jeho vedení je citlivé. Dovolíme-li, aby k nám Jeho tichý hlas skrze Ducha svatého promlouval, povede se nám dobře. DCE

*Nechci již, nebudu bez Něho žítí,
nechci již, nebudu milovat svět.
Spatřil jsem hvězdu, jež na cestu svítí,
našel jsem Pastýře, za Ním chci spět.*

**Bůh vás nikdy nepovede tam,
kde není Jeho milost.**

ŠKOLA ZAČÍNÁ UŽ DOMA

„...otec seznámí s tvou věrností své syny.“

(Iz 38,19)

Rád bych se dnes zamyslel nad něčím, co mnohé asi nepotěší. Chci mluvit o škole. Už jen chvíle, kdy ráno rodiče své děti vypravují do školy, jsou často plné napětí.

Je tu však ještě něco důležitějšího, než připravit školákům svačinu, zkontrolovat úlohy a dovést včas před školu. Měly by být připraveny hlavně duchovně! Než vůbec otevřou ve školních lavicích svou první učebnici, měly by vědět, že to nejdůležitější pro jejich život je zapísáno v Knize knih – Bibli.

Je mnoho způsobů, jak tento princip dětem vštipit. V jedné rodině to dělají tak, že ještě před tím, než děti odejdou do školy, si všichni společně čtou z Bible – zatímco tatínek a děti snídají, maminka jim čte. Kapitulu po kapitole tak přečtou celé Písmo. V další rodině si zvykli číst kratší oddíly Písma a ve dvojicích o nich diskutovat – tatínek s jedním dítětem a maminka s druhým. Jinde se ztišení s dětmi věnují vždy večer, před spaním.

Pokud vaše děti chodí do školy, způsob, jakým je seznamujete s Božím slovem, je přímo klíčový. Ať už chodí do jakéhokoliv typu školy – soukromé, církevní či státní – největší podíl duchovní výchovy spočívá na rodičích.

Nepromarněme tedy svou velkou šanci! Ještě dříve, než bude mít kdokoliv jiný vliv na duchovní rozvoj našich potomků, učme je o Bohu.

JDB

*I našich dětí píseň
ať spolu s naší zní,
mít rádo Krále nebes
i dětské srdce ví!*

**Mají-li děti najít cestu k Bohu,
musí jim ji někdo ukázat.**

JAKOU MÁTE MOTIVACI?

„Hospodin domlouvá tomu, koho miluje.“

(Př 3,12)

Willard Aldrich mi kdysi vyprávěl o svém psu, labradorském retrieveru. Když s ním byli Aldrich a jeho žena v místnosti, pes byl poslušný a choval se vzorově. Stačilo však, aby z obývacího pokoje odešli, a pes vyskočil na jedno z jejich křesel. Když slyšel, že se vracejí, seskočil dolů. Poprvé na tuto jeho oblibu přišli, když na křesle našli chlupy a křeslo bylo zahřáté.

Co měl jeho majitel dělat? Zvířata přece nemají morální citění, a tak jim nemůžete svou nelibost vysvětlovat. A tak se Aldrich uchýlil ke lsti – své křeslo omotal drátem s nízkým elektrickým napětím. V noci jej pak vzbudilo bolestné zavytí a viděl, jak jejich pes běží na své vyhrazené místo.

Pes si svého pána samozřejmě po této lekci neoblíbil víc, ale jeho nežádoucí chování bylo to tam.

Přestože i nás Pán vychovává, v našem vztahu k nebeskému Otci je tomu přece jen jinak. Jako lidé se ohledně svého chování rozhodujeme vědomě. Bůh však kárá své děti, když jej neposlouchají (Př 3,12). Touží po tom, abychom Jej poslouchali dobrovolně a z lásky. Když se vzpouzíme, láskyplně nám domlouvá způsobem, kterému porozumíme.

Volba je na nás. Buď budeme Boha poslouchat, protože je nám jasné, že neposlušnost přivodí Jeho pokárání – a nebo Jej můžeme poslouchat, protože Jej milujeme a toužíme se Mu líbit.

Co je motivací pro vaši poslušnost?

HVL

*Chci poslouchat, kráčet jen za Ním,
už na Jeho vůli jen dbám,
to jediným mým je teď přáním:
vždy konat, co káže mi Pán!*

**Tou nejvyšší motivací pro to, abychom
poslouchali Boha, je touha potěšit Jej.**

„KDO JINĚMU JÁMU KOPÁ...“

„Koroptev sedí na vejcích, ale mladé neuvvede. Tak ten, kdo nabude bohatství nespravedlivě, ... skončí jako bloud.“

(Jr 17,11)

Při přípravě útekové cesty opomněl zloděj jeden důležitý detail. Podle policie se obžalovaný přiblížil k cizímu autu, prudce otevřel dveře a pokusil se řidiče oloupit. Když se však začal majitel bránit, zloděj vzal nohy na ramena a utíkal na druhou stranu parkoviště ke svému vozu. Tam jej však čekalo překvapení – zapomněl si své klíče zamčené uvnitř. Během několika minut byl zatčen.

Prorok Jeremjáš řekl, že lidé, kteří se snaží těžit ze špatnosti, skončí jako bloudi (Jr 17,11). Stanou se obětí svých vlastních osidel. Nevidí, že každý špatný skutek, který osnují, se jim jednou vymstí. Jeremjáš formuloval tento Boží princip takto: „Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám ledví, já každému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.“ (v.10)

Jinými slovy, činíme-li zlo, jsme sami proti sobě. Boží mlýny melou! O co větší smysl má naopak důvěřovat Hospodinu (v.7) a hledat jeho milosrdenství! Budeme-li důvěřovat jen sami sobě, brzy zjistíme, že okolnosti se obrátí proti nám, byť by mělo jít o přehlédnutí „nevýznamného“ detailu.

Tím nejlepším plánem pro náš život je brát vážně Boží slovo a dělat to, co je v Jeho očích dobré. Pak nebudeme mít ve svém životě čeho litovat.

MRDII

*Pokuseň přemož, podvodný je hřích,
ztrhej jeho síť, sic jsi lapen v nich!
Jednej mužně, bratře, vášni odpírej,
Ježíš – pomoc jistá, k Němu zření měj!*

**Budeme-li dnes dělat jen to,
co je správné, nebudeme mít zítra čeho
litovat.**

VÍRA, KTERÁ SE NESTYDÍ

„Nebot se nestydím za evangelium Kristovo...“

(Ř 1,16)

My, kteří jsme v mládí prožívali svoji víru uprostřed silného ateismu, víme, že to nebylo jednoduché. Věřící byli považováni za něco, co do moderní doby už nepatří a jen zbytky víry přežívaly u starých babiček.

Základní vojenskou službu jsem sloužil v Českých Budějovicích. Když jsem požádal velitele o vycházku na nedělní dopoledne, byla malá naděje, že mě pustí. Když si mě velitel zavolaal, ptal se: „Kam chcete jít v neděli na vycházku?“ Odpověděl jsem: „Chci jít do kostela na bohoslužby.“ Na chvilku se zamyslel, vzal tužku a vycházku mi podepsal. Přiznám se, že moje víra byla malá, a tak jsem měl radost, že se Pán přiznal k mé odvaze. Vyplácí se nestydět se za svou víru, je to má zkušenost na celý život.

Naši víru lze dokazovat různými způsoby. Například tím, že v neděli nepracujeme. I cesta do shromáždění může být svědectvím.

Před lety jsem byl s přáteli na dovolené v Rumunsku. Když jsme se v neděli ráno vraceli přes město Oradea, chtěli jsme se zúčastnit shromáždění, ale nevěděli jsme, kde je modlitebna. Uvědomil jsem si, že v Rumunsku baptisté nosí Bibli v ruce, tak jsme zpomalili a sledovali lidi na chodnicích. Tak jsme se dostali do shromáždění. Prožili jsme požehnané obecenství ve shromáždění i při obědě v rodinách.

Naše víra musí být odvážná za všech okolností, musí přinášet dobré ovoce na svědectví druhým.

František Hruza

*Zní spásy přeradostná zvěst
po světa končinách.
Vykoupení dokonáno
na Golgoty výšinách.*

**Naše víra musí být odvážná za všech
okolností.**

SVIŤME SVĚTU NA CESTU

„Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování..., sviťte jako hvězdy, které osvěcují svět.“
(Fp 2,14-15)

Mnoho lidí si myslí, že křesťané vidí všechno negativně a že neustále s něčím nesouhlasí. Je to škoda, protože bychom naopak měli být pro svět lidmi, kteří přemýšlejí pozitivně a hlásají dobro.

Jeden novinář, který píše do novin sloupky, o tomto tématu řekl, že důvodem pro náš negativismus je to, že se nedržíme Spasitelových příkázání. Nastolil otázku, zda skutečně milujeme své nepřátele a zda se modlíme za ty, kteří nás pronásledují. Sytíme hladovějící? Oblékáme ty, kdo jsou bez šatů? Navštěvujeme vězněné? (Mt 5,44-45; 25,34-36)

Často se znepokojujeme různými podobami zla bujícího v naší společnosti, ale většinou kromě reptání proti němu nic neděláme. Působíme tím na druhé lidi tak, že ty, kteří nežijí podle našich standardů, nenávidíme. Není pak divu, že nás vnímají jako samospravedlivé farizeje.

O co odlišněji žil Ježíš a Jeho první následovníci! Ačkoliv hřích bez milosti odsuzovali, jejich hlavní snahou bylo ukazovat světu čistotu, soucit, nesobeckost a pokoru Kristovy lásky.

Je přece tisíckrát lepší být světlem pravdy, než štvát lidi proti sobě a zatracovat je. Zkusme si jen nestěžovat na nespravedlivý svět a staňme se součástí řešení tohoto problému. Následujme Ježíše Krista a v lásce vyjděme za těmi, kteří Jej tolik potřebují. HVL

*Rozsej zrna štěstí,
jak jdeš podle cesty,
ať se pokoj s radostí
v každém tvém dni rozhostí.*

**Milujeme-li Krista, budeme milovat i ty,
co jdou do zahynutí.**

REPTÁNÍ

„...ani nereptejte, jako někteří z nich, a byli zahubeni Zhubcem.“

(1 Kor 10,10)

Jak byste se asi cítili, kdybyste se v dnešních novinách dočetli, že předchodí den bylo popraveno 15 000 lidí? A představte si, že odsouzení nebyli ani zločinci, ani zahraniční tajní agenti, ani teroristé, nýbrž běžní občané, kteří protestovali proti tomu, jak vláda řídí chod země.

Zdá se vám to pravděpodobně nemyslitelné. Přesto v Nu 16 čteme o tom, že Hospodin přesně takovým způsobem odpověděl rebelujícím Izraelcům. Vzal život 15 000 jedinců ze svého vyvoleného lidu, protože reptali proti tomu, jak se o ně Bůh stará.

Nedlouho po tom, co byli zázračně vyvedeni z egyptského otroctví, začalo Izraelce pálit dobré bydlo. To, co prožívali na cestě do Zaslíbené země, se jim pranic nelíbilo. Začali si stěžovat na své vůdce, na to, čím je Hospodin sytil, i na nebezpečí, které v jejich očích představovalo putování do Kanaánu. Zastesklo se jim po „starých dobrých dnech“. To všechno nakonec vyvolalo spravedlivý Boží hněv.

Starí Izraelci už tu dávno nejsou; jejich postoje však nevymřely! Nejen oni dávali přednost reptání před kroky víry. Reptáte, když vám Bůh nedá přesně to, po čem toužíte? Jste moudří? A nebo chcete skončit jako Izraelci?

MRDII

*Když stěžuji si od Božího rána,
to neteší, ba trápí mého Pána;
jen srdce vděčné zalíbí se Bohu,
vděčností svou já potěšit Ho mohu!*

Víra vzkvétá v zahradě vděčnosti.

BOŽÍ STAVEBNÍ PLÁN

„Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.“

(1 Kor 3,11)

Někteří architekti a stavitelé obohatili naši kulturu o nádherné skvosty. Jiní vytvořili ohavná monstra. Slavný stavitel Frank Wright kdysi řekl: „Lékař může své chyby pohřbit v zemi, ale architekt může jen poradit zákazníkovi, aby zdi osadil břechťanem. Své první stavby by tedy měli architekti stavět co možná nejdál od svého bydliště.“

Apoštol Pavel nám prostřednictvím svých listů odkázal „příručku“ na budování církve. Korintskému sboru například napsal: „...vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1 Kor 3,9) Jeho slova se nevztahovala na budovu církve, nýbrž na lidi. Jejich církev stála na základě, který položil Pavel – na pravdě o Ježíši Kristu. Později korintské vyzývá, aby dobře zvažovali, jakým způsobem budou na daném základě stavět.

To, co jako křesťané na Kristu postavíme, bude zkoušeno ohněm – ne ohněm trestu za hřích, tedy plamenem pekelným, ale ohněm soudu, tedy odhalením (1 Kor 3,15). Každý, kdo nebude mít Krista, bude potrestán; každý křesťan však bude souzen pro své skutky. Oheň soudu odhalí, co v našem pozemském životě bylo k Boží oslavě a co nikoliv. Správné učení a život ve spravedlnosti jsou hodnoty, které oheň neponičí. Všechno ostatní pozřou plameny.

Stavíte s ohledem na věčnost?

HWR

*Blíží se den velkého soudu Páně,
jedněm bude slavný, druhým černý.
Žil jsem tak, aby Pán mohl říci:
„Konal jsi dobře, služebníku věrný“?*

Před Kristovým soudem dojdeme odhalení, zavržení nebo odměny.

ŽÁDNÉ ZKLAMÁNÍ

„A nebude tam nic prokletého. Bude tam trůn Boží a Beránkův.“

(Zj 22,3)

Když jsem se poprvé připojil na mezinárodní počítačovou síť – internet – příliš dlouho jsem tam nepobyl. Všechno pro mě bylo nové, ničemu jsem nerozuměl, a tak mě čekalo velké zklamání. Místo abych se těšil z rozmanitých informací, skončil jsem chvílemi ve „slepé uličce“. Od té doby jsem se naučil několika základním dovednostem a principům, a tak se i pro mne stává internet pomocníkem. Přesto stále neprožívám to „nadšení“, které slibují všudypřítomné reklamy.

V životě je to často velmi podobné. Propagace je lepší než samotná skutečnost. Existuje však něco, na co se můžeme těšit bez strachu ze zklamání. Ježíš pro nás připravuje příbytky v nebi; nehledě na to, jaká máme očekávání, určitě nebudeme zklamáni! Nebe bude tak nádherné, že to nejde slovy popsat. Zde selhává i naše nejbujnější fantazie!

Dnes jsme ve Zjevení četli popisy zlatem dlážděných ulic, perlových bran a překrásných hradeb (Zj 21,18-21). Nad tou nádherou se nám zastaví dech. Ve srovnání s tím, co budeme prožívat ve slávě, v přítomnosti živého Boha a tváří v tvář Ježíši Kristu, je však nádhra města zanedbatelná.

Výtvary lidských rukou i myslí mohou být krásné; v nich však věčné štěstí nenajdeme. Ne tak s nebem! V Boží přítomnosti nebude mít místo žádné zklamání...

JDB

*Nad stínem smrti, trápením,
nad bolestí a strachem z vin,
vítězně září Jeho tvář –
– toť Ježíš Kristus, Boží Syn!*

Zaslíbení věčného života v nebi není prázdnou reklamou, ale skutečností.

„TO MUSÍM ZVLÁDNOUT SÁM!“

„Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním...“
(Ž 40,8)

Už po několik desetiletí patří k nejoblíbenějším umělcům v naší zemi Karel Gott. Jednou z jeho nejpobulárnějších písní je bezpochyby „To musím zvládnout sám“. Její text i melodii znají celé generace fanoušků.

Co je tedy hlavním poselstvím písně? Lidská dostatečnost. Touha všechno zvládnout bez cizí pomoci a prosazení své vlastní vůle je pro člověka typická. Téměř všichni si čas od času podvědomě říkáme: „To musím zvládnout sám.“

V každodenním životě může tento individualistický přístup nést ovoce. Ve vztahu s Bohem není ten „náš“ způsob, naše vůle nikdy správná. Boha bytostně potřebujeme. Své přemýšlení a rozhodování musíme podřídít Jemu; vždyť dokonce Boží Syn – Pán Ježíš – se v getsemanské zahradě k Otci pokorně modlil: „... ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ (Lk 22,42)

Toto vědomé podřízení se Bohu se může zdát nepřiměřeně bolestné; poslušnost Otci nás však uchrání před tou nejnešťastnější ztrátou v tomto světě a nevratnou ztrátou v životě budoucím. Oddíl Př 14,12 nám připomíná, že hříšná snaha o prosazení své vlastní vůle vede k sebezničení: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“ Plná důvěra v Boží cestu naopak přináší požehnání dnes i do budoucna.

Kdykoliv se vám bude chtít říct „to musím zvládnout sám“, uvědomte si, že ani Ježíš nic nedělal sám o sobě. Byl stále s Otcem a činil jeho vůli. JDB

*Kéž Tvoji cestou, Bože, toužím jít,
Ty jsi můj hrnčič a já jsem hlína Tvá.
Kéž Tvoje vůle je i vůlí mou,
kéž v Tobě moje duše spočívá!*

Svíj pokoj nalezneme v Jeho vůli.

– Dante Alighieri

ČEKAT... A DÍVAT SE

„Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a budme střízliví.“
(1 Te 5,6)

Otec přijel vyzvednout svého dvanáctiletého syna po setkání mládeže v jejich sboru. Když vjížděl na parkoviště, zahlédl syna stát u vchodových dveří; ten si vůbec otcova příjezdu nevšiml. Otec stál a čekal, jak dlouho to bude synovi trvat, než si ho všimne. Za dvacet minut musel zatroubit klaksonem – syn by jej jinak vůbec nezaregistroval.

„No, kde jsi?“ zeptal se synek, když nastoupil do auta.

„Jsem tu a čekám už přes dvacet minut,“ odpověděl k synovu překvapení otec.

Myslíte, že budeme trochu jako tento překvapený chlapec, až sem na zem přijde podruhé Pán Ježíš? Oh, ne! Až se Pán vrátí, jistě Jej nepřehlédneme! Jeho přítomnost na zemi bude více než zřejmá. Možná jsme však tak zaneprázdnění každodenními starostmi, že Jej nevyhlížíme a na Jeho druhý příchod se nepřipravujeme... Anebo se pozorně díváme kolem sebe? Toužíme Jej skutečně vidět?

Zůstat zaměřeni na Pánův příchod není jednoduché. Jsme doslova zahlceni tolika starostmi, že Krista a jeho návrat na zem zatlačujeme až někam dozadu do své myslí. Pokud je tomu tak i ve vašem životě, „Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a budme střízliví“ (1 Te 5,6).

Máme-li být skutečně připraveni na Pánův druhý příchod, musíme jej s vírou vyhlížet!

JDB

*Žít Ti chci i mřít,
Tvým chci věčně být,
přijmi mne jen
ve spásy den
Spasiteli drahý,
posuď moje snahy.*

Budeme-li připraveni v každém okamžiku, budeme připraveni i na ten poslední.

**NEZAPOMÍNEJME
ZAPOMÍNAT**

„[Láska] nepočítá křivdy.“ (1 Kor 13,5)

Když nám někdo ublíží a omluví se nám, většinou mu řekneme, že mu odpouštíme. Ale se stejnou umíněností, jako když se pes nechce vzdát své kosti, dovolíme, aby se naše mysl i nadále „odpuštěnou“ křivdou zabývala.

V 1 Kor 13,5 Pavel říká, že láska „nepočítá křivdy“. V řeckém originále apoštol použil termín běžně používaný v účetnictví při zápisu čísel do účetní knihy. Láska dělá pravý opak – nezaznamenává natrvalo chyby. Láska naopak odpouští a odmítá se k chybě neustále vracet.

Pokud se snažíme něco si dobře zapamatovat, často se k tomu vracíme a opakujeme si to. Žák se tak neustále musí vracet k vyjmenovaným slovům nebo násobilce, herec si opakuje svou roli, všichni se snažíme vybavovat si jména lidí, se kterými jsme se setkali. Láska však záměrně a vědomě na minulá zranění zapomíná a odevzdává je Bohu.

O jednom duchovním vůdci jsem kdysi slyšel říci: „Nikdy nedokázal zapomenout na křivdy, které se mu v minulosti staly – a to bylo jeho slabé místo. I když se snažil křivdy nepřipomínat, vždy o nich mluvil. Nedokázal na ně zapomenout.“

Když metodistický kazatel William Sangster psal adresy na vánoční pohlednice, jeho přítel si všiml jednoho jména a řekl: „Cožpak si nevzpomínáš, jak tě tehdy urazil?“ Sangster odpověděl: „Ale ano, pamatuji si to, ale naštěstí jsem to nezapomněl zapomenout.“
Následujme jeho příkladu! HWR

*V lásce k bližním věrně stůjme,
Kristus nám v tom příklad dal.
I nepříteli odpouštějme,
své vrahy Kristus miloval.*

**Nezapomínejte odpouštět,
ale také zapomínat!**

**BÝT OČIŠTĚN ZNAMENÁ
ŽÍT V JEDNOTĚ**

„Předně slyším, že jsou mezi vámi roztržky, když se v církvi shromažďujete...“

(1 Kor 11,18)

V malém bytě v Machachkale, jednom jihoruském městečku, se šlo čtrnáct nově obrácených křesťanů a několik misionářů, aby společně chválili Boha a slavili památku večere Páně. Mnozí vydávali svá svědectví, zněly písně i modlitby a celá místnost byla naplněna Duchem a radostí.

Potom, vědomi si symbolického významu lámaného chleba a poháru s vínem, pohlédli každý svému sousedovi do očí a zašeptal: „Díky tomuto pokrmu a tomuto nápoji jsme očištěni. Díky tomuto pokrmu a tomuto nápoji jsme jedno.“ Znovu si tak připomněli, že díky Ježíšově zástupné smrti na kříži a odpuštění, kterého se jim dostalo, mohou být nyní jedno v Kristu. Jejich jednota byla v tuto chvíli tak zřejmá!

Podle apoštola Pavla korintská církev takovou jednotici síly nezakoušela. Vysluhování památky večere Páně bylo v jejich podání spíše rozdělením. Ti, kteří si s sebou přinesli jídlo, nechali druhé klidně hladovět. Někteří se dokonce opjeli! (1 Kor 11,21) A tak Pavel věřící varoval a vyzýval je k disciplíně (v.28).

Nic nespojuje křesťany víc než odpuštění, které nám Ježíš vydobyl, když umíral za naše hříchy. Není tedy divu, že památku poslední večere ustanovil nedlouho předtím, než byl přibit na kříž. Věděl, že si budeme muset často připomínat to, co pro nás udělal, aby nás zachránil – a aby nás sjednotil. DJD

*Když zavane Duch Boží
od trůnu milosti,
lidé se v jedno spojí,
je tu čas radosti.*

Naše jednota začíná pod křížem.

Pondělí, 29. srpna

Ex 18,13-27

JSTE VYČERPANÍ?

*„Jestliže se podle toho zařídíš, budeš moci obstát, až ti Bůh vydá další příkazy.“
(Ex 18,23)*

Lidé, kteří zbůhdarma mrhají časem a nevyužívají nabízejících se příležitostí, nám často jdou na nervy. „Taková nezodpovědnost!“ říkáme. Jsou ale také jedinci, kteří jsou takřka jíc příliš zodpovědní. Říkají si: „Když to neudělám já, neudělá to nikdo. A i kdyby to někdo udělal, neudělá to dobře.“ Takovému přístupu k životu jsme si zvykli říkat „perfekcionismus“ nebo „spasitelský komplex“. Lidé, kteří takto žijí, jsou považováni za jakési novodobé mučedníky. Jsou to však oběti vyčerpání.

Možná znáte někoho, kdo takové vyčerpání prožil. Možná jste to přímo vy...

Oddíl Ex 18 nám vykresluje i Mojžíše jako oddaného, až příliš zodpovědného člověka. Den za dnem soudil svůj lid a odpovídal na stovky otázek. Jeho tchán Jitro mu řekl: „Úplně se vyčerpáš... Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš.“ (Ex 18,18) Poradil Mojžíšovi, aby se soustředil pouze na vyučování, sám soudil jen velké případy, a ostatní méně důležité soudy světil do rukou spolehlivých mužů (v. 19-22). „Jestliže se podle toho zařídíš, budeš moci obstát, až ti Bůh vydá další příkazy.“ (v.23)

Jste vyčerpání, protože se snažíte zvládnout všechno sami? Proste Boha o moudrost a sílu dělat to, co po vás chce On. Nesnažte se dělat všechno sami! Potom i vy budete „moci obstát“.

JEY

*I tobě zní zvěst Božích slov –
v nich pokoj svůj ti dává Pán.
Jen otevř před Ním srdce své,
vždy s Kristem chod' a nikdy sám!*

**Nepokoušej se dělat všechno;
dělej jen to, co po tobě Bůh chce.**

Úterý, 30. srpna

Žalm 13

NEZAPOMÍNEJ NA MNE, HOSPODINE!

„Dlouho ještě, Hospodine, na mne ani nevzpomeň?“

(Ž 13,1)

Připadalo vám někdy, že na vás Bůh zapomněl? Zdá se vám, že vám Hospodin nevěnuje tolik pozornosti jako dříve? Pokud ano, nezapomínejte, že zdání někdy klame! Nehleď na to, jaká se vám zdá teď situace, Bůh od vás není nikdy daleko. Možná vám jen dává příležitost naučit se mu více důvěřovat a čekat na Jeho pomoc, místo toho, abyste se spoléhali pouze na své vlastní schopnosti.

S podobnými situacemi máme všichni bohaté zkušenosti. Který rodič ještě nikdy neřekl svému dítěti, aby na něj počkalo na daném místě, dokud se nevrátí? A který rodič se nerozčílí, když si dítě, místo aby poslušně čekalo, postaví hlavu a běží pryč?

David, autor Žalmu 13, zachytil myšlenku dítěte Božího, které se svému nebeskému Otci určitě líbilo. Muselo projít zkouškou. Dobře poznalo zkušenost, kdy člověka přepadne pocit, že jej Bůh opustil. Přesto si uchovalo víru, že jeho jediná naděje je v Hospodinu a že On jeho víru odmění.

Procházíte také nějakou zkouškou? Zdá se vám, že je Bůh daleko? Máte tedy jedinečnou příležitost naučit se to, čemu se naučil David – že Hospodin nás nikdy neopouští. Zastává se všech, kteří v něj skládají důvěru.

MRDII

*Nenajdu v světě pastýře,
jenž nad Něj lepší je,
v Něj doufat budu pevně vždy,
On je má naděje.*

**Kdo opustí celý svět pro Hospodina,
toho Hospodin nikdy neopustí.**

TO JE PRO PÁNA!**NIKDY NEJSI SÁM**

„Radostného dárce miluje Bůh.“
(2 Kor 9,7)

„Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘“

(Žd 13,5)

Spisovatel James Duff mi kdysi vyprávěl o anglickém kazateli a teologovi Andrew Fullerovi (1754-1815). Fuller sbíral peníze pro účely zahraničních misí. Když zašel za jedním ze svých přátel a řekl mu o sbírce, přítel mu odpověděl: „No, Andrew, že jsi to ty, dám ti pět liber.“

„Nikoliv,“ řekl Fuller, „dáváš-li kvůli mně, peníze si od tebe vzít nemohu.“ A podal mu přetřilobrovku zpět.

Muž jeho výtku pochopil. „Andrew, máš pravdu. Tady máš deset liber – že je to pro Pána Ježíše!“

Duff své vyprávění uzavřel slovy: „Pamatujme si, že Pán se nedívá na částku, kterou dáváme na Jeho dílo, ale na naše motivace.“

V křesťanské službě, ať už se jedná o peníze, o čas, nebo o duchovní dary, je postoj srdce skutečně klíčový. Pána mnohem více zajímá proč dáváme, než kolik dáváme. Nikdy bychom neměli dávat pro to, abychom získali ocenění od druhých, ale protože milujeme Boha a chceme oslavovat a uctívat jeho jméno.

Apóstol Pavel řekl: „Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ (2 Kor 9,7)

Kdykoliv tedy dáváme na Boží království, měli bychom být schopni upřímně vyznat: „To je pro Pána!“

RWD

DCM

*Dávej tak, bys Pánu dával,
budeš jednou před Ním stát.
Dávej rád, vždyť jednou v nebi
bude se Pán tebe ptát!*

*Co činí Bůh, vše dobré jest,
On nikdy nezklame mne,
v rtech Jeho není žádná lest,
a Jeho rámež věrné.*

Bůh vidí dárce i dar – srdce i ruku.

**Když nám nezbude nic jiného než Bůh,
bohatě to stačí.**

UTÉCT OD BOHA?

„Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří?“ (Ž 139,7)

Francis Thompson napsal velmi působivou báseň, nazvanou „Nebeská štvánice“. Zachytil v ní několikaleté trápení svého života – období, kdy utíkal od Boha. Jednu dobu dokonce zatoužil být knězem, ale nepřipadal si na toto povolání dostatečně vyzbrojen. Pak se začal věnovat povolání svého otce – lékaře, ale opět nevydržel. Plný hněvu a hořkosti Thompson nakonec zanevřel i na Boha.

V letech 1885-1888 žil v ulicích Londýna jako bezdomovec. Byl navíc závislý na opiu. Nakonec se několika jeho přátelům podařilo vyrvat jej ze chřtánu smrti a přivést jej zpět k Bohu, kterého odvrhl. Thompson prožil skutečné obrácení.

Zmíněná báseň je jeho upřímným svědectvím. S jistou dávkou nadsázky Thompson říká, že stejně jako lovecký pes pronásleduje zajíce a neustále se ke své kořisti přibližuje, i Bůh touží po duších těch, kteří od něj utíkají.

Nehledě na to, jak daleko jste před Bohem utekli, Hospodin po vaší záchraně stále touží. Ve chvíli, kdy se vám zdá, že už jste mu unikli, zjistíte, že je vám „stále v patách“. David, autor Žalmu 139, dobře věděl, že před Bohem se nemá kam schovat.

Bůh je všudypřítomný. Jeho blízkost můžeme vnímat třeba skrze trpělivost našeho partnera nebo vroucí objetí přítele ve chvílích těžkostí. Bůh je stále s námi.

Před Bohem se nedá utéct. Možná, že i po vás touží a „pronásleduje“ vás. Pokud ano, zastavte se a přestaňte utíkat. HWR

*Drž ruku mou, mne k sobě blíže přivíň,
v blízkosti Tvé to pravé blaho jest!
Drž ruku mou, ať nezabloudím nikam
z Tvých pozeňnaných, Spasiteli, cest!*

Nezáleží na tom, jak daleko jste od Boha utekli; On je vzdálen jen na vzdálenost jedné modlitby.

NÁŠ VĚČNÝ DOMOV

„Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.“ (Ž 23,6)

Na kraj se začala snášet noc a počasí bylo minutu od minuty horší. Vracel jsem se autem domů. Sněhové vločky byly stále větší a větší. Prudký mrazivý vítr z nich ve vteřině vykroužil na předním skle těžkou sněhovou záclonu. Jen díky vypětí všech sil a neustálým modlitbám jsem udržel auto na silnici.

Když už trvala jízda téměř čtyři hodiny, bolelo mě celé tělo a oči byly velmi unavené. Snad nikdy jsem se tak netěšil domů! Když jsem konečně překročil práh domu a sesunul jsem se vyčerpáním do křesla, pocítil jsem obrovskou úlevu.

Někdy je naše „cesta“ křesťanského života této situaci velmi podobná. Celé dny tvrdě pracujeme a čelíme těžkostem. Když prožijeme zklamání nebo smutek, to nejlepší je vyhledat v Bibli pasáže popisující krásu našeho nebeského domova a nechat spočinout své myšlenky tam. Vždyť jaká je to úžasná vzpruha, představovat si, že jednou budeme v Boží přítomnosti a že to nikdy neskončí.

Spisovatel C. S. Lewis napsal nádhernou alegorickou knihu s názvem Letopisy Namie, ve které mimo jiné popisuje, jak jednorozec se poprvé ocitne v nebi. Jednorozec zvolá: „Konečně jsem doma! Tohle je moje pravá vlast! Sem patřím. To je ta země, kterou jsem celý život hledal.“

Je to alespoň nepatrný odlesk toho, co budeme prožívat, až skutečně budeme s Pánem v nebi. DCE

*Tam v nebi, vysvobozen z bídy,
veškerých lidských hříchů prost,
lid Boží, Ježíšova církev
se spojí provždy – na věčnost.*

Nebeská radost tisíckrát převáží pozemské trápení.

Ž 73,21-26

Žalm 148

BUĎME VDĚČNÍ ZA TĚŽKOSTI

„Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“

(Ž 73,26)

V roce 1812 započala křehká Američanka Anna Judsonová se svým manželem dlouhou a nebezpečnou službu. Manželé Judsonovi se plavili do daleké Barmy, aby tam zvěstovali Krista jako první misionáři.

Anna si po celou dobu vedla deník, ve kterém mimoděk zachytila i nesnesitelné podmínky, ve kterých žili. „Už několik dní bojuji s velkou nervozitou – mám strach z toho, co je před námi,“ zapsala si jednou. „Všechno, co souvisí s naší nepatrnou službou, je spojeno s nejistotou. Před námi je tma, a tak je pro mne těžké žít z víry a ve všem důvěřovat Bohu.“

Vzápětí ale dodala: „Kdyby však šlo všechno bez problémů, neměli bychom prostor pro důvěřování Bohu. Nechci si stěžovat ani reptat. Chci se radovat a být vděčná za to, že můj nebeský Otec mi umožňuje spoléhat se na Něj tím, že mi odebírá věci, o které bych se jinak opírala.“

I v těžkostech se tedy mohla Anna ztotožnit s žalmistovými slovy: „Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“ (Ž 73,26)

Jak se změní náš postoj, když z našeho života zmizí věci, o které jsme si zvykli se opírat? Jsme vděční za zkoušky, které posilují naši víru? Jsme Boží děti, a tak se velké těžkosti mohou proměnit ve velkou víru – a ukázat tak na velkou Boží milost.

VCG

*I když vítr loďkou zmítá,
bouří moře hladinou,
s námi je vždy Vládce světa,
pomoc chystá předivnou!*

**Když pociťujeme nebezpečí bouře,
pochopíme důležitost kotvy.**

ZDE JE SKUTEČNĚ DUCH!

„Ať chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je uvýššené...“

(Ž 148,13)

Po 37 let byl hlas Boba Ufera známý všem, kdo poslouchali rozhlasovou stanici Michiganské univerzity – byl komentátorem přenosů ze zápasů amerického fotbalu. Každé sobotní odpoledne oblažoval své posluchače precizními a emotivními popisy herní situace na hřišti. Kdo slyšel jeho komentáře, okamžitě věděl, pro který klub Bobovo srdce bije. Věrnost a loajalita tisíců fanoušků k „jejich“ klubu, kterou udržoval tolik dlouhých let, jsou důkazem toho, jak nakažlivé může být nadšení člověka, který pro něco žije naplno, celým srdcem.

Horlivé zapálení tohoto sportovního komentátora nám připomíná, jak důležité je „srdcem“ reagovat na to, co k nám intenzivně promlouvá. Písmo nám dává mnoho příkladů mužů a žen, kteří sloužili Pánu s velkým nadšením.

Na oslavu návratu schrány smlouvy odložil i David svou královskou důstojnost a oslavoval na ulicích (2 Sa 6,14). O několik století později Ježíš přímo plál vroucí horlivostí, když vyháňel z chrámu penězoměnce (Mt 21,12). Raná církev si do svého středu volila muže jako Štěpán, protože Ducha Božího, který skrze ně pracoval, vnímali všichni (Sk 6,1-5).

A co my? Poznájí na nás druzí lidé, že nadšeně sloužíme Bohu, že Jej milujeme a že jsme plni Jeho Ducha? Jsou naše životy důkazem toho, že Hospodinu vzdáváme chválu celým svým srdcem, jako v Žalmu 148? MRDII

*Nechci bloudit v temnotách,
Tvoje tvář mi světlo dá.
Toužím Tvoji pravdu znát,
světu jasně vyznávat!*

**Ten, jehož srdce nehoří,
nemůže zapálit ostatní.**

NEPUSTILI JEJ DOVNITŘ

„Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.“

(J 1,11)

Už je to více než šedesát let, co jsem poprvé četl báseň Smrt nádeníka. Dodnes si pamatuji tento verš: „Domov je místo, kde vás musejí pustit dovnitř, když se tam musíte vrátit.“

Ta slova se mi vryla hluboko do srdce; možná proto, že právě takové přijetí a lásku jsem vždy vnímal ze strany svých rodičů i sourozenců. Věděl jsem, že mě moje rodina přijme, kdykoliv se do otcovského domu vrátím.

Tím více mi je líto, že Pán Ježíš „přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“ (J 1,11). Odmítli ho právě ti, kteří Jej měli přijmout.

Byl to On, kdo je stvořil (J 1,3), přesto se vzdal nebeské slávy a narodil se v lidském těle. Přišel za svým vlastním lidem, aby se stal jejich Spasitelem a Králem. Cele se jim vydal. Neměli žádný důvod Jej nemilovat! Oni Jej však odvrhli a ukřižovali.

Naštěstí tím Jeho příběh nekončí! Dokonce Ježíšova smrt na kříži byla výrazem Jeho lásky. Zemřel, aby zaplatil pokutu za náš hřích; Jeho zmrtvýchvstání je zárukou toho, že ti, kteří v Něj věří, zvítězí nad smrtí a budou věčně žít v Jeho přítomnosti.

Ježíš je tu i dnes! Stále hledá ty, kteří by Jej přijali do svého srdce. Už jste Jej pustili dovnitř?

HVL

*Musím mít Spasitele;
kam bych došel, jdu-li sám?
Nevede-li ruka Jeho,
v hříšném světě hynu, lkám.*

**Ježíš za nás položil život,
abychom mohli žít v Něm.**

**DVĚ ZPRÁVY:
ŠPATNÁ A DOBRÁ**

„[Prosím] aby všichni byli jedno, ...aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.“ (J 17,21)

Pět dnů před Štědrým dnem jsem objevil v místních novinách tento titulek:

**HLEDÁTE DOBROU VŮLI? POKOJ?
TO V TOMTO SBORU NENAJDETE.**

133 let starý sbor se rozpadal. Kazatel musel při svých kázáních čelit posměškům. Ve sboru se nacházelo několik vzájemně soutěžících skupin. Týkalo se to i dobrovolných sbírek. Během jednoho shromáždění musela být dokonce volána policie – spor přerostl v divokou hádku.

To je ta špatná zpráva. Před očima veřejnosti se křesťané hašteří a jsou rozdělení hněvem a žárlivostí.

Ta dobrá zpráva je, že – jak doufám – je to případ pouze výjimečný. V novinách se konekců objevují většinou jen takové informace, které jsou neobvyklé až skandální. V tisku není místo pro každodenní starosti. Čteme spíše o pádu jednoho letadla než o tisících bezpečných přistání; o sboru, který se rozpadá než o stovkách jiných, které přetékají láskou.

Ježíš se těsně před ukřižováním modlil, aby byli Jeho následovníci „jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (J 17,21).

Pokud je tato modlitba ve vašem sboru a ve vašem životě realitou, asi se o vás v novinách nepíše. Přinášíte naopak radost Bohu a lidem ve světě zla ukazujete, že vám vládne Kníže pokoje. DCM

*Mocí svojí, Duchu slavný,
podmaň nás a všude vládni!
Co je hříšné, proměň v zář,
lidstvu vrať zas Boží tvář.*

**V Božím sadu není místa pro jablko
sváru.**

MARIIN CHVALOZPĚV

„Maria řekla: „Duše má velebí Pána
a můj duch jása v Bohu!““

(Lk 1,46-47)

Maria nevěděla, co má dělat. Právě jí anděl řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ (Lk 1,28) Na první pohled slova pokoj, ale zároveň slova budící bázeň – vždyť k ní mluvil anděl!

Marie se měla dozvědět tu nejvzácnější zprávu, jaké se kdy člověku dostalo, a přece měla strach. A když jí anděl řekl, že se jí narodí dítě, zvolala: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ (v.34)

Tato dvě fakta o Marii – její strach a její nejistota – svědčí o tom, že byla člověk jako my, s normálním uvažováním.

Přesto se potom, co anděla vyslechla, sama nazvala „služebnicí Páně“ a řekla: „Staň se mi podle tvého slova.“ (v.38) Byla pokornou Boží služebnicí, ochotná činit jeho vůli.

Ještě mnohem víc se o Mariině srdci dozvídáme z její vroucné modlitby, známé jako Magnificat nebo Mariin chvalozpěv (v.46-55). V něm se raduje z Boží svatosti (v.49), Jeho milosrdenství (v.50), Jeho moci (v.51-52), Jeho péče o hladové (v.53) a z Jeho dobroty a lásky k Jeho lidu (v.54-55).

Od Marie se můžeme naučit důvěře v Boží prozřetelnost; věřila Mu i přes své pochybnosti a strach, a chválila Jej za Jeho velikost. O tom je vlastně celý její chvalozpěv.

JDB

*Důvěřuj se v Pána, ó, duše má,
zvečera i zrána On ti pomáhá!
On zná tvou strast, proměň ji v slast,
nový květ okrášlí tvou pozemskou vlast.*

**Boží nevyzpytatelné stezky si zaslouží
naši bezmeznou chválu.**

DAR LÁSKY

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.“ (J 3,16)

Osmiletý Filip s pomocí svého dědečka pilně pracoval na malém krmítku pro ptáky, které chtěl dát své mamince jako dárek k Vánocům. Mluvil o té práci jako o „tajném projektu“. Svému překvapení se věnoval každou volnou chvíli a pořád na něj myslel. Co bylo však nejdůležitější, krmítko vyráběl s upřímnou láskou; chtěl mamince udělat radost.

Ještě než začal Filip pracovat, spočítal si, kolik času práci přibližně věnuje – vyšlo mu asi 7 hodin, přemýšlel také o barvě, kterou krmítko natře (rozhodl se pro žlutou a modrou na stříšku). Na Štědrý večer potom trval na tom, aby ten jeho dárek maminka otevřela jako první. Mamince se krmítko moc líbilo a Filip celý večer doslova zářil.

Filipův dárek je dobrým příkladem toho, jaké dárky máme dávat – ve smyslu toho největšího Daru, který si připomínáme o Vánocích. Bůh Otec, pohnut obrovskou láskou, „... dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ (J 3,16-17)

Premýšlejte o Otcově lásce, která jej vedla k té největší oběti v dějinách světa, k naplnění věčného záměru (Ef 1,4-5; 3,11). Boží dar lásky by nás měl naplňovat vděčností a radostí. Vyznejme společně: „Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar!“ (2 Kor 9,15)

DCE

*Vládnout říší, byt' ohromnou,
to za dar chudý pokládám:
za lásku tak nevýslovnou
dám duši, život, vše, co mám!*

**Ten největší dar, který můžeme někomu
dát, je Ježíš Kristus.**

KDE JSME SE TU VZALI A PROČ TU JSME?

„... všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho.“
(Ko 1,16)

Takové otázky si asi v celém vesmíru a v celém stvoření může klást právě jen člověk. Ani zvířata, ani stromy, ani planety nebo hvězdy, ale jen my. Touto výjimečnou schopností nás neobdařila příroda, a ani evoluční teorie nás uspokojivě vysvětlení, proč se lidé takto ptají.

Schopnost klást takové otázky nám dal Bůh proto, abychom hledali, přemýšleli a pátrali, a abychom našli a poznali svého Stvořitele a Spasitele. A jsem přesvědčen (jak již mnozí jiní poznamenali), že člověk bloudí a nenalézá pokoj, dokud nenajde svého Stvořitele a Spasitele.

Bible nás učí, že „... všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho.“ Takže i ty jsi byl stvořen, i ty jsi byla stvořena pro Boha, a ne obráceně. Skutečný život je o tom, abychom dovolili Bohu, aby s námi dělal, co se jemu líbí, a aby nás používal ke svým záměrům. Pokud nás cokoli jiného, nebo kdokoli jiný chce používat ke svým záměrům znamená to zotročování. Slouží-li však naše životy záměrům našeho Stvořitele, znamená to konec nesmyslnosti života, marnosti a bloudění. Jen když jsme tu „pro Něho“, můžeme nalézt osvobození a to, co skutečně dělá člověka člověkem.

Jsme tu tedy my pro Boha a není to tak, že by tu měl být Bůh pro nás a pro to, abychom měli méně problémů a aby se nám dařilo lépe.

Přijímáme to jako pravdu, že jsme tady my pro Něho? Pokud ano, pak by mělo být také samozřejmostí, že se ho často ptáme: „Co mám dnes dělat? Co po mně žádáš a co ode mne očekáváš? Jak jsi se mnou spokojený?“ I v těžkostech a zkouškách je lepší se ptát „Pane, co mne tím chceš naučit?“, než klást otázku „Proč jsi to dopustil?“

Když člověk žije jen pro sebe, tak také neunikne trýznivé nejistotě otázek po smyslu toho všeho. A tato nejistota bere odvahu i sílu. Když však vím, že tu jsem pro Pána Ježíše, tak mohu čerpat sílu a odvahu i k těžkým krokům.

Pán Ježíš je zdrojem všeho a v Něm všechno spočívá a na Něm všechno záleží. Proto také jenom u Něho můžeme najít odpovědi na naše otázky a jen On je tím, kdo nám dá do života smíření i odvahu, radost i sílu.

PROŽÍVÁME OBAVY A STRACH?

„Obavy lidské tíží srdce, ale dobré slovo vrací radost.“
(Př 12,25)

Obavy a strach zasahují lidi všech dob, ras a stáří. Malé dítě spěchá k rodičům a v jejich náručí se upokojí. I dospělý člověk hledá oporu ve své bázni u milované osoby, nebo také u někoho silnějšího, vlivnějšího. Obavy mohou být z věcí, které můžeme ovlivnit.

„Pokud na vás je, se všechněmi lidmi pokoj mějte.“ (Ř 12,18) Co nemůžeme ovlivnit, vyprosme si sílu to snášet.

Naši bratři kazatelé se v době ateismu dostali do vězení. Jistě prožívali obavy i strach. O své rodiny, o církve a také aby dokázali snést všechno tělesné i duševní násilí. Při tom se vždy povzbuzovali Božím Slovem a dle možnosti ho nesli dál svým spoluvězněm.

Dobré slovo řečené v pravý čas, to je vzácnost. Slovo soucítění, upřímného povzbuzení, které vrací radost. Slovo dokázané laskavou snahou pomoci.

Dobré slovo ne vždy jen hladí, ale dobré a vzácné je i to, které napomíná, abychom sami sebe viděli ve správném světle a tak našli zas ztracenou radost v Pánu Ježíši Kristu.

Lydie Kolaříková

*Pojďte ke mně všichni,
kteříž pracujete a obtíženi jste,
a já vám odpočinutí dám.*

(Mt 11,28)

**„Jako broučku v růže květu,
tak je duši v Ježíši...“**

PRVNÍ POMOC aneb *Křestané jako záchranáři pro život věčný*

„Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu. Hle, jen na píd odměřils mi dnů, a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne.

A tak, jakou naději mám, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě.“ (Ž 39,5-8)

Právě jsem absolvovala zdravotnický kurz první pomoci. Uvědomila jsem si některé skutečnosti.

Třeba to, jak je naše lidské tělo naprosto dokonalý organismus, jak vnitřně všechno se vším souvisí a perfektně se doplňuje. Jak je však také úžasně zranitelné a jak strašně málo stačí a život je pryč.

Například, že v těle zdravého dospělého člověka koluje tak 5 – 6 litrů krve. Srdce za minutu těch 5 litrů přečerpá. Ztráta krve, která ohroží život, je 1,5 litru. Z toho si snadno odvodíte, jak velice rychlý musí být zákrok při snaze zastavit tepenné krvácení!

Nebo: mozek, aby zůstal nepoškozen, vydrží bez kyslíku jen 3 – 5 minut...

Ano, přijít o život může být otázka několika minut, ne-li sekund. A při takovýchto neštěstích, kdy se stane vážný úraz, rozhodně není čas myslet na záchranu své duše, na smysl života a jak to s tou smrtí vlastně vůbec je. Ostatně myslím si, že ani člověk dlouhodobě nemocný nemá na podobné myšlenky náladu. Je příliš zaměstnán svým utrpením, nemocí, bolestí těla.

Rozhodně tedy ne nadarmo nás Boží Slovo nabádá: „Rozhodni se, komu svěříš svůj život, dokud je čas! Nevíš, co bude za rok, ale ani zítra či za hodinu.“ Stojí za to mít tuto otázku vyřešenou. Vědět, komu patří.

Svěřme tedy svůj život do rukou toho, kdo duši člověka zachrání opravdu může. Do rukou Pána Ježíše Krista. A zároveň budme připraveni na chvíli, kdy budeme z pozemského života odvoláni, ať je to kdykoliv.

Je to ale i výzva k nám, křestanům – „záchranářům pro život věčný“. Ani my si nemůžeme být jisti, že ještě budeme mít příležitost poskytnout tu duchovní první pomoc našim sousedům, přátelům, známým. To naše časté „zítra“ či „příště“ může znamenat pro onoho člověka „nikdy“ a pro nás neposkytnutí první pomoci v pravý čas.

Milada Kubalíková

NESVEDL NÁS POKUŠITEL?

„... abych poznal vaši víru, zdali vás pokušitel nesvedl.“ (1 Te 3,5)

Já jsem už starší, žiji sama a jednou z mých radostí je zahrádka. Jaká je to radost, když na jaře vykvetou první květinčky. Snažím se je uchránit před nepřízní počasí a škůdci.

Všechno rostlinstvo přináší časem svůj užitek: květiny krásu a vůni, stromy a keře chutné ovoce, tak, jak jim to Pán přírody přikázal, a jak přikázal člověku, aby se o ně staral.

Apoštol Pavel se s otcovskou láskou zajímá o pevnost víry Tesalonicenských, svých duchovních dětí.

Jak se pozná síla víry? Příkladem je i apoštol Pavel a všichni Boží služebníci, kteří „naplnili svým učením celý Jeruzalém“ (Sk 5,28). A také ti, kteří za cenu velkých obětí přinesli evangelium i do Čech. Živá víra je činná, předává poznanou pravdu dál. Výchovou, příkladným životem evangelia v praxi a modlitbami.

Nesvedl vás pokušitel? Tak se ptá apoštol Pavel. Nesvedl v mnohém i nás, tebe i mne? Cesta sebeobětování, křesťanské lásky a kázně není pohodlná. Navíc má dnes pokušitel moderní zbraně. Nevadí mu, že chodíš do sboru věřících, ale vkládá pochybnosti víry do srdce. Vyhovuje mu, když žasneme nad vymoženostmi vědy a techniky, objevování vesmíru, genetiky. Cizí nauky nám chtějí radit a mají za úkol odvést věřící na cestu zkázy.

Proto: bděte! Každý věřící a obzvlášť služebníci Boží!

„Ale Já jsem za tebe prosil...“ (L 22,32)

Lydie Kolaříková

*Vzácný dar svůj, živou víru,
Pane můj, mi zachovej!*

OCHRANA NA CESTĚ

„Hle, posílám před tebou anděla, aby tě opatroval na cestě...“ (Ex 23,20)

V dnešní době se mnoho cestuje. Vlaky jezdí na všechny strany. Na silnicích jezdí auta jako o závod. Letecké společnosti nabízejí cestování letadlem. Zabálí se kufry, zamává na rozloučenou a jede se vstříc vzdáleným místům, novým zážitkům a vytoženému odpočinku.

V Rusku mají před odjezdem zvláštní obyčej: Ten, kdo se vypravuje na cestu a přichází se loučit s tím, kdo zůstává doma, má ještě chvíli mlčky vedle zůstávajícího posedět. Jako by si oba měli uvědomit, že jsou možná společně naposled. Teprve potom se obejmou a rozloučí.

Neměli bychom se také před cestou – nejednou ve spěchu – na chvíli zastavit a přemýšlet, kam míříme a co hledáme? Neměli bychom se svěřit do rukou toho, který zná naši cestu? On je naším dobrým Pastýřem, který nás každodenně doprovází na naší cestě životem a staví své anděly k nebezpečným místům. Pod jeho ochranou projdeme také svou poslední cestu do jeho království.

Jan a Jana Kubaňovi

*Pane Bože, Stvořiteli,
ty řídíš východ i slunce západ
a člověka máš tolik rád –
vždyť já to dobře vím.
Prosím tě za ochranu,
až budu na cestách.
V tvých rukou je má cesta tam i zpět
i každá chvíle mezi tím.*

**On je naším dobrým Pastýřem,
který nás každodenně doprovází
na naší cestě životem.**

VZÁCNÁ MILOST

„Ty však, Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný, věrný...“ (Ž 86,15)

Tak jako vynikne bílá barva na černém pozadí, tak může člověk vidět své zlé sklony a hříchy na projevech Boží dobroty a nezištné lásky.

Bůh ji prokázal na Pánu Ježíši. Všichni potřebujeme sundat brýle mámení a uvidět, jací ve skutečnosti jsme. Kdo se porovnává se svým okolím, ocitá se na šikmé ploše. Ten, kdo již na svůj hřích doplatil, pocítil dno své křehké existence, a pak prožil Boží pomoc, ten si mimořádně uvědomuje Boží velikost, dobrotu a lásku. Lidi, které zákon poslal do vězení, mají různý přístup ke svému hříchu. Jedny mrzí, že byli při činu přistiženi, ale jsou i ti, kteří litují, že neznali Pána Ježíše dříve. Nemuseli jít cestou zločinu. Z dopisů:

*„Konečně jdu správně a nechtěl bych nikdy z cesty za Ježíšem sejít. Škoda, že jsem jej poznal až ve vězení. Teď, kdy píšu tyto řádky, mě naplňuje zvláštní klid.“

*„Nazvali jste mě přítelem, to mne uvedlo do rozpaků, vždyť já jsem žil tak špatný život. Ale zde jsem svěřil svůj život Ježíši. Odešel strach a vím, že mu na mně záleží.“

*„Bral jsem drogy, ale kamarád mě pozval do sboru, kde jsem uvěřil v Pána Ježíše. Později jsem zase odpadl. Příčinu jsem se dověděl až zde. Ježíš v mém životě musí mít vždy první místo, jinak neobstojím. Věřím, že to, co byla velká ryba pro Jonáše, to je pro mne vězení. Čas k pokání. I když je zde naprosto stresové prostředí, Pán mě zbavil kouření, prožívám radost a pocit svobody, kterou jsem dosud neznal. Hledám slova, jak Bohu děkovat.“

Libuška Ranšová

*Vděčnost se prochází v srdci mém.
Slzy, co kutálí se, Pane, do počtu vem.
Těž má slova díky, že mne tak miluješ.*

My lidé máme pěkné ideály, avšak vrozený sklon ke zlu nám je nedovolí naplnit.

OBČERSTVUJÍCÍ MOC SPOLEČNÉHO OBECENSTVÍ

„A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní poznání a hluboká vnímavost, abyste rozpoznali, na čem záleží a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.“

(Fp 1,8-11)

V NEDĚLNÍM SHROMÁŽDĚNÍ

I když nás je tady maloučko, prožila jsem dnes opravdu občerstvující moc přítomnosti Ducha svatého, Boží, ve společném shromáždění věřících.

Jsem za to velmi vděčná. Protože i když vše, co bylo při kázání řečeno, sama VÍM - VÍM, že mne Ježíš miluje, že mu patřím - přesto často podléhám vnějším okolnostem.

Ovlivní mne třeba to, že mi není dobře, že nestíhám spoustu věcí, o kterých si myslím, že bych je udělat měla nebo dokonce že je udělat musím.

A najednou sedím tady, mezi hrstkou bratrů a sester v Kristu, a jsem od toho všeho svobodná.

„Duše moje velebí Hospodina“. Je nádherné se zastavit v tom rychlém běhu a třeba znovu stanovit priority. Rodina, práce, shromáždění, řada dalších aktivit, více či méně nutných či prostě jen příjemných. Když je vše O.K., všichni i já jsou zdraví, dá se to při dobré organizaci zvládnout. Jakmile ale nastane třeba jen malá změna, zejména ve vlastním zdravotním stavu nebo ve zvýšeném nároku na nějakou oblast činností, nejspíše pak v kombinaci obojího, je už problém. Nestíhám a trpím pak pocitem viny, že není hotovo, co mělo být. Což se pak projeví ve stále horším zdravotním stavu a tím opět ve ztíženější možnosti zvládnout vše. Tím se stupňuje pocit viny, zhoršuje zdravotní stav... Nekonečná prohlubující se spirála.

Možná, že to znáte také. Ale - něco tam chybí, že?

Milada Kubalíková

JDI A NEHŘEŠ VÍCE

„Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti.“

(1 J 1,9)

Nezáleží na tom, jestli jsi velký nebo malý, mladý nebo starý, jestli jsi věřící nebo nevěřící, všichni potřebujeme Pána Ježíše a Jeho odpuštění. Hřích nás odděluje od Jeho lásky. Nikdy jsi o NĚm neslyšel, nebo jsi jako křesťan zhřešil? Nenech to jen tak, že to nějak dopadne.

Možná jako nevěřící řekneš: Jestli je Bůh, tak je milosrdný a On dobře ví, že jsem nikdy nikomu neublížil, tak proč bych právě já měl jít do zahynutí? Nic hříšného nevejde do Boží slávy, na to pamatuj. Jen krev Pána Ježíše má moc tě očistit od hříchů.

A nebo jsi věřící, je ve tvém životě hřích a přítom chceš žít plný život s Pánem Ježíšem? Není nic jednoduššího, než Ho požádat o odpuštění a hřích opustit.

Pojďme za ním, prosme Ho a On nám odpustí.

Když se člověk ocitne v Jeho blízkosti, vždy se s ním něco děje. Tak, jak to bylo s hříšnou ženou v našem textu. Zůstala tam stát, sama před Pánem Ježíšem, a uslyšela: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“

Magdaléna Donátová

*Ježíš volá Tebe, duše, volá z Tvých Tě vin.
Viz tu náruč, chce Tě vzítí na svůj klín.*

**Jenom Ježíš je vítěz,
a my stojíme na Jeho straně.**

ŽIVOT V BOŽÍCH RUKOU

„Stezku života mi dáváš poznat, vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.“
(Ž 16,11)

Celý tento šestnáctý žalm vyjadřuje radost a vděčnost krále Davida, že jeho život je v Božích rukou.

Král David prožil ve svém životě různé situace a těžké chvíle. Zakusil pronásledování od Saula i od svého vlastního syna Absalona.

Dostalo se mu i času, kdy byl na vrcholu své moci, kdy rozšířil území izraelského království. Prožíval dobu úspěchu a zajištění své vlády.

Při tom všem, co zažil, ať už dobré či zlé, zůstává ve svém nitru, ve svém srdci, vděčný Hospodinu. Ano, David ví, že vše to dobré, co prožil, veškeré požehnání, dostává od Boha.

David poznává ve svém životě působení Boží milosti a lásky. Prožívá osobní zkušenost a skutečnost, že Bůh je s ním i tehdy, když jej všichni opustí. David je vděčný, zpívá chvály a žalmy, že i jeho tělo a duch jsou v Boží náruči.

Verš 11 je shrnutím a vyznáním Davidova vztahu k Bohu. Tuto Davidovu zkušenost s Bohem může prožívat každý člověk, který vydá svůj život Pánu Ježíši Kristu.

Davidovo vyznání je i mým vyznáním. Tento verš jsem dostal při křtu a stále se k němu vracím.

Stezku života mi dáváš poznat... Lidský život je cesta, stezka, která má svůj počátek i cíl. Je důležité, abychom šli po cestě, která vede k životu, a ne ke smrti.

I já jsem se rozhodl jít cestou života a spolehám na Boží vedení na této cestě. Pravou radost a hlubokou jistotu prožívám v přítomnosti Boží. Z Jeho pravice pochází vše dobré.

Michal Petratur

JEŽÍŠŮV NÁVRAT DO NEBE

„A když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen vzhůru a oblak jim ho vzal z očí.“
(Sk 1,9)

Co se vlastně stalo v nebesích po návratu Pána Ježíše? Napsali o tom apoštolové.

- Otec odevzdal vládu nad nebeskými bytostmi svému Synu, když jej povýšil nad vše (Fp 2,9). Dal mu jméno nad každé jméno, proto se stal vznešenějším než jsou andělé (Žd 1,4).

- Otec dal Pánu Ježíši veškerou moc na nebi i na zemi (Mt 28,18), učinil ho Soudcem živých i mrtvých. Má klíče pekla i smrti. Tuto vládu Pán Ježíš odevzdá Bohu, až bude zahlazen poslední nepřítel – smrt (1K 15,26). Pak se sám poddá Otcí, aby Bůh byl všechno ve všech.

- Bůh ho posadil po své pravici na trůnu, který se tím stal trůnem milosti pro všechny Boží děti. Pán Ježíš se stal Přímluvcem u Otce (Ř 8,34), Nejvyšším knězem, abychom mohli k Božím trůnu přistupovat se smělou důvěrou a dosáhli milosrdenství a milost k přijetí včasné pomoci (Žd 4,15-16).

- Bůh Pána Ježíše učinil Hlavou církve a seslal na zem svého Ducha, aby přebýval v každém znovuzrozeném člověku a „ponořil“ jej do Těla Kristova. Tak je každý věřící člověk spojen se svým Pánem a může žít jako jeho učedník, jít v Jeho šlépějích. Duch Kristův nyní připravuje církev jako nevěstu Božím Synu, a až přijde uložení čas, spolu s Nevěstou se vrátí do nebes na svatbu Beránkovu.

Ve jméno našeho Pána se smíme modlit k Bohu jako k našemu Otcí v jistotě, že nás slyší, protože jsme mu vzácní kvůli Přímluvcí. Přistupujme proto denně k trůnu milosti a k Tomu, který nás předešel do nebe, a očekávejme slavné setkání s Ním.

Ján Ostrolucký

„A hle, přijdu brzy a má odplata se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké bude jeho dílo. A Duch i Nevěsta říkají: »Přijď!« A ten, kdo slyší, ať řekne: »Přijď!«“
(Zj 22,17)

Blažený je ten, kdo denně čeká na příchod svého Pána.

VZÁJEMNÁ PODPORA

„Služte v lásce jedni druhým.“ (Ga 5,13)

My jsme byli stvořeni pro vztahy. V životě potřebujeme posilu od Boha, ale také potřebujeme lidi kolem nás, aby nás podpořili a povzbudili. Nový Zákon o tématu vzájemné podpory a obecenství mluví velice prakticky. Používá slova jako *jeden druhému, společně nebo navzájem*, a tím nás chce inspirovat jak máme růst ve vztazích, jaké jsou znaky pravého obecenství a podpory ve sboru.

- „Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.“

(Ř 12,10)

- „Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.“

(Ř 15,7)

- „Bůh zařídil tak tělo, aby údy shodně pečovaly jeden o druhý.“

(1 K 12,25)

- „Buďte jeden k druhému laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem.“

(Ef 4,32)

- „Nesudte už tedy jeden druhého.“

(Ř 14,13)

- „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého.“

(Jk 5,16)

- „Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.“

(Žd 10,24)

Když to shrneme, vzájemná podpora se projevuje: vzájemnou láskou, vzájemným přijetím, společným růstem, vzájemnou péčí, laskavostí a odpuštěním, vzájemným vyznáním a modlitbou. To vše je otázka nejen přijetí těchto věcí, ale také otázka dávání.

Sbor je Boží rodina, kde se tyto praktické verše naučíme dávat do praxe. Chyba, kterou děláme ve vztazích, je myslet si, že proto, abych druhého miloval, musí dotyčný být, myslet a jednat přesně jako já. Pán Bůh však nikdy neřekl, že máme milovat jen stejně smýšlející lidi, on řekl: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,39)

Kdo se chce naučit milovat a přijímat druhé lidi, i když jsou rozdílní v myšlení a názorech, nikdy nezakrmí. Motivace a základ naší vzájemné podpory není jednotvárnost, ale *jednota*, není stejnost, ale *jednomyslnost*, není sympatie, ale *Kristova láska*.

Nick Lica

BOŽÍ DÍLO SKRZE NÁS

„Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná.“ (Kaz 11,5)

Pravdou je, že se někdy ani nedozvíme, jaké dílo Bůh koná i skrze nás. Je to tím, že často nedohlédneme až tam, kde bychom viděli konkrétní vyslyšení našich modliteb, prožili radost z nově obrácených lidí skrze naše svědectví a podobně. To ovšem není důvod k rezignaci či malomyslnosti, neboť to, že neznám nebo nevidím dílo Boží při sobě, ještě neznamená, že se nic neděje. Rád bych se s vámi podělil o jeden příběh, který se stal za druhé světové války.

V zákopu na frontě umíral voják a z posledních sil diktoval kamarádovi dopis na rozloučenou pro svou rodinu. Také mu dal adresu jednoho muže a poprosil jej, aby za ním zašel a vyřídil mu poděkování za to, co on jako malý chlapec mohl od něj přijmout. Vojákův kamarád o něco později předal dopis na rozloučenou a zašel i na adresu onoho muže.

Když našel dotyčný dům a zazvonil u dveří, přišel mu otevřít starý prošedivělý muž. Voják mu pověděl, jak byl umírajícím kamarádem požádán, aby přišel tomuto muži poděkovat za to, co dal kdysi jeho kamarádovi. Vylíčil, jak jeho kamarád prožil poslední chvíle života a jak umíral s modlitbou na rtech.

Nato skryl starý muž svou hlavu v dlaních a zvolal: „Bože, odpusť mi, že jsem tě zklamal.“ Pak nic nechápajícím vojákovi řekl: „Před dvaceti lety jsem přestal učit v nedělní škole, protože jsem si myslel, že to nemá smysl.“

Pavel Novosad

Pravdou je, že se někdy ani nedozvíme, jaké dílo Bůh koná i skrze nás.

ŽÁDOST SYNŮ ZEBEDEOVÝCH

„Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“ (Mk 10,35)

Neobvyklé žádosti synů Zebedeových předchází Ježíšova předpověď utrpení na kříži a ostře s touto žádostí kontrastuje. **Oni** sní o moci, **On** ví, že musí viset na kříži v hanbě. Synové Zebedeovi chtěli sedět ve slávě – chtěli uskutečnit svoji vůli, a to na úkor Boží vůle. Ve slovech Pána Ježíše „*Nevíte, oč žádáte*“ slyšíme pokárání. Pravá modlitba nemá nikdy za cíl „ohnout“ Boží vůli podle naší. A přece je ve světě – a žel, i v církvi – mnoho Jakubů a Janů, kariéristů, kteří jsou agresivně ambiciózní. Kolikrát jsme se snažili i my pohnout Pána Ježíše, aby jednal podle našich představ. Je docela jasné, že učedníci nesnili o sezení na podlaze ani na polštářích – ale o sezení na trůnech a s tím spojenou mocí. Žádosti o trůny ve slávě vyjádřili také vlastně touhu po pohodlném bezpečí jako přídatku k účtě a moci. Na protiotázku Pána Ježíše „*Můžete pít kalich, ...?*“ odpověděli zbrkle: „*Můžeme.*“ Ježíš jim řekl: „*Kalich, který já piji, budete pít...*“ Řeč o kalichu zcela jistě nepochopili. Snili o číších s vínem na mesiášské hostině, které by předcházela přepychová koupel. Ale Pán Ježíš skutečně hovořil o utrpení. Když duchovně vyžrali, teprve poznali, co znamenala slova Pána Ježíše: pro Jakuba to znamenalo být jako první mučedník stát a Jan měl snášet zajetí v osamělosti na ostrově Patmos. Salome stála mezi ženami, když byl Kristus ukřižován. Neviděla po pravici a levici Pána Ježíše trůny pro své syny, ale kříže pro zloděje. Jaké „žádosti“ máme my? Když se ztotožníme s Pánem Ježíšem v Jeho utrpení a smrti, prožijeme s ním i vzkříšení. Svoji hodnotu neztratíme, naopak získáme. Naplní se tím i Boží plán a budeme vládnout s Ním.

Podle J.R.W. Stotta upravil Pavel Smilek

*Mne zajmi, Pane můj,
pak volný ihned jsem...*

ŽIJEME TEĎ A TADY

„Nelze podržet v paměti věci minulé; a ani budoucí, které nastanou, nezůstanou v paměti těch, kteří budou potom.“

(Kaz 1,11)

Žijeme v globalizovaném světě. Asie je za rohem, minuta hovoru do Ameriky nestojí o mnoho více než rohlík v samoobsluze. Stačí se rozhlédnout a netušené obzory nám zamávají na pozdrav.

Žijeme v moderní společnosti. Každý může mít svého právníka, svého lékaře, svého kněze, svého pojišťovacího agenta. Stačí natáhnout ruku, aby jí někdo potřásl, a dohoda je na světě.

Žijeme ve světě požitků. Denně jsou zabíjeny tisíce kusů dobytka, aby jejich maso bylo co nejdříve v obchodech a v restauracích. Cigarety a hamburger si koupíte na ulici. I v obyčejné kavárně vám nabídnou alespoň patnáct druhů kávy. Stačí jen otevřít ústa a ochutnat.

Žijeme v časech, kdy matky nechťejí své děti. Lidé si neváží jednoho z největších darů, kterého se jim dostává. Děti necítí lásku, rodiče láskou pohrdají. Děti vnitřně umírají už od narození. Slyšíte jejich pláč?

Žijeme v době konfliktu. Tentokrát to je „civilizovaný svět“ proti Střednímu východu. Denně ve zprávách slyším termíny jako: masakr, sebevražedný útok, týrání, mrtví, zavraždění, utrpení. Stačí nosem natáhnout trochu vzduchu a pach krve zemřelých je u mne v obývacím pokoji.

Žijeme dva tisíce let po Kristu. Miluje nás. Stačí otevřít Mu srdce. Pokud neotevřeš, je ti realita samotného žití úplně k ničemu.

Tomáš Donát

*Jdi po Jeho cestě,
naslouchej Jeho pravdě,
dej Mu svůj život.*

Život může dát jedině živý.

Žd 11,1-6

Kaz 8,1-9

K ČEMU JE UPNUTA NAŠE VÍRA?

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1)

V loňském roce moje babička podstoupila nesnadnou operaci – výměnu kyčelního kloubu. Je jí už přes osmdesát, a tak nejen ona sama, ale i celá rodina měla z náročného zákroku velký strach. S obavami (jsem v rodině jediný křesťan) jsem babičce slíbil, že se za ni budeme s manželkou modlit. Nijak na moje ujištění nereagovala, stejně jako ostatní členové rodiny.

A Pán naše modlitby vyslyšel v míře skutečně vrchovatě! Operace proběhla bez komplikací a k velkému údivu lékařů i celé rodiny byla babička již třetí den po zákroku schopna postavit se na nohy.

Ještě větší překvapení mě však čekalo následujícího dne. V telefonickém rozhovoru mi babička vděčně sdělila, že je přesvědčená, že vše dopadlo dobře jen díky našim modlitbám. To samé mi později řekla i moje nevěřící maminka! Ano, vím, že i ti, kteří Boha neznají, se k Němu v nouzi upínají. Takto jasné „vyznání víry“ z úst nevěřících lidí ve chvíli, kdy vše dobře dopadlo, mě však naprosto uzemnilo.

Pro nevěřící snad ještě více platí slova z dnešního čtení: „Věřit Bohu znamená ... být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1) – Vždyť oni Boha dosud nepoznali!

A co my? O co víc bychom měli věřit my, kteří Pána známe osobně! Skutečně se spoléháme na to, v co doufáme? Nedopusťme, aby byl rozdíl mezi námi a nevěřícím světem pouze křížek na krku.

Martin Adam

*Věřím, věřím, věřím
věrným zaslíbením Spasitele;
věřím, věřím, já věřím
zaslíbením Jeho ctným!*

**Nenechme se zahanbit „vírou“
nevěřících.**

SVÉ MÍSTO NEOPOUŠTĚJ!

„Zvedne-li se proti tobě vladařova nevole, své místo neopouštěj, mírnost může zabránit velikým hříchům.“ (Kaz 10,4)

Úřední dopis, který právě dostal, Erika naprosto šokoval. Přišel o práci! Jeho pracovní morálka a výsledky byly bezchybné a uvedeným důvodům Erik nerozuměl ani za mák. Když mi o nastalé situaci vyprávěl, poznamenal: „Řekl jsem si: ‚Uklidni se a přemýšlej. Jak by asi chtěl Bůh, abych odpověděl?‘“

Po mnoha modlitbách a po konzultaci s křesťanským právníkem se Erik rozhodl uplatnit pravdu, která je obsažena v dnešním čtení z Písma. Své místo tedy neopustil, dále se stýkal s klienty a vydával pokyny pro své podřízené. Jelikož svůj plat již nedostával, musel sáhnout do svých vlastních úspor. S člověkem, který i po tom, co přestal dostávat plat, nepřestává plnit své úkoly, se Erikovi nadřízení dosud nesetkali. Po osmi měsících uzavřel ředitel společnosti s Erikem novou smlouvu, a to s mnohem výhodnějšími podmínkami než původně.

Samozřejmě, že ne vždy se stane to, co v Erikově případě, a není to ani univerzální návod na řešení nezaměstnanosti. Ale můžeme si zde vzít důležité poučení: nemusíme se bát „náhlého strachu“ (Př 3,25). Nemusíme propadat panice.

Pokud se náš život díky zkouškám obrátí vzhůru nohama, smíme „zůstat na svém místě“, a v Písmech, v modlitbách i v radách bratří a sester hledat Boží moudrost. Vyhneme se tak zoufalství. Můžeme si být jisti, že Bůh je s námi, a dělat to, co je dobré. O zbytek se postará On.

DJD

*Průvodce mám na své pouti,
nespí, starost o mě má,
moje těžké břímě nese,
kráčí upřed a cestu zná.*

**Žádná krize nezlomí toho,
kdo skládá svou důvěru v Boží moc.**

BLAHODÁRNÁ KAPITULACE

„Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství.“ (1 Tm 6,6)

Kapitulace patrně nepatří mezi vaše oblíbená slova. Většinou se toto slovo pojí s ponížením, které následuje po porážce. Když nějaká země prohraje válku, může být přinucena k bezpodmínečné kapitulaci, a nesmí tudíž jakkoliv zasahovat do poválečného vývoje.

Existuje však jistý druh „kapitulace“, který je blahodárný a důstojný. Pavel se na tuto kapitulaci, tedy plné podřízení, díval ze dvou úhlů. Za prvé máme podřizovat všechny své touhy i svou vůli nebeskému Otci. Tím největším vzorem je pro nás Ježíš Kristus, protože On činil Otcovu vůli ve všem (J 6,38).

Druhým principem je to, že máme přijímat Boží svrchovanost nade vším. To se projevuje tak, že si plně uvědomujeme, že Boží vůle se ne vždy shoduje s tím, co bychom my sami chtěli. Musíme se smířit s tím, že procházíme nejen dobrými, ale i nepřijemnými věcmi. Možná nás sužuje nějaká nemoc. Možná nás zranil někdo velmi blízký, možná nás opustil přítel, možná zemřel někdo z naší rodiny. Možná, že se naše sny nikdy nevyplní.

V duchovním smyslu znamená absolutní podřízení se to, že důvěřujeme Bohu, že dělá to nejlepší. Jak říká Pavel, znamená to, že si vědomě zvolíme být spokojeni s tím, co máme, v jaké situaci se zrovna nacházíme (Fp 4,11-12), a že vírou přijmeme skutečnost, že Bůh se o nás postará (v.19). Taková víra není snadná. Je to však jediný způsob, jak bojovat s nespokojeností a hněvem nad okolnostmi, které nedokážeme ovlivnit.

Není i pro vás čas, abyste řekli svému Pánu „vzdávám se“ a podřídili se tomu Jeho svrchovanému plánu? DCE

*Nuž plesej, duše, žalmy zpívej,
vítězství již tě nemine.*

*V Kristově smrti vždy se skrývej,
palmou On tebe ovine.*

**Poddáváme-li se Bohu, je kapitulace
vítězstvím.**

**PŘEKVAPUJÍCÍ
BEZÚHONNOST**

„Já přec žiji bezúhonně...“ (Ž 26,11)

V červnu 1994 se v Indianapolis sešlo přes 62 tisíc mužů – účastníci se konference s názvem *Dodržujeme sliby?* Jedním z cílů konference bylo povzbudit muže k tomu, aby opravdově zachovávali principy zbožného života, které nám předkládá Bible. Účastníci konference se rozhodli toto předsevzetí ihned uskutečňovat.

Během jedné přestávky byly všechny chodby doslova přeplněny muži. Jeden hladový účastník, kterého proud těl zastavil u stánku s občerstvením, si koupil párek v rohlíku, ale hořčice byla k dispozici naneštěstí až na druhé straně chodby. Nenechal nic náhodě, podal párek vedle stojícímu muži a řekl: „Hořčici, prosím.“ Párek se vydal na cestu.

Žena, která párky v rohlíku prodávala, se zasmála a poznamenala: „Pane, garantuju vám, že ten párek už neuvídíte!“ „Ale uvidí,“ opáčil jí kdosi, „ti lidé jsou křesťané.“ A párek se skutečně za okamžik vrátil – i s hořčicí.

Podobný příklad bezúhonnosti je v dnešní době spíše výjimkou. Čím více má člověk možností nějaké pravidlo obejít (např. drobné daňové úniky), tím je pokušení těžší.

David se dušoval, že žije bezúhonně (Ž 26,11). Podobnou větu mohl vyřknout jedině proto, že důvěřoval v Hospodinovu pomoc (v.1-2).

Měli bychom dělat přesně to samé. Kéž i my svou bezúhonností překvapujeme své okolí – byť i tak přizemními věcmi, jako je párek v rohlíku. JDB

*Prosíme tě, dej nám, Pane, sílu,
chceme začít podle slov Tvých žít,
věříme, že jednou budem v míru
u Tvého stolu společně víno pít.*

**Bezúhonnost je Kristův charakter
v každodenním šatu.**

PRAVDA O HŘÍCHU

„...zhřeší-li kdo, máme u Otce přimluve, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1 J 2,1)

Jeden člověk se kdysi podivoval, že připouštím, že i po obrácení hřeším a potřebuji odpuštění. Citoval verše 3 a 6 ze třetí kapitoly 1. listu Janova a řekl mi, že křesťan nehřeší, a tedy že já nejsem křesťan. Ujistil jsem ho, že hřešit nechci, ale že nemohu říct, že bych byl ve všem, co říkám, o čem přemyslím a co dělám, jako Kristus. Namítl jsem, že citované verše mluví o hříšném způsobu života a odkázal jsem ho na jiné verše v 1 J, které nás učí, že křesťané odpuštění potřebují stále (1 J 1,8-10; 2,1).

Být jako Kristus je úkol doslova na celý život. Zcela bez hříchu budeme totiž až v nebi. Jsem přesvědčen, že právě proto nás Jan varuje před třemi druhy lži o hříchu. Za prvé, „říkáme-li, že s [Kristem] máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu“ (1 J 1,6). Za druhé, „říkáme-li, že jsme bez hříchu“ (v. 8). A za třetí, „říkáme-li, že jsme nezhrěšili“ (v. 10). Ke každé z těchto lží Jan připojuje i pravdu. První – chodíme-li ve světle, Ježíšova krev nás očisťuje od každého hříchu (v. 7). Druhá – když své hříchy vyznáváme, On nám odpouští a očisťuje nás (v. 9). A ta třetí pravda – zhřešíme-li, Ježíš se za nás u Otce přimlouvá (1 J 2,1).

Musíme-li čelit pokušení a hříchu, modleme se jako kdysi David: „Kdo může rozpoznat bludy? Zprošť mě i vin, jež jsou mi skryty. Těž před opovázlivci chraň svého služebníka, nedopusť, aby mi vládli. Pak budu bez vady a shledán čistý, prost množství nevěmostí.“ (Ž 19,13-14) DJD

*Odpuštěné jsou už hříchy,
výčitka tě nečeká,
ať se tvoje srdce bídne
trestu smrti neleká!*

**Křesťané nejsou bez hříchu,
ale neměli by hřešit svévolně.**

OČIMA VÍRY

„Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení.“ (Lk 2,29-30)

Jak srdceryvná scéna! Starý muž drží ve svých třesoucích se rukou malého Ježíše a chválí Boha! (L 2,27-32) Duch svatý Simeona ujistil, že nezemře, dokud neužije zaslíbeného Mesiáše. Stařec vešel do chrámu právě ve chvíli, kdy vstupoval i Josef a Marie s malým Ježíšem v náručí.

Dříve jsem si myslel, že Simeon měl větší požehnání od Boha než já, protože měl tu výsadu, že se Ježíše přímo dotýkal, a že já musím věřit, aniž bych Ježíše viděl či se Ho dotýkal. Dnes je mi jasné, že i Simeon musel prokázat svou víru a že to nebylo snadné. Koneckonců držel v rukou dítě, jehož rodiče nikdy v životě neviděl. Ujistění muselo do jeho srdce přijít skrze Ducha Božího; i my dnes musíme stát pouze na Jeho svědectví.

Nedlouho před koncem své pozemské pouti se Ježíš po zmrtvýchvstání ukázal svým učedníkům. Tomášovi, pro kterého bylo těžké uvěřit v Pánovo vzkříšení, řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,29) I my smíme – očima víry – vidět Krista zblízka a zcela osobně.

Hledme tedy na svého Pána zrakem víry. Budeme pak schopni pozvednout svůj hlas a velebit Boha jako Simeon.

HVL

*Já věřím v Něj, vytrvám ve svém díle
a splním úkol, jenž mi svěřen byl.
Vždyť vím, že v Boží vyplním jej síle,
ve snaze, by Pán se spokojil.*

**Člověk říká: co vidím, tomu věřím.
Pravá víra však znamená: čemu věřím,
to vidím.**

STRACH, NEBO DŮVĚRA?

„...v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat tělo?“ (Ž 56,5)

Náhlé poryvy větru bičovaly silou vichřice hladinu i údolí se strmými srázy kolem Tiberiádkého jezera, nacházejícího se v úrovni přes 300 metrů pod hladinou moře. Vzdušné vlny se valily přes malou loďku. Nechybělo mnoho a člun ztroskotal.

Vystrašení učedníci vzbudili svého Pána – Ježíše. Jak může spát, když kolem zuří bouře a vítr se ne a ne utiší!? (Ježíš spal, protože měl za sebou vyčerpávající den.) „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ křičeli na něj.

Ježíš v klidu vstal a poručil rozpoutaným živlům, aby ustaly. Pak, uprostřed ticha a tmy, vyděšeným učedníkům položil dvě otázky: „Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?“ (v.40)

I my vlastně plujeme ve své loďce víry životem, zažíváme bouře, které nám nahánějí strach a ochromují nás. Může nás sužovat nemoc, ztráta někoho blízkého nebo jiné trápení. V úzkostech často voláme k Bohu, který nám připadá tak lhostejný: „Pane, proč se o mě nepostaráš? Cožpak nevidíš, co prožívám?“ A Kristus – máje celou situaci plně pod kontrolou – nám láskyplně a s pochopením připomene, že Mu máme věřit. Vyzývá nás, abychom důvěřovali v Jeho vševědoucí a všemohoucí svrchovanost. Když je Bůh s námi, jsme v bezpečí – nyní i navěky.

VCG

*Ať hrozivé vlny se proti mně dmou,
nic neleká v světě mne zlém,
když nebeský provívá mír duši mou:
šťasten jsem, šťasten v Pánu svém!*

Je lepší projít bouří s Kristem, než mít bezproblémovou plavbu bez Něj.

MOC SLOVA

„Z vašich úst ať nevychází ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba.“ (Ef 4,29)

Jednou z nejčastějších příčin rozpadu manželství je nevhodná komunikace. Apoštol Pavel použil spojení *špatné slovo* – dobře si uvědomoval, jak taková komunikace může bořit lidské vztahy, mezi dětmi i mezi dospělými (Ef 4,29). Řekl také, že dobrá komunikace pomáhá, „kde je třeba“, a že má tedy moc vztahy budovat.

I v komunikaci se svými dětmi se často dopouštíme mnoha chyb; jen se podívejte: „To nemůžeš udělat někdy něco dobře?“ „Co to s tebou pořád je?“ „Ty se to prostě nikdy nenaučíš!“ „Neustále něco rozbíjíš!“ „Ukaž, udělám to radši sama...“ A mohli bychom pokračovat. Naštěstí však existuje i dostatek příkladů komunikace, která je založena na správných principech a která vztahy buduje: „No vidíš, jsi šikula!“ „Jde ti to opravdu od ruky!“ „Jsem na tebe hrdá!“ „Jde ti to.“ „Je vidět, že tě to baví!“ „Tomu říkám práce!“ „Máš prostě zlaté ručičky!“ „Pálí ti to!“

Pavel říká, že když druhé svými slovy budujeme, přinášíme do jejich života milost, duchovní užitek (Ef 4,29). Zamysleme se tedy, zda nejsou v našem slovníku slova, která druhé nebudují, a případně se jich zřekněme. Snažme se lidi kolem nás, včetně dětí, budovat a povzbuzovat. Nezapomeňme, že člověk potřebuje mnohem víc povzbuzení než kritiku. Co poskytujete svému okolí vy?

JEY

*Chtěl bych, můj Bože, tichý být,
Ty mě rač ztišit, spokojit.
Vždy na kříži chci ústa mít,
ticho, jen ticho, ticho být.*

Slovo povzbuzení dokáže změnit rezignaci v nadšení.

JE VAŠE MANŽELSTVÍ SKUTEČNĚ „SVAZKEM“?

„...takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

(Mt 19,6)

Někteří lidé si i v manželství raději nechávají otevřená „zadní vrátka“. Slova svatebního slibu „v dobrém i zlém... dokud nás smrt nerozdělí“ jim připadají příliš riskantní. Jeden liberální kněz řekl, že manželství v tradičním slova smyslu je v dnešní době přežitkem. Přesto různé průzkumy dokazují, že lidé žijící v manželství jsou šťastnější a dokonce zdravější. 95 % lidí v západním světě považuje rodinný život za velmi důležitý.

Bůh stvořil manželství jako posvátné spojení dvou lidí – každý člověk bytostně potřebuje podporu a naplnění, a to lze nalézt pouze v celoživotním svazku. V Gn 2,18 Hospodin říká: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“

Musíme si uvědomit, že Bůh není jen tím, kdo manželství ustanovil, ale také jeho garantem, který drží manželský svazek pohromadě. Manželství by mělo být tvořeno třemi lidmi – ženou, mužem a Ježíšem Kristem. Základem křesťanského manželství musí být oddaná láska a uctívání Boha.

Je Kristus tou třetí osobou i ve vašem manželství? Jen On může do vašeho vztahu přinést dlouhotrvající stabilitu nebo obživit skomírající lásku. Musíme se Mu však cele podřídit a dovolit Mu, aby nám ve svém slovu ukázal, že On je ten pravý základ. On je tím pravým „zámkem“, chránícím váš manželský svazek.

DJD

*Posvátný svazek, co srdce váže,
nic na zemi nikdy nerozdělí.
Toužíme patřit jen Tobě, Bože,
toužíme sloužit Ti celí!*

**Chcete-li, aby vaše manželství vydrželo,
mějte na prvním místě Krista.**

KDY ZNALOSTI NESTAČÍ

„...vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, ...poznání, ...zdrženlivost, ...trpělivost, ...zbožnost, ...bratrskou náklonnost a ...lásku.“

(2 Pt 1,5-7)

Před několika lety jsem ve svém rozhlasovém pořadu dělal interview s jedním studentem z univerzity v Santa Monice. Vyprávěl o tom, jak se celý život snaží shromáždit co možná nejvíc informací o náboženství. Když jsem se ho zeptal proč, odpověděl, že si chce rozšířit vzdělání. Zajímalo ho, co lidi vede k tomu, že věří v nadpřirozené věci. Sám však podle svých slov nepatří mezi ty, „kteří ráno vyskočí z postele a těší se na to, jak budou činit Boží vůli“.

Co když i my křesťané máme někdy stejný postoj? Netoužíme i my někdy studovat Bibli z důvodů, které nevedou k lepšímu poznání Boha ani k životu, který se Jemu líbí? Apoštol Petr říká, že bychom měli rozšiřovat své znalosti především pro jeden základní účel – aby rostla naše víra. Petr zdůrazňuje, že poznání je nezbytnou součástí procesu, který vede k sebeovládání, vytrvalosti, zbožnosti, bratrské náklonnosti a lásce. Přirozeným důsledkem tohoto směřování ke zralosti je hlubší a osobnější poznání Krista (2 Pt 1,5-8).

Bůh po nás nechce, abychom prohlubovali své poznání pro poznání samo. Chce naopak, abychom lépe chápali Jeho cesty, a stávali se tak postupně zbožnými, milujícími lidmi, kteří nesou ovoce. V tomto smyslu kéž naše poznání roste!

MRDII

*Znát Boží slovo nazpaměť
je chvályhodná meta;
však nevede-li k Bohu blíž,
je po moudrosti veta!*

**Nevedou-li znalosti k moudrosti,
mohou být nebezpečné.**

BOHATSTVÍ?

„...mně byla dána ta milost, abych po-
hanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo
bohatství.“ (Ef 3,8)

Během velké hospodářské krize vlastnil muž jménem Yates obrovský kus země v Te-
xasu, na němž choval ovce. Situace byla však
zlá a finanční problémy Yatese přivedly na
pokraj bankrotu. V té době jej požádala jis-
tá těžařská ropná společnost, zda by mohla
uskutečnit zkušební vrty – byla šance, že na
jeho území bude nalezena ropa.

Pan Yates neměl co ztratit, a tak souhla-
sil. Brzy narazili dělníci v nevelké hloubce na
ohromné ložisko ropy – v té době největší
naleziště na severoamerickém kontinentě.
Pan Yates se stal přes noc miliardářem. Tím
nejzajímavějším však je, že ropné ložisko tam
bylo neobjevené tisíce let. Jen o tom nikdo
nevěděl.

Nejste i vy duchovní variantou pana Yate-
se, který neví, jak obrovské má bohatství? Vy
již přece znáte Krista! Ve svém dopisu do Efe-
zu Pavel odhalil podobný „neobjevený“ poklad
– kázal o „nevystižitelném Kristově bohatství“
(Ef 3,8). Chtěl, aby všichni křesťané pochopili,
jak jsou bohatí (v.9).

Pavel nejen kázal, ale také se modlil, aby
věřící poznali a dovedli užívat duchovní bo-
hatství, aby měli duchovní sílu, dokázali mi-
lovat, byli silní v modlitbě a naplnění Božím
Duchem.

Přečtěte si znovu oddíl Ef 3,14-21 a ob-
jevte ještě dnes své obrovské duchovní zdroje!

JEY

*Nechci žít jak chudás,
když bohatý jsem v Bohu,
vždyť statky nejzácnější
jen v Kristu najít mohu!*

**Být bohatý v Kristu je lepší než být
bohatý majetkem.**

SKUTEČNÁ ÚTĚCHA

„[Bůh] nás potěšuje v každém soužení,
abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v ja-
kékoliv tísní...“ (2 Kor 1,4)

Ve dnech, kdy píšu tuto úvahu, se snažím
pomáhat přátelům a blízkým dvou mužů, kteří
nedávno nečekaně zemřeli. Devětáctiletý
muž zemřel na srdeční infarkt a devatenácti-
letý chlapec utrpěl smrtelný úraz na svém
pracovišti v továrně. Oba byli křesťané, oba
vyrůstali v milující rodině.

Co jejich blízkým říkám, abych je v jejich
žalu potěšil? Cituji jim biblické verše? Snažím
se jejich situaci rozebírat a vysvětlovat cesty
Boží prozřetelnosti? Ne. Hluboce zarmouce-
ní lidé nejsou mentálně schopni přijímat naše
duchovní „přednášky“. Takovým lidem nejlé-
pe posloužíme, projevíme-li upřímný zájem,
modlíme-li se za ně a ujistíme je, že Bůh je
miluje a je ten pravý Utěšitel.

Ježíš svým ztrápeným učedníkům řekl, že
po svém odchodu pošle Ducha svatého, aby
se stal jejich Přímluvcem (J 14,26). Pokoj,
který nám Pán dává, přichází skrze Ducha Bo-
žího. Chceme-li tedy přinést útěchu druhým,
musíme mít sami blízký vztah s Pánem a za-
koušet jeho péči. Potom můžeme konkrétními
skutky a tichou přítomností prokazovat útěchu
a zájem těm, kteří jsou zarmoucení. Můžeme
se také modlit, aby ve svém životě pocítili utě-
šující působení svatého Ducha.

Bůh si přeje, abychom my sami byli pro-
středníky Jeho útěchy pro ztrápené a zraněné.

HVL

*Útěchu, kterou Bůh ti dává,
nenech si jen sám pro sebe;
kéž pokoj Jeho pozve další
přijít k Němu, do nebe.*

**Bůh nás utěšuje nejen, aby utěšil nás,
ale abychom mohli utěšovat druhé.**

CHCE SI BŮH POUŽÍT I MNE?

„...co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.“ (1 Kor 1,27)

Na Božím díle nepracují jen „velcí“ lidé, nýbrž především ti obyčejní, kteří jsou mu skutečně oddáni. Přesto Bohu často říkáme: „Jsem nula. Nemám žádná obdarování. Připadám si zbytečný. Opravdu si mě chceš, Pane, použít?“

Odpověď na tuto otázku najdeme v Božím slově. Hospodin si použil váhavého a nesmělého Mojžíše, aby vyvedl jeho lid ze zajetí (Ex 3,13; 4,10). Aby dokončil své velké dílo a aby byla zachycena Jeho slova, použil si Hospodin prosté pastevece koz a ovcí, stejně jako rybáře a zemědělce. Svého Syna nechal vyrůst v rodině obyčejného tesaře a chudé dívky.

Bůh přesně takovým způsobem pracuje i v dnešní době. Ačkoliv jsme vyvinuli ty nejmodernější komunikační technologie a používáme hromadné sdělovací prostředky, Jeho úžasné dílo se opírá především o „neviditelnou“ práci prostých lidí – babička se věrně modlí za svá vnoučata a s každým z nich mluví o Kristu, úředník svědčí svým kolegům v kanceláři, žena v domácnosti pomáhá svým sousedům v době, kdy je jejich dcerka v nemocnici, a modlí se za ně.

Když se sami sebe ptáme, zda si nás skutečně chce Bůh použít, dostáváme jasnou odpověď: „Co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.“ (1 Kor 1,27)

Hospodin si používá obyčejných lidí jako jste vy nebo já už tisíce let. Proč by tomu mělo být dnes jinak? DCE

*Nejlepší, co máš, dej Pánu,
zбудuj mu trůn v srdci svém,
život svůj zasvěť mu v službě
v horlení opravdovém.*

Hledají se obyčejní lidé, kteří jsou ochotní dělat neobyčejnou práci!

DVĚ STRANY JEDNÉ MINCE

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!“ (Ž 103,2)

Jeden kazatel mluvil k velkému zástupu lidí. Během svého slova vzal do ruky velký papír a uprostřed nakreslil fixem velkou černou tečku. Zvedl papír nad hlavu, aby všichni dobře viděli, a zeptal se přítomných, co vidí. Muž v přední řadě rychle vyhrkl: „Černou tečku!“

„Správně,“ řekl kazatel, „a co vidíte ještě?“ V místnosti se rozhostilo hluboké ticho. „Cožpak už nevidíte nic jiného než tu černou tečku?“ zeptal se znovu. Posluchači zaseptali jako jeden muž: „Ne.“ „To mě tedy překvapuje,“ namítl kazatel, „přehlédli jste tu nejdůležitější věc – bílý papír!“

Potom jim vysvětlil, co chtěl svou demonstrací ukázat. V životě se necháme často rozrušit nedůležitými maličkostmi a zároveň zapomínáme na nespočetná požehnání, kterých se nám od Hospodina dostává. Stejně jako bílý papír jsou však dobré věci v životě zastíněny nepříjemnostmi a problémy, které nadměrně upoutávají naši pozornost.

Místo bychom se zabývali pouze těžkostmi, bychom se tedy měli spíše zaměřit na Boží požehnání, která máme. S žalmistou potom budeme moci říct: „Požehnán buď Panovník, den ze dne za nás nosí břímě.“ (Ž 68,19)

Budeme-li Boha chválit, „černé tečky“ nad námi nebudou mít svou moc.

RWD

*Sečti dary, které Pán ti dal,
sečti dary, které už jsi vzal,
sečti dary, v nichž ti požehnal,
a v tvém srdci musí zaznít píseň chval!*

**Počítejte svá požehnání,
ne své problémy!**

JE ČAS SEJMOUT MASKU!

„...všude jen tíseň: navenek boje, uvnitř úzkosti.“
(2 Kor 7,5)

Zkusme si představit takový „ideální“ křesťanský pár – pana Šťastného a paní Šťastnou. S velkým nasazením slouží lidem ve svém okolí, ale lidé s nimi moc rádi nejsou.

V zářivých barvách vždy líčí své bezproblémové manželství i radosti s dětmi. Pro každou situaci mají biblický verš. Přátelé o nich říkají: „Když jsem s nimi, vždycky mi připadá, že nemůžu říct, jak se skutečně cítím. A když to přece dokážu, prostě mi řeknou, ať důvěřuji Bohu.“

A co apoštol Pavel? Místo toho, aby předstíral, že je všechno v naprostém pořádku, otevřeně o svých zápasech mluvil. Proto se mu také ostatní lidé nebáli otevřít. Pohlédme na jeho upřímnost: „Když jsme totiž přišli do Makedonie, nenašli jsme ve svých těžkostech žádnou úlevu, všude jen tíseň: navenek boje, uvnitř úzkosti.“ (2 Kor 7,5)

Díky tomu, že se Pavel s druhými rozdělil o své trápení a upřímné emoce, mohl jim otevřeně svěřit o Bohu: „Ale Bůh, který těší sklíčené, potěšil i nás příchodem Titovým.“ (v.6)

Jak to, že nás může ryzí upřímnost a otevřenost učinit efektivnějšími služebníky druhým? Pokud lidé uvidí, jak Kristus naplňuje naše potřeby, když s něčím bojujeme, bude i pro ně snadnější Mu důvěřovat. Jakou větší službu byste chtěli dělat?

JEY

*Kdo nosí masku celý den,
ten bude v nebi překvapen:
kde není srdce upřímné,
svět raduje se; Pán však ne!*

**Čím více budeme pracovat na tom,
kým máme být, tím méně budeme
muset skrývat, kým jsme.**

**NENÍ TO ZTRÁTA,
ALE BOŽÍ DAR**

„Na světě soužení míti budete...“

(J 16,33; Kral.)

„Na světě soužení míti budete...“ (J 16,33); všichni si podvědomě přejeme, aby se na nás tato Ježíšova slova nevztahovala. Když si však uvědomíme, že právě těžkosti mohou být moudrým plánem Otce pro náš život, nebudeme překvapeni ani zaskočení, když se objeví nesnáze, ba i krize.

Slavný anglický kazatel William Sangster (1900-1960) navštívil v nemocnici dívku, která měla pouze zbytky zraku; lékaři se marně snažili zabránit přicházející slepotě. Dívka kazateli smutně řekla: „Bůh mi chce vzít zrak.“ Pozorně ji vyslechl, ale nejdříve nijak nereagoval. Po chvíli soucitně řekl: „Nedovol Mu to, Jessie. Dej mu svůj zrak sama.“ „Nerozumím vám,“ špitla Jessie. Kazatel pokračoval: „Zkus se modlit tuto modlitbu: ‚Otče, pokud mám přijít o svůj zrak, pomoz mi dát ti ho.‘“

Pokud jsme v situaci, kdy někdo z našich blízkých umírá anebo víme o někom, kdo bude trvale postižen, odevzdejme to Bohu jako oběť lásky. Stejně jako se rozhodl Abraham poslušně obětovat svého syna Izáka na hoře Mória (Gn 22,1-14). A modleme se: „Pane, nedělám si nárok na tohoto milovaného člověka nebo na toto požehnání, kterým jsi mě dočasně obdařil. Jsem ti vděčný za to, žes mi propůjčil toto dobro a obohatil tak můj život; teď ti to vracím.“

VCG

*Když má jiný růže,
ty však trní jen,
hled' na Boží sliby,
budeš spokojen!*

**Bůh určuje, čím procházíme.
My se rozhodujeme, jak tím projdeme.**

J 11,127

Ř 8,1-17

„TVŮJ NESMRTELNÝ PŘÍTEL“**S BOHEM NENÍ NIC NEMOŽNÉ**

„Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (J 11,25-26)

„...beze mne nemůžete činit nic.“

(J 15,5)

Jeden člověk, který mi velmi často psal dopisy, se na konci podepisoval „Tvůj nesmrtný přítel“. Věřil, že díky své hluboké víře v Ježíše Krista nezemře dříve, než se Pán znovu vrátí na zem. Své přesvědčení založil na svérázné interpretaci Ježíšových slov: „Každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (J 11,26) Už mi dlouho nenapsal, ani jsem o něm neslyšel; předpokládám, že již zemřel. Pokud ano, je teď v nebi a ví, že jeho chápání zmíněného verše nebylo správné.

Není těžké žít křesťanským životem – je to nemožné! Jen jeden člověk v dějinách žil sto-procentně jako křesťan – Ježíš Kristus.

Nemusíme však mít strach. Situace totiž není beznadějná. Po svém návratu k nebeskému otci Ježíš poslal Ducha svatého, který nám pomáhá žít nadpřirozeným způsobem (J 14,15-17; Ř 8,2-4). Stejně jako nám Duch dává nový život v Kristu, i Kristus nám umožňuje žít novým životem, chodíme-li s Ním (J 15,4-5).

Když Ježíš vyřkl tato slova, měl na mysli dva druhy smrti: tělesnou (oddělení ducha od těla) a duchovní (věčné oddělení od Boha). Před tím, než jsme přijali Ježíše jako osobního Spasitele, byli jsme všichni „mrtví pro své viny a hříchy“ (Ef 2,1). Když Mu však důvěřujeme, jsme duchovně obživeni. Ježíš řekl, že každý, kdo v Něj věří, „přešel již ze smrti do života“ (J 5,24). Když věříci člověk zemře, jeho vědomý vztah s Bohem bez přerušení pokračuje, protože duchovně stále žije.

Kdysi jsem v jednom sborovém zpravodaji četl krásnou modlitbu, která se k tomuto tématu vztahovala: „Až do teď jsem, Pane, dnes nehřešil. Nepomlouval jsem. Neztratil jsem nervy. Nebyl jsem lakomý, náladový, naštvaný, sobecký ani líný. Jsem za to moc vděčný. Ale za chvíli, Pane, se chystám vylézt z postele. A pak budu potřebovat Tvou pomoc!“

Naštěstí Boží pomoc skutečně máme. Každý věřící člověk má přece Ducha Božího! Položme si ale důležitou otázku: „Co se děje v mém životě pouze díky pomoci Ducha svatého?“ Odpověď by měla znít: „Všechno!“ Křesťan potřebuje Ducha Božího ve všem.

My, kteří jsme uvěřili Kristu jako svému Spasiteli, si můžeme být naprosto jisti, že nikdy nezažijeme věčné oddělení od Boha. V tomto smyslu můžeme klidně své dopisy podepisovat „Tvůj nesmrtný přítel“.

Ať už dnes budete procházet čimkoliv, snažte se vše zvládnout sami. Kristův Duch je s vámi. Počítejte s Ním!

HVL

HWR

*V nebesích, jen v nebesích, hledej žití cíl,
nestarej se přesprlíš o pozemský díl!
To marnost je. Jen to, cos v nebi uložil,
nakolik jsi v Bohu žil, v tom cena je!*

NÁMĚTY K ZAMYŠLENÍ

Co nám říká oddíl Ř 7,15-23 o tom, jak se apoštol Pavel snažil žít křesťanským životem?

V čem našel vítězství? (Ř 7,24-8,1)

**Kdo se narodil jednou, umírá dvakrát.
Kdo se narodil dvakrát, umírá jednou.**

**To, co pro nás Ježíš vybojoval,
to v nás Duch dokonává.**

VÍRA ZAMĚŘENÁ NA BOHA

„Mějte víru v Boha!“ (Mk 11,22)

Když procházíme těžkostmi, často si povzdechne: „Kdybych tak měl větší víru!“ V každodenním životě však sami dokazujeme, že tím nejdůležitějším kritériem není „množství víry“, ale předmět naší víry. Když například sedíme na židli, věříme, že se pod námi nepodlomí. Věříme tedy židli; nezáleží tedy až tak na tom, jak je naše víra velká.

V oddíle Mk 11,12-24 Ježíš učil své učedníky, jak je důležité znát správný předmět víry. Začalo to, když učedníci vyslechli Ježíšova slova proklínající fíkovník (v. 14). Druhý den ráno Petr zvolal: „Mistře, pohled, fíkovník, který jsi proklel, uschl.“ (v.21) Ježíš mu řekl: „Mějte víru v Boha!“ (Mk 11,22) Tím, že označil Boha za prvotní předmět jejich víry, jim Ježíš vlastně naznačil, že se mají modlit k Otci a očekávat zázraky – to vše skrze svou na Boha zaměřenou víru. To samé máme samozřejmě dělat i my.

Velmi často se pochvalně zmiňujeme o těch, jejichž víra „je skutečně hluboká“. Kdosi jednou řekl: „Když chválíme lidi za to, že věří ve svého Stvořitele, vlastně tím dáváme najevo, že Bůh je tak vetchý a slabý, že je vlastně div, že v Něj lidé věří.“ Svůj výrok tento člověk ukončil slovy: „Chceme-li méně myslet na dostatečnost své víry, musíme hlouběji poznat Toho, v Něhož věříme!“

Usilujme o hlubší poznání Boha. A naše víra se stane takovou samozřejmostí, s jakou věříme židli, na kterou si sedáme.

JEY

*Vzácný dar svůj, živou víru,
Pane můj, mi zachovej,
na plnou ji uveď míru,
čeho třeba ještě, dej!*

**Naše víra možná není velká;
náš Bůh však ano!**

„NEZAVĚŠUJTE, PROSÍM!“

„Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezavřete své srdce ve vzdoru...“ (Žd 3,7-8)

Před lety se jednomu staršímu občanu z amerického Richmondu stalo něco velmi zvláštního. Nevědomky několikrát položil telefon tehdejšímu prezidentu USA Ronaldu Reaganovi. A to dokonce šestkrát za sebou! Vůbec nevěřil tomu, že jej operátorka chce spojit s přímou linkou z Bílého domu. Byl si tak jistý, že jde o hloupý žert, že sluchátko vždy vzápětí položil. Nakonec se spojovatelce podařilo jej přesvědčit, že s ním chce skutečně mluvit sám prezident. Dostalo se mu tak privilegia mluvit čtvrt hodiny s prezidentem Reaganem! Málem se o tuto příležitost připravil.

Tato zajímavá událost mi připomněla jedno volání, které uslyšel před mnoha staletími jeden mladý Izraelita jménem Samuel (1 Sam 3,1-15). Nevěděl, kdo ho volá – ani po tom, co se „telefonát“ opakoval. Hlas patřil někomu mnohem většímu, než je americký prezident. Mluvil k němu sám Bůh. Zpočátku byl Samuel zmatený, ale když mu Elí prozradil, komu patří tajemný hlas, začal naslouchat.

Už jste někdy slyšeli jasně Boží hlas? Hospodin k nám mluví skrze své Slovo – Bibli – i dnes (2 Tm 3,16-17) a přebývá v nás v podobě Ducha svatého, který nám pomáhá slyšet Jeho hlas (1 Kor 2,9-16).

Bůh se neustále snaží „navazovat s námi spojení“. Položme si tedy otázku: „Poslouchám Boží hlas, když ke mně Hospodin mluví?“

MRDII

*Otevři, Pane, uši mé,
ať slyším slovo pravdy Tvé,
budu-li hlasu Tvého dbát,
hřích ve mně nebude panovat.*

**Bůh mluví skrze své slovo k těm,
kteří Mu naslouchají svým srdcem.**

NIC NEŽ PRAVDU...

„*Křivý svědek nezůstane bez trestu, neunikne ten, kdo šíří lži.*“ (Př 19,5)

Dvanáctiletý chlapec se stal korunním svědkem při soudním přelíčení. Soudce mu kladl desítky otázek. Nakonec se jej zeptal: „Tvůj otec ti řekl, jak máš odpovídat, že?“

„Ano,“ odvětil chlapec.

„Řekni mi tedy,“ pokračoval soudce, „co ti přesně otec nakázal!“

„No, tatínek mi řekl, že se mě advokáti budou snažit usvědčit z falešného svědectví; ale že když si budu dávat dobrý pozor a budu mluvit jen čistou pravdu, nebudou mít šanci.“

Člověk, který mluví pravdu, nemá co skrývat – na rozdíl od člověka, který lže; ten za svou nečestnost zaplatí vysokou cenu. Jedna lež vede ve snaze zakrýt nepravdu ke lži další, a tak je nakonec lhář lapen do vlastních osidel, která nastražil. Verš Př 19,5 říká: „Křivý svědek nezůstane bez trestu, neunikne ten, kdo šíří lži.“

Pro toho, kdo následuje Krista, je však tím nejdůležitějším to, že pravdomluvnost odráží náš vztah s Pánem. Lhání je jazykem ďablovým (J 8,44), ti však, kteří patří Kristu, mají být známi jako lidé pravdy (Ef 4,15; Kol 3,9).

Lhání se někomu může zdát jako pohodlný způsob, jak se vyhnout problémům; ve skutečnosti jde však o slepou uličku. Tou jedinou správnou volbou je tedy mluvit pravdu – a nic než pravdu!

RWD

*S pravdou půjdu směle,
nebudu se chvět,
mého Pána musí
poznat celý svět!*

**Kdo nemluví pravdu,
brzy na to doplácí.**

JAK SI ZVOLIT DOBRÉHO VŮDCE?

„*Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova.*“

(1 Kor 11,1)

Právě jsem popíjel dobrou kávu v malé restauraci, když jsem uviděl do místnosti vcházet muže s bílou holí v ruce. Svou druhou ruku měl volně položenou na rameni malého chlapce. Měl v jeho vedení zřejmě plnou důvěru.

Ježíš mluvil o duchovních vůdcích své doby, kterým se nedalo důvěřovat – nazýval je „pokrytci“ a „slepými, kteří vedou slepé“ (Mt 15,7-14). Zákonníci a farizejové učili věcem vytvořeným člověkem, nikoliv Božím přikázáním (v.3-9).

V dnešní době slyšíme mnoho hlasů vykřikujících z rádia, televize i z kazatelny: „Pojďte za mnou! Moje pravda je ta pravá!“ Tento zmatek a chaos nejednou odvede člověka na scesti. I apoštol Jan psal prorocky o naší době: „Nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha.“ (1 J 4,1)

Jak ale správně rozeznávat a „zkoumat duchy“? Můžeme si klást následující otázky: Odráží život tohoto učitele život Kristův? Vyhláší tento učitel spásu z milosti skrze víru – nikoliv skrze skutky? Spolehliví učitelé a duchovní vůdci nás vždycky budou směřovat ke Kristu – jediné cestě, pravdě a životu (J 14,6), nikoliv k sobě samotným. Jinak jde opravdu o slepé a pokrytecké vůdce.

Vybírejte si tedy velmi pečlivě, koho budete následovat!

DJD

K DALŠÍMU STUDIU:

*Přečtěte si oddíly 1 J 2,4; 3,18-19; 4,2-3.
Jak můžeme bezpečně rozeznat pravdu od
šálení? Jak nám pomáhá Bůh? (1 J 4,4)*

**Dobry vůdce zná cestu,
ukazuje cestu a jde po této cestě.**

KDO PRO NÁS ZNAMENÁ NEJVÍCE NA SVĚTĚ?

„Přichází Pán, ...aby usvědčil všechny bezbožné z jejich skutků, ...i ze všech zpupných řečí, které ti hříšníci mluvili proti němu.“

(Ju 14-15)

Napadlo vás někdy, jaký vliv má moderní hudba na dnešní mladou generaci? Každý rok si mladí lidé pořizují miliony hudebních nosičů. Na koncertech populární hudby se scházejí stovky nadšených fanoušků. Ať už se nám to líbí nebo ne, rock, pop a všechny ostatní druhy moderní hudby jsou důležitou součástí naší kultury.

Neil Gallagher, člen skupiny Oasis, jednou prohlásil: „Jsem teď slavnější než Ježíš Kristus.“ A dodal: „Někteří hudebníci, kterých si vážím, jsou pro mne důležitější než Bůh.“

Takový názor odhaluje, jak uboze a nedostatečně zná Toho, který jej stvořil a jednoho dne bude soudit. Autor novozákonního listu Judovi říká, že Ježíš jednou přijde na zem, „aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny bezbožné ...ze všech zpupných řečí, které ti hříšníci mluvili proti němu“ (v.15).

Hudba skupiny Oasis a zvrácené myšlení jejího kapelníka volá po ostré kritice. Ale co my? Jakou roli hraje Ježíš v našem životě? Je pro nás Bůh skutečně tím nejdůležitějším? Povznáší nás hudba, která nese lidem evangelium? Jsme vděční za spasení? Modlíme se za ty – mladé či staré – kteří dosud neshvěřili svou plnou důvěru Ježíši Kristu? Kdo pro nás znamená nejvíce na světě?

VCG

*Žij tak, jak by den každý
byl dnem tvým posledním,
vždy blízko svého Mistra,
vždy v rozhovoru s Ním!*

Tak, jak se dnes stavíme ke Kristu, se bude v budoucnu stavět Kristus k nám.

KŘESŤAN A RASISMUS

„Jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi.“

(Jk 2,1)

Téměř nikdo se nepřizná k tomu, že je rasista. Projevy rasismu nejsou však dnes ničím zvláštním. Rasistické předsudky byly po staletí dokonce součástí křesťanského myšlení. Již v prvním století po Kristu nechtěli křesťané z Židů přijímat své původně pohanské bratry a sestry. V poslední době se rasismus stal jedním z nejdiskutovanějších problémů – pomysleme jen na osudy Židů, černochů nebo Romů.

Naše předsudky jsou někdy skutečně kruté a bezohledné. Někdy musí dojít k tragédii, než si člověk uvědomí, že dělat rozdíly mezi lidmi na základě fyzické rozdílnosti je špatné. Před několika lety jsem četl v novinách o jednom řidiči kamionu, který byl bigotním, tradičním věřícím; nemohl vystát lidi černé pleti. Jednou ráno měl se svou cisternou havárii a celý kamion začal hořet. O týden později se probral v nemocnici z bezvědomí. Hleděl do očí černocha, který mu před několika dny zachránil život. Dozvěděl se, že tento muž pomocí svého kabátu a holých rukou uhasil plameny na jeho hořícím těle. Po tváři mu stékaly slzy. Děkoval svému zachránci za jeho hrdinský a nezištný čin.

Nečekejme na tragédii, aby nám otevřela oči. Stačí hledět na Golgotu. Tam dal Pán svůj život za lidi všech jazyků, ras a národností. Tento všeobjímající záběr Jeho oběti svědčí o Kristově lásce ke každému člověku.

Smiluj se nad námi, Pane, dej, abychom uhasili oheň svých předsudků! Vždyť i proto jsi zemřel.

MRDII

*Radujme se, veselme se,
Bůh nám práva synů dal,
radujme se, veselme se,
Bohu pějme žalmy chval!*

Předsudek je způsob myšlení pro líné mozky.

LEPŠÍ NEŽ SLOVA

„Kéž byste konečně zmlkli, bylo by to od vás moudré.“ (Jb 13,5)

Když jsme s lidmi, kteří jsou zarmoucení nebo procházejí utrpením, snažíme se někdy „zaplnit“ podivnost situace nebo bolestné ticho svými slovy. Případá nám, že kdybychom nic neřekli, prohloubíme jejich smutek. Někdy se dokonce zarmoucenému člověku raději vyhýbáme, protože nevíme, co bychom mu měli říct.

Křesťanský spisovatel Joe Bayly, který přišel v krátké době o své tři syny, popisuje dva druhy útěchy, kterých se mu v době jeho nejhlubšího smutku dostalo: „Přišel za mnou jeden člověk a mluvil o Božích cestách, proč se to asi stalo, o naději, která jde až za hrob. Vůbec mě nepustil ke slovu. Říkal sice věci, které jsou pravda, ale ke mně to vůbec nemluvalo. Jediné, co jsem si přál, bylo, aby odešel. To se také nakonec stalo.“

Objevil se také našťestí ještě jeden bratr. Posadil se ke mně a zůstal zticha. Nekladl mi „pomocné“ otázky. Prostě u mne seděl celou hodinu, naslouchal mi, když jsem něco říkal, stručně a citlivě zareagoval, chvilku se modlil a pak odešel. Hrozně mi to pomohlo. Poskytl mi pravou útěchu. Seděl bych s ním klidně dál.“

Velmi podobnou zkušeností procházel i starozákonní Jób. Ve svém hlubokém smutku toužil po tiché podpoře od svých přátel. Volal zoufale: „Kéž byste konečně zmlkli, bylo by to od vás moudré!“ (Jb 13,5) Místo toho jej však jeho společníci ubíjeli svými řečmi.

Až budete příště po boku někoho, kdo je zarmoucený, kéž je pro něho vaše přítomnost útěchou! JEY

*V povzbuzení, moudrých slovech
citlivost je třeba mít;
někdy smutek, zarmoucení
mlčením lze utěšit.*

Dobře načasované mlčení je výmluvnější než slova.

OCHOTNÝ SVĚDEK

„Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte.“ (1 Pt 3,15)

Kdykoliv čtu v Novém zákoně knihu Skutků, jsem zahanben spontánností, se kterou první křesťané svědčili o Kristu. Kamkoliv šli, v jakékoliv situaci s odvahou prolašovali Ježíše za Mesiáše a Spasitele lidstva – a mnoho lidí uvěřilo. Po tom, co byli Petr a Jan za hlásání evangelia uvězněni, Petr před radou řekl: „O tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ (Sk 4,20)

Pro mnohé z nás je aktivní svědectví druhým lidem velkým problémem. Přitom je to často jen otázka odvahy a prvního kroku. Důležitá je motivace a vzájemné povzbuzování.

Vloni v létě pořádala mládež z našeho sboru v okolí modlitebny pětidenní kurz přehledu Bible. Jednoho horkého odpoledne vzal náš kazatel celý tým na zmrzlinu. Fronta byla dlouhá, a tak jedna dívka pohotově vytáhla svou „Bibli beze slov“ – náramek z barevných korálků, pomocí něhož lze dětem jednoduše vysvětlit evangelium. Během pár minut tak mohlo několik školáků a jedna maminka od tohoto ochotného svědka slyšet o Ježíši Kristu.

Apoštol Petr ve svém prvním listě napsal: „Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte.“ (1 Pt 3,15) Někdy je tím nejlepším svědectvím rychlé a prosté využití naskytnuté příležitosti mluvit o Ježíši.

Jste ochotni? Jste připraveni?

JEY

A CO V PRAXI?

Umíte vysvětlit druhým lidem evangelium vhodným způsobem?

Vyhledáváte příležitosti, kdy můžete druhým říct, co pro vás Kristus znamená?

Dobrá zpráva evangelia je příliš dobrá na to, abychom si ji nechali jen pro sebe.

SEBEOBVIŇOVÁNÍ, NEBO ÚTĚCHA?

„[Bůh] nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní...“ (2 Kor 1,3-4)

Když procházíme protivenstvím nebo zkouškami, máme někdy sklon obviňovat sami sebe a připadáme si, že jsme někde udělali chybu – a že těžkosti jsou tedy zaslouženým trestem. Je samozřejmě dobré objektivně zvážít, nežijeme-li v hříchu, ale nesmíme podlehnout nadměrnému sebezpytování a neopodstatněnému pocitu viny.

Ještě horší je, když se nás v době zkoušek snaží obviňovat někdo další. Tuto chybu udělal i Jóbův přítel Elífaz, člověk velmi zbožný, s velkou úctou před Božími standardy. Měl pravdu v tom, že když činíme dobré věci, děláme vlastně jen to, co po nás Bůh chce. Neměli bychom proto očekávat nějakou zvláštní pochvalu nebo odměnu (Jb 22,3). Elífaz se však chybně domníval, že Jóbovo trápení je důsledkem jeho vlastní svévole (v.5). Mýlil se také, když Jóbovi sliboval, že když se bude kát ze svých hříchů, Bůh mu požehná a okamžitě ho zbaví trápení.

Většina našich problémů pramení z toho, že žijeme v hříšném a nedokonalém světě. Hospodin však těchto okolností používá k tomu, aby nás vyzbrojil k pomoci druhým. Pavel říká, že jej Bůh v jeho utrpení utěšil, aby mohl být útěchou druhým (2 Kor 1,3-4).

Když se v našem životě nebo v našem okolí objeví těžkosti, dejme si pozor na to, abychom okamžitě nehledali vinu ve svém vlastním hříchu. Přijměme místo toho Boží útěchu – abychom mohli těšit zase druhé. HVL

*Bůh k zármutku i k radování
zná příhodnost i pravý čas;
On po kratičkém zkušování
k nám v milosti se vrací zas.*

**Bůh může proměnit zkoušky
v požehnání.**

OD VÝČITEK K DŮVĚŘE

„Ať mě zkouší, vyjdu jako zlato.“

(Jb 23,10)

Jób byl dobrý člověk. Báł se Boha, pomáhal potřebným a stavěl se proti svévolníkům. Jeho jediná chyba tkví v tom, že si na svém dobrém charakteru příliš zakládal. Vidíme to dobře na jeho hořkých výčitkách a stížnostech (23,2). Prohlásil dokonce, že kdyby jej Hospodin vyslechl – jako soudce a porota vyslýchá obviněného – musel by jej shledat nevinným a bez vady, „jako zlato“ (v.2-10).

Verš 10 často chápeme tak, že Bůh zkoušel „ohněm“ Jóbův charakter, aby oddělil hříšné věci. Elífaz jej však obviňuje z „nekončenné nepravosti“ (22,5). Jóbova reakce je tedy obranou před tímto nařčením. Jób říká, že Hospodinovo zkoumání by ukázalo, že již teď je čistý jako ryzí zlato. Stál si tedy dále za svou spravedlností. Nakonec se jej Hospodin rozhodne konfrontovat s pravdou. „Budu se tě ptát a poučíš mě!“ řekl mu (38,3). Když Hospodin svou řeč dokončil, Jób byl zticha a byl pokořen. Každá stopa samospravedlnosti byla ta tam. Připustil, že mluvil namyšleně (42,1-5). Nakonec řekl: „Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.“ (v.6)

Kdykoliv se nám bude zdát, že si od Boha zasloužíme něco lepšího, uvědomme si, že Jeho nevinný Syn za nás položil svůj život. To umlčí naše výčitky a obnoví naši důvěru v Boží lásku, moudrost a dobrotu.

HVL

*Nechci hvězdy na blankytu,
nevábí mne slávy klam,
nežádám si zlata třpytu,
jen když živou víru mám!*

Těžké zkoušky budují pevnou víru.

DUCHOVNÍ OBLEVA

„Vy jste sůl země; ...Vy jste světlo světa.“
(Mt 5,13-14)

Před několika lety zničil požár jeden obrovský sklad, kde bylo uloženo mnoho tun ledu. Je to vlastně absurdní: ačkoliv byly v budově uskladněny tisíce hektolitrů vody – potenciálního hasicího prostředku – voda nebyla v použitelném stavu. Sklad byl plný zamrzlého potenciálu!

Mnoho jednotlivců i celých sborů má bohužel ten samý problém. Ačkoliv je jejich požehnání a obdarování v oblasti služby i jejich svědectví velké, Boží vyvolené děti jsou spíše Božími „zamrzými lidmi“.

Ježíš řekl, že jsme sůl země a světlo světa; varoval nás také před tím, abychom nepozbývali slanosť a světlo neschovávali (Mt 5,13-20). Nabízím vám dva způsoby, jak se lze těmto potenciálním problémům vyhnout:

1. Sůl je jako koření zbytečná, pokud není v kontaktu s jídlem a nesmísí se s ním. Ježíš nás povolává k tomu, abychom v Jeho jménu skrze blízké vztahy s lidmi „ochutili“ celou společnost.

2. Světlo musí být vidět. Nemáme být „soukromými věřícími“, ale vyjít ven; lidé o nás musí vědět, že jsme Kristovi učedníci. Naše víra se musí projevovat v našich skutcích. D. L. Moody řekl: „V majáku nesvítilo světlo proto, aby na sebe upozorňovalo, ale aby prostě svítilo.“

Máme být solí pro svět kolem nás a vyzařovat svým životem Krista. Je čas roztavit všechny zmrzlý potenciál, který je v nás!

JEY

Hlas Ježíšův jsem uslyšel:

„Já světlo světa jsem.

Kdo zbloudil, vrať se, na mne hled

a choď již v světle mém!“

**Smyslem našeho života na zemi není
zvyknout si na tmu, ale být světlem.**

ODVAHA I ZDVOŘILOST

„Zkus to se svými služebníky po deset dní. Ať nám dávají k jídlu zeleninu a k pití vodu.“
(Dan 1,12)

Na proroku Danielovi jsem vždycky obdivoval jeho odvahu, smělost a hluboké oddání. Nedávno jsme si uvědomil, jak si dokázal stát za svými zásadami i v ryze pohanském prostředí. Bible nám říká, že Daniel „si předsevzal, že se neposkvrní“ jídlem a pitím, které Hospodin Židům zakázal, a tak si svým vězňitelům řekl o zcela jiný pokrm (Dan 1,8). Místo aby složil ruce do klína a odmítl jíst, se Daniel otázal, zda se může sytit něčím jiným. Když mu to velitel dvořanů nepovolil, obrátil se na dalšího hodnostáře: „Zkus to se svými služebníky po deset dní.“ (v.12)

Od tohoto odvážného mladíka, který se nevzdal Božího standardu a místo vznášení vlastních žádostí požádal zdvořile o svolení, se máme co učit. V jeho chování nenacházíme ani stopu arogance.

Své svědectví okolnímu světu máme vydávat s uctivostí a laskavostí. Nesmíme se zprenevěřit svému oddání, ale musíme být připraveni dát ochotně odpověď každému, kdo by se nás ptal na naději, kterou máme (1 Pt 3,15-16). Druhým lidem máme tedy o Kristu svědčit s odvahou, ale zároveň s mírností a úctou.

Když přijde čas zaujmout jasné stanovisko, následujme krásný příklad mladého Daniele – dokázal spojit odvahu se zdvořilostí.

DCM

*Až na smrt chceme být věrní, ó Pane,
dodržet příkaz Tvůj: „Zapři sám sebe!“
Až na smrt vytrvat v posměchu, haně,
v milosti Tvé mocné následovat Tebe!*

**Je jednoduché jít s davem; jít proti
proudu vyžaduje odvahu.**

JAKOU MÁME CENU?

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8)

Jeden slavný fotbalista podepsal nedávno smlouvu na 300 milionů korun ročně; bezostyšně prohlásil, že částka odpovídá jeho kvalitám. Většina z nás asi nebude souhlasit. Je těžké pochopit, jak se někdo může oceňovat na tolik peněz jen za to, že celý rok „kope do míče“.

V jistém smyslu má však tento fotbalista skutečně tak vysokou cenu, a možná ještě vyšší. Nikoliv díky svým schopnostem, ale díky hodnotě, kterou mu uděluje ve své lásce Bůh. Uvědomíme-li si, kolik pro Boha znamenáme jako ti, kteří jsou stvořeni k Jeho obrazu, a kvůli komu poslal na zem trpět a zemřít svého Syna, snáze pochopíme, že v Jeho očích musíme mít nevyčísitelnou cenu.

Svou hodnotu často určujeme podle toho, kolik vyděláváme nebo jakými se honosíme tituly. Někdy svou cenu měříme skutky, které děláme pro druhé. Musíme si však uvědomit, že naše hodnota tkví v tom, jak vzácní jsme pro Boha. Musíme vycházet ze dvou hlavních skutečností: Bůh nás stvořil ke svému obrazu (Gn 1,27) a tak nás miluje, že poslal na zem svého jediného Syna, aby za nás zemřel (Ř 5,8).

V Božích očích tedy máme mnohem větší hodnotu než zmíněných 300 milionů! Díky Kristově oběti jsme Boží děti; neexistuje tedy cenovka, která by vyjadřovala naši pravou hodnotu. JDB

*Ó, nevystižná hloubka milosti!
Jak velký důkaz Boží štědrosti:
že mne tak vroucí láskou miloval
za mne svůj život vlastní z lásky dal!*

**Naše hodnota není v tom, co vlastníme,
ale v tom, komu patříme.**

BOŽÍ HRNČÍŘSKÉ DÍLO

„Hle, jste v mých rukou jako hlína v rukou hrnčičových...“ (Jer 18,6)

Prorok Jeremjáš v dnešním oddíle využívá obraz hrnčiče a jeho hrnčičské dílny (Jer 18,1-10). Řemeslník pracuje u hrnčičského kruhu a pod rukama mu z hlíny vyrůstá nádoba. Nadjednou se však něco stane. Možná, že v hlíně byla nějaká nečistota. Hrnčič však rozpracovanou hlínu nevyhodí; pokračuje v práci a vytváří novou nádobu.

Je to krásný obraz toho, jak pracuje Bůh. Neustále „tvaruje“ svůj lid. Bere do rukou surovou hlínu a činí z ní nové stvoření.

Všimněme si ale ještě něčeho, co se týká hrnčiče a jeho hrnčičského kruhu. Hrnčič musí být ochoten pohroužit své ruce do hlíny. I Bůh je se svým stvořením bytostně spojen – a tedy i s vámi. Nedívá se tedy na stvoření s odstupem. Naopak se ho dotýká svými rukama a citlivými prsty. Viděl, že je potřeba, aby k lidem přišel Spasitel, a tak neváhal poslat na zem svého Syna Ježíše Krista, aby za nás dal svůj život (J 3,16; Tt 2,14).

Věříme-li v Krista, jsme nové stvoření (2 Kor 5,17), které pak Bůh dál tvární a tvaruje, abychom byli podobnější Jeho Synu (Ř 8,29). Bůh je skutečný Mistr, ten nejzručnější řemeslník; dovolíme-li Jeho prstům, aby nás proměňovaly, bude na nás Jeho tvořivý dotek brzy vidět.

HWR

*Velký Bože, Tvá když vidím díla
stvořená tvůrčím slovem Tvým,
nádherné hvězdy, které Tvoje síla
drží, nese mžikem každičkým...*

**Svěřte Bohu svůj život – On s ním
dokáže více než vy.**

V JAKÉHO BOHA VĚŘÍME?

MILOVAT ZADARMO

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest...“
(Žd 11,6)

„Všecko to dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl.“
(1 Kor 9,23)

Gallupova organizace pro výzkum veřejného mínění již více než 55 let zjišťuje statistická fakta týkající se náboženského přesvědčení v USA. Zde je několik publikovaných výsledků: v roce 1947 uvedlo 93 % dotázaných, že věří v Boha, 73 % věřilo v posmrtný život, 90 % uvedlo, že se modlí, a 41 % že pravidelně navštěvuje bohoslužby. V roce 1997 byly výsledky výzkumu téměř stejné, jen s tím rozdílem, že k víře v Boha se přihlásilo dokonce 96 % respondentů.

Statistiky logicky nejvíce zajímalo, jaké je složení zmíněných 96 %, tedy těch, kteří uvedli, že věří v Boha. Zjistili, že mnoho respondentů věří ve „vousatého dědečka na obláčku“ nebo v „neosobního hybatele“, který sice stvořil svět, ale teď jsme mu hostejní.

Díváme-li se však poctivě do Bible, uctíváme jediného pravého Boha. Je to svatý, věčný, všemohoucí, nekonečně moudrý a milostivý Stvořitel, který nenávidí hřích, ale hříšníkům na základě spasitelné oběti Ježíše Krista odpouští. Tento pravý a živý Bůh je nám zárukou věčného života v nebeské slávě.

Je vysoce nepravděpodobné, že všech 96 % lidí „věřících“ skutečně zná živého Boha Bible; je to však Ten jediný, komu stojí za to věřit.

VCG

*Hospodin, jen Hospodin
je zástíta má a spása má!
Hospodin, jen Hospodin
je síla má!*

Víra je marná, nevyznává-li Boha Bible.

Jedna žena nutně potřebovala transplantaci ledviny. Pokud by se nenašel vhodný dárcce, její šance na přežití by byla minimální. Ale pak se objevila nová naděje. Její bratr se nabídl, že jí dá svou vlastní ledvinu. Zdálo se, že jeho obětí celou situaci vyřeší. Dokonce krevní skupiny obou sourozenců se k sobě dokonale hodily.

Jenže pak přišlo rozčarování. Její bratr chtěl sice dát svou ledvinu jako dar, ale za „újmu“, kterou podstoupí, požadoval 1 milion korun. Žena, hluboce zarmoucená bratrovou snahou se obohatit, se rozhodla jeho „služby“ nevyužít, ale hledat dále jiného dárcce.

Tento příběh dobře ilustruje dva principy uvedené v 9. kapitole listu Korintským. Tím prvním je, že dělník má právo na kompenzaci za to, co obětoval (v.14). Tím druhým je to, že dobrý skutek učiněný pro někoho druhého bez nároku na peněžní odměnu je někdy tou jedinou správnou volbou (v.18). Konkrétně Pavel svou osobní obětí vnímal jako svědectví o svém opravdovém vztahu s Pánem. Svou touhu sloužit korintským křesťanům se snažil naplnit tím, že byl vzorem víry a lásky bez jakéhokoliv nároku na finanční „odškodnění“.

I my bychom měli být ochotni k podobné oběti. Naší prvotní motivací by měla být láska, nikoliv peněžní odměna.

MRDII

*Vše, co máš, dej svému Pánu;
méně přec nemožno dát,
lásce, jež hotova byla
pro tebe se všeho vzdát.*

**Ti, kteří Bohu slouží jen pro peníze,
již duchovně zkrachovali.**

OCET, NEBO MED?

„Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.“
(Lk 6,43)

Známý vykladač Bible Robert J. Little kdysi mluvil o dvou skleněných nádobách – jejich obsah vypadal na první pohled totožně, ale ve skutečnosti obsahovala každá něco zcela jiného. Když vylili obsah první sklenice, vytekl ocet. Pak převrátili druhou a vytekl med. Obě nádoby vypadaly podobně, ale když musely „vydat svůj počet“, jejich pravý obsah vyšel najevo.

Snad nejlepší zkouškou charakteru je, když je daná osoba vystavena tlaku složité situace. Za normálních podmínek se většina lidí chová společensky přijatelně. Budí dojem, že mají všechno pod kontrolou. Když je však někdo „chytne na švestkách“ nebo je něco nenadále vyvede z míry, projeví své emoce v plné míře.

Procházíme-li zkouškou, často vyjde na povrch i to, co je jinak uloženo hluboko v nitru. Naše reakce na stres a okolní tlaky bezpečně odhalí, jací jsme. Ježíš řekl: „Ústa mluví, čím srdce přetéká.“ (Lk 6,45)

Co tedy vychází z našeho srdce – med, nebo ocet? Když vám někdo udělá něco, co se vám vůbec nelíbí, jak reagujete? Budeme-li zůstat v obecnství s Bohem a spoléhat na vedení Jeho svatého Ducha, pak to, co z nás bude vycházet, bude dobré a čisté.

RWD

*Chci věrný být, když Pán mi důvěřuje,
chci vděčný být,
když Pán můj za mne mřel,
chci járho nést, když On tak rozkazuje,
chci cestou jít, po které Pán můj šel.*

Náš pravý charakter se projeví většinou v nestřeženém okamžiku.

PĚŠINKA V LESE

„Hospodin šel před nimi,... a tak je cestou vedl.“
(Ex 13,21)

Tatínek postavil pro své dcerky – pětiletou Bree a tříletou Abby – v lese dřevěný srub. Mohly si tam hrát, třeba na schovávanou. Když ze stromů opadalo na podzim listí, viděly dívenky ze svého „bunkru“ až na domek, kde s rodiči bydlely. Za horkého léta si však pod větvemi vysokých stromů připadaly jako v začarovaném pohádkovém lese a bály se.

A tak vzal tatínek sekeru a proklestil cestičku od dětského srubu až na kraj lesa; v okolí srubu odstranil největší a nebezpečně visící uschlé větve. Děvčátka se cítila bezpečně – lesní pěšinkou mohla kdykoliv dojít k rodičům.

Možná si také někdy přejete, aby vám Bůh proklestil cestu skrze nepřehledný a obávaný les budoucnosti; není to však Jeho způsob. Zároveň si můžeme být jistí, že nás nezanechá bez pomoci a vedení! Podíváme-li se na to, co Hospodin udělal pro Izraelce, když opouštěli Egypt, pochopíme podstatu Jeho láskyplné péče. Šel „před nimi“ a ukazoval jim cestu v podobě oblakového a ohnivého sloupu (Ex 13,21).

Dnes nás Bůh nevede takovými dramatickými znameními. Dal nám však něco daleko lepšího – přítomnost Ducha svatého (J 14,26; Gal 5,16,18).

Možná, že někdy vůbec nevidíte stezku, kterou máte v životě jít. Následujete-li však Ducha Božího a zapsané Boží slovo, víte, kam se obrátit, když je cesta nejasná.

DCE

*Kdo Boha má za pevný hrad,
nic nemusí se zlého bát.
I v bouři může klidný být,
neb nad ním Bůh svůj drží štít.*

**Pokud se necháme vést Bohem,
nemusíme ani vědět, kam jdeme.**

MLADEJ.NET

„Nikdo at sebou nepohrdá proto, že jsi mladý...“ (1Tm 4,12)

Co vás první napadne, když se řekne slovo „mládež“? Možná si představíte určitou skupinu mladých lidí, jednotlivce, událost nebo konkrétní místo. Vyvolává ve vás tato představa pocit naděje, nebo spíš úzkost?

Jeden velmi známý muž se o mladé generaci vyjádřil takto: „Dnešní mládež má ráda přepych, má špatné chování, pohrdá autoritami, neváží si starších lidí, a baví se o hloupostech, místo aby pracovala.“

Takto ohodnotil mládež Řek Sokrates, 550 let před Kristem. Zdá se vám, že se tehdejší athénská mládež moc neliší od té dnešní?

I když žijeme v naprosto jiné době, myslím, že potřeby mladých lidí zůstávají stejné. Hledají odpovědi na stále stejné základní otázky: Kdo jsem? Proč jsem tady? Kam patřím? Jaký smysl a cíl má můj život? A Boží Slovo nám dává odpovědi na tyto otázky!

Slovo „mládež“ ve mně osobně vyvolává hluboký pocit vděčnosti za generaci mladých lidí, kteří milují Pána Ježíše Krista a touží ho následovat každý den svého života.

Děkujeme dnes Bohu za mládež v našich sborech. Chvalme ho za každého mladého křesťana, který jde proti prudkému proudu tohoto světa a vyprošujeme požehnání pro tyto následovníky našeho Mistra.

Petr Coufal

*Jak si mladík udrží svou stezku čistou?
Musí se vždy držet tvého slova.*

Žalm 119

I křesťan může být mládež.**BOJUJME ZA SPRAVEDLNOST**

„Oběť za vinu je pošetilcům směšná, kdežto u přímých nalézá zalíbení.“ (Př 14,9)

Porotce Jim Thomas byl přesvědčen, že obviněný muž je nevinný, ale o svém názoru nedokázal přesvědčit své kolegy v porotě. Po osmihodinovém rokování své snažení vzdal a podvolil se většině. Po tom, co byl vyneseno rozsudek „vinen“, se však nemohl zbavit pocitu, že se podílel na odsouzení nevinného člověka.

Nakonec se Thomas rozhodl na vlastní náklady najmout právníka a odvolat se k vyšší instanci. Ještě několik dní před novým přelíčením přiznali někteří svědkové, že podali křivé svědectví, a odsouzený muž byl osvobozen.

„Měl jsem v rukou spravedlnost a udělal jsem špatné rozhodnutí,“ řekl Jim Thomas. „Nemohl jsem to nechat jen tak.“

Jak často zapomínáme na svá vlastní provinění! Jak snadno ztrácíme odvahu a říkáme: „No, s tím se teď stejně nedá nic dělat.“ Příběh Jima Thomase mě donutil znovu se zamyslet nad svým přístupem k činění dobrých rozhodnutí a nad svou reakcí v situaci, kdy udělám chybu.

V dnešním oddíle Písma můžeme číst, že „Oběť za vinu je pošetilcům směšná, kdežto u přímých nalézá zalíbení“ (Př 14,9). Pro svěvolníka neznámená zlý skutek téměř nic, ale člověk s pevným charakterem se s vlastní chybou nesmí smířit.

Pokud se vám někdy stane, že vlastním přičiněním napomůžete zlu, bez prodlení a s odvahou svou chybu napravte. DCM

*Odpusť mi, Bože, hříchy moje,
všechno zlé, co jsem napáchal,
ukaž mi, jak lze žít správně,
kéž v žití mém zní radost chval!*

**Nepostavíme-li se proti nespravedlnosti,
jsme sami nespravedliví.**

MASKA ZE SLOV

„Srdce moudrého dává jeho ústům prozíravost a na jeho rty přidává znalosti.“
(Př 16,23)

Lidé často skrývají své pocity za masku slov. Jako by mluvili dvěma jazyky – jejich slova se velmi liší od toho, co prožívají. Jistý odborník na lidskou komunikaci, který pořádá na toto téma semináře, říká, že mnoho lidí má strach, že by je větší otevřenost připravila o dobré vztahy, lásku nebo úctu. A tak buď raději mlčí, nebo říkají něco jiného, než mají na srdci.

Dalšími možnými faktory, které mohou upřímnost v mluvě znesnadňovat, jsou plachost, malá sebedůvěra, strach z odmítnutí, vyhýbání se kritice, nebo snaha druhého nezranit.

Ani křesťané nejsou v této oblasti výjimkou. Projevovat na jedné straně lásku a na druhé straně říkat pravdu může být velmi obtížné; odpověď na to, jak se dá vyřešit toto dilema, můžeme najít v Bibli. Jakubův list nás učí, že potřebujeme moudrost, která je od Boha na nebesích. Jen Hospodin nás může svým Duchem vyzbrojit k tomu, abychom byli schopni mluvit pravdivě a upřímně. Jeho moudrost je „především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobré vůle, bez předsudků a bez přetvářky“ (Jk 3,17).

Ovládejme tedy svou řeč, aby oplývala právě zmíněnými vlastnostmi. Nebudeme se potom muset schovávat za maskou slov.

MRDII

*Jak snadné je mnoha slovy
neříct nic, ba někdy lhát!
Svěř svůj jazyk Kristu Pánu –
nemusíš se pravdy bát.*

**Moudrost vám pomůže udržet slova
a myšlenky v souladu.**

POUZE PRO HŘÍŠNÍKY

„Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ (Ř 3,22-23)

Je smutné uvědomit si, že většina lidí žijících na této planetě jde duchovně do zahynutí a nežije s Kristem. Jsou mezi nimi krásní i nehezcí, bohatí i nemajetní, výmluvní i tiší. Když svědčíme o Kristu, můžeme se mylně domnívat, že ti, kteří se v našich očích jeví jako „příjemní“, jsou nebi blíž.

Příjemní lidé však potřebují Krista naprosto stejně jako ti na pohled nepříjemní, protože ve věci spásy nemá nikdo přednost. Důvody vysvětluje Pavel ve 3. kapitole listu Římanům: „Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy... Jsme totiž přesvědčeni, že člověk se stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (v. 22-23.28)

Ano, spasení je darem Božím, daným zadarmo hříšníkům. A jelikož jsme všichni hříšní, tím jediným, čím můžeme ke své spáse „přispět“, je samotný hřích, kterého chceme být zbaveni! Oswald Chambers řekl, že jediným způsobem, jakým se člověk může znovu narodit, je to, když se vzdá všeho dobrého. Napsal: „I ten největší zbabělec se rád vzdá špatných věcí, ale vzdá se dobrovolně i těch dobrých?“ Na svou vlastní dobrotu se prostě spolehnout nemůžeme.

O dobrou zprávu zvěstující spasení skrze Pána Ježíše Krista se musíme rozdělit se všemi bez rozdílu; vždyť apoštol Pavel řekl: „Není totiž rozdílu.“

JEY

*Nechť Boží lid na brány světa tluč,
nechť pracuje na tvrdé souvrati!
Nechť k spásy dílu všichni spojí ruce
a Pán svým věrným štědrě odplatí.*

**O Kristu nemůžeme nikdy mluvit
s nepravým člověkem.**

Čtvrtek, 3. listopadu

Gn 42,25-38

ŠPATNÉ ZÁVĚRY

„Nemám Josefa ani Šimeóna... To všechno na mne dolehlo.“ (Gn 42,36)

Chudák Jákob. Myslel si, že dva ze svých synů už nikdy neuvidí a navíc měl strach, že ztratí i třetího. Se slzami v očích zvolal: „To všechno na mne dolehlo!“

Jákovovi synové prodali svého mladšího bratra Josefa do egyptského otroctví. Nyní, po dvaceti letech, je hladomor přinutil jít do Egypta, aby nakoupili obilí. Josef, který se zatím stal faraónovým správcem zodpovědným za zásoby potravy, své bratry okamžitě poznal; oni jeho nikoliv. Rozhodl se je vyzkoušet, zda se jejich charakter změnil k lepšímu. Mluvil s nimi přes tlumočníka a jednal s nimi tvrdě. Vzal si Šimeóna jako rukojmí a navíc dal tajně do jejich vaků uložit peníze – chtěl, aby je považovali za zloděje. Bratři měli velký strach a byli zmateni.

Není divu, že starý Jákob byl přesvědčen, že se vše obrátilo proti němu. Mýlil se však! Tyto okolnosti byly pouze součástí celé série událostí, které měly nakonec vést nejen ke šťastnému návratu Šimeóna k otci, nýbrž i k jeho shledání s Josefem, kterého již před dvaceti lety pohřbil.

Také máte někdy sto chutí křičet: „Vše se obrátilo proti mně, všechno na mne dolehlo!“? Přečtěte si celou kapitolu Gn 45 a zamyslete se, co všechno Hospodin pro Jákoba udělal. Kež tento příběh posílá i vaši víru v Toho, který dovede všechno proměnit „k dobrému“ (Ř 8,28). HVL

*Co činí Bůh, vše dobré jest,
On dobře se mnou míní.
Rád jeho rukou dám se vést,
jež před vším zlým mne stíní.*

**Důvěra Bohu může proměnit zkoušku
v pravý poklad.**

Pátek, 4. listopadu

Žd 3,7-15

ČISTÉ SVĚDOMÍ

„Moji nepravost smyj ze mne dokonale,
očišť mě od mého hříchu!“ (Ž 51,4)

V roce 1971 zabil člověka. Přestože byl při vyšetřování hlavním podezřelým, nenašlo se dost důkazů a případ byl bez objasnění uzavřen. Podařilo se mu tedy vyhnout se trestu. A nebo ne?

Asi za třicet let, kdy vážně nemocen dožíval svůj život v domově důchodců, se vrah ke svému činu přiznal. Vyšetřovatel, který se před lety jeho případem zabýval, řekl: „Celý zbytek svého života musel žít ve strachu – ne však před spravedlností, ale před Stvořitelem. Myslí, že nyní zatoužil po čistém svědomí – dříve než se s Bohem setká tváří v tvář – a nebo to alespoň zkusit.“

Máte dnes čisté svědomí? A nebo vás sžrájí výčitky a pochybnosti? Co kdybyste už dnes stáli před svým Stvořitelem? Můžete udělat něco pro to, aby bylo vaše svědomí zase čisté?

Možná se vám zdá podivné, mluvíme-li o krvi jako o „čisticím prostředku“, ale je to přesně to, co podle Bible spojuje smrt Ježíše Krista na kříži a naši vinu či nevinu (Žd 10,19). Kristus prolil svou krev, abychom mohli být uvnitř očištěni a aby se nám dostalo odpuštění. Díky tomu, co podstoupil, smíme mít čisté svědomí a přistupovat před Boha „s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry“ (Žd 10,22).

Nehleďte na to, kým jste, nebo co jste udělali, můžete díky Kristu mít čisté svědomí. Ještě dnes tedy vyznejte svůj hřích a usmířte se s Bohem. DCM

*Velice žádám si, bych čistý byl,
aby proud krve Tvé mne očistil.
Buď též studnicí mé duši
toužící po vítězství.*

**Čisté svědomí je tím nejměkčím
polštářem.**

Sobota, 5. listopadu

J 15,9-17

JEŽÍŠ TĚ MILUJE

„Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.“

(J 15,9)

Učitelka, která ten den ve třídě suplovala, nevěděla, co má dělat. Měla se postarat o skupinu malých dětí ve zvláštní škole pro postižené. Jednoho chlapce ne a ne utišíť. Když už jeho neovladatelnost přesáhla únosnou mez, naklonila se k němu a zašeptala mu do ucha: „Ježíš tě miluje.“ Chlapec se okamžitě zklidnil, začal se usmívat a jeho tvář jako by se rozzářila.

Už jste se někdy zamysleli nad významem a hloubkou slov „Ježíš tě miluje“? Existuje vůbec něco prostšího a zároveň hlubšího?

Rozumíme tomu, co to vlastně znamená, že Stvořitel vesmíru nás každého zná jménem? Jaká je to úleva, když si uvědomíme, že jsme v péči toho nejlepšího lékaře! Jaký pokoj pramení z vědomí, že se o nás stará Dobrý Pastýř. Rozvažujeme, co to pro nás znamená, že Spasitel nás tak miluje, že za nás byl ochoten zemřít...

A všimněme si také, co o tom říká Pavel – položil otázku: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ (Ř 8,35) Zde je odpověď: nic v celém stvoření „nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (v.39).

Co to pro vás znamená, že vás miluje Někdo takový? Že můžete mít život, pokoj, naději a radost?

Ježíš tě miluje. Co chceš víc?

JDB

*Ježíš tě miluje! Zažene tmu,
nezklame, nezradí; oddej se Mu!
S důvěrou kráčež Mu po boku vpřed,
na tvoje volání odpoví hned.*

**Bůh miluje každého člověka tak,
jako by byl na světě jediný.**

Neděle, 6. listopadu

Kol 4,1-6

JAK MLUVÍME

„Vaše slovo ať je vždy laskavé...“

(Kol 4,6)

Mocný francouzský státník, kardinál Richelieu (1585-1642), byl znám svou dvorností a zdvořilostí. Jednou jej kdosi požádal o místo u dvora, přestože věděl, že bude odmítnut. Řeč kardinála Richelieu byla však tak laskavá a vroucná, že mu stálo za to být odmítnut, jen aby mohl slyšet, jak se kardinál obratně a krásně vyjadřuje – i když říkal „ne“. V tomto si z něj můžeme vzít příklad.

V prvních letech našeho manželství mi má žena láskyplně připomínala, že mám sklon vyjadřovat své názory až příliš emotivně. Ve snaze jasně komunikovat své myšlenky jsem často mluvil příliš nahlas a výrazně jsem gestikuloval. Často to proto vypadalo, že se hněvám, což tak ve skutečnosti nebylo.

A co vy? Jakým způsobem mluvíte s druhými lidmi? Jako křesťané bychom měli být citliví na potřeby druhých, vyhýbat se potenciálním zraněním a zklamáním. Z našich úst by neměla vycházet nelaskavá slova, stejně jako bychom si měli dávat bedlivý pozor na tón, jakým mluvíme – lze se vyjadřovat jasně a zároveň ohleduplně. Přebývá v nás přece Duch Boží a tak bychom se Mu měli podřizovat nejen v tom, co říkáme, ale i jak to říkáme. Jen tak bude na našem životě Jeho láska zřejmá.

Rozhodující hranicí mezi tím, jsme-li pro okolí urážkou, nebo pozhánáním, je někdy způsob naší řeči.

RWD

*Ochraňuj, Pane, moje rty,
ať mluví slova laskavá.
Kéž skrze ně se druhým lidem
radost a pokoj dostává.*

**Mírná slova mohou znít jemně,
mají však velký dopad na naše okolí.**

Žijeme ve velmi nepokojném světě, někdy se zdá, že ani není možné, aby mezi jednotlivci, národy a různými ideovými skupinami došlo k dohodě, která by zajistila pokoj a mír na delší čas.

Je zde vůbec naděje? – A přece: „Toto praví Hospodin: To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám: jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu, chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mne volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším.“ (Jr 29,11-12)

Tak mluvil Hospodin skrze proroka Jeremiáše k Izraelcům v babylonském zajetí a Jeho slovo platí všem, kdo se k Němu obracejí jako ke svému Pánu a Otci.

Vždyť tomu světu, který byl vždycky plný zloby a nepřátelství, dal svého Syna – Knížete pokoje! A ten praví: „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ A ujišťuje: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (J 14,27)

Je zde tedy naděje pro všechny, kdo touží po pokoji Božím, který převyšuje každé lidské pomýšlení (F 4,7), neboť Pán Ježíš navíc ujišťuje: „Proste a bude vám dáno!“ (Mt 7,7)

Na tuto Jeho výzvu se dnes soustřeďují sestry baptistky na celém světě, aby prosily o pokoj mezi národy i mezi jednotlivci.

Připojme se k nim a chtějme se v síle Ducha Božího snažit o zachování pokoje ve svém okolí, ve svých rodinách a ve svých sborech, protože i tam, žel, dochází občas ke konfliktům.

Ale Bůh – Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy (2 K 1,3) – slyší naše prosby a má moc svým Duchem vést k pokoji i tam, kde se situace zdá být zcela beznadějná.

Proto prosme a očekávejme velké věci od našeho Pána, kterému je dána veškerá moc na nebi i na zemi! „V něm je náš mír, on dvojnásobně spojil v jedno...!“ (Ef 2,14)

Jemu buď chvála a čest navěky!

M.Pohlová

„NEODOLATELNÉ“ POKUŠENÍ

„Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla.“

(Mt 4,1)

Ještě před tím, než jsem dosáhl věku, kdy lze dostat řidičský průkaz, jsem často myslel na to, jaké to asi je vyjet poprvé na silnici a řídit auto! Měl jsem strach, že budu mít pokušení jet tak rychle, jak jen mi to auto dovolí. Nebyl jsem si jistý, zda budu mít dost sebezábrany, abych jel pouze dovolenou rychlostí a podle dopravní situace. Když jsem pak oslavil osmnácté narozeniny, zjistil jsem, že lze být „pánem plynu“, místo aby plyn ovládal mě.

Už jste se někdy setkali s někým, kdo omlouval svůj hřích tvrzením, že pokušení bylo tak velké, že neměl jinou volbu? Už jste někdy přemýšleli, zda by nějaký „sporný“ skutek mohl být v jádru dobrý? Možná, že jste si dokonce říkali, že ta situace přišla v pravou chvíli, abyste mohli osvědčit svou odolnost. Ano, i pokušení je skutečná příležitost.

Z vyprávění o pokušení Ježíše Krista se můžeme naučit, že jsme-li v pokušení zhrěšit, Bůh vždycky připraví východisko, jak se hříchu vyhnout, anebo nám dá sílu, abychom pokušení odolali (Lk 4,1-13; 1 Kor 10,13). Budeme-li se spoléhat na Ducha svatého a Boží slovo stejně jako Ježíš, pokušení odoláme a hřích se nám vyhne.

Pro opravdového křesťana něco jako neodolatelné pokušení neexistuje!

MRDII

*Pán napřed kráčí v boji
a cestu razí nám,
ty nejlítější šípy
na sebe bere sám.*

Každé pokušení je příležitost důvěřovat Bohu.

STOJÍ ZA TO VĚŘIT

„Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí.“ (Pl 3,25)

Srdce obyvatel Jeruzaléma byla naplněna smutkem (Pl 1). Slavné město bylo v troskách a lidé měli odejít do vyhnanství. Hospodinův Sión padl do rukou Babylóňanů.

Zničení Jeruzaléma v roce 586 před Kristem bylo důsledkem Božího soudu nad zatvrzelým lidem. Jelikož i my se můžeme často ptát, jak se lze navrátit zpět k Bohu, kterého jsme opustili, lekce, které se dostalo vzpurným Izraelcům, může být poučná i pro nás.

O naději obnovy pro porobené obyvatele Svatého města – i pro nás – čteme ve 3. kapitole Pláče: „Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství.“ (v.21-22)

Máme naději díky Božímu charakteru, který oplývá těmito vlastnostmi: milosrdenstvím a slitováním (v.22), věrností (v.23), dobrotou (v.25) a spásou (v.26).

Ačkoliv asi nikdy nepocítíme, jaký smutek museli prožívat okupovaní obyvatelé Jeruzaléma, sami dobře víme, jak je náš život prázdný, když nás vlastní hřích odřízne od Boha. Náš vztah se Stvořitelem může být však obnoven, protože když svůj hřích vyznáme, Bůh nám odpustí. Jeho soucit a věrnost „se obnovuje každého rána“ (v.23). Jen On sám nás dokáže obdařit novou nadějí, a tak i my můžeme směle prohlásit: „Tvá věrnost je neskonala!“ (v.23) JDB

*Pane, mocný Bože náš,
ve svém skloň se slitováním!
Dle svých slibů, víme, dáš
všem nám svoje požehnání.
Všecka pomoc v Tobě je,
Ty jsi naše naděje!*

**Ten, kdo skládá svou naději
v Hospodina, nikdy naději neztratí.**

HRUBOST VERSUS ÚCTA

„Láska nejedná nečestně...“ (1 Kor 13,5)

Asi se všichni shodneme, že jedním z nejčastějších jevů, které můžeme vidět na televizních obrazovkách, je hrubost a neúcta k druhým. Zdá se, že základní normy dobrého chování a morální principy ustupují do pozadí. Někteří odborníci dokonce tvrdí, že neúcta mezi lidmi se šíří jako epidemie.

Všimli jste si rostoucí hrubosti v místě, kde žijete? Na silnicích? Při sportovních utkáních? Při zábavě v televizi? Copak jsme úplně zapomněli, že musíme mít ohled na druhé a ctít jejich práva a potřeby? Jak to, že myslíme spíš na majetek a úspěchy druhých než na to, co asi prožívají?

Ve známém oddíle 1 Kor 13 je zmíněna jedna vlastnost biblické lásky, která je často opomínána. „Láska nejedná nečestně“ (v.5). Celý verš se touto otázkou slušnosti zabývá a téma dále rozvíjí: „... [láska] nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.“ V jednom parafrázovaném překladu tento verš zní následovně: „Láska sama sebe neprosazuje na úkor druhých, nechce být za každou cenu vidět, nenechá se snadno vyprovokovat, nevede si záznamy o prohrěších druhých.“

Často přemýšlíme o tom vznešeném, věčném a duchovním obsahu lásky, a zapomínáme, že láska, kterou do našeho srdce vložil Bůh, se projevuje zdvořilým chováním a opravdovým zájmem o všechny, se kterými se setkáme.

Zkusme zažehnout „epidemii“ lásky i v době, kdy je hrubost „normou“ chování. DCM

*Nám čisté roucho, Pane, dej
a k službě sílu požehej.
My konat chceme v lásce té,
nám shůry v Tobě zjevené!*

**Uvolněné mravy napětí v mezilidských
vztazích neodstraní!**

PORAŽENÝ, NEBO VÍTEŽ?

„Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“
(J 16,33)

Výrazná jizva na koleně mi dodnes připomíná nepěkný pád z mého prvního kola. Zatímco mi po úraze maminka obvazovala rozbité koleno a tatínek na kole narovnával pokrivená říditka, oba mi vysvětlovali, že bych se měl spíše cítit jako vítěz než oběť nehody. A měli pravdu! Jsem už o mnoho let starší, ale během každé těžkosti si musím připomínat, že mohu zvítězit.

Ježíš nám svými slovy dal pádný důvod k tomu, abychom se vzchopili a měli větší důvěru: „Já jsem přemohl svět.“ (J 16,33) Dokázal to svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním; zajistil tak vítězství nad smrtí pro všechna pokolení. Spisovatel a kazatel Watchman Nee (1903-1972) jednou napsal: „Kéž bychom se naučili Boží neporazitelnosti!“

Podle Ježíšova učení je možné zakoušet Jeho „neporazitelnost“ v každém protiventství. Stejně tak Pavel vydává vzácné svědectví: „... ve všem slavně vítězíme mocí toho, který s nás zamiloval.“ (Ř 8,37) Apoštol Jan ve svém listě píše: „Kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“ (1 J 5,4)

Jak se vám daří čelit těžkostem a protiventstvím? Cítíte se poraženi? A nebo slavně vítězíte? Dobře poslouchajte láskyplná slova Pána Ježíše: „Vzchopte se!“ (J 16,33) On přemohl všechno zlé; to samé dokážete i vy – skrze Něj!
DCM

*I my z Tvého velikého
vítězství se těšíme,
pokornými hlasy svými
věčně Tebe slavíme.*

**Můžeme projít čímkoliv,
protože s námi jde Ježíš.**

POTÁPĚJÍCÍ SE LOĎ

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“
(J 8,32)

Mnoho lidí si myslí, že jsou svobodní, protože se celý život baví a dělají, co se jim líbí. Na Boha nemyslí vůbec nebo zcela okrajově; jsou přesvědčeni, že žít v oddání Kristu je hloupost a zbytečné omezení.

Juan Carlos ve své knize Povolání k učenictví připojuje k tomuto tématu praktický příklad. Představte si, že se potápí zaoceánská loď. Kapitán o tom ví, a tak řekne cestujícím ve druhé třídě, že mohou volně přejít nahoru do první třídy. Ti, kteří se rádi napijí, mohou popíjet vodku, whisky nebo víno, jak je jim libo – zadarmo! Kdyby chtěl někdo hrát fotbal v hlavní jídelně, klidně může. Když se něco rozbije, je to úplně jedno. Všichni cestující se příjemně baví a mají pocit, že jsou naprosto svobodní. Brzy však všichni zahynou ve vlkách.

To je obraz království temnoty. Lidé mají „svobodu“ – sex, drogy, alkohol, všechno, po čem touží. Jsou přesvědčeni, že jsou neomezenými vládci ve svém malém království. Jsou však ovládáni duchem smrti, a ten je brzy zničí.

Jediná skutečná svoboda je v Ježíši Kristu. Jen skrze něj se můžeme stát tím, kým jsme byli stvořeni. Jeho přikázání nás neomezují; jsou pro nás tím, čím jsou pro ptáky křídla nebo pro loď plachty. Přijměte jej jako svého osobního Spasitele. Tato pravda vás osvobodí.
HWR

*Hle, dosud milosti je čas:
pojd' k Pánu dnes, On zve tě zas!
Den pomine, čas vykupuji,
by Pán pak nebyl soudce tvůj!*

**Pravá svoboda spočívá v plném
podřízení Kristu.**

SKUTEČNÝ ZISK

„Není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby... nedostal mnohokrát víc.“

(Lk 18,29-30)

V prvních letech rané církve křesťanů položilo raději mnoho mučedníků život, než aby zapřeli svou víru v Krista. I v dnešní době trpí ve vězení, pronásledováním anebo jsou dokonce vražděny tisíce věřících. Ve skutečnosti zemřelo za posledních sto let pro své oddání Ježíši Kristu více křesťanů než za všechna předchozí staletí.

Přestože je patrně většina z nás takového pronásledování pro křesťanskou víru uchráněna, často zažíváme odmítnutí ze strany rodiny nebo přátel, musíme čelit nepochopení, výsměchu a někdy i osamocení. Přesto – o co více získáme na věčnosti! A i na tomto světě je mnoho požehnání, které převyšuje i ty nejbolestnější ztráty.

Když apoštol Petr vypočítával, kolik on i ostatní učedníci museli pro Pána opustit (Lk 18,28), Ježíš zareagoval: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.“ (v.29-30)

To platí pro každého křesťana. Vše, co se zdá být ztrátou, si připišeme díky Boží milosti jako zisk. Jsme Boží děti, a tak máme zajištěno věčné vítězství. VCG

*Dáš-li ty, bude ti dáno,
únavy nedbej, ni ztrát,
služ Pánu Ježíši z lásky,
nejlepší, co máš, dej rád!*

**Není blázen ten, kdo dává to,
co si nemůže nechat, aby získal to,
co nemůže ztratit.** Jim Elliot

SPOLEČNÝ PŘÍTEL

„Otec sám vás miluje, protože vy milujete mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.“ (J 16,27)

S mou ženou jsme se seznámili přes společného známého. Já sám bych pravděpodobně neměl vůbec odvahu se k ní být jen přiblížit. Člověk, kterého jsme oba znali, však celou situaci usnadnil a seznámil nás. Naše první schůzka byla tedy téměř „předem připravená“. Když jsem se své budoucí ženy zeptal, zda by si se mnou nešla někam sednout, věděl jsem, že bude souhlasit, protože náš společný známý posloužil jako „dohazovač“.

Podobnou funkci plní Ježíš Kristus mezi hříšníkem a svatým Bohem. Svým vykupitelským dílem na kříži odstranil Ježíš překážku, která by nám jinak na věky bránila v poznání Boha Otce a Jeho přijetí (Žd 7,25-27). Kristus nám ukazuje, že Jeho přátelé jsou také přátelé nebeského Otce.

O této vzácné pravdě Ježíš svým učedníkům řekl, když se chystal odejít do nebe. Chtěl, aby všichni jeho učedníci a ti, kteří jej budou následovat v budoucnu, věděli, že díky svému vztahu s Ním mohou v Jeho jménu předstupovat se svými žádostmi před Boha (J 16,23-24). Náš Pán navíc jasně řekl, že jakékoli přání, které bude v souladu s Jeho vůlí, Jeho Otec vyplní, protože miluje všechny, kdo milují Jeho Syna (v.26-27).

Jelikož je Ježíš naším Přítelem, můžeme být i přátelé Boha Otce.

MRDII

*Ten nejlepší přítel je Ježíš,
tu převzácnou zkušenost mám
a tobě chci, kdo o tom nevíš,
jen radit: ó, zkus Jej sám!*

Kristus je mostem mezi nekonečným Bohem a omezeným člověkem.

Úterý, 15. listopadu

Nu 11,1-9

UŽ VÁM NECHUTNÁ MANA?

„...nevidíme nic jiného než tu manu.“
(Nu 11,6)

Mladý manželský pár se přestěhoval do turisty vyhledávaného ráje – malého městečka v srdci kanadských Skalistých hor, kolem dokola ověnceného štíty majestátního pohorí. Nepopsatelná krása horských úbočí se zde mění spolu s ročními obdobími – třpytící se snih je vystřídán zářivými květinami, a za několik měsíců roztočivou barevností podzimních listů.

V prvním roce ve svém novém bydlišti chodili manželé den co den na procházky a obdivovali krásu okolní přírody. Byli přesvědčeni, že pohled na úžasné scenérie jim nikdy nezevšední. Ale zevšedněl. Brzy jim překrásné hory začaly připadat známé a fádní. Žádné libé pocity už v nich nevbuzovaly.

Brzy po tom, co Izraelci slavně vyšli z Egypta na poušť, jim došlo jídlo. Hospodin však slyšel jejich volání a nadpřirozeným zásahem je sytil každodenním přísunem many. Zpočátku byli určitě Židé tímto zázrakem i Boží velikostí uchváteni. Po čase jim však každý den stejné jídlo zevšednělo. Mana v jejich očích ztratila punc vzácnosti.

Už vám někdy zevšedněla všechna pozehnání a dary, kterými vás Hospodin dennodenně zahrnuje? Neberte je jako samozřejmost. Nezapomínejte Bohu za Jeho každodenní péči děkovat – za život, za sílu a za všechno to dobré, co vám dává.

DCE

*Pane, proudem pozehnání
proměňuješ poušť v ráj.
V množství svého slitování,
mně též, prosím, pozeheň!*

**Chcete-li znásobit svou radost,
sečtěte své dary a pozehnání.**

Středa, 16. listopadu

Nu 13,26-14,10

DUCHOVNÍ ZRAK

„[Mojžíš] věřil, a proto vyšel z Egypta...;
zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl.“
(Nu 11,27)

Před několika měsíci jsem navštívil dva obrácené křesťany; oba trpěli nevléčitelnou chorobou a měli před sebou jen několik dní života. Zarazily mě jejich odlišné přístupy k životu. První z nich byl zcela apatický. I když jsem četl z Písma, modlil jsem se a mluvil o naději v Kristu, nechtělo se mu poslouchat. Jeho oči hleděly zcela nepřítomně.

Když jsem navštívil druhého muže, vesele rozprávěl se svými dvěma vnučkami. Přál jim všechno dobré do života a vyjádřil touhu, aby žily plně pro Ježíše. Tento muž měl skutečně duchovní zrak. Tváří v tvář smrti viděl vírou neviditelného Boha.

O podobném člověku čteme i ve 13. a 14. kapitole knihy Numeri. Dvanáct zvědů bylo vysláno, aby prozkoumali zemi zaslíbenou. Všech dvanáct vidělo na vlastní oči úrodnou a plodinami oplývající zem; bylo jasné, že zde hladovět nebudou. Deset z nich se však nechalo zastrašit velikostí a počtem místních nepřátelských obyvatel. Podle nich by bylo holé šílenství tuto zemi obsadit. Zbylí dva špehové, Jozue a Káleb, trvali na tom, že s Hospodinem za zády je možné se území zmocnit. Skrze víru viděli za překážkami Boha.

Na co se soustředíme? Vidíme pouze velikost našich problémů, anebo vnímáme Boží velikost? Jen u Boha můžeme vidět skutečně duchovním zrakem.

HVL

*I tebe čeká lásky král,
jenž zemřel za tebe.
On všechny tvoje viny vzal,
je cestou do nebe.*

V každé těžkosti hledejme příležitost.

NEBESKÁ ODMĚNA

„Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu.“
(1 Kor 3,14)

Kolega v práci mi jednou vyprávěl, jak byl venku na procházce a všiml si, že na mnoha místech je v obrubníku lemuujícím chodníky vepsán nápis „A. Anderson, 1903“. Jméno i letopočet byly vepsány přímo do betonu – datum označovalo rok, kdy byl chodník zhotoven, a jméno dělníka, který na tomto úseku pracoval.

Pokud by byl tento betonář stále naživu, byl by na svou práci určitě hrdý. Za celé ty dlouhé roky jeho beton nepopraskal. Obstál ve zkoušce času a dodnes je svědectvím o zručnosti a spolehlivosti A. Andersona. Byl to dobrý řemeslník.

Všechno, co jako křesťané děláme, nese naše jméno. Jednoho dne – v závislosti na tom, zda zkouškami projdeme se ctí, nebo propadneme – obdržíme buď pochvalu a odměnu (1 Kor 3,14), nebo budeme hořce litovat (v.15). Jak si tedy můžeme být jistí, že služba, kterou děláme pro Pána, obstojí? Chceme-li stavět pro věčnost, musíme stavět na Kristu (v.11) a všechno dělat v Kristu, který nám „dává sílu“ (Fp 4,13).

Když dnes budete sloužit Kristu, nezapomeňte na velmi důležitou skutečnost, že dílo, které si zaslouží odměnu, musí obstát v boji s časem.

RWD

*Kdo v zkouškách, utrpení,
vítězně vytrvá,
tomu Pán na hostině
korunu slávy dá.*

Spása spočívá v tom, co pro nás udělal Kristus. Odměna spočívá v tom, co my uděláme pro Něj.

ZMRZLINA PRO DUŠI

„Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském.“
(Mt 18,4)

Kdysi jsem vzal celou svou rodinu do restaurace. Ještě než jsme začali jíst, náš šestiletý synek se modlil: „Děkuji ti, Bože, za jídlo, ale ještě víc bych ti poděkoval, kdyby nám maminka objednala zmrzlinu. Amen.“

Zatímco jsme se smáli, žena sedící u sousedního stolu pohoršeně poznamenala: „To jsou dneska děti! Ani nevědí, jak se mají modlit!“ Můj syn ji slyšel a rozplakal se. Za okamžik se u našeho stolu objevil postarší pán, mrkl na našeho synka a potichu řekl: „Je velká škoda, že ta paní nikdy Boha neprosí o zmrzlinu. I zmrzlina někdy může být pro duši hrozně důležitá!“

Když přišel čas na dezert, vzal syn svůj zmrzlinový pohár, došel ke stolu té paní a postavil ho před ni. S úsměvem na tváři řekl: „To je pro vás. Zmrzlina je někdy pro naši duši moc důležitá – a ta moje je už v pohodě.“

Myslím, že tím projevil přesně ten druh upřímné pokory, o jaké mluví Ježíš v Mt 18. Když se jej učedníci ptali „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“, On jim řekl, že musíme mít víru a pokoru malých dětí (v.1-4).

Pane, dej ať tomuto principu porozumíme a jsme ve vztahu k Tobě podobnější dětem.

DJD

*Těž našich dětí víra
ať spolu s naší plá,
vždyť milovati Krista
i dětské srdce zná!*

V dětském srdci září víra nejjasněji.

**BÝVÁTE ZASKOČENI
ZKOUŠKOU?**

„Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy...“

(2 Kor 4,17)

Jeden mladý muž se rozhodl, že chce po ukončení střední školy vstoupit do armády a stát se profesionálním vojákem. Po pouhých třech týdnech základního výcviku své rozhodnutí přehodnotil. Když už měl v ruce úřední vyjádření o svém odchodu, řekl: „Netušil jsem, že to bude tak tvrdé!“

Stejně jako tento mladý muž, i mnoho křesťanů bývá různými životními zkouškami zaskočeno. A stejně jako on měl vědět, do čeho jde, i my bychom měli být poučeni, co to znamená žít životem následovníka Ježíše Krista – že to není jen procházka růžovým sadem.

V oddíle 1 Pt 4,12 čteme: „Moji milovaní, nebuďte zmatení výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého.“ Je to jasné poselství: „Nebuďte zaskočeni zkouškami!“

Pravda, neradi to slyšíme, ale naštěstí to není všechno. Zamysleme se nad povzbudivými slovy zapsanými v Ř 8,18, kde Pavel píše, že naše současné utrpení je nesrovnatelné se slávou, která nás čeká v nebesích. Tam již nebudou žádné zkoušky, jen věčná radost.

Zkoušky jsou neoddelitelnou součástí našeho života. Boží slovo nás však ujišťuje, že v Jeho přítomnosti bude veškeré utrpení proměněno v radost.

Procházíte právě teď zkouškou? Opřete se o Boha a o Jeho zaslíbení. JDB

*Všichni, kteří v živém
Bohu naděj mají,
nepohnou se strachem,
v zkouškách neklesají.*

**To nejvyšší dobro může někdy
pramenit z toho nehlubšího utrpení.**

S KÝM SE SROVNÁVÁME?

„Neopovazujeme se zařadit mezi ty nebo srovnávat se s těmi, kteří doporučují sami sebe.“ (2 Kor 10,12)

Vzpomínám si, že když jsem byl v šesté třídě základní školy, s obdivem a posvátnou úctou jsem vzhlížel k hráčům fotbalového mužstva sousední střední školy. Byli to pro mne hrdinové – nejsilnější, nejrychlejší a nejodvážnější borci široko daleko. Dnes však vím, že ze všeho nejvíc záleží na tom, z jakého pohledu se na věc díváme. Když srovnám tehdejší „družstvo snů“ s dnešními hvězdami vrcholového sportu, nikdo si na ně ani nevzpomene.

Tak to bývá s většinou věcí v našem životě. A je zcela lhostejno, zda jsme zdraví, urostlí, krásní a úspěšní. Záleží prostě na tom, s kým se srovnáváme.

S kým se tedy jako křesťané poměříme? Podle slov apoštola Pavla v 2 Kor 10 děláme velkou chybu, když se snažíme uspokojit své svědomí srovnáváním s lidmi kolem sebe (v.12). Takové přemýšlení nemá budoucnost. Vězte, že naše hodnota a smysl našeho života spočívá nakonec jen v tom, jak nás vidí Pán. Pavel napsal, že osvědčený není ten, kdo doporučuje sám sebe, „nýbrž ten, jehož doporučuje Pán“ (v.18). Jen Boží hledisko má být pro nás kritériem.

Pavel byl rád, že slouží Bohu věrně, a veškerou chválu svého života a skutků dával Bohu. Platí to i o nás?

MRDII

*Před Pánem žij teď život svůj,
a příliš nehled na druhé,
tvé skutky posoudí jen On,
až přijde na svět podruhé.*

**Chcete-li se s někým srovnávat,
srovnávejte se s Kristem.**

SLOVO HROBNÍKA

„Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce.“
(Ef 4,26)

Thomas Lynch napsal slavnou knihu Jak se žije hrobníkovi aneb chmurné postřehy z mého života, inspirovanou svým působením ve funkci majitele pohřebního ústavu v jednom městečku ve státě Michigan. Za 25 let své práce viděl přibližně 5 000 pohřbů. Jaký vliv měla tato skutečnost na jeho myšlení?

„Vede mě to k tomu, že se snažím všechny konflikty řešit poněkud rychleji,“ říká v knize Lynch, „protože jsem poznal příliš mnoho lidí, kteří ráno vyšli do práce a už se nevrátili.“

Kolikrát ve svém životě jsme už ráno vyběhali z domu, anebo večer před spaním zhasínali plni hněvu a zlosti? Samozřejmě, ten problém chceme vyřešit, ale ne teď, přece na to není čas. Ať se ten druhý ještě chvíli klidně trápí, zaslouží si to, myslíme si někdy. Kdybychom se s náhle zemřelými lidmi setkávali tak často, jako pan Lynch, asi bychom svůj způsob myšlení i jednání přehodnotili.

„Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu,“ učí nás Bible (Ef 4,26-27). „Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (v.32) Otázkou tedy není, co udělali druzí nám, ale co pro nás udělal Kristus.

Pro omluvu nebo nabídku odpuštění a pro znovuoobnovení vztahu není příhodnější doba než právě teď. Hrobník by vám mohl vyprávět.
DCM

JAK JE TO V PRAXI?

Co mi brání v tom, abych okamžitě skoncoval se svým hněvem?

Co mohu udělat já, když se druhá strana nemá k usmíření? (viz Ř 12,17-21)

**Budme pomalí k hněvu,
ale rychlí k pokání.**

KRÁLOVSTVÍ PATŘÍ I DĚTEM

„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim...“
(Mk 10,14)

„Hlavně tam nevodte děti!“ Čas od času slyším podobná slova – a mnohem častěji je „cítím ve vzduchu“ – když se koná přednáška nebo kázání různých slavných řečníků, učitelů nebo vůdců. Mnoho lidí se totiž domnívá, že by tomu děti ani nerozuměly a hlavně by řečníka mohly vyrušovat.

V textu Mk 10,13-16 se podobného přístupu k dětem a Ježíši dopustili sami učedníci. Když napomínali rodiče, kteří přiváděli své maličké, aby jim Mistr požehnal, Pánu Ježíši se to nelíbilo. Ježíš dobře věděl, že děti mají díky svému vnímavému a upřímnému srdci od jeho království nejlíže.

I misionář Robert Moffat před mnoha lety pochopil, jak je důležité děti nepřehlížet. Na jedno z jeho pravidelných setkání přišlo kvůli špatnému počasí jen málo lidí. Mrzelo ho sice, že má tak malé publikum, ale i tak se jal kázat Boží slovo; ani si nevšiml, že měchy u varhan šlape docela malý chlapec. Ještě než Moffat skončil, tento chlapec se rozhodl, že se stane misionářem. Jmenoval se David Livingstone – vyrostl z něho jeden z nejuvěrnějších služebníků Božích, který evangelium prošlapával cestičky v černé Africe.

Jako rodiče, učitelé, ale i přátelé a sourozenci v Kristu nesmíme přehlížet děti, které Bůh staví do našeho života. Nezapomínejme, že království Boží patří i malým!

JEY

*I to dítě malé
chce Ti poctu vzdát,
ke Tvé cti a chvále
píseň zazpívat.*

**Investujte do budoucnosti – přiveďte
děti ke Kristu.**

KŘÍŽ NEMLČÍ

„Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšš milosrdný.“ (Ž 103,8)

Jenom blázen zlehčuje svůj hřích. Bible nás na mnoha místech varuje před jeho devastujícím vlivem na náš život i na obecnství. Jsem přesvědčen, že hřích musí být potrestán. Mrzí mě, když schopný advokát svou obhajobou zabrání tomu, aby zloděj platil pokutu nebo byl odsouzen. Má-li být však potrestán můj hřích, moc se mi to nelíbí. V hloubi duše však vím, že i s mým hříchem se musí něco dělat.

Nezáleží na tom, jak je můj hřích nebo hřích druhých velký; žádný hřích není tak velký, aby na něj nestačila Golgota. Bůh ví o hříchu vše, a tak za něj mohl Ježíš zemřít. Kříž nemluví o tvrdém Bohu, kterému je líto svého Syna. Kříž mluví naopak o milující Bohu, který se vydal, aby vykoupil náš hřích. Kříž mluví hlasitěji než náš hřích. Kdosi jednou napsal: „Tam, kde křičí hřích, hřmí kříž... Kde hřích šeptá své lži a obvinění, kříž stráží pravdu a odsunuje temnotu.“

Slitovává se Bůh nad hříchem? Kříž křičí: „Ne!“ Slitovává se Bůh nad hříšníkem? Bible říká: „Ano!“ (Ž 103,10) Bůh se nad námi slitovává. Ví, jak jsme stvořeni a že jsme prach (v.14). Díky kříži s námi nenakládá tak, jak si pro náš hřích zasluhujeme.

Možná si to musíte znovu dnes uvědomit. Kříž je větší než jakýkoliv hřích, kterého jste se dopustili.

HWR

*Obáváš se k Pánu Kristu
s tíhou hříchu přistoupit?
Ke kříži se přivíň s úrou,
s Kristem můžeš věčně žít!*

Ať už jsou naše hříchy velké, nebo malé, Ježíš je dokáže odpustit.

DUCHOVNÍ ZRAK

„Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha.“ (1 Kor 2,14)

Velký kazatel 19. století Charles Spurgeon vyprávěl o ženě, která řekla malíři Josephu Turnerovi, když tvořil jeden ze svých obrazů: „Proč na svých dílech používáte tak jasné barvy? Nikdy jsem něco podobného v přírodě neviděla.“

„A nepřejete si, abyste něco takového viděla?“ odpověděl malíř. Byla to dostatečná odpověď. On takovou přírodu viděl, přestože ona ne.

Stejně tak i křesťané jsou schopni vidět mnohé duchovní pravdy, které jsou zrakům nevěřících skryty. Jsme-li znovuzrozeni, Duch svatý, který v nás přebývá, nám pomůže porozumět i „hlubinám Božím“ (1 Kor 2,10). S pomocí Božího Ducha jsme tedy schopni pochopit pravdy Božího slova a radovat se z jejich krásy a významu. V Písmech můžeme vidět úžasné věci, které lidi duchovně slepí nevidí.

Až budete znovu čist a studovat Bibli, až budete naslouchat skrze kazatele Božím pravdám, a především až se necháte vést Duchem svatým, buďte vděční, že můžete Božímu poselství rozumět. A můžeme se jako žalmista modlit: „Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého.“ (Ž 119,18) Skutečné hluboké pochopení duchovních věcí je přístupné jen těm, kteří mají duchovní zrak.

RWD

*Dej plnost Ducha svého,
by k Tobě vedl mne,
ať učí s Tebou chodit
mne vždycky upřímně.*

Boží Duch umožňuje Božímu lidu rozumět Božímu slovu.

JSTE PŘIPRAVENI NA TĚŽKOSTI?

*„Tys má skrýše, ty mě chráníš před sou-
žením.“ (Ž 32,7)*

Jednou jsem se zeptal předního křesťan-
ského kazatele, zda je vůbec možné být při-
praven na životní krizi. Věděl jsem, že bude
mluvit z vlastní zkušenosti, protože před pěti
lety brutálně zavraždili jeho jednatřicetiletého
syna.

Na chvíli se zamyslel a pak řekl: „Nikdy ne-
jsme na krizi připraveni tak, jak si myslíme.“
Mluvil pak o tom, jak smrt jeho syna prověřila
jeho vztah s Bohem a vše, co svou vírou
vyznával. Jeho odpověď nebyla ani otřepaná
ani předem připravená; na jeho tváři se zračil
pokoj. On i jeho žena byli hluboce zarmouce-
ni, ale jejich smutek se nezměnil v hněv nebo
hořký cynismus, protože je držel Duch a Boží
slovo.

Žalmista napsal: „Proto ať se každý věr-
ný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt.
I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu ne-
dosáhne. Tys má skrýše, ty mě chráníš před
soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá
všechno kolem.“ (Ž 32,6-7)

V dobrých časech nás denní chození s Bo-
hem připravuje na těžkosti, které jsou před
námi. Když pak přijde zkouška, Bůh bude
s námi takovým způsobem, o jakém se nám
předtím ani nesnilo.

DCM

*Ne, přec nezahynou
ti, co za Ním jdou.
Nedá trpět navždy,
i když zkoušky jsou.*

**Když Bůh dopustí zkoušku,
dá i milost jí projít.**

TO JE NESPRAVEDLIVÉ!

*„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spa-
sení není z vás, je to Boží dar.“ (Ef 2,8)*

Představte si, že nevěřící člověk zabije
jiného nevěřícího. Oběť vraždy půjde do pekla
(Ř 6,23; Zj 20,11-15). Pokud vrah později
přijme Krista jako Spasitele, půjde do nebe.
Je to spravedlivé?

Z čistě lidského hlediska bychom odpově-
děli: „Samozřejmě, že ne!“ Boží cesty však
převyšují cesty naše (Iz 55,9), a tak s námi Bůh
nejedná podle našeho provinění (Ž 103,10).

Kdyby Bůh prosazoval spravedlnost bez
milosti a slitování, byli bychom všichni ztraceni.
Ve svém milosrdenství s námi však Hospodin
nenakládá tak, jak si zasloužíme; ve své milosti
nám dává to, co si nezasloužíme. Přestože Bůh
chce, abychom byli dokonalí, nenechává nás
bez naděje.

Bůh přišel s plánem spasení, ve kterém je
zároveň spravedlivý a zároveň „ospravedlňuje
toho, kdo žije z víry v Ježíše“ (Ř 3,26). Jeho
požadavek dokonalosti je naplněn dokonalou
obětí Jeho vlastního Syna Ježíše Krista. A vý-
sledek? „Není žádného odsouzení pro ty, kteří
jsou v Kristu Ježíši.“ (Ř 8,1)

Nikdo nemá právo obviňovat Boha z toho,
že je nespravedlivý. Jeho nabídka „bezplat-
ného“ spasení platí pro každého. Pokud jeho
dar milosti nepřijmeme, bude nás jednoho dne
soudit. Boží milost je spravedlivá.

RWD

*Mně dostalo se slitování,
ač lásky nehoden jsem byl!
Je div to, po němž v pyšném přání
jsem nikdy dříve netoužil.*

**Milost je, když dostanu to,
co si nezasloužím.
Slitování je, když nedostanu to,
co si zasloužím.**

PAMÁTNÍKY NEDOVĚRY

„Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkoušený jím zmoudří.“ (Ž 19,8)

Kameny. To je to jediné, co zbylo z města Chorazin. Hromada sutin z několika domů, původně postavených ze ztuhlé lávy. Přesto byl Chorazin kdysi vzkvétajícím městem na břehu Galilejského jezera.

Nedaleko od Chorazinu se nacházejí zbytky jiného prastarého města – Kafarnaum.

To samé platí i pro Betsaidu. Bývalo to kdysi slavné město, kde si hrály děti, muži pracovali a ženy se staraly o domácnost. Kameny. Nic než kameny.

Když Ježíš procházel ulicemi těchto měst, věděl, co se jednoho dne stane. V oddíle Mt 11,21-23 čteme Jeho slova: „Běda ti, Chorazin, běda ti, Betsaido! ...A ty, Kafarnaum, budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do propasti klesneš!“

Ve všech těchto městech se Ježíš označil za Božího Syna – Toho, který má všelikou moc a může dělat zázraky. Lidé však Jeho poselství poslouchat odmítli. Proto Hospodin Chorazin, Kafarnaum i Betsaidu proklel. Zůstala z nich hromada kamení – památník nedověry.

Co si z toho můžeme vzít my? Je to jasné. Když mluví Ježíš, musíme si Jeho slova brát k srdci. Celé Písmo musíme brát vážně. Kdo nemá v úctě Boží slovo, nemá pevnou víru a z jeho života zůstanou jen trosky. Kdo však Boží pravdy uchovává věrně v srdci, dostane odměnu a požehnání.

JDB

*Nepochybuj, bratře.
Věř jen dále,
na kolenách vyprošuj
si sílu stále.*

**Kdo nebere v potaz Bibli,
zve si do domu pohromu.**

CESTA NA CELÝ ŽIVOT

„...vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše.“ (Ž 12,1-2)

Cesta ze sibiřského Magadanu do Grand Rapids v Michiganu se zdála bez konce. Ve skutečnosti trvala 30 hodin. Čtyřikrát jsme museli přistát, třikrát přestupovat do jiného letadla a jednou projít pasovou kontrolou.

Za poměrně krátkou dobu jsem začal pociťovat únavu. Už jsem nevěděl, jak si mám sednout. Začal mi vadit i zvuk motorů. Všechna letiště vypadala stejně. Jediné, co mi pomáhalo cestu vydržet, byla představa kýženého cíle mojí cesty – domov.

Tato moje cesta přes devět časových pásem se však nedá ani srovnat s tím, jak vypadalo cestování třeba v roce 1800. Cesta z New Yorku do Philadelphie tehdy trvala několik dní. Z Anglie do zemí Blízkého Východu lidé cestovali několik týdnů.

Cesta k duchovní zralosti je také velmi dlouhá, ale není o nic rychlejší než v prvním století. Toto putování nedokáže zkrátit žádná moderní technologie. Je proto snadné podlehnout netrpělivosti. Je-li cesta nelehká a nebezpečná, můžeme padat únavou. Zdá se nám, že pro naši duši není žádného odpočinutí.

Proto musíme být jako Abraham, který se zaměřoval na zaslíbený cíl (Žd 11,8-10). Musíme svým duchovním zrakem hledět na „nebeskou vlast“, která je pro nás připravena (v. 16), a na svého Pána, který jde před námi (Žd 12,2). Budeme-li mít na paměti, kam jdeme, a že na nás čeká Ježíš Kristus, budeme schopni překonat na své cestě všechny překážky.

DCE

*Kéž zůstaneme pravdiví a věrní,
v důvěře a službě každý den.
Kéž nehledíme kolem bezútešně,
leč na Krista, Pána svého jen.*

**Mějte pohled zaměřený na cenu,
kterou můžete získat.**

Úterý, 29. listopadu

Jer 18,1-11

VÍCE DOBRÝCH ZPRÁV

„Hle, jste v mých rukou jako hlína v rukou hrnčířových.“
(Jer 18,6)

Když jsem se stala křesťankou, měla jsem pocit, že mé upřímné nadšení vydrží až na věky. Za několik let jsem však jako misionářka, manželka a matka byla nervózní, rozmrzelá a pochybovačná osoba. Při obrácení jsem přeče jako hříšnice přijala tu nejlepší zprávu na světě, a teď jako bych toužila po „nových dobrých zprávách“.

Pak jsem si četla oddíl Jer 18 a Pán mi ukázal, že i pro spasené hříšníky jako jsem já má další dobré zprávy. Naše poskvrněné životy – podobné znečištěné hrnčířské hlíně – mohou být znovu pročištěny, dáme-li se pokorně do rukou Hrnčíře, Stvořitele.

Po mnoha letech jsem se účastnila konference pro křesťanské pracovníky, na které přednášel teolog Alan Redpath. Jeho přednášky mi tyto „nové začátky“ mnohokrát připomněly. Rekl například: „Nemám pro své tvrzení žádný konkrétní verš, ale jsem o něm ve světle celého Písma přesvědčen: myslím, že Boží obrovská milost nad nevěřícími je překonána pouze Boží milostí nad věřícími.“ V tu chvíli jsem věděla, že Duch vydává radostné svědectví o této pravdě – se všemi těmi roky Jeho milosti za zády. Jako bych najednou pochopila, že Boží milost je i pro křesťany!

Předkládejte Bohu své chyby a přijměte od Něj bezplatné odpuštění stejně upřímně jako při vašem obrácení. Váš veliký Bůh vás miluje i nadále a touží vás proměňovat ke svému obrazu. J E Y

*Jen v Tobě najde duše
pokoj stálý, Otče náš.
Ó, přijmi vděk a chválu,
že tak rád nás máš!*

**Když se obrátíme, Boží dílo v nás tím
nekončí – naopak: právě začíná.**

Středa, 30. listopadu

Př 16,20-31

BÁJEČNÁ LÉTA

„Sediny jsou ozdobnou korunou, lze je
nalézt na cestě spravedlnosti.“ (Př 16,31)

Střídání ročních období je u nás ve státě Michigan skutečně velkolepou podívanou. Jedním z nejkrásnějších „dějství“ tohoto dramatu jsou jasné barvy podzimu, zahalující celý kraj. Na jaře a v létě není v listech barvivo viditelné, protože je překryto zelení chlorofylu. Během těch několika týdnů před příchodem zimy však zeletí bledne a listy se pozvolna zbarvují do tizíánových tónů.

Často považujeme svá mladá léta – jako lidského života – za nejkrásnější období. Tělo je mladé a silné, mysl bystrá a má neutuchající touhu po novém poznání. Přesto jsem přesvědčen, že teprve po padesátce (a mnohem později) je život ještě krásnější – tedy alespoň pro ty, kteří krácejí „po cestě spravedlnosti“ (Př 16,31).

Ve své knize *To nejlepší teprve přijde* vypráví Henry Durbanville o ženě, která svou krásou a půvabem přitahovala pozornost všech lidí. Jednoho dne jí o mnoho mladší žena řekla: „Myslím, že vaše krása je již dokonala!“ Žena jí tiše odpověděla: „Není divu, drahoušku – je mi přeče už 74 let!“

Přesně tak je to i s těmi, kteří znají Pána a dovolili Mu, aby je životem vedl. Chodíme-li s Bohem, přibývající roky nás proměňují v lepší bytosti. Těžkosti se zdají stále menší a na nás se projevuje to, kým jsme v Kristu. Jste-li mladí, ta skutečně báječná léta máte teprve před sebou! R W D

*V plesání a radování
spojme srdce v lásky chrám,
v němž by chvály naše zněly,
v němž by trůnil Pán Bůh sám!*

**Není nic krásnějšího, než mít milující
srdce a radostí rozzářenou tvář.**

**SLÁVA I POD BIČEM
OTROKÁŘE**

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“ (Kol 3,23)

Život otroků ve starověkém Římě nebyl žádný med. Otroci byli považováni za „věci“ a neměli žádná práva. Někteří měli dobré pány a snesitelnou práci, ale s většinou z nich jejich majitelé zacházeli nelidsky. Museli navíc pracovat od rána do večera, bez přestávky na odpočinek.

Ti z nich, kteří byli křesťané, však mohli i pod bičem otrokáře vidět odlesk Boží slávy. Přestože to byli „pouzí“ otroci, mohli dělat svou práci důstojně. Byli Božími služebníky, zastupovali svého Pána na tržišti i doma. Pracovali pro svého Mistra, Ježíše Krista, a dřeli se, aby jednou dostali zaslibenou odměnu.

Kdosi přede mnou tuto pravdu překrásně vystihl následujícími slovy: „Je-li člověk povolán k tomu, aby byl metařem, může zametat ulice stejně dobře, jako Michelangelo maloval své obrazy, jako Beethoven skládal hudbu nebo jako Shakespeare psal poezii. Měl by ulice zametat tak, aby se i nebeské zástupy zastavily a řekly: „Zde žije výborný metař a dělá svou práci dobře.““

Možná je i vaše práce úmorná. Možná máte zaměstnavatele, který vaši práci neocení anebo vám neplatí tolik, kolik si zasloužíte. Možná byste nejraději změnili místo. Vězte však, že pracujete pro Krista. Dělejte vám svěřenou práci tak, aby vám jednoho dne Pán mohl říci: „Dobře, služebníku věrný!“ HWR

*Za mnou – dí Kristus – lide můj!
Když mdlíte vy, já upřed jdu sám
a věrně při vás stojím.
Já vedu boj, já dokonám,
i rány vaše zhojím.*

**Všichni křesťané mají stejného
zaměstnavatele, ale různé úkoly.**

KDE NALÉZT ODPUŠTĚNÍ

„Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse.“ (2 Kor 7,10)

Dnešní čtený oddíl je zapsán ve druhém listu apoštola Pavla křesťanům do Korintu. Kapitulu začíná Pavel oslovením „milovani“ a končí ji radostným vyjádřením toho, že v ně skládá svou důvěru.

Jak mohl upřímně napsat taková slova, když si uvědomíme, že zbytek kapitoly věnuje jejich hříchu, tolik tepanému v Pavlově prvním listu? (1 Kor 5) Mohl je takto povzbudit, protože oni tehdy reagovali zbožným pokáním. Upřímně vyznávali svůj hřích, a nyní tedy měli „čistý štít“!

Pro mnohé z nás, jako křesťany, je velmi nesnadné přijímat Boží odpuštění a skutečně je prožívat. Druhým říkáme o lásce a odpuštění, které Ježíš nabízí, ale zdá se, že tím těžší je někdy to samé odpuštění a lásku přijímat v našem vlastním životě. Když uděláme něco špatného, je normální, že se necítíme „čisti“. Pokud však pouze litujeme nepříznivých okolností a naše pokání není hluboké, nemůžeme přijmout Boží odpuštění a neprožíváme nic víc než smutek, který zná svět (2 Kor 7,10).

Neříkejme proto: „Kdybych tak mohl vrátit, co se stalo!“ Hřích se nedá „vrátit“, pouze upřímně vyznat. Náš milosrdný Bůh na nás čeká již teď a chce naplnit naše zkroušené srdce radostí svého odpuštění.

JEY

*Čeho bych se bál, čeho strachoval,
když na rámě Boží spoléhám?
Mír je v duši mé, když On blízko je,
když na rámě Jeho spoléhám!*

**Bůh nás usvědčuje, že jsme ubozí,
aby nám mohl dát pravou radost.**

BUĎME PŘIPRAVENI

„A Petr stále ještě přemýšlel o svém vidění, když mu Duch řekl: ‚Jsou tu tři muži a hledají tě.‘“ (Sk 10,19)

Bůh k nám mluví především skrze své Slovo – Bibli. Někdy s námi však komunikuje způsobem, který není zcela běžný.

Gary Dougherty, spolupracovník našeho vydavatelství, se jednoho večera vrátil ze shromáždění. Proti němu kráčel mladík. Gary pocítil silné nutkání mluvit s ním o Bohu a přivést jej ke Kristu. Zprvu byl svou touhou sám zaskočen, ale potom tomuto zcela neznámému muži řekl: „Nezlobte se na mne, ale jsem přesvědčen, že Bůh chce, abych vám řekl, jak je možné stát se křesťanem.“

„Právě jsem se na podobnou věc ptal matky své dívky,“ zareagoval mladík, „ale ona nevěděla.“ „Chcete říct, že byste se chtěl stát křesťanem?“ pokračoval Gary. „Ano, moc rád.“ Gary nevěřil svým uším. Zeptal se mladého muže tedy ještě jednou, a potom mu vysvětlil, jak může být spasen. Ještě toho večera se ve svém srdci mladík setkal s Ježíšem Kristem jako se Spasitelem.

Někteří by mohli právě popsanou situaci považovat za pouhou souhru okolností; ve Sk 10 však můžeme číst o velmi podobném příběhu – o Petrovi a Kornéliovi, kteří byli pod vlivem Ducha svatého.

Zdaleka ne všichni věřící mají podobně dramatické zkušenosti. Pokud však bude Boží slovo, modlitba a poslušnost nedílnou součástí našeho života, budeme schopni vnímat vedení Duchem svatým a předávat dobrou zprávu i druhým lidem. DJD

*Ó, jaká přednost poslem být
a spásy světu zvěst
až k širým světa končinám
smět, šťastný, lidem nést!*

**Otevřete-li své srdce Bohu,
otevře vaše oči, abyste viděli ztracené.**

**ROZHODNOUT SE MUSÍ
KAŽDÝ SÁM**

„...tomu, kdo ho nenávidí, odplácí přímo a uvrhne ho do záhuby.“

(Dt 7,10)

V televizních zprávách místní TV stanice zaznělo důležité varování. Z vězení uprchlo několik trestanců. Jsou ozbrojeni a policie je označila za krajně nebezpečné. Mluví policie ve svém přímém vstupu zdůraznil, že situace je vážná: „Všichni uprchlí muži jsou na dně. Nemají co ztratit. V životě již několikrát zabili a mohou to udělat znovu.“

Ještě mnohem vážnější varování je obsaženo v Dt 7. V jádru je celý oddíl pozitivní – autor píše o požehnání. Mluví o Hospodinově ochotě pomáhat těm, kdo v Něho věří. Ale takový obraz by nebyl celý. Všimli jste si toho „důležitého varování“ v 10. verši? Bůh vyzývá Izraelce, aby se měli na pozoru – ne před zlosyny, kteří ohrožují občany, ale před dobrým Bohem, který zničí ty, kteří Jej nenávidí.

Je to pravda. Strach nemáme mít jen z těch, kdo konají zlo. Bát se musíme i Boha. Přesto, že je milosrdný a plný slitování, před Jeho úžasnou svatostí nic neobstojí.

Možná pro nás není snadné stát tváří v tvář této pravdě, ale Boží trpělivost s těmi, kteří jej nenávidí a nemají jej v úctě, není bez konce. Je to to nejdůležitější varování, které kdy bylo uveřejněno.

MRDII

*Dej, Pane, abych klidně
své smrti čekal den,
čist od svědomí zlého,
klást počet připraven.*

**Před Bohem neuniknete – obejměte Jej
hned teď, nebo se s Ním setkáte při
posledním soudu.**

UČITEL, NEBO ŽÁK?

„...a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné.“ (2 Tm 2,2)

Jistý vysokoškolský student měl vážné problémy se studiem a tak se nakonec rozhodl, že si o své budoucnosti promluví se svým profesorem. Stěžoval si: „Poctivě studuji a dělám, co můžu, ale ne a ne si osvojit a zapamatovat to, co jsem si přečetl. Myslíte, že by mi pomohlo, kdybych si najal soukromého učitele?“

Profesor, který plně chápal studentovo zoufalství, mu odpověděl: „Ne, to bych vám nedoporučoval. Vy totiž nepotřebujete učitele; vy potřebujete žáka!“ Moudrý profesor dobře věděl, že učební látce nejlépe porozumíme, když ji vysvětlujeme někomu dalšímu.

Tato rada mi připomíná křesťany, kteří toho o Bibli vědí hodně, ale biblickým pravdám pramálo rozumějí. Každou neděli chodí do shromáždění, pravidelně poslouchají vysílání křesťanského rozhlasu, dělají korespondenční kurzy Bible a věnují se studiu Písma i soukromě. Přesto jako by jim chyběla praktická znalost Bible. Kde je tedy zakopaný pes? Se získanými informacemi nic dalšího „nepodniknou“. Už se nepotřebují dál vzdělávat; měli by naopak říkat druhým o tom, co se naučili. Když své znalosti využijí v praxi, sami si je lépe osvojí.

Mluvíte s druhými lidmi o Božích pravdách? Pokud ne, nastal čas, abyste přestali být studentem a začali být učitelem.

RWD

*Ty, vykoupěný, suatý lid
vždy lásku Boží chval
a pravdy mocným svědkem bud:
„Ježíš je slavný král!“*

**Dobrý způsob, jak se můžeme naučit
Božím pravdám, je učit druhé.**

DÍKY

„Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční...“ (Ř 1,21)

Malý chlapec byl pozván na večeri do rodiny svého kamaráda. Když všichni usedli ke stolu, chlapec sklonil hlavu a očekával, že někdo vzdá díky za jídlo. Ostatní však začali bez modlitby jíst. Chlapec zvedl hlavu a řekl: „Vy jste jako náš pes! Bez poděkování se vrhnete do misky!“

Když psal Pavel Timoteovi, aby se ohradil proti učení falešných učitelů, kteří zakazovali jíst určité pokrmy, řekl mu, že veškeré jídlo máme od Boha přijímat s vděčností (1 Tm 4,4-5). Jídlo je nám dáno jako prostředek k nasycení a k radosti. Když za něj vzdáváme díky, dáváme tím najevo, že to, co jíme, je darem od Boha.

Když psal Pavel svým přátelům do Říma, zmínil se i o hříchu nevděčnosti mezi pohany. Napsal: „Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční.“ (Ř 1,21)

Jaký obrázek si můžeme udělat o dnešní společnosti, když většina lidí usedá k plnému stolu, aniž by sklonila hlavu jako výraz díky za dar jídla? Na televizní obrazovce zatím běží záběry ze zemí, kde lidé umírají hladem...

Pro ty z nás, kteří vědí, že náš každodenní chléb nepochází jen ze supermarketu, ale především z Boží ruky, by mělo být slovo díky samozřejmostí.

HWR

*Jak bych neměl vesel být
a vděčným okem k nebi zřít,
když pamětliv jsem všech těch cest,
po nichž mne Pán můj ráčil vést.*

Vděčnost je známkou zbožnosti.

Středa, 7. prosince

Est 9,20-28

DOBROČINNOST

„Prodejte, co máte, a rozdejte to.“
(Lk 12,33)

Púrím je jeden z nejzvláštnějších židovských svátků. Byl ustanoven jako připomínka Hamanovy smrti a útěku Židů. Dnes se svátek *púrím* vyznačuje čtením knihy Ester (vždy při zmínění Hamanova jména je čtení přerušováno hlasitým mručením) a bujarými oslavami.

Púrím je také vhodnou příležitostí pro dobročinnost; tento princip je zakotven již ve Starém zákoně (Dt 15,7-8; 26,12-13). Radost nad záchranou Izraelců před Hamanovými dábelskými piklemi je vyjadřována ve štědré dobročinnosti vůči všem, kteří jsou potřební.

Ve své knize *Židovská vzdělanost* vypráví rabín Josef Teluškin o jiném rabínovi, který cítil ve svátku *púrím* tak vzácnou příležitost, že dal almužnu dvěma židovkám, které jej o peníze požádaly, i když věděl, že jsou podvodnice.

Protože jsme skrze Ježíše Krista osvobozeni od hříchu, měli bychom být k potřebným skutečně štědrí. Naše srdce by mělo být plné soucitu a ochoty prakticky pomoci. Je-li však naše srdce zatvrzelé a plné sobeckého ducha, a myslíme-li si, že charita je věcí někoho jiného, nejedná se v našem případě nikdy o dobročinnost.

Kristus svým následovníkům jasně prikazuje, aby byli štědrí (Mt 6,1-4; 12,33). Sám je nám tím nejkrásnějším příkladem – dal nám zadarmo sám sebe.

DCE

*Pojď a k dílu již se měj,
i tebe zve tvůj Pán!
Nuž neváhej, žeň přichystej,
jeť pole velký lán!*

**To nejvzácnější dávání pramení
v hloubi srdce.**

Čtvrtek, 8. prosince

Mt 21,1-11

PRŮVOD JEDNOHO ČLOVĚKA?

„Hle, přichází k tobě tvůj král, ...pokořený, jede na oslu.“
(Zach 9,9)

Čas od času se při příležitosti velkých oslav nebo významných úspěchů pořádají průvody. Oslavy důležitých svátků, první kosmonauti, příjezdy státníků, váleční hrdinové... Hudba, rozjásaní lidé lemující ulice, projíždějící ozdobené vozy a v nich slavné osobnosti.

Ten nejvelkolepější průvod všech dob byl však zcela jiný. Odehrál se v Jeruzalémě před dvěma tisíci lety. Vlastně nešlo o nic slavnostního – jeden muž vjel jednoduše na oslu do města. Cestu lemovali přihlížející a palmové ratolesti.

Snad nejdůležitější stránkou Ježíšova vjezdu do Svatého města bylo prorocké naplnění. Jistě, dnešní průvody – téměř multimediální show – současných celebrit jsou přepečlivě a dlouhodobě připravovány; ve srovnání s přípravami na Ježíšův triumfální vjezd do Jeruzaléma jsou však nicotné. Ty byly totiž dokončeny a podrobně popsány dávno předtím, než se průvod uskutečnil. V Zach 9,9 prorok popisuje scénu, která se stala skutečností až za 500 let.

Když Ježíš naplnil dávné proroctví a vjel na oslu do Jeruzaléma, dal nám tím ještě jeden důvod k tomu, abychom volali radostně „Hosanna!“. Jedině On totiž byl a je tím zaslíbeným Mesiášem.

JDB

*Jsa Bůh a dědic všeho,
uzal nízkou podobu
a z lásky k lidem snášel
strast, hanu, chudobu.*

**Věříme-li v Ježíšovo božství,
budeme Jej pokorně oslavovat.**

DOKONALÁ CHVÁLA

„Z úst nemluvíátek a kojenců připravil sis chválu.“ (Mt 21,16)

Během jednoho nedělního večerního shromáždění přivedl učitel nedělní školy na pódium dva chlapce a dvě dívky, asi 6-8 let staré. Nejprve se jich zeptal, čím by chtěli být, až vyrostou. Odpovědi zněly: sportovec, policista, zdravotní sestra a misionářka.

Pak se děti zeptal: „Jaký je váš nejoblíbenější biblický příběh?“ Děti uváděly Davida a Goliáše, narození Ježíše a nasycení pěti tisíc.

Poslední učitelova otázka zněla: „Jaký je Bůh? Jak byste Ho popsali?“ Děti se zamyslely a po chvíli začaly mluvit o Jeho moci, lásce a schopnosti „dělat zázraky“.

Jeich odpovědi byly naprosto správné; zahanbilo mě však, jak o Bohu mluvily – s posvátnou bázní, úžasem v očích a upřímností a obrovskou důvěrou v Toho, který je stvořil.

V oddílu Mt 21 je zachycena scéna, kdy jeruzalémské děti volají: „Hosanna Synu Davidovu!“ (v.15) Chrámoví služebníci se rozzlobeně ptali Ježíše: „Slyšíš, co říkají?“ (v.16) Vzápětí Ježíš cituje verš ze Ž 8,2 a říká velebnějším, že děti svou chválou naplňují prastaré proroctví.

Tu samou chválu, upřímnou a nevinnou, podle mne vyjadřovaly Pánu Bohu i děti tehdy u nás ve sboru. Měli bychom se od nich učit – a být v uctívání čistí a nadšení.

DCE

*Nuž, pějme tedy o Něm
vždy rádi na zemi!
Pak novou písní chválu
mu vzdáme na nebi!*

**Boha nikdy nemůžeme chválit
přespříliš.**

NESPOČETNÉ ZÁZRAKY

„[Hospodin] dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy.“ (Jb 9,10)

Vždy, když křesťanská spisovatelka Aletha Lindstrom potřebuje pozvednout svého ducha, zalistuje ve své vlastní básnické sbírce s názvem *Kdo říká krokusům, že je jaro?* Touto poezií je vždy povzbuzena a klade si otázky jako: „Kdo způsobuje, že se listy stromů na podzim tak krásně zbarví? Kdo spouští déšť, aby naplnil kaluže? Kdo za temné noci rozsvěcuje hvězdy?“

Podobnými otázkami bychom se k vděčnému rozjímání měli inspirovat i my sami. Před mnoha staletími Jób řekl, že právě Bůh „dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy“ (Jb 9,10).

Je to skutečně Bůh, kdo připomíná Slunci, aby každé ráno v určený čas vyšlo. Je to Bůh, kdo udržuje celou rotující Zemi v chodu. Je to Bůh, kdo sytí vrabce a zázračně obléká polní lilie. Je to Bůh, kdo na podzim ukazuje směr stěhovavým ptákům, a po zimě je znovu vede zpět na sever.

Možná namítnete, že všechny tyto skutečnosti jsou pouze důsledkem fungování přírodních zákonů. Ale stejně jako jsou občanská práva vyjádřením lidské vůle, i přírodní zákony jsou odrazem Boží moudrosti a srchované vůle.

Až se znovu budete kochat přírodními krásami a zázraky stvoření, vzdejte chválu Tomu, který je všechny stvořil.

VCG

*Hory, doly, stráně,
nebesa i zem,
zvučte ke cti Páně
mocným ohlasem!*

**Bůh je v zákulisí a řídí vše,
co se děje na jevišti. – Strauss**

ZÁKON KŘÍŽE

„Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (J 12,24)

Mnoho lidí dnes zastává filozofii, že bude-li se řídit platnými zákony, nemine nás blahobyt, zdraví, pocta a úspěch. Není to však pravda! Tisíce hluboce věřících lidí jsou nemocní, chudí nebo čelí pronásledování. Přesto věrně velebí Pána, slouží Mu, jak nejlépe umí, a udržují si radostný pohled na svět. Dokážou to jen díky tomu, že vyznávají „zákon kříže“ – zemřeme-li sami sobě, poneseme duchovní ovoce, které zůstane navěky.

Četl jsem o muži, který otevřel volnočasové centrum pro děti z ulice. Najímá lidi, kteří je učí šít, číst knihy, dělat keramiku a jiné činnosti. Pravidelně navíc pořádá letní školu a každou neděli káže ve shromáždění; sám uklízí modlitebnu. Z jeho činnosti má prospěch několik set lidí, ale na nedělní bohoslužby jich přichází průměrně 8 – 10. Přesto pokračuje, protože je motivován Boží láskou a „zákonem kříže“, který říká, že zapřeme-li sami sebe, poneseme věčné ovoce.

Princip, kterému Ježíš učil v J 12,24 o pšeničném zrna, které musí zemřít, aby vydalo mnohonásobný užitek, Pán sám uvedl ve skutek – svou smrtí i vzkříšením. I my musíme žít každý den podle „zákona kříže“.

HVL

*Až na smrt, Ježíši, chceme být Tvoji,
až na smrt jako Ty chceme kříž nést,
až na smrt vytrvat při světla zdroji,
z přímých cest za Tebou nedat se svěst.*

**Pohřbené zrna vydává užitek;
nesobecký život přináší věčnou úrodu.**

MÍRNÍ – NIKOLIV SLABÍ

„Blaze mírným, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Mt 5,5; NBK)

Většina lidí si plete mírnost se slabostí. Ve světě, kterému vládnou silní – krutí diktátoři, bezcitní obchodníci s drogami, ředitelé nadnárodních korporací – se nikdo nechce stát obětí, ze které silní profitují. Ale je to skutečně pravý význam slova mírný?

Když Ježíš řekl „Blaze mírným, neboť oni dostanou zemi za dědictví“, nechtěl se zastávat těch, kteří bezmyslenkovitě přijímají vše, co v životě přijde, ani těch, kdo ze strachu dávají přednost ušlápnutému životu „za peci“. Vysvětloval svým následovníkům, že mají žít v podřízenosti před Bohem a mají být ochotni svěřit svůj život do Jeho moci.

Zkusme se na celou věc dívat následovně: představte si, v jakém porozumění spolu musí komunikovat bujný hřebec a žokej. Velké a silné zvíře, sedmkrát nebo osmkrát těžší než průměrný člověk, se podvoluje svému pánovi. Takový kuň může cválat, skákat, klusat, stavět se na zadní nebo nehnutě stát – to vše na povel toho, kdo jej ovládá. To je síla poddokolnou kontrolou. Je to navíc dobrý obraz toho, co pro křesťana znamená být mírný.

Pokud se dobrovolně a rádi podvolíme Božimu vedení, žijeme přesně podle příkladu Ježíše Krista, když žil na této zemi. Pán Ježíš podřídil svou moc vůli nebeského Otce (J 5,30; 6,38; Žd 10,9).

Ano, v mírnosti je skryta obrovská síla. Je to moc Ducha svatého, který skrze nás působí, když se Jím necháme vést. DCE

*Stvoř, Bože, srdce čistě mi
a ducha přímého,
ať v míru žiji se všemi,
sám zbav mne od zlého.*

**Pokud si myslíte, že být mírný znamená
být slabý, zkuste být mírní aspoň týden.**

PŘÍBĚH JEDNOHO RUČNÍKU

„Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat.“ (J 13,14)

Na jedné křesťanské konferenci jsem jako suvenýr dostal malý ručník, na kterém byl ručně vyšíty symbol toho, jak Ježíš umýval svým učedníkům nohy. Po několika let byl pro mne ručník pouhou dekorací; jednoho dne jej moje dcera nevědomky použila jako hadr na umytí auta. Snažila se potom sice „památný“ ručník vyprat, ale skvrny od oleje a zažrané špíny se jí odstranit nepodařilo.

To, že dcera můj vzácný suvenýr použila na čištění disků kol a nárazníků, mě nejdřív velmi mrzelo. Pak mě ale napadlo, že ručník je vlastně obrazem mne samotného, a začal jsem si klást různé otázky. Když jde o to, posloužit někomu druhému, nesnažím se i já „šetřit se“ pro speciální příležitosti, místo abych udělal každodenní, obyčejnou práci? Když Ježíš myl a osušoval nohy svých učedníků, cožpak se i jeho ručník nezašpinil? Na co je vlastně ručník – na ozdabu, nebo na praktické užívání?

Ježíš řekl: „Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat.“ (J 13,14)

Můj památný ručník mi teď slouží jako připomínka toho, že budu-li se bránit opravdové službě, budu sice „neposkvřněn“, ale také zcela zbytečný pro Kristovo království. Právý služebník se „umaže“ každý den.

DCM

*Tak dobře je nám s Tebou dlít
a do světla se přidít,
stát očištěn před Bohem
a skvět se Tvým jen obrazem!*

**Ozdobný ručník může zůstat čistý;
Kristův učedník se však čas od času
musí umazat.**

DŮM BOŽÍ

„...bez vylití krve není odpuštění.“ (Žd 9,22)

Do domu naší sousedky nedávno vstoupili, ač nezváni, dva mladí muži. Sousedka se velmi vyděsila a začala křičet. Oba nevitání hosté se dali na útěk. Snad nikdo by ji neobvinil z toho, že se nezachovala zrovna vstřícně a pohostinně. Vždyť když k někomu vstoupíme do domu, musíme přistoupit na jeho zvyklosti.

Často zapomináme, že ten samý princip se vztahuje na náš vstup do Boží přítomnosti. Zcela jasně je tato rituální úcta k domu Božimu – svatyni – popisována ve Starém zákoně (Ex 25-27). Samotná podoba svatyně a její vnitřní vybavení je nám svědectvím, že přicházíme do Boží přítomnosti, a to podle Jeho zvyklostí a podmínek.

Vzpomeňme kupříkladu na bronzový obětní oltář (Ex 27,1-8). Bronz je v biblickém kontextu vždy symbolem Božího soudu nad hříchem. Zabíjení ovcí a koz na oltářích symbolizuje důsledky hříchu. Nemilosrdné vraždění nevinných zvířat ukazuje na budoucí zástupnou oběť neposkvřněného „Beránka Božího“. Když Ježíš na golgotském kříži vydechl naposled, Jeho smrt byla dostatečná na vykoupení hříchu celého světa (J 1,29).

Jediný způsob, jakým můžeme přistoupit k Bohu, je ten „Jeho“ – musíme přijmout odpuštění, které nabízí, skrze Krista Ježíše.

Už jste přijali Ježíše, Beránka Božího, jako toho, kdo vás očišťuje od hříchu?

MRDII

*Musím mít Spasitele,
v Něm je síly, blaha zdroj.
S Ním jen zdolám pekla zlobu,
skončím dobrý úry boj.*

Kristus vás přijme, budete-li Mu věřit.

KŘÍŽ

„Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Mt 10,38)

Kříž. Dnes jej vnímáme jako hrubý, dřevěný nástroj Ježíšovy potupné smrti.

Ježíš o kříži mluvil dávno před tím, než měli Jeho učedníci alespoň mlhavou představu o tom, co Jej čeká. Když stál na břehu Galilejského jezera a vyučoval učedníky, jak mají vyjít ke „ztraceným ovčím lidu izraelského“ (Mt 10,6), řekl jim: „Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Mt 10,38)

Učedníci si sice nespojovali kříž s blížící se Ježíšovou smrtí, ale věděli, co kříž znamená. Ukřížování bylo v té době běžným způsobem popravy. Měli tedy jasnou představu o tom, jaké utrpení, trest a zoufalství kříž představuje. Vzít na sebe svůj kříž znamenalo jít po nesnadné cestě života.

Proč tedy Ježíš takový život propagoval? Chtěl, aby Jeho následovníci byli ochotni čelit těžkostem, pramenícím ze služby pro Něj. Ježíš měl brzy zemřít a učedníci tak měli sami převzít Jeho úkol. Postavit se neohroženě silám, které by šíření evangelia mohly zabránit, vyžadovalo opravdové oddání.

To je výzva i pro nás! Jsme ochotni vzít na sebe svůj kříž a v sebezapření sloužit Kristu? Ten úkol není malý – ale nese s sebou zaslíbení věčné odměny.

JDB

*Za Ježíšem kráčím s křížem svým věrně,
úskalími světa, pustinami země.*

*Jeho slovo pro mě strava sytá, čistá,
proto stále kráčím v satých stopách Krista.*

Po tom všem, co pro nás Kristus udělal, Mu nemůžeme dát méně než to nejlepší.

DVĚ VELIKONOČNÍ RŮŽE

„Já jsem vzkříšení a život.“

(J 11,25)

Při jednom velikonočním shromáždění byly v našem sboru na stole vedle kazatelny ve váze dvě růže. Při pohledu na ně jsem prožíval hlubokou radost.

Rudá růže stála na stolku jako připomínka narození malého Briana, který přišel na tento svět právě na Velký pátek. Jeho nový život jsme tedy slavili zrovna tuto sváteční neděli.

Druhá růže byla žlutá – symbolizovala nový život duchovní. Minulou středu se totiž třináctiletá Sandra modlila na setkání mládeže za přijetí Krista. Bylo velmi zajímavé, že několik měsíců předtím, o Vánocích, Sandra dostala od našeho sboru dárek – podobné jsme dávali potřebným lidem. Právě proto začala chodit pravidelně do shromáždění. Když minulou středu slyšela evangelium, světila svůj život Bohu a přijala nový život.

Tohoto nedělního rána, během velikonočního shromáždění, jsem na tyto dva životy musel pořad myslet. Nejen že je vzkříšený Spasitel tvůrcem fyzického života (Kol 1,16), nýbrž je díky své spasitelné oběti a vítězství nad smrtí i původcem života duchovního. Jeho vzkříšení dává smysl našemu životu tady a teď, ale také nás ujišťuje, že jednoho dne dostaneme nové „duchovní tělo“ (1 Kor 15,44).

Radujme se proto nejen dnes z Kristova zmrtvýchvstání!

DCE

*Když hříšník hledá spásu,
by hříchy netížily,
Tvůj lid Ti vzdává chválu,
náš drahý Spasiteli.*

Kéž je Kristovo zmrtvýchvstání důvodem naší chvály.

STRACH Z PADÁNÍ

„Domov je v odvěkém Bohu, na jeho věčných pažích.“ (Dt 33,27)

Už se vám někdy v noci zdálo, že se probudíte z postele do velké hloubky, a probudili jste se zpocením hrůzou? Pamatuji si, že jako malého chlapce mě podobné noční můry budily poměrně často.

Slyšel jsem o muži, který měl tyto prožitky ihned po tom, co v posteli usnul. Byl „padáním“ vždy tak vystrašen, že měl strach znovu usnout. Během tohoto stavu měl panický strach, že zemře – ve svých snech padal do nekonečně hluboké jámy.

Jednoho večera, když se tento muž procházel po hřbitově, všiml si na jednom náhrobku tohoto nápisu:

SPOČÍVÁM NA JEHO VĚČNÝCH PAŽÍCH.

Přečtená slova mu připomněla, že když věřící zemře, Pán jej láskyplně přenesení do jeho domova v nebesích. Uvědomil si, že i v jednom žalmu je zapsáno podobné ujištění: „Ano, i když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“ (Ž 23,4)

Muž, kterého po mnoho let sžíral strach, přišel na to, že v životě i ve smrti – a dokonce i ve spánku – nás chrání milující „věčné paže“ velkého Panovníka. Té noci mohl poprvé v životě upřímně zpívat to, co ho učili jako dítě: „Dej, ať žiju tak, že se budu bát hromu jako své postýlky!“ A beze strachu usnul spánkem spravedlivých. DeHaan

*Co chtít, než věřit, doufat dál?
Však nezklamal Bůh nás:
On přítel věrný, Pastýř, Král,
jen dál Mu věrme zas!*

**Bohu můžeme důvěřovat
ve tmě i na světle.**

JAK SE MODLIT

„Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“ (Ř 8,26)

Modlitba je pro věřícího snad nejdůležitější duchovní aktivitou v životě. Ježíš, Syn Boží a Pán světa, strávil během svého pozemského života na modlitbách celé noci.

Při těchto celonočních „útěcích“ do samoty mluvil Ježíš se svým Otcem. Jeho modlitby nebyly jen žádostí o něco. Příliš často o modlitbě přemýšlíme jako o způsobu, jak přimět Boha k tomu, aby udělal něco pro nás nebo pro druhé lidi; tím nejsvrchovanějším účelem modlitby je však prohloubení vztahu s Bohem.

Součástí modlitby je i prosba i přimluva, ale především společenství s Ním. Skrze prosbu dělá Hospodin něco PRO nás, skrze přimluvy dělá něco SKRZE nás a ve společenství s Ním dělá něco V nás.

Kolik času při modlitbě věnujeme rozmluvě s Bohem? Přiblížíme-li se k němu, budeme-li hledat Jeho slávu a podřídíme-li své prosby Jemu, naše modlitby budou méně soběstředné a více zaměřené na Boha. Právě skrze úzké obecnství s Bohem se propojuje naše duše se zdrojem Boží moci. Pokud toto „spojení“ zanedbáváme, jsou naše prosby marným výčtem potřeb. Skloníme-li se před Ním jako před Pánem svého života, Jeho moc k nám proudí. Společenství s Bohem je velká výsada a zároveň to nejdůležitější v modlitbě.

DeHaan

*Hospodinu, Bohu svému,
dobrořeč, ó duše má,
nezapomínej na Jeho
dobrodiní všeliká!*

**Chválit Boha musíme z upřímného
srdce; nečekejme, až si o to sám Bůh
řekne.**

Pondělí, 19. prosince

Joz 9,1-16

OKORALÝ CHLĚB

„Muži si tedy vzali z jejich zásob, aniž se ptali na Hospodinův výrok. Jozue sjednal mír a uzavřel s nimi smlouvu...“ (Joz 9,14-15)

Jozue právě vybojoval dvě významná vítězství – Hospodinovou mocí vyvrátil Jericho i Aj. Gibeónané věděli, že teď jsou na řadě oni, a tak se ve strachu, aby si zachránili holý život, uchýlili ke lsti. Oblékli se do starých hadrů, vzali s sebou okoralý pšeničný chléb a vydali se do izraelského tábora.

Tento úskok Jozue ani izraelští starší bohužel neprohlédli. Aniž by se dotazovali Hospodina, uzavřeli smlouvu s nepřitelem, kterého měli podle Božího příkazu naopak zničit.

V jejich jednání vidím nejedno duchovně důležité poučení. Pokud dáme před Božím vedením přednost lidskému rozumu – a budeme se tedy řídit spíše zrakem než vírou – s velikou pravděpodobností uděláme chybu. „Vyschlého a rozdrobeného chleba“, tedy satanovy úskočné strategie, bychom se měli varovat mnohem více než „řvoucího lva“, který útočí přímo, ne zezadu. I když už máme za sebou důležitá vítězství v mnohem zjevnějších duchovních bojích (jako Jozue v Jerichu a Aji), přílišná sebedůvěra může způsobit, že usneme na vavřínech a ďábel nás lapí do své pasti. Zůstáváme-li však pod vedením Slova a plně spolupráčíme na moc Ducha, tak snadno v satanových sítích neuvízneme.

Nezapomínejte oblékat „plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďábovým svodům“ (Ef 6,11). A dejte si pozor na okoralý chléb!

HGB

*Jen kdo se znovu narodil,
boj s hříchem vede stálý,
ví, že sám v sobě nemá síl,
však vítězí v svém Králi.*

**Chcete-li se vyhnout tragédii,
musíte pochopit satanovu strategii.**

Úterý, 20. prosince

2 Kor 8,1-15

MĚŘÍTKO LÁSKY

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna...“ (J 3,16)

Láska rovná se dávání. Řekni mi, kolik dáváš druhým, a já ti řeknu, jak moc miluješ. Dávání je lakmusovým papírkem lásky.

Velikost své lásky k nám Bůh prokázal v předrahem daru, který nám dal. Jak moc tedy Bůh miloval svět jdoucí do zahynutí? Tak, že dal svého jediného Syna (J 3,16). V Ef 5,25 čteme, že si Kristus „zamiloval církev a sám se za ni obětoval“. V Ga 2,20 Pavel píše: „Život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“

Stejně jako se od sebe nedá oddělit Boží láska a dávání, mělo by být dávání vyjádřením i naší lásky. Znamená to jít mnohem víc do hloubky, nejen dávat peníze do košíčku při nedělní sbírce. Skutečné dávání začíná tím, že se každý den budeme cele vydávat Pánu.

V 8. kapitole 2. listu Korintským Pavel chválí sbory v Makedonii za jejich štědré dávání (v.1-4). Jejich velkorysost byla důsledkem pravého oddání Kristu – Pavel říká, že „dali sami sebe předně Pánu“ (v.5). Budeme-li to dělat i my, budeme Pánu patřit celí, včetně svého majetku.

Jak velká je vaše láska? Odpověď může být ukrytá v tom, jak velké jsou vaše dary.

DeHaan

*Nuž miluj, miluj obětavě,
služ věrně Kristu, On tvůj Pán.
Až v Otcově se zjeví slávě,
i tobě bude díl tvůj dán.*

**Lze dávat bez milování,
nelze však milovat bez dávání.**

JSME VYKOUPENI!

„Nebyli jste vykoupeni pomíjitelnými věcmi,... nýbrž převzácnou krví Kristovou.“
(1 Pt 1,18-19)

Mezi těmi mnoha jmény, kterými je náš Pán v Bibli označován, je mi jedno obzvláště drahé. Je to jméno Vykupitel.

Sloveso vykoupit v originále skutečně znamená „koupit zpět“ – prodat nebo vzdát se něčeho, aby bylo možné splatit dluh. Když byla zaplácena cena za vykoupení, pozbytý předmět nebo obnos mohl být vrácen zpět.

Bůh člověka stvořil ke svému obrazu. Člověk se však za ovoce ze zakázaného stromu zaprodal satanovi. Od té doby jsou všichni lidé otroky hříchu a podléhají soudu.

Cenou za vykoupení z hříchu se stala Ježíšova spasitelná smrt na kříži, kterou vyhověl Božím požadavkům svatosti. Každý, kdo přijme Boží dar odpuštění, je osvobozen a stává se „otrokem“ Krista Vykupitele (Ř 6,22).

Před mnoha lety jeden muž navštívil trh s otroky. Chvilí se díval a pak začal při dražbě přihazovat na jednoho otroka, dokud jeho částka nebyla nejvyšší. Když zaplatil určený obnos, podal účet otrokovi a řekl: „Koupil jsem Tě proto, abych Tě mohl osvobodit.“ Otrok, přemožen vděčností, jej odmítl opustit a stal se jeho sluhou po celý zbytek života.

Ježíš pro naše vykoupení zaplatil nepředstavitelnou cenu. Sloužíme mu s vděčností?

DeHaan

*Našel jsem konečně rodinu Boží,
bratry a sestry mám, miluji mne.
Otce mám, domov mám, čím mi je zboží?
Ku chvále, k plesání všechno mne zve.*

**Ježíš dal za nás všechno;
dáváme všechno i my Jemu?**

OBLÍBENÉ VERŠE

„Všechna ustanovení chci ve všem správně plnit.“
(Ž 119,128)

Jednoho starého kazatele se kdosi zeptal, jaký je jeho nejoblíbenější biblický verš. Odpověděl podivně: „Napadá mě jich nejméně tucet. Když začne pršet, hledám deštník. Když se ochladí, vyhledávám místo u kamen. Je-li horko, schovávám se do stínu. Jindy se potřebuji nasytit nebo svažit svoje rty. A jindy zase něco jiného. Podobně bychom se mohli rozhodovat, které oko mám raději – pravé, nebo levé? ‚Veškeré Písmo... je dobré.‘ (2 Tm 3,16).“

I když některé části Písma skutečně oplývají vyšší literární hodnotou než jiné, Duchem inspirovány jsou všechny stejně. Bylo by chybou založit svou víru pouze na několika verších a ostatní oddíly Písma opomíjet; zrovna ty nám někdy mohou pomoci lépe porozumět Božímu plánu. Mnoho věřících se spokojuje s tím, že stále dokola cituje několik málo veršů, které se kdysi před pěti nebo deseti lety naučili. V porozumění a účtu před Božím slovem zřejmě nerostou.

Když Duch svatý inspiroval pisatele Bible, slovy neplýtvat. Božím záměrem je jistě to, abychom jeho hodnotu vnímali v celé jeho šíři. Možná s tímto tvrzením souhlasíme. Uplatňujeme však pravdy získané při čtení Božího slova v širším kontextu i v praxi? Můžeme čestně prohlásit, že Boží slovo milujeme?

HGB

*Švíce mým nohám a stezce mé
na všech mých cestách je Slovo Tvé;
vůdcem je, rádcem i učitelem,
Slovo Tvé nikdy mne nezklame.*

**Bible je bohatě prostřený švédský stůl;
nikoliv papírový tácek s párkem.**

Pátek, 23. prosince

1 Pt 3,8-12

DĚLÁTE OBLIČEJE NA BULDOKA?

„Nikomu neodplácejte zlým za zlé.“
(Ř 12,17)

Nedávno jsem četl pozoruhodnou anekdotu o malé holčičce, která dělala obličej na velkého starého buldoka. Její maminka si jí všimla a řekla jí, ať toho nechá. Děvčátko bezelstně odpovědělo: „Ale mamí, on si začal!“

V jistém smyslu měla ta holčička naprostou pravdu. Buldok přece skutečně vyhlíží zle a nabručeně. Tím však, že mu dívka začala jeho „obličej“ vracet, nic nezískala.

Stejně tak i ten, kdo si myslí, že musí vracet každý špatný pohled, kterého si všimne, nebo oplácet „i s úroky“ vše nepřijemné, co se mu přihodí, před sebe staví nekonečný a zbytečný úkol. Nakonec to bude on, kdo svým chováním bude trpět nejvíc.

Jako dědicové Boží milosti bychom měli být ve vztahu k druhým velkorysí. Duch světa říká: „Chovejte se k druhým tak, jak se oni chovají k vám.“ Duch Kristův však praví: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Mt 5,44)

Pokud vás zajímá, jak moc jste duchovní, položte si následující otázku: „Jaký je můj postoj k těm, kteří se ke mně nechovají pěkně? Jednám s nimi velkoryse, citlivě a v lásce? Mluvím s nimi laskavě?“

Žít jako Kristus není přirozené; je to nadpřirozené. Pouze když se podřídíme Duchu svatému, můžeme doufat, že jednou budeme jako Kristus. HGB

*Ať Tě s těmi oslavujem,
kdo jsou v Tobě zrození,
ať se s nimi obětujem
službě lásky s radostí,
práci v Božím království.*

Kdo hází blátem, ušpiní si ruce.

Sobota, 24. prosince

Ef 6,11-18

NEDOPŘÁVEJME DĚBLU MÍSTO

„...a nedopřejte místa ďáblu.“
(Ef 4,27)

Učitel na jedné biblické škole zadal studentům zvláštní úlohu: třicet minut měli psát o Duchu svatém a dalších třicet minut o ďáblu.

Jeden student psal celou hodinu pouze na první téma – o Duchu svatém – a na konec stránky připsal: „Na ďábla mi nezbyl čas.“

Samozřejmě, za svůj elaborát tehdy nedostal dobrou známku, ale jeho poznámka nám může připomenout jediný způsob, jak můžeme odolat satanovi a přemoci ho. Jsme-li zakotveni v Božím slově, modleme se a podřizujeme se Duchu svatému, nezbude nám místo pro ďábla (Ef 4,27).

Slovo místo je v citovaném verši velmi důležité. Ďábel nemůže ovládnout ani centimetr čtvereční v žádné oblasti našeho života, kde panuje Duch Boží. Jsme-li spaseni, máme dar Ducha svatého; přesto i upřímný věřící může „dopřávat místa“ ďáblu. Jedinou ochranou je, jsme-li Duchem svatým naplněni (Ef 5,18) – to znamená úplné podřízení se Boží vůli.

Ještě než dnes vykročíte do nového dne, přečtěte si znovu verš citovaný v úvodu dnešního zamyšlení. Už jste se dnes modlili? Jste naplněni Duchem? Pokud ano, vyjdete směle do boje vyzbrojeni štítem víry, kterým můžete uhasit všechny ohnivé střely toho Zlého (Ef 6,16).

DeHaan

*Blažený, kdo přemohl
satanovy svody,
a kdo věrně v šlépějích
Ježíšových chodí.*

**Kdo dobře zachází s mečem Ducha,
se nemusí bát ďábla.**

O SAMOTĚ S BOHEM

„Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt.“ (Mt 6,6)

V jedné továrně ustanovilo vedení komisi, která měla projít celým provozem a zjistit, zda se v továrně pracuje efektivně. Komise si prohlédla všechny možné výrobní haly, kde rachotily obrovské stroje. Pak byli uvedeni do mnohem menší místnosti, kde tiše předly počítače a ovládací panely.

Jeden z členů komise řekl: „Tady se asi nezdržíme, není tu nic důležitého.“

Jejich průvodce se usmál: „To by bylo nedorozumění, pane. Tohle je vůbec ta nejdůležitější místnost ze všech. Odtud se řídí celý provoz a rozvádí energie do všech strojů.“

A poučení pro nás? V křesťanském životě má klíčové místo – podobně jako velín v továrně – modlitba. Nutně potřebujeme klidné místo, kde můžeme být o samotě s Bohem. Tam s Ním můžeme mluvit, rozjímat nad Jeho slovem a dovolit i Jemu, aby hovořil k nám.

V Mt 6,6 Ježíš mluví o tom, jak cenné je setrvat v Boží blízkosti; to je možné jedině uprostřed posvátného klidu na osamoceném místě. Pozor, neznamená to, že nás Ježíš zraňuje od veřejné, hlasité modlitby. Jen varuje před okázalými skutky naší „zbožnosti“, které se snaží jen sobecky upoutat pozornost druhých a nejsou tedy dobré.

Kdy jste naposled zavřeli dveře před ruchem okolního světa a v upřímnosti jste vylévali své srdce před Otcovým trůnem?

HGB

*Svůj pokoj vylej na dům náš,
v něm zaštěp svatou lásku,
by bratr k bratru věrně stál
v tom jedné víry svazku.*

Nelepší postoj před Bohem je na kolenou.

VYPÁLENÁ MÍSTA

„On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ (Iz 53,5)

Skupina osadníků putovala v době formování Unie po prérích západní části Spojených států. Jednoho dne je čekalo nemilé překvapení – ocitli se tváří v tvář velkému požáru, který byl hnán větrem směrem k nim.

Když se plameny přiblížily téměř na dosah, jeden z mužů k údivu ostatních založil po větru v suché trávě oheň. Tráva, která byla vyschlá na troud, v mžiku shořela a zbylo po ní jen holé, vypálené místo. Podivín pak zbytku skupiny řekl, ať se přesunou právě na tuto plochu. Požár se neustále přibližoval, byl blíž a blíž... až došel ke spálenému místu ... a zastavil se! Oheň se šířil všude kolem nich, ale celá výprava požár přežila v bezpečí.

Na hříšný svět se jednoho dne snese oheň Božího hněvu; pro věřící však Bůh připravil „holé místo“. Hospodinův oheň spravedlnosti byl nasycen na Golgotě – oběti Pána Ježíše. Na kříž s sebou vzal Ježíš naše hříchy a plně za ně zaplatil. My, kteří jsme se dobrovolně postavili na Jeho stranu a přiznali jsme se k víře v Jeho spasitelnou moc, jsme tedy zachráněni. Jsme v bezpečí. Není v nás nic, co by mělo shořet.

Ježíš „na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily“ (1 Pt 2,24-25). Jste i vy v bezpečí – na místě, kde již nemá co shořet?

DeHaan

*Ó, Pane, jak já jsem slabý,
nemohu ani krok jít bez Tebe!
Drž ruku mou a pak, Jezu drahý,
za Tebou směle půjdu do nebe.*

**Ježíš položil život za nás,
aby vybojoval bezpečné místo pro nás.**

Úterý, 27. prosince

Ř 5,12-21

OSTEN SMRTI

„Ostnem smrti je pak hřích ... Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“

(1 Kor 15,56-57; NBK)

Před mnoha lety, když jsem byl na procházce se svými dvěma syny, toho staršího bodla včela těsně nad okem. Snažil se sice včelu odehnat, ale marně. Stočil se na trávě do klubička, začal plakat a zuřivě kolem sebe kopal. Jen co se včela odlepila od jeho zarudlého oka, zamířila si to pro změnu k mému mladšímu synkovi a zlověstně bzučela kolem jeho hlavy. Snažil se před ní schovat ve vysoké trávě a křičel o pomoc. Vzal jsem ho do náruče a uklidňoval jsem ho: „Už se jí nemusíš bát – přišla o svoje žihadlo.“

Každá včelka vás může píchnout pouze jednou. Ve své oběti zanechá své žihadlo a brzy umírá. Vzal jsem tehdy mladšího syna k tomu staršímu a ukázal mu místo v bratrově obočí, kde vězelo opuštěné žihadlo. Řekl jsem mu: „Včela sice může ještě chvíli bzučet a nahánět ti strach, ale nemůže ti ublížit. Díky svému bráškovvi jsi teď v bezpečí.“

V 1 Kor 15,56 apoštol Pavel říká, že ostnem smrti je hřích. Tento osten však odstranil Pán Ježíš, když za nás zemřel na kříži. Smrt tedy nad námi nemá moc, protože pozbyla svůj „osten“.

Smrt nám může nahánět strach a „bzučet kolem hlavy“, ale nemůže nás zničit. Nemusíme se již bát Božího soudu. Jediné, co smrt může udělat, je otevřít pro nás bránu k Boží slávě. DeHaan

*K nebesům tě nakonec
vznese smrti let,
ještě dnes však můžeš se
přestat před ní chvět!*

**Smrt nás může znepokojovat,
ale nikoliv zahubit.**

Středa, 28. prosince

1 Kor 15,12-19

VZKŘÍŠENÍ

„[Ježíš] byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.“

(Ř 4,25)

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je úhelným kamenem celé stavby spasení. Pokud tento nezbytný „stavební prvek“ odstraníme, celá budova – Boží plán spásy – se s rachotem sesune.

Dobrou zprávou evangelia je, že Kristus zemřel za naše hříchy (1 Kor 15,3) a že vstal z mrtvých (v.4). Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je důkazem skutečnosti, že Jeho smrt zaplatila za náš hřích.

Mzdou každého hříchu je smrt. Jeden jediný hřích přinesl prokletí smrti celému lidstvu (Ř 5,12-15). Kdyby Ježíš zaplatil za všechny hříchy, kromě jednoho, nemohl by být vzkříšen – i jeden jediný nevykoupený hřích by Jej zanechal navěky v hrobě.

Když Ježíš vstal z mrtvých, ukázal jasně, že Jeho smrt byla dostatečně mocná na vykoupení všech hříchů. Když zvolal „Je dokonáno!“ (J 19,30), Jeho dílo bylo skutečně plně dovršeno. Boží spravedlnost byla uspokojena a On sám dotvrdil dostatečnost Kristovy oběti tím, že Jej vzkřísil z mrtvých.

Toto vítězství nad smrtí bychom si neměli připomínat jen jeden den v roce, o Velikonočních, nýbrž každý den, který zde na světě prožíváme! Jelikož Kristus nezůstal v hrobě, ale svým zmrtvýchvstáním přemohl smrt, smíme prožívat radost z plného spasení duší – jeho důkazem je nám zmrtvýchvstalý, živý Vykupitel, Pán Ježíš. DeHaan

*Kristus Pán z mrtvých vstal,
Spasitel světa, králů Král,
Boží lide, raduj se,
a Pána svého chval!*

**Vzkříšení je pečetí toho,
co zvěstuje Golgota.**

DUHA

„Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.“

(Gn 9,13)

Díváte se rádi na duhu? Líbí se vám? Když vidíte duhu, už jste si někdy uvědomili, že se na ni dívá i Bůh?

Až se přišťe nad údolím nebo nad městem objeví to překrásné barevné spektrum, zastavte se a zkuste se na duhu dívat skrze zaslíbení, které dal Hospodin Noemu: „Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenou se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.“ (Gn 9,16)

Duha byla důležitou připomínkou Boží milostivé přísahy, že již nikdy nezničí zemi vodou. Přejde však ještě horší katastrofa. I apoštol Petr nás varuje: „... slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm...“ (2 Pt 3,7)

Duha, viděná na pozadí oblaků soudu, byla symbolem milosti. Srovnáme-li však duhu s Boží milostí prokázanou na Golgotě, její krása bledne. Boží hněv byl totiž na kříži uvalen na Ježíše Krista, zástupnou obět za lidský hřích. Když se Světlo světa setkala na Golgotě s mračny soudu, na obzoru se objevila překrásná duha naděje a odpuštění. Jednoho dne se všichni věřící shromáždí kolem Božího trůnu, ozdobeného nebeskou Duhou (Zj 4,1-3).

Když tedy přišťe uvidíte duhu, vzpomeňte si na velkou Boží milost a milosrdenství.

HGB

*Vždy, když duhu uvidíš,
co září na obloze,
pomysli na Boží milost,
Jeho věrnost a lásku.*

**Každá duha nám vždy připomíná
našeho Boha, který plní své sliby.**

MLADISTVĚ STÁŘÍ

„Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasaženi, ...ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží.“ (Ž 92,13-14)

Zdá se, že mnoho kultur upřednostňuje mladé lidi na úkor starších. V západním světě mají některé firmy na své potenciální zaměstnance přímo požadavek na věk. Je-li člověk starší, není pro práci perspektivní.

Věřící člověk – i když stárne a třeba je i fyzicky slabý – se stáří bát nemusí. Čím jsme starší, tím efektivnější a silnější bychom měli být ve víře. Stejně jako je podzim dobou, kdy stromy nesou nejhojněji ovoce, i my bychom měli být schopni říct: „...neklesáme na mysl: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme.“ (2 Kor 4,16)

O apoštolu Pavlovi to platilo beze zbytku. Za roky své služby pro Pána musel čelit mnoha protivenstvím. Byl si vědom své lidské křehkosti a že „na nás koná své dílo smrt“ (2 Kor 4,12). I když bylo jeho tělo stále slabší a slabší, jeho duch se posiloval. Fyzicky stárnul, ale duchovně vzkvétal.

Rostete v „milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“? (2 Pt 3,18) Žalmista napsal: „Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasaženi, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží.“ (Ž 92,13-14)

DeHaan

*Život náš pozemský podoben rose –
tak láskou ať Boží zaskvěje se!
Život náš dočasný je jako květ –
tak vůni ať vzácnou potěší svět!*

**Jak Bůh přidává další léta do vašeho
života, prostě Jej, aby přidával život
do vašich let.**

Sobota, 31. prosince

Ex 15,1-21

HOSPODINU CHCI ZPÍVAT

*“Svým milosrdenstvím jsi vedl tento lid...
provázel jsi jej svou mocí ke svým svatým
nivám.”* (Ex 15,13)

Psát více než půldruhého roku dopředu slovo na závěr roku 2005 nebyl zrovna jednoduchý úkol. A přesto jsem jej neodmítl, ba naopak jsem dostal z Boží strany ujištění o tom, že pro tento úkol mohu zvolit – pro nás všechny v Bratrské jednotě baptistů – výše uvedený biblický oddíl. A to se všemi riziky... Co když to bude více rok proher než vítězství? Dovedu si představit, že Izraelci v nejkritičtější chvíli svého exodu prožívali podobně veliký strach. “Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu.” (Ex 14,10) Nejen to. Osopili se i na svého vůdce a činili jej zodpovědným za svoji kritickou situaci. Ten však obrátil jejich pozornost k Hospodinu, který zachraňuje, vysvobozuje, bojuje za nás a vítězí. “Hospodin je bojovný rek. Tvá pravice, Hospodine, je velkolepá v síle.” (Ex 15,3.6)

V minulém roce 2004 jsme přijímali Boží milost a požehnání v nezasloužené hojné míře. Jako nové ujištění o tom, že Pán Bůh s námi stále ještě počítá. Že to s námi nejen nevzdal, ale naopak čekává mnohem více než doposud. Nebylo to současně zahanbující i povzbuzující? A jaký byl rok, který dnes končí? Nezklamali jsme jako jednotlivci, jako rodiny, jako sbory, jako celé společenství sborů BJB svého Pána? Máme právě dnes, při zpětném pohledu na uplynulý rok, všichni důvod zpívat píseň vděčnosti o Hospodinově vítězství, stejně jako tehdy Mojžíš a synové Izraele po přechodu moře? “Izrael uviděl velikou moc, kterou osvědčil Hospodin.” Mám živou naději, že mezi námi naprostá většina bude dnes stejně oslavovat Hospodina za rok, ve kterém se právě On tak slavně vyvýšil.

Letos jsme si také připomínali 120. výročí počátku života a služby Bratrské jednoty baptistů. Hodně jsme se zamýšleli nad naší další perspektivou. Znovu a znovu nám přicházelo na mysl slovo Jeremiášovo, které se nám může

zdát už jako málo aktuální. “To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám. Jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu. Chci vám dát naději do budoucnosti.” Náš Bůh je Bohem naděje, který nás umí naplnit veškerou radostí a pokojem ve víře. (Ř 15,13) Je také naší jedinou nadějí pro nový rok, který zítra začne. Z naší strany jde jenom o to jedno, čeho je nám tolik potřeba: **důvěřovat Hospodinu.**

Jan Titěra

***Církev Kristova je rok od roku stále
blíží svému slavnému cíli...***

SCHEMATISMUS BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V ČR

Výkonný výbor BJB

Předseda:

Vladislav Donát
Krčínova 18, 370 11
České Budějovice
tel: 385 520 723
mobil: 777 338 246
e-mail: vdonat@volny.cz

Tajemník:

Bc Jan Titěra,
Dolákova 529/32, 181 00 Praha 8
tel: 233 541 173
mobil: 607 665 611
e-mail: jan.titera@baptist.cz

Místopředseda:

Vladimír Hejl
Na Zderaze 14, 120 00 Praha 2
tel: 224 923 212
mobil: 737 334 747
e-mail: julka.hejllova@tiscali.cz

Členové VV:

Mgr.Milan Svoboda
Radvanec 3, 471 52
tel: 487 754 441
e-mail: svoboda.milan@volny.cz

Vlastimil Malý
Pokratická25/129, 412 01 Litoměřice
mobil: 602 164 305
e-mail: techpor@centrum.cz

Náhradníci VV:

Ing. Daniel Kubalík
Ruprechtice 231, Meziměstí 3, 549 81
tel:491 583 136
e-mail: milada.kubalikova@veba.cz

Kancelář Výkonného výboru BJB:

Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
tel, fax, záz: 241 434 256
e-mail: sekretariat@baptist.cz

czechbaptist@iol.cz
info@baptist.cz
vybor@baptist.cz
<http://www.baptist.cz>

Evropská baptistická federace

<http://www.ebf.org>

Světový svaz baptistů

<http://www.bwanet.org>

Sbory Bratrské jednoty baptistů

Aš

Táborská 9, 352 01
tel: 354 525 961
e-mail: bjbas@seznam.cz
kazatel: Alois Boháček, bytem tamtéž
Ne 9.00, 1.Ne v měsíci i v 15.00
Pá 18.30, m: So 17.30

Blansko

Svatopluka Čecha 11, 678 01
tel: 516 412 028
e-mail: vojtech.horacek@quick.cz
kazatel: Michal Petratur, bytem tamtéž
tel: 777 086 046
e-mail: MPetratur@seznam.cz
Ne 9.00, Út 18.00, m – club: So 16.00

Brno

Smetanova 20, 602 00
tel: 541 213 462
e-mail: bjb.brno@volny.cz
www : <http://www.volny.cz/bjb.brno/>
Ne 8.30, Čt 19.00, m: Po.18.00

stanice:

Křídla u Nového Města na
Moravě 66 (u Evžena Šimka)
tel: 566 616 514
Ne 9.30 (kromě 1. Ne v měsíci)
Hrabětice u Znojma 233,
tel: 515 238 699
(u Obecního úřadu) - Ne 9.00

Mikulov na Moravě
misijní pracovník: B.Th. Radek Pospíšil,
S.Živného 5, 69 201,
tel: 519 513 582, 776 619 670
e-mail: pospisil.radekc@tiscali.cz
prav.setkání: ul.Růžová 1
(vchod dvorem 1poschodí) ,
Ne 2.a 4. 10.00,
Út 18.00 studium bible

Broumov

Lidická 230, 550 01
e-mail: milada.kubalikova@veba.cz
statutární zástupce: Ing. Daniel Kubalík
Ruprechtice 231, Meziměstí 3, 549 83
tel: 491 583 136
Ne 10.00, Čt 16.00

Cvikov

Československé armády 34,471 54
tel:487 754 441
mobil:608 963 506
e-mail: svoboda.milan@volny.cz
kazatel: Mgr. Milan Svoboda,
Radvanec 3, 471 52
tel:487 862 227
misijní pracovník:Mgr.David Sláma
Brniště 25,
tel: 737 678 166
Ne 9.30, během týdne 3 skupinky
studia bible

stanice:

Brniště 145 - Blahoslav Matys,
tel. 487 850 282
e-mail: martina.matys@raz-dva.cz,
Ne 14.00, m: Út 18.00, Pá 18.00
Nový Bor - Petr Mertin,
tel: 487 723 131, Po 17.30

Mimoň –

kontakt: Vítek Šťastný,
tel: 487 864 518
2. a 4. Ne 16.30 ZUŠ, Čt 20.00

České Budějovice

Krčínova 18, 370 11
tel: 385 520 723
mobil: 777 338 246
e-mail: vdonat@volny.cz
www : <http://www.bjbcv.cz>
kazatel: Vladislav Donát

tel: 777 338 246
Ne 10.00 – Centrum mládeže, U Hvizdala
(u Arpidy)
Čt 18.30

Děčín

Šikmá 152,Děčín 31 Křešice 407 11
tel: 412 516 662, 412 516 623
e-mail:
statutární zástupce:Karel Pecina
tel/fax: 412 545 480
tel: 737 887 664
Ne 9.30, Čt 16.30

stanice:

Jílové u Děčina
misionář Jan Zavřel
Teplická142, 40 701 Martiněves,
tel: 412 550 194
e-mail: zavrel@space.cz
Ne 9.30

Cheb I

Libušina 4, 350 02
tel: 354 431 692
e-mail: cheb@baptistcz.org
www: <http://cheb.baptistcz.org>
kazatel: Milan Kern, bytem tamtéž
Ne 9.00, 18.00 (v zimě 15.00),
Pá 19.00,
Mládež : So 17.30,
www : <http://mladez-cheb.baptistcz.org>
děti, dorost : Ne 9.00
www: <http://dorostcheb.baptistcz.org>

stanice:

Tři Sekery (modlitebna ČCE)
2. a 4. Ne 15.00
Libá u Chebu, V údolí
1.a 3. Ne 14.30
u s.Břeňové Údolní 7
příležitostně v modlitebně BJB

Cheb II

shromáždění: Penzion, Mírová 6
sídlo sboru: Blanická 26, 350 02
e-mail: cheb2@baptistcz.org
www : <http://cheb2.baptistcz.org>
statutární zástupce: Petr Sauer
Osvobození 58, 350 02 Cheb,
tel: 354 436 041
Ne 9.30

Jablonec nad Nisou

Máchova 39b, 466 01
kazatel: Daniel Kuc, bytem tamtéž
tel: 483 710 139
mobil: 776 345 357
e-mail: daniel.kuc@volny.cz
www : <http://jablonec.baptistcz.org>
Ne 9.30, St 18.00, m: So 15.00
Út 19.00 (v ruském jazyce)

Karlovy Vary

Závodu míru 112, 360 17
tel, fax: 353 565 095
e-mail: bjbkv@volny.cz
www : <http://www.volny.cz/bjbkv>
kazatel: Ivo Šrajbr, bytem tamtéž,
tel.: 353 561 025
Ne 9.30, St 18.30, m: Pá: 18.00

Kraslice

Fučíkova 1639, 358 01
kazatel: Luděk Šíp
statutární zástupce: Ing Tomáš Pacovský
tel: 352 686 629
mobil: 608 116 717
e-mail: bjb.kraslice@volny.cz
Ne 10.00 , St 18.00

Kroměříž

Moravcova 430/16, 767 01
tel: 573 337 812
mobil: 603 370 009
e-mail : kromeriz@baptist.cz
www : <http://bjb.kromeriz.org>
kazatel: Martin Hejl, bytem tamtéž
email : pegrassi@baptist.cz
Ne 9.00, Čt 18.00, Pá 18.00
Po 18.00 – angličtina
Út 17.00 – klub Jaspis
St 17.00- mládež

Liberec

Malé nám. 7, 460 01
kazatel: Mgr Petr Červinský, Růžová 9,
460 01 Liberec,
tel: 485 108 233
e-mail: petr.cervinsky@insky.cz
Ne 10.00, Čt 18.00, m: Pá 19.00

Litoměřice

modlitebna: Žižkova 3/2039, 412 01
(červený kostel v Jiráskových sadech)
tel: 416 732 2 67
fax: 416 731 101
e-mail: bjbtlm@tiscali.cz
kazatel: Ing. Jaroslav Poloha,
Pražská 104, 411 55 Terežín,
tel: 606 326 863
Ne 9.30 a 17.30, Čt 18.30,
m: So 17.30

stanice:

Roudnice nad Labem,
Houskova 2688, 413 01
ing. Alois Švehla,
tel: 416 841 652
St 17.00
Velký Hubenov 69,
411 62 Sukorady - Vladislav Černý
Po 16.00

Lovosice

Dlouhá 84, 410 02,
tel: 416 535 096
e-mail: bjb.lovosice@centrum.cz
kazatel: Jan Vychopeň, Hluboká 779/11
mobil: 605 419 474
Ne 9.30, Čt 18.30,
m: Pá 19.00, So 17.00

Olomouc

shromáždění: Klub Sidia, tř. Kosmonautů
(u hl. nádraží)
sídlo sboru (adresa): Blažejské náměstí 9,
772 00
kancelář : Střední novosadská 48
tel: 585 754 167
kazatel: Ing. Pavel Coufal,
Jílová 5/byt č. 45, 779 00,
tel: 585 414 113
mobil: 603 473 405
e-mail: bjb.olomouc@tiscali.cz
Ne 9.30 Klub Sidia, (malý sál v 1. patře)
Út 18.30 VOŠSaT Dorkas, Blažejské
náměstí 9
m: Po 17.00

Ostrava

Závoří 101/32, 700 30
tel: 595 783 296

e-mail: bjb.ostrava@volny.cz
www : <http://www.volny.cz/bjb.ostrava>
kazatel: Mgr. Erik Poloha, bytem tamtéž
mobil 776 018 339
Ne 9.00 a 18.00, St 18.00 biblická,
St 17.00 modlitebni

stanice:

Krnov, Albrechtická (kostel ČCE)
Ne 14.00

Pardubice

Sladkovského 521/38, 530 0
tel: 466 615 836
e-mail: bjb.pce@seznam.cz
kazatel: Ing Jan Pospíšil, bytem tamtéž
Ne 9.00, Čt 19.00

stanice:

Holice, Hradecká (modlitebna ČCE)

1. a 3. Ne 15.30, St 18.30

Horní Jelení (modlitebna ČCE)

2. Ne 10.00, 4. Ne 15.30, Út 18.30

Praha 3

Vinohradská 68, 130 00
tel: 224 254 646
e-mail: praha3@baptist.cz
www : <http://noe59.com/bjbpraha3>
kazatel: Ing. Miloš Šolc, bytem tamtéž
Ne 10.00, Út 18.00, Čt 18.30,
m: sudý týden 18.30 sbor, lichý IMB
Bohoslužby v anglickém jazyce:
Ne 11.00 – 1.patro
Bohoslužby v čínském jazyce:
Ne 18.00, Čt 19.00
Bohoslužby v ruském jazyce:
Ne 18.00, Po a St v 19.00

stanice:

Bělá pod Bezdězem,
Masarykovo nám. 85, 294 21
tel: 326 702 516
Ne 15.00

Praha 4

Na Topolce 14, 140 00
tel: 241 432 678
e-mail: ladya@volny.cz
kazatel: Mgr. Ladislav Mečkovský,
bytem tamtéž
Ne 10.00, St 18.00

Praha 6

Sarka Valley Community Church
Nad Habrovkou 3, Jenerálka, 164 00,
tel : 296 392 311, fax: 296 392 370
e-mail: svcc@svcc.cz
<http://www.svcc.cz>
kazatel Revd Keith G Jones
Ne 10.45

Sokolov

Brněnská 486, 356 01,
tel: 352 601 649
e-mail: bjb.so@volny.cz
kazatel: Michal Jílek
Hory 73, 357 07 Oloví
Ne 9.30, Čt 18.30, m: Pá 17.00

Suchdol nad Odrou

Malá Strana 40, 742 01
kazatel: Tomáš Mrázek, DiS.
bytem tamtéž
tel: 556 736 429, správce 556 736 793
e-mail: bjb.suchdol@wo.cz
Ne 10.00, Út 18.30, m: So 18.00

Šumperk

Štefánikova 10, 787 01,
kazatel: Pavel Mrázek, bytem tamtéž
tel: 777 579 033
e-mail: pavel.mrazek@centrum.cz
Ne 9.30, Čt 19.00 květen-srpen
září-duben 18.00

Teplá

Havlíčková 42, 364 61
kazatel: Jaroslav Pospíšil, bytem tamtéž
tel: 353 392 210
e-mail: bjb.tepla@tiscali.cz
www : <http://tepla.baptistcz.org>
Ne 9.00, Út 18.30, m: So 18.00

stanice:

Pačín 12, okr. Tachov - Ne 10.00

Těchlovice u Stříbra 29

1.a 3. Ne 17.00

Stříbro (modlitebna ČCE)

2.a 4. Pá 18.00 (září - červen)

Konstantinovy Lázně 166

1. a 3. Pá 18.00 (říjen-duben)

Planá u Mar. Lázní

Kulturní středisko

2.a 4. St září - červen 18.00

Teplice

Chelčického 7, 415 01,
neobsazeno
písemný styk: Petr Bútora, Bílka 8, 417
63 Žalany
tel: 417 872 467
Ne 9.30

stanice:

Lom u Mostu, Fr. Veselého 607/8
2.a 4. Ne 14.30

Uherské Hradiště

Blahoslavova 419
(modlitebna ČCE) 686 01
tel: 572 540 433
mobil: 602 196 696
e-mail: novosad.pavel@volny.cz
starovstvo@bjbuh.org
www : <http://www.bjbuh.org>
kazatel: Pavel Novosad Dis
bytem: Průmyslová 901
686 01 Uherské Hradiště
Ne 14.00, Pá 17.30 modlitebni

Vikýřovice

Šumperská 272, 788 13,
tel: 583 211 443
e-mail: bjbvikyrovce@seznam.cz
www : <http://www.baptist.cz/vikyrovce>
kazatel: Nicolae Lica, bytem tamtéž
Ne 9.30, Pá 18.30, m: So 17.30

Vsetín

Rokytnice 273, 755 01,
tel: 571 417 886
e-mail: bjbvsetin@volny.cz
správce sboru: Ing. Jaromír Zubík,
Zdenka Fibicha 1203,
757 01 Valašské Meziříčí,
tel: 571 613 971
Ne 9.30, 18.00, St 17.45, m: So 17.30

stanice:

Valašské Meziříčí, Karasova 2
Ne 9.30, (mimo 2. Ne) Čt 18.00

Vysoké Mýto

Pražská 72, 566 01,
tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz

Ne 9.30 a 20.00 v létě, 19.00 v zimě, Út
18.00, m: Pá 18.30

stanice:

Pustá Rybná 62, 572 01 Polička
správce: Antonín Fajmon ml.
Pustá Rybná 68
tel: 461 746 580
Ne 10.00, Čt 19.00 v létě,
18.00 v zimě

Zlín

Hluboká 1343/27, 760 01,
tel: 577 018 831
fax: 577 435 696
e-mail: marektitera@hotmail.com
kazatel: Mgr. Marek Titěra M.Div
bytem tamtéž
Ne 9.30, St 19.00,
m: Pá 18.00

Žatec

Lva Tolstého 1249, 438 01,
tel: 415 740 451
e-mail: bjbzatec@wo.cz
www : <http://web.quick.cz/bjbzatec>
Kazatel: Ing. Dobroslav Stehlik
bytem tamtéž
Ne 9.30 a 18.00, Po 18.00, St 18.00,
m: So 18.00

stanice:

Kadaň, Švermova 569 (modlitebna
CČSH) - Ne 14.00, Út 17.00
Chomutov, Na Příkopech 5
(modlitebna CB) - 1. Ne 14.30

Školy, Odbory, Občanská sdružení a další informace

Vyšší odborná škola sociální a teologická - DORKAS

Blažejské náměstí 9, 772 00 Olomouc,
tel: 585 225 728, 585 228 921
fax: 585 227 508,
sekretariát 585 208 813
ředitel 585 208 812
email : info@dorkas.cz
www : <http://www.dorkas.cz>
ředitel: Mgr. Petr Hlaváček, Kischova 2,

779 00 Olomouc,
tel: 585 431 429
e-mail: hlavacek.petr@seznam.cz ;
reditel@dorkas.cz

Dálkový teologický seminář

vedoucí: Ing. Pavel Coufal
Jílová 5/byt č.45,779 00 Olomouc
tel. kancelář: 585 754 167
mobil: 603 473 405

Institut TCM International, Heiligenkreuz, Rakousko

kontakt: Ing. Pavel Coufal, Jílová 5/byt č. 45
779 00 Olomouc
tel. kancelář: 585 754 167
mobil: 603 473 405

Mezinárodní teologický baptistický seminář SVCC FATeam

International Baptist Theological Seminary
Nad Habrovkou 3, Jenerálka,
164 00 Praha 6,
tel: +420 296 392 300
mobil: +420 602 219 952
fax: +420 296 392 370
e-mail: svcc@svcc.cz
www : <http://www.svcc.cz>
Rektor: Revd Keith G. Jones

Odbory Bratrské jednoty baptistů

Odbor sester:

předsedkyně: Ing.Věra Černíková
bytem: Lesní 14, 350 02, Cheb
tel: 354 435 462
mobil: 737 281 015
e-mail: vvv.f@tiscali.cz

Odbor mládeže:

vedoucí Petr Coufal,
bytem Frágnerova 2,
779 00 Olomouc 9,
tel: 585 414 572
mobil: 605 856 333
e-mail: petr.coufal@quick.cz
www : <http://www.mladej.net>

Misijní odbor:

zástupce pro EBM : Mgr. Milan Svoboda,
Radvanec 3, 471 52
tel:487 862 227
mobil:608 963 506
e-mail: svoboda.milan@volny.cz

Diakonie Bratrské jednoty baptistů

Archa České Budějovice

občanské sdružení se sídlem
Labská 3, 370 11, České Budějovice
předseda: Bc Jan Titěra,
bytem Dolákova 529/32, 108 000,
Praha 8
tel: 607 665 611
email : archa.bjb@volny.cz
www : [www : www.bjbc.cz/archa](http://www.bjbc.cz/archa)
zařízení: volnočasové aktivity pro děti
a mládež
Centrum mládeže, U Hvízdala (u Arpidy)
vedoucí: Ing Dalibor Novák
Labská 3, 370 11 České Budějovice
tel: 604 449 384

Dům křesťanské pomoci Bethel v Litoměřicích, o.s.

občanské sdružení, Litoměřice
Pražská 14/992, 412 01 Litoměřice
Předseda výboru, ředitel organizace Mgr.
Robert Krejčí
bytem tamtéž, tel: 416 733 074
e-mail: dkpbethel@telecom.cz
www : [www : www.bethel.cz](http://www.bethel.cz)

zařízení: Dům na půli cesty v Litoměřicích
- resocializační pobyt pro mladé lidi z DD
a VÚ ve věku od 18-23 let
vedoucí Mgr.Jan Kožešník
tel. : 416 731 101
email : dpc.ltm@seznam.cz

zařízení : volnočasové centrum ALFA
- křesťanský klub Ucho, denní centrum,
kavárna, klubová činnost, umělecké akce,
evangelizační programy
vedoucí Mgr.Martin Okáč
email : vca.bethel@seznam.cz

zařízení: středisko Progres Litoměřice
- rekvalifikace, resocializace, vzdělávání
tel. : 416 733 074
probační a mediální programy

Dětská zahrada

občanské sdružení se sídlem
čsl. armády 34, 471 54, Cvikov
vedoucí: Kateřina Fialová
čsl.armády 118, 471 54, Cvikov
tel: 487 751 715
zařízení: Mateřské centrum - Ovečka
maňáskový klub
klub pro dorost a mládež

Jaspis

Občanské sdružení se sídlem
Moravcova 430/16, 767 01 Kroměříž
tel/fax: 577 915 331
e-mail: jaspis.klub@volny.cz
<http://www.volny.cz/jaspis.klub/>

Mosty

občanské sdružení se sídlem
Osvobození 58, 350 02 Cheb
předsedkyně: MUDr. Marta Sauerová,
tel: 354 436 041
email : mosty@granosalis.cz
www : <http://mosty.granosalis.cz>
zařízení: Klub mladých Genesis
vedoucí: Zuzka Nováková,
tel/fax: 354 439 583
přednášková činnost na školách
vedoucí: Petr Sauer, tel. 354 436 041
e-mail: mosty@granosalis.cz

Granosalis internetový projekt :

www.granosalis.cz

Nejsi sám

občanské sdružení pro práci s dětmi,
mládeží a rodinou v oblasti prevence
kriminality
sídlo: Smetanova 20, Brno 60200
tel. 541 213 462, 608 709 884
e-mail: nejsisam@volny.cz
jedenatel: Ing. Zdenek Pokorný
Zařízení: klub Hangár Absolonova 30,
Brno

Pro Vás

občanské sdružení pro práci s mládeží
se sídlem Blažejské náměstí 9,
772 00 Olomouc
předseda: Ing Pavel Coufal,
bytem Jílová 5/byt č.45,
779 00 Olomouc,
tel: 585 754 167
585 570 495, 603 473 405
e-mail : pro.vas@quick.cz
zařízení: Klub Zóna (práce s mládeží),
Střední novosadská 48,779 00 Olomouc
vedoucí: Petra Geislerová,
tel: 737 190 813

Unie Kompas

občanské sdružení se sídlem
Pod stráněmi 2505, 760 01 Zlín
předseda: Bc Jan Titěra
tel: 577 434 428,
ředitelka Mgr Martina Stavjaníková
tel: 577 434 428
email : unie-kompas@unko.cz
www : [www : www.unko.cz](http://www.unko.cz)

zařízení: T klub nízkoprahové centrum pro
děti a mládež
vedoucí: Lucie Baštecká, DiS.

Středisko pro děti 10-15 let
Pod Stráněmi 2505, 760 01 Zlín
tel: 577 011 947

Středisko pro mládež 15-18 let
Divadelní 6, 760 01 Zlín
tel: 577 018 876

Archa – práce na školách
vedoucí Martin Stavjaník
tel: 577 011 946
email : archa@unko.cz

Logos- psychologická poradna pro děti a
dospívající
poradenský psycholog: Mgr.Gabriela
Musilová
tel: 577 011 948, 736 148 996
email : logos@unko.cz

Útočiště

občanské sdružení se sídlem
Brněnská 486, 356 01 Sokolov,
tel: 352 673 235, 352 667 227,
352 601 649

ředitel: Antonín Srb
e-mail: utociste@volny.cz

Jaspis

občanské sdružení se sídlem
Moravcova 430/16, 767 01 Kroměříž
předseda: Martin Čechák
tel./fax: 577 915 331, 775 946 673
e-mail: jaspis.klub@volny.cz
http://www.volny.cz/jaspis.klub/
zařízení: Jaspis- klub mladých
(nízkoprahové centrum pro děti a mládež),
přednášková činnost

Vězeňská duchovenská služba

vězeňský kaplan Luděk Šíp,
věznice Kynšperk ,Zlatá 52,
357 51 Kynšperk nad Ohří
e-mail: sipl@volny.cz
tel: 352 306 111, fax: 352 306 598
mobil: 608 116 717

Služba neslyšícím

Vedoucí: Dr. Mark a Vesta Sauter,
e-mail: msauter@attglobal.net

Rozsieváč

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov na Slovensku

Redakce a administrace:

Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava
tel/fax: 00421 2 / 43 42 11 45,
e-mail: vrdvorak@stonline.sk
bjb@stonline.sk

Zpravodaj

Vydává Výkonný výbor Bratrské jednoty
baptistů v ČR
Redakce a administrace:
Mgr.Erik Poloha bytem: Závोří 101/
32,700 30
tel:595 783 296, mobil: 776 018 339

e-mail: bjb.ostrava@volny.cz
Daniel Kuc
tel: 483 710 139
e-mail: daniel.kuc@volny.cz

Kavárna NOE CAFE CREPERIE

Michelská 59, 141 00 Praha 4
kontaktní osoba: Kateřina Horáčková
e-mail: info@cafe-noe.cz
http://www.cafe-noe.cz
tel: 261 211 590
programy-koncerty-kurzy

Kazatelé v důchodu

František Hruza

Lovošská E 12, 410 02 Lovosice

Karel Kuc

Brniště 25, 471 29

Richard Novák

Pionýrská 363,
550 01 Broumov - Spořilov

Rudolf Petr

Řadová 2a,
700 30 Ostrava - Výškovice

ThMgr. Vlastimil Pospíšil

Koží 12, 602 00 Brno

Daniel Průša

M. Fialy 3, 700 30 Ostrava - Dubina

Miloš Šolc st

Chorvatská 12, 101 00 Praha 10

Jiří Šperl

Sázavská 13, 460 10 Liberec 3

Vdovy po kazatelích

Jersáková Alma - Suchdol nad Odrou
Kolaříková Lydie - Aš
Křivánková Alžběta - Cheb
Legierská Anna - Teplá
Pallová Marta - Vsetín
Procházková Libuše - Praha

Švecová Alena - Praha
Titěrová Eva - Brno
Tučková Lydie - Šumperk
Kubalíková Jiřina – Teplice